karl may

DE PE TRON LA EŞAFOD

Piramida Zeului Soare

EDITURA PALLAS

KARL MAY

Opere — 2

PIRAMIDA ZEULUI SOARE

din ciclul

De pe tron la eşafod

* *

Roman

EDITURA PALLAS
București, 1994

Copertă de
SERGIU GEORGESCU
Tehnoredactare de
CRISTINA GHERAN

I.S.B.N. 973-96430-0-0
973-96430-2-7

Dacă cineva ar trage pe hartă o linie dreaptă, din Mainz până la Kreuznach, atunci linia ar atinge și numele unui sătuc care este reședință de ocol silvic. Administrația ocolului este adăpostită într-o clădire mare, înaltă și spațioasă, asemănătoare unui castel, fiind construită cu secole în urmă pentru a găzdui un număr mare de locatari. Acum, în anul 1848, ea oferea adăpost numai câtorva familii.

Bătrânului șef al ocolului silvic, Rodenstein, care ocupa o bună parte a marii clădiri, cenușii, i se făcuse cu timpul urât să trăiască singur în ea și atunci a rugat o rudă îndepărtată ca, împreună cu fiica ei, să se mute la el. Această rudă, o anume doamnă Sternau, era mama doctorului Carol Sternau. Era văduvă de multă vreme și de aceea se declară cu multă plăcere de acord să îndeplinească dorința bătrânei rude, căruia, în mod obișnuit, i se spunea „domnul căpitan", deoarece slujise cu acest grad la lăncieri.

Într-una din dependințele „castelului", situată într-un fel de curte exterioară, mai locuia și mica familie a timonierului Unger. Familia aceasta

era constituită, în afara tatălui — care lipsea mult de acasă, ca urmare a meseriei sale — din doamna Unger și un băiețel de opt ani, micul Kurt, un drăcușor de copil, altminteri mult îndrăgit de către toți locatarii.

Era într-o dimineață, devreme, și domnul căpitan se și afla la datorie în biroul său, cufundat până peste cap în calcule. Era treaba care-i plăcea cel mai puțin și de aceea pe fruntea sa se concentrau nori negri, prevestitori de furtună, în timp ce ochii săi aruncau fulgere asupra celor ce îndrăzneau să-l deranjeze în aceste clipe.

Ei bine, tocmai atunci bătu cineva la ușă.

— Intră! strigă poruncitor căpitanul.

Ușa se deschise și ajutorul de pădurar, Ludwig, păși în încăpere. Era mâna dreaptă a pădurarului-șef, fiind prima persoană care suferea în mod obișnuit consecințele caracterului năstrușnic și vulcanic al șefului de ocol. Slujise pe vremuri în compania comandată de domnul căpitan, așa că, obișnuit cu disciplina militară, rămase în poziție de drepți la ușă.

— Ei, mârâi șeful ocolului silvic.

— Bună dimineața, domnule căpitan.

— 'mneața! Fir-ar să fie!

— Cine? Hoții de lemne?

— Hoții de lemne! Prostie! Mă refeream la socotelile astea nenorocite!

— Ah, da, așa-i, astea chiar că sunt ale dracului, mai rele decât hoții de lemne. Sunt bucuros că nu sunt șef de ocol și că nu am treabă cu socotelile astea.

— Păi da! Tu și șef de ocol! mormăi căpitanul. Ai face numai prostii! Ce ai adus, ce vrei?

— Jos este un domn care vrea să vorbească cu domnul căpitan. Nu vrea să-și spună numele decât dumneavoastră.

— Prostie! Dar trimite-l sus!

— La ordin, domnule căpitan!

Ludwig ieși și peste câteva minute intră în birou străinul, un ins deșirat care, pe un nas lung și ascuțit, purta niște ochelari cu sticle albastre. Avea aerul unui om care se simte ca la el acasă și-l abordă pe căpitan pe un ton dezinvolt:

— Sunteți șeful ocolului silvic, Rodenstein?

Acum se ivise, în sfârșit, prilejul favorabil pentru ca Rodenstein să-și descarce nervii pe cineva. El se sculă de pe scaun, deschise ușa și-i spuse străinului pe un ton ferm:

— Du-te îndărăt!

— Pentru ce? întrebă străinul mirat.

— Pentru că așa vreau!

— Dar nu văd nici un motiv.

— Ieși afară! răcni căpitanul.

Străinul îl privi speriat și se dădu înapoi.

— Așa. Acum intră iar pe ușă și salută cuviincios, cum se cuvine să facă un om bine crescut chiar și când se duce în casa unui om de rând! încheie Rodenstein intrând în birou și închizând ușa în urma lui.

Trecu vreme de un minut, apoi se auzi bătând în ușă.

— Intră! strigă el.

Străinul deschise ușa și intră. După zâmbetul lui ironic se cunoștea că-i făcuse silit cheful gazdei, dar că nu-i purta pică pentru înfruntarea pe care o suferise.

— Domnule căpitan, începu el, am motivele mele să-ți fac pe voie de aceea am onoarea să-ți urez bună dimineața.

— Bună dimineața, răspunse Rodenstein politicos. Mă rog, cu ce te pot servi?

— Îmi dai voie să-ți cer o întrevedere în interes de serviciu? Eu sunt comisar-șef.

— Vreme multă de pierdut n-am, domnule comisar, s-o sfârșim deci repede. Poftim, ia loc. Despre ce e vorba?

— Locuiește la d-ta o doamnă Sternau?

— Da.

— Cu fiica ei?

— Da.

— În ce calitate?

— Cum în ce calitate? izbucni căpitanul indignat. Ce te privește pe d-ta?

— Ți-am vorbit frumos, domnule căpitan, te rog să-mi răspunzi la fel. Doamna aceasta mai are și alți copii?

— Da, un fiu, care e medic.

— Unde?

— Ascultă domnule comisar, n-am nici timp și nici chef să mă supun unui interogatoriu. Ce e cu doctorul Sternau?

— E urmărit de parchet.

— Ce... face? Aiurezi pesemne!

— Nu aiurez deloc. Doctorul Sternau e urmărit de autoritățile din Barcelona pentru încercare de omor, hoție și răpire de persoană.

Rodenstein se uită la comisar cu o privire batjocoritoare.

— Atâta tot? Numai pentru astfel de fleacuri? adăugă el zâmbind.

— Cum, domnule, pentru d-ta sunt fleacuri? strigă indignat comisarul.

— Ei, văd că nu mă înțelegi ce vreau să spun, zise căpitanul cu o binevoitoare ironie. Doctorul Sternau e omul cel mai de treabă de pe fața pământului. Mai iute aș putea să cred că d-ta ești un ucigaș, tâlhar sau pungaș, nicidecum el. Cele ce susții sunt curate neghiobii, și cu neghiobii nu-mi place să stau de vorbă. Și-apoi, d-ta ești într-adevăr comisar de poliție? Unde ți-e legitimația?

Roșu de mânie, comisarul se scotoci în buzunar, dar nu-și găsi legitimația; o uitase în cealaltă haină când plecase de-acasă.

— Cum, domnule, îmi ceri legitimație? Nu mă crezi pe cuvânt? întrebă el indignat.

— Cum vrei să te cred? Orice pungaș se poate da drept comisar. Acu, ai bunătatea și șterge-o! Și să nu te mai prind pe-aici fără legitimație — m-ai înțeles?

— Știi d-ta, domnule, ce faci? se răsti comisarul.

— Da, știu. Dacă nu pleci de bunăvoie, pun să te dea pe ușă afară.

— Atunci am să revin și încă cu escorta respectivă; și în afară de asta am să vă reclam pentru obstrucție la acțiunea autorităților superioare. Nu e cazul să vă credeți un prinț suveran și de sine stătător!

La auzul acestor cuvinte căpitanul sună din clopoțel și Ludwig reapăru.

— Ludwig!

— Da, domnule căpitan!

— Acest individ să iasă de aici imediat, altfel va fi azvârlit afară.

— La ordin, domnule căpitan! răspunse vânătorul, zâmbind pe sub mustață. Nu de alta, dar o asemenea misiune era pe gustul lui. Pe loc îl apucă pe comisar de umăr și-l împinse afară pe ușă, iar apoi pe scări în jos. Acolo stăteau niște tineri la taifas, care se grăbiră să dea și ei o mână de ajutor. Așa se face că numai în câteva clipe polițistul nostru se văzu dat afară din castel cât ai clipi. Ajuns în curte, primul său gest a fost să-și ridice pumnul și să jure răzbunare cruntă împotriva căpitanului.

Jos, micul Kurt, băiețașul doamnei Unger, se hârjonea cu un cățel cu părul creț. Auzind pe comisar bombănind și amenințând cu pumnul spre fereastra căpitanului, se opri din joc și-l întrebă pe vechil:

— Nene Ludwig, de ce l-a dat domnul căpitan afară pe domnul de colo?

— Pesemne că l-o fi insultat, răspunse vechilul.

— Așa? Mă duc să iau pușca și-i arăt eu lui! Cine-l insultă pe domnul căpitan are de-a face cu mine, așa să știi d-ta!

— Nu, puiule, nu e voie să împușcăm oamenii, îl liniști Ludwig. O să te duc eu să împuști altceva.

— Ce?

— O vulpe.

— Da? O vulpe adevărată? strigă copilul plin de bucurie. Unde e?

— În stejăriș. Am văzut-o eu ieri, și tocmai mă gândeam să mă duc cu copoii noștri s-o scot din vizuină.

— Mă iei și pe mine? Ia-mă, zău, nene Ludwig, se rugă copilul.

— Dacă te lasă maică-ta...

Micuțul alergă într-un suflet la doamna Unger și-i sări de gât.

— Mămico, mămico, lasă-mă să mă duc s-o împușc!...

— Pe cine, drăguțule? întrebă ea zâmbind.

— Vulpea... știi, vulpea aia care vă mănâncă găinile... Să vezi tu că o împușc, zău o împușc!

— Dacă merge și Ludwig cu tine, te las.

Copilul făcu o mutră de om jignit în amorul propriu.

— Merge. Dar lasă că și fără el tot împușcam eu vulpea...

Alergă în casă și se întoarse cu o pușcă mică, făcută anume pentru el. I-o dăduse căpitanul de ziua lui.

Kurt era, pentru vârsta lui, foarte bine dezvoltat, atât la trup cât și la minte. Deși n-avea mai mult de opt ani, nimerea pasărea din zbor ca un vânător în lege.

Intrară în desișul pădurii și pășeau amândoi voioși, copilul punând fel de fel de întrebări vechilului, care nu mai prididea cu răspunsurile.

Era o dimineață blândă și senină de iarnă. Soarele se arăta binevoitor; razele lui călduțe topiseră zăpada de pe câmp, dar în desișul pădurii ea mai acoperea cu mantia ei albă pământul, așa că cel mai tânăr dintre vânători, micul Kurt, era obligat să se lupte serios ca să țină pasul cu cei mai vârstnici. În sfârșit, ajunseră la o colină acoperită cu stejăriș și dădură repede de urmele vulpii. Câinii trăgeau cu putere de zgardă, dar trebuiră să-și mai astâmpere nerăbdarea până ce vânătorii făcură înconjurul locului, ca să se convingă că

vulpea mai e acolo. După semne se putea bănui că era un singuratic care prefera să-şi păstreze vizuina de iarnă numai pentru el.

După ce au astupat intrările lăturalnice şi rămăsese liberă numai intrarea principală în vizuină, vânătorii au dat drumul baseţilor. De cum au fost liberi, aceştia au dispărut de îndată sub pământ. Trăgătorii şi-au ocupat şi ei locurile. Kurt a primit un loc de onoare, ceva mai la o parte de ieşirea principală, unde s-a şi instalat plin de mândrie.

— Vezi, fii atent să nu împuşti cumva vreun câine! îl avertiză Ludwig.

Kurt făcu un gest dispreţuitor şi-i replică pe loc.

— O astfel de împuşcătură ţi-o las ţie!

Ca să nu se obosească, se întinse pe jos, înfipse o crăcană în pământ şi fixă ţeava armei sale în furca acesteia. Nu trecură decât câteva clipe şi de sub pământ se auzi lătratul câinilor. Era un semn sigur că încolţiseră vulpea. Un schelălăit furios dovedea că aceasta se apăra cu dârzenie. De fapt era un vulpoi bătrân care avea să dea mult de furcă vânătorilor şi câinilor.

Din adâncuri putea fi auzit un vacarm asurzitor care răzbătea din diferitele cotloane ale vizuinii. În cele din urmă, câinii reuşiră să încolţească vulpoiul şi să-l oblige să-şi părăsească adăpostul.

— Atenţie, băiete! Acum apare hoţomanul, îi atrase Ludwig atenţia lui Kurt, şi îşi îndreptă arma spre ieşirea vizuinei.

Băiatul era tot culcat în poziţie de tragere. Îşi dădea perfect seama de direcţia din care venea acum zgomotul şi sesizase urletul de durere al

unuia dintre câini, care fusese desigur mușcat de vulpe. O clipă mai târziu se năpusti afară din vizuină un ghemotoc negru și Ludwig strigă:

— Vulpea!

Concomitent cu strigătul, bubui și arma sa, iar animalul, rănit mortal, se răsturnă. Dar tot atunci se ridicase și Kurt și își îndreptase arma în cu totul altă direcție. Împușcătura sa porni cam în același timp cu a vânătorului, astfel că s-ar fi putut crede că a tras numai unul dintre ei.

— L-am dat gata! strigă Ludwig și sări spre animalul care zăcea la pământ. Dar de la al doilea pas se opri speriat și spuse, blestemând:

— Fir-ar să fie, ce dracu' e asta?

— E Waldina! îi răspunse unul din băieți.

— Doamne, Dumnezeule, am împușcat-o pe Waldina! Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Dar cum de a ieșit din vizuină câinele, mai înaintea vulpii?

— Păi, pentru că a fost mușcat! îi răspunse Kurt.

— Taci din gură, puștiule! spuse Ludwig, supărat pe el însuși.

— Puști? strigă Kurt. Chiar așa? Dar ce zace acolo, în tufișul acela?

Oamenii priviră în direcția indicată de băiat.

— Vulpea! Vezi Doamne, chiar vulpea! strigă Ludwig.

Într-adevăr, era vulpea, de a cărei blană trăgeau cu nădejde ceilalți doi baseți.

— Ei, sunt un puști? întrebă băiatul.

— Tu? Nu cumva vrei să spui că ai împușcat-o tu? Aiureală! Trebuie să fi fost Franz sau Ignațiu.

Băiatul îi răspunse numai cu o mișcare mândră a capului și-și văzu liniștit de treabă, reîncărcându-și arma.

— Nu, nu am fost eu, spuse Franz, eu nu am tras.

— Și nici eu, adăugă la rândul lui Ignațiu.

— Ei drăcie! Te pomenești că a fost într-adevăr dracul ăsta de băiat, exclamă Ludwig. Dar cum de ți-a venit să ținteşti în partea cealaltă?

— Păi, pentru că am auzit că vulpea vrea să fugă pe acolo și pentru că ți-am spus că îți las ție împușcătura aia nenorocită.

Ludwig, care era, de fapt, un vânător experimentat, a fost cuprins de o rușine teribilă, cu atât mai mult că omorâse un excelent câine de vânătoare.

— Dar, de fapt, vulpea nici nu ar fi putut ieși pe acolo, încercă el să se scuze. Ieșirea aia era bine astupată.

— Tocmai, că nu fusese bine astupată, spuse Franz. Ia uite aici mănunchiul ăsta de vreascuri, cât de subțire era!

— A dracului treabă, mormăi Ludwig, scărpinându-se după ureche. Cum am să-i pot explica domnului căpitan împușcarea Waldinei?

— Pune-ți mintea la contribuție! Dar ia să vedem mai îndeaproape vulpoiul!

Vânătorii goniră câinii și cercetară vânatul. Era un vulpoi bătrân, un tâlhar experimentat, care fusese probabil de multe ori încolțit de vânători, dar care știuse de fiecare dată să le scape. Glonțul tras de băiat îi trecuse drept prin cap, nu numai pentru că puștiul ochise bine, ci și datorită întâmplării.

— Da, a fost glonțul tău, tinere, declară Ludwig. Ești dat dracului! Auzi, la opt ani el împușcă un vulpoi bătrân, în timp ce eu, vânător hârșit, împușc un câine. Acu' va fi vai de mine când va afla domnul căpitan. Ție însă, tinere, ți se cuvine toată cinstirea! Vino aici să-ți prind o rămurică la pălărie. În limbajul vânătoresc, rămurica înseamnă că purtătorul ei a reușit să împuște un vânat deosebit. Ludwig rupse o rămurică de stejar pe care, în ciuda iernii, se mai aflau frunze și întinse mâna după pălăria băiatului. Dar băiatul se trase înapoi.

— Nu am nevoie de rămurică, spuse el. Mi-ai spus adineaori că este un semn de cinstire.

— Da. Și de aceea ți se și cuvine.

— Dar un asemenea semn poate fi purtat numai de cineva care îl merită.

— Pe toți dracii, nu' te mai înțeleg. Eu sper că ești un tânăr cinstit și onorabil, sau nu e așa?

— Păi, poate fi cineva socotit onorabil dacă se lasă insultat fără să-l pedepsească pe acela care l-a jignit?

— Ah, ai fost cumva jignit? întrebă Ludwig, mirat. De către cine?

— De către tine!

— Dar când am făcut eu asta?

— Păi, nu m-ai făcut puști? Tu, tocmai tu, care tragi cu arma ca un adevărat puști.

Cei din jur erau gata să izbucnească în râs la auzul acestor cuvinte, dar se abținură văzând că Ludwig rămâne serios. Da, cineva care ar fi privit cu atenție ar fi putut observa că ochii chiar i se umeziseră; era mișcat de purtarea bărbătească a tânărului său ucenic. El se îndreptă spre copil, îi

întinse mâna și-i spuse, vădit emoționat, după ce își scoase pălăria de pe cap:

— Ești un băiat dintr-o bucată, Kurt. Privește aici! Îmi scot pălăria în fața ta. Vrei să mă ierți pentru expresia pe care am folosit-o?

Fața băiatului se lumină imediat. Îi dădu mâna și-i răspunse:

— Da, Ludwig. Vino să te îmbrățișez, fiindcă îmi ești drag. Și acum te rog să-mi prinzi rămurica la pălărie.

Lucru care se și făcu; după care Kurt își puse pălăria pe cap cu gestul cu care un împărat își așază, cu prilejul unei festivități deosebite, coroana pe cap.

— Și acum mai am ceva de adăugat, spuse el. Vulpea îmi aparține și am să o duc eu însumi până acasă.

— Păi ești prea mic și prea slab pentru așa ceva.

— Eu? Ce-ți închipui? Nimeni altul nu are voie să o care. Mă înțelegeți?

Și ca să-și întărească spusele, Kurt apucă vulpea de picioarele dinapoi și o ridică în sus.

— Ei bine, atunci să încercăm, spuse Ludwig. Ai binemeritat și această decorație. Și dacă pe parcurs o să-ți fie greu, o să ți-o preluăm.

— Nu o să fie cazul! declară băiatul. O să-mi duc vulpea singur până acasă.

— Asta nu e bine, băiete. Vulpoiul e prea greu, nu vei ajunge cu el până acasă.

— Atunci o să mă odihnesc pe drum.

— Da, mormăi Ludwig, care înțelegea foarte bine motivul pentru care băiatul dorea să meargă

acasă singur. Putea să se gândească netulburat la toate cele întâmplate în timpul vânătorii.

— Mda! Cam ai dreptate. Bine, să încercăm. Mie îmi convine să te duci singur acasă, pentru că noi ceilalți putem între timp să facem un ocol pe la coliba ciorilor. Am să-ți leg vulpea în așa fel ca să o poți duce pe umăr. Iar eu, fir-ar să fie, am onoarea s-o duc pe Waldina acasă și să ascult cuvântarea de înmormântare pe care o va ține domnul căpitan.

El se apucă să-i lege vulpii cele patru picioare la un loc și să-i atârne băiatului povara pe umeri, în așa fel încât să nu-i fie prea greu s-o ducă. Drept drum bun îi spuse:

— Așa băiete, acum du-te cu laurii tăi acasă. Aceasta este prima vulpe împușcată de tine și sper că este ultima mea gafă. Ar fi și timpul pentru asta!

Ludwig ridică pe umeri cățeaua moartă și porni împreună cu ceilalți participanți la vânătoarea cu buciuc. Băiatul rămase locului privind în urma lor, până ce se pierdură după o cotitură a drumului. Abia atunci se întoarse cu o mișcare rapidă și porni spre casă. Cunoștea ca pe propriul buzunar fiecare copac și tufiș, așa că nu îi era teamă că ar putea să se rătăcească. Ajuns la jumătatea drumului, se opri pentru o scurtă odihnă. După puțin timp își relua mersul.

Pe când mergea el așa gâfâind și nu mai avea de făcut decât vreun sfert de ceas până la conac, auzi pași și zări un bărbat înalt și voinic, care părea străin, căci se uita mereu în toate părțile căutând parcă drumul.

Kurt se opri, se uită încruntat la el și-i strigă:

— Stai! Ce cauți d-ta aici în pădurea noastră?

Auzise adesea pe vechil oprind astfel pe oamenii bănuiți că vin să vâneze într-ascuns.

Străinul se uită mai întâi cu mirare, apoi cu drag la copil, pe urmă îi zise zâmbind:

— Știi că m-ai speriat, băiețaș? Te-ai răstit la mine ca și când ai fi fost proprietarul moșiei!

— Ori el ori eu, totuna-i! Spune repede ce cauți în pădurea noastră.

— Uite ce e, drăguțule, răspunse străinul râzând cu poftă de vorbele copilului, aș vrea să mă duc la domnul Rodenstein, mai e mult până la conac?

— Nu, cum ieși din pădure, colo, după stejarii aceia e conacul. Hai că te duc eu.

— Mulțumesc. În schimb o să-ți duc și eu vulpea în spinare.

— Ei aș! Mi-o duc eu singur, n-am nevoie de tine! rosti băiatul cu mândrie.

— E grea...

— O fi, dar nu pentru mine.

— Câți ani ai, micuțule?

— Opt.

— Nu se poate! zise străinul. Ți-aș fi dat pe puțin zece.

— Nu cumva crezi că mint? adăugă băiatul cu ciudă.

— Doamne ferește! Văd însă că ai și o pușcă.

— Se înțelege! Ia pune mâna pe ea, zise el fudul. Bagă de seamă, e încărcată.

Străinul luă pușca și, după ce se uită mai bine la ea, zise cu mirare:

— După cum văd, e o pușcă făcută anume pe măsura ta.

— Dar ce, credeai că e una din acelea cu care se joacă copiii? Mare nătărău ești! Cu aia nu poți împușca o vulpe...

— Nu vrei să spui că vulpea asta ai împușcat-o tu...!

— Ba chiar așa!

— Cum? Tu?!

— Altfel crezi că aș fi eu nebun să mă car cu vulpea altuia în spinare?

— După cum văd, ești un adevărat erou, puiule!

Kurt dădu din cap zâmbind; cuvântul îi plăcuse. Străinul îi câștigase inima, de aceea îi zise cu bunăvoință:

— Dacă ai de gând să stai mai mult timp la moșie, o să te iau o dată cu mine la vânătoare ca să-ți arăt cum se împușcă o vulpe.

— Îți sunt foarte recunoscător, tinere, în schimb eu o să-ți povestesc cum se vânează ursii, bivolii, leii și elefanții, completă străinul foarte serios.

— Ai împușcat tu vreodată de astea? Știu eu pe unul care e mare vânător.

— Cum îl cheamă?

— Doctorul Sternau.

— Îl cunoști?

— Nu, dar am văzut o grămadă de blănuri de fiare sălbatice împușcate de el. Le are tanti Sternau, mama lui. Ce mi-a mai povestit ea de vânătorile fiului ei!... Când voi fi mare, am să mă fac și eu vânător ca el. Știu de pe acum să călăresc. Nenea Ludwig o să mă învețe la vară să înot și... Se întrerupse, după care continuă arătând cu de-

getul: Dacă vrei s-o vezi pe tanti Sternau, uite-o colo.

— Unde? întrebă străinul tresărind.

— Vezi casa aceea cu geamuri multe? E sera. La ușă vezi două cucoane? E tanti Sternau și Elena, fata ei.

Grăbiră pasul și intrară pe poarta conacului, îndreptându-se spre seră.

Mamă! strigă Sternau și o cuprinse pe una din femei în brațe.

Femeia îl privi o clipă năucită, apoi începu să plângă de emoție.

— Carol... copilul meu... tu ești?!

Tânăra fată care o însoțea începu și ea să-l sărute pe străin plină de bucurie.

— Frățioare dragă... bine că te-ai întors, zise ea. Tocmai vorbeam cu mama de tine. Te credeam tocmai în Spania.

— Nu v-am scris că vin, ca să vă fac o surpriză, de Crăciun, râse el.

— Mai frumos nici nu se putea, dragul mamei.

În vremea asta Kurt alergase la conac și bătu în ușa biroului maiorului.

— Intră! strigă Rodenstein morocănos; nu-i trecuse încă supărarea cu comisarul.

Cum păși pragul, băiatul salută militărește, puse vulpea jos și zise:

— Ți-am adus vulpea, domnule căpitan.

Acesta se înseninâ la față, se apropie de vulpe, o pipăi pe toate părțile.

— Hm! Strașnic vulpoi! zise el zâmbind. Trebuie să fi dat mult de lucru băieților s-o vâneze.

— Băieților poate, dar mie nu.

— Şi ţie, piciule, ţi-o fi fost greu să o duci în spinare.

— Nu mi-a fost greu să o duc, după cum nu mi-a fost greu s-o împuşc, zise copilul.

— S-o împuşti? Tu? întrebă înlemnit maiorul.

— Da, uite ici, drept în cap.

Rodenstein se uită la gaura din capul vulpii.

— Aşa, e adevărat, glonţul a fost foarte mic. Vino-ncoace, piciule, să te iau niţel de urechi.

Şi luând copilul uşor de urechi, căpitanul se aplecă şi-l sărută cu dragoste, apoi îl împinse pe uşă cu blândeţe.

În momentul acela tocmai venea şi Elena ca să-i comunice sosirea fratelui ei.

— Doctorul?! exclamă căpitanul mirat. Îl ştiam în Spania...

— A fost, însă s-a întors şi vă roagă să-l primiţi, zise fata.

— Cum, a şi sosit? De altfel îl aşteptam.

— Îl aşteptaţi? întrebă ea nedumerită.

— Da. Du-te, te rog, şi spune-i să poftească numaidecât.

Când dădu cu ochii de doctor, Rodenstein îl privi încremenit.

— D-ta... D-ta eşti doctorul Sternau, întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Chiar eu, domnule căpitan. Am sosit acum zece minute şi mă grăbesc să vin să vă mulţumesc pentru bunătatea pe care aţi avut-o faţă de ai mei luându-i sub ocrotirea dv. La moartea tatălui meu, camaradul dv., eu eram departe, peste mări şi ţări, şi cum mama şi surioara mea rămăseseră singure pe lume, v-aţi gândit să le daţi ospitalitate

în casa dv. până la sosirea mea. Credeți-mă, domnule, că recunoștința mea va fi...

— Ce tot vorbești de recunoștință, domnule! îi tăie vorba acesta. Eu le sunt lor recunoscător că mi-au mai înveselit puțin pustietatea asta de acasă. Dar, ia poftim, șezi. Drept să-ți spun mi te închipuiam cu totul altfel, de aceea am rămas cu gura căscată când te-am văzut.

— Și cum anume? întrebă Sternau zâmbind, după ce luă loc pe canapea alături de mama și de sora lui.

— Te credeam un omuleț mărunțel și slăbuț, cu trăsăturile feței fine și delicate, cu ochelari cu rame de aur, și când colo...

Căpitanul se întrerupse neștiind cum să urmeze.

— ...Când colo... râse doctorul, te pomenești cu un uriaș, fără trăsături delicate și fără ochelari.

— Stai că n-am vrut să spun așa, se apără Rodenstein. Nu-mi venea să cred că o făptură plăpândă ca doamna Sternau, mama d-tale, ar putea să aibă un fecior atât de voinic. De altfel, sosirea d-tale îmi fusese anunțată încă de azi-dimineață.

— Da? De cine?

— De poliție.

— Vai de mine! strigă doamna Sternau. Ce are poliția cu noi?

— A venit un comisar să mă întrebe dacă locuiește la mine un anume doctor Sternau.

— Mi-am închipuit eu, zise doctorul.

— Așadar, există, într-adevăr, un motiv? întrebă căpitanul.

Doctorul zâmbi.

— N-a spus, comisarul, motivul?

— Ba chiar mai multe. Zicea că ești urmărit pentru tentativă de crimă, tâlhărie și așa mai departe.

— Doamne sfinte! exclamă bătrâna înspăimântată. Nu se poate! adăugă ea împreunându-și mâinile.

— N-am avut încă răgaz să vă povestesc despre ce este vorba, răspunse Sternau, mai ales că țineam să fie și domnul căpitan de față. Aveți timp zece minute să m-ascultați, domnule căpitan?

— Și până mâine dimineață!

— Ceea ce am să vă spun eu, pare să fie un adevărat roman, și nu ceva din viața reală, totuși lucrurile s-au petrecut aievea, spuse Sternau oftând.

Povesti totul așa după cum știm și noi. Pe măsură ce povestea, Rodenstein se înfuria mai mult. Când doctorul isprăvi, bătrânul sări în picioare și strigă cu glas tunător:

— Ce bandă de pungași! Dacă i-aș avea în fața mea, praf i-aș face! Le-aș tăia gâtul... I-aș spânzura cu picioarele în sus... I-aș... Dar, ia spune, doctore, acum contele și Roseta sunt în siguranță?

— Da. La Paris m-am dus la ambasadorul nostru și, după ce i-am povestit întâmplarea, l-am rugat să-i țină sub ocrotirea lui. Ambasadorul mi-a dat câteva sfaturi ca să mă pun la adăpost de o eventuală urmărire și cum să salvez averea contelui și a fiicei sale.

— Și cu fata ce e, e tot bolnavă?

— Cum am trecut granița Germaniei am luat măsurile necesare indicate de ambasador. Am trimis în Spania un raport amănunțit asupra crimelor comise de banda aceea de ticăloși. Apoi am plecat

cu amândoi bolnavii la Mainz, unde i-am instalat la un hotel și am venit s-o văd pe mama și pe Elena.

— Sunt aici în oraș? strigă entuziasmat Rodenstein. Și — adică de ce la hotel? Ce, eu sunt câine? N-am inimă? Nu-i loc destul în cocioaba asta a mea? Nu te gândești că poți găsi o bucată de pâine la mine? Să știi, doctore, că dacă nu pleci numaidecât după ei, mă duc eu acolo, mă însor la repezeală cu contesa aia milionară și ți-o suflu numaidecât, așa să știi. D-ta, domnule, ai bagaj?

— Da.

— Încape într-o căruță?

— Cred că da.

Căpitanul se repezi la fereastră, o deschise și strigă în curte:

— Heinrich, înhamă caii la două trăsuri și o căruță: peste un sfert de ceas plecăm la oraș.

— Dar bine, domnule căpitan, nu știu dacă...

— Nici un dacă! Aici în casă eu poruncesc! Mă rog, te-ai hotărât unde să-l duci pe conte și pe fată?

— Nu încă.

— Nu-ți place aici la conac?

— Despre asta nici nu poate fi vorba, numai că n-aș vrea să vă fiu o povară...

— Ia slăbește-mă cu povara dumitale! Îi aduci chiar astăzi la mine. Contele, contesa, doamna Sternau și d-ta încăpeți într-o trăsură; eu, domnișoara Elena, Alimpo și Elvira într-alta. Am destule odăi la conac pregătite pentru musafiri. Acum, dragă doamnă Sternau, aș fi de părere să-i dai

doctorului să mănânce la repezeală ceva, fiindcă trebuie să fie flămând, apoi plecăm la oraș.

— Trebuie să mă schimb și eu într-un costum mai acătări. După cum vezi, dragă vere, vreau să rezolvăm cât mai bine totul și să nu ne ținem de fleacuri. Sper că ai de gând să procedezi la fel cu mine și atunci în mod sigur o să ne înțelegem perfect.

După puțin timp două trăsuri ieșeau pe poarta conacului, urmate de o căruță cu loitre înalte, pentru transport bagaje. O ținură într-un galop până la Mainz, unde se opriră în fața hotelului „Englischer Hof"*. Pasagerii trăsurii coborâră și se duseră în camerele ce le fuseseră rezervate de Sternau. Într-una din ele îl găsiră pe administrator și pe soția sa.

— Ah, acesta este domnul Alimpo și buna sa Elvira? întrebă căpitanul de cum îi zări pe cei doi soți.

Administratorul, auzindu-și numele și pe cel al soției sale, făcu o plecăciune adâncă și spuse:

— *Mira! Soi Juan Alimpo y esta ma buena Elvira* (Iată, eu sunt Juan Alimpo și dânsa este buna mes Elvira!).

— Ei drăcie, și eu nu știu nici măcar un cuvințel în spaniolă, spuse necăjit căpitanul. La asta nu m-am gîndit!

— Ei, atunci poate să vorbim franțuzește? întrebă Sternau.

— La nevoie, să încercăm!

— Atunci vă veți putea înțelege. Amândoi vorbesc binișor franțuzește. Dar, vă rog, poftiți

---

* Curtea engleză — n.t.

înăuntru. Sternau deschise ușa camerei de alături și tabloul care li se oferi le stârni o adâncă emoție.

Pe o canapea joasă, în fața căreia se găsea o pernă moale, stătea îngenuncheată Roseta. Mâinile ei delicate erau împreunate și privirea îi era îndreptată în sus, în timp ce buzele ei palide se mișcau în tăcere, murmurând o rugăciune. Fața ei era de o frumusețe nepământeană.

— Ce trist! Ticăloșii aceștia ar trebui trași în țeapă sau prăjiți de vii!

— Doamne, Dumnezeul meu, spuse doamna Sternau, în timp ce ochii i se umpluseră de lacrimi. Biata, sărmana copilă. Să ne rugăm Domnului ca s-o ajute!

Elena nu spuse nimic. Se îndreptă spre canapea, îngenunche lângă Roseta, o îmbrățișă cu dragoste și începu să plângă.

Cele două femei ridicară bolnava și o așezară pe canapea; dar ea alunecă din nou și își reluă poziția de rugăciune.

Contele Manuel ședea alături pe un scaun. Deși statura sa nu mai era atât de firavă ca înainte și fața îi era mai plină, datorită bunei îngrijiri primite în perioada petrecută la Paris, privirea indiferentă a ochilor săi făcea să ți se strângă inima.

— Încă n-ați încercat să le administrați medicamentele dumneavoastră? întrebă căpitanul.

— Nu, răspunse Sternau. La Paris și pe parcursul călătoriei mi-au lipsit mediul potrivit și condițiile pentru îngrijirea necesară.

— Și credeți că vor fi eficiente?

— Sper, deși otrava s-a răspândit în tot organismul lor. Am să încep de îndată tratamentul.

Dar cred, domnule căpitan, că ar fi bine să pornim la drum.

Bagajele aduse de Sternau au fost încărcate în căruță. Căpitanul plăti nota și cu toți se urcară în cele două trăsuri, pentru a porni la drum.

Se aflau încă pe una din străzile principale ale orașului când, la un moment dat, căpitanul făcu semn vizitiului să se apropie de trăsura în care se afla Sternau. Asta pentru ca să poată vorbi cu el.

— Vărule, spuse el, ia privește dincolo, la dreapta, îl vezi pe individul acela cu pardesiul gri?

— Acela cu umbrela sub braț? Cine e?

— Este comisarul de poliție cu pricina. O să ne observe mai mult ca sigur și pariez că o să-l revedem în curând la noi, la ocolul silvic, pentru că o să bănuiască că dumneata ești doctorul Sternau pe care-l așteptam.

Într-adevăr, omul în gri se opri pe loc în clipa când îi zări. Își îndreptă ochelarii și când trecură pe lângă el, se întoarse cu un râs batjocoritor, luând-o grăbit spre cartierul unde se aflau sediile autorităților.

Călătorii noștri își continuară liniștiți drumul și sosiră în curând la Rheinswalden, unde îi așteptau camerele puse la dispoziția lor de către doamna Unger, la cererea mamei doctorului Sternau.

Călătorii au folosit sfârșitul zilei pentru a se instala cât mai comod, astfel ca la căderea serii să poată să stea cu toții laolaltă, să discute amănunțit cele întâmplate în Spania. Au lipsit numai Alimpo și Elvira, care au stat tot timpul în anticamera bolnavei. Cu ei se mai găsea și Kurt, micul vânător, care-i îndrăgise repede pe cei doi. El căpă-

tase ceva cunoștințe de limbă franceză de la învățătorul său și se bucura acum nespus de mult că se putea înțelege în această limbă cu Alimpo și soția acestuia.

Seara s-au dus târziu la culcare și din această cauză s-au sculat mai târziu dimineața. Căpitanul a fost primul care și-a făcut apariția în curtea castelului. El l-a găsit pe Ludwig ocupat cu hrănirea câinilor.

— Unu, doi, patru, șase, șapte, opt câini, numără el. Dar lipsește unul!

— Domnule căpitan, este... eu... eu.

Era atât de speriat că nu putea scoate o vorbă din gură.

— Ei, ce-i? întrebă Rodenstein pe un ton sever.

— Eu, știți, lipsește unul.

— Păi, asta am văzut imediat. Care din ei?

— Waldina. Este, vedeți, este... moartă!

— Moartă? Fir-ar să fie! De ce a murit? Era doar bine sănătoasă.

— Ea... a...

— Ei, ce s-a întâmplat cu ea? S-a intoxicat?

— Da, domnule căpitan, așa s-a întâmplat.

— Ei drăcie! Cum de s-a putut întâmpla una ca asta?

— Păi, știți, cu un glonte, domnule căpitan, răspunse Ludwig.

— Ei asta-i! Doar un câine nu mănâncă gloanțe!

— Domnule căpitan, sunt un măgar, glonțul era de la mine. Trebuie să vă spun adevărul. Ieri am împușcat-o pe Waldina.

— O mie de obuze! Dar de ce? Turbase cumva?

— Nu, se căină Ludwig, nu ea a fost turbată, ci eu. Am tras în ea în loc să trag în vulpe.

— Bravo! Bătrânul vânător a împușcat câinele, iar între timp băiețelul a doborât vulpea.

— Înseamnă că ați aflat, domnule căpitan!? Da, așa s-au întâmplat lucrurile. Acum nu merit decât să mă dați afară din slujbă.

— Asta s-ar fi întâmplat, dar mi-am dat cuvântul de onoare că nu o să te cert pentru fapta ta.

— Lui Kurt? Pe toți zeii, ăsta e un băiat și jumătate! N-o să uit asta.

— Asta vreau și eu să sper. Ar fi putut să-mi ceară altceva. S-a tot gândit cum să te scape de „mulțumirea" mea, pe care o binemeritai. Unde e Waldina?

— Am îngropat-o în grădină, cu toate onorurile, domnule căpitan; a meritat-o din plin sărăcuța.

Chiar în aceeași seară erau toți instalați la conac. Căpitanul alerga de colo până colo dând porunci slugilor ca musafirii să fie cât mai bine serviți. După masă, doctorul stătu cu ei de vorbă la un pahar cu vin și se sfătuiră împreună ce-ar fi mai bine de făcut. Sternau avea de gând să înceapă chiar de a doua zi tratamentul de dezintoxicare a bolnavilor.

Dis-de-dimineață, Ludwig alergă speriat la căpitan să-i spună că a venit iar comisarul, de data asta însoțit de patru polițiști care s-au postat la poarta conacului.

— Bine, poftește-l pe comisar înăuntru, porunci Rodenstein foarte liniștit.

— Bună dimineața, prea stimate domnule căpitan, zise comisarul cu o politețe prefăcută.

— Bună dimineața, domnule comisar, răspunse foarte cuviincios acesta. Ei, vezi ce face o bună învățătură? Știi acum în sfârșit cum să te porți cu oamenii. Ei, s-auzim, care-i povestea?

— Poate că o să-ți dau și eu astăzi o lecție dumitale. Mai întâi dă-mi voie să te întreb dacă ai de gând să mă dai afară din casă, cum ai făcut ieri?

— Negreșit că da, dacă nu ți-ai adus legitimația.

— Fii pe pace, am avut grijă de asta. Poftim, citește!

Comisarul scoase din buzunar o hârtie împăturită și i-o întinse.

— Foarte bine, zise căpitanul după ce-o citi. E de la procuror. Mă roagă să-ți dau relațiile necesare și să-ți înlesnesc cercetările. Și-acum, ce poftești să afli?

— Doctorul Sternau e aici la d-ta?

— Da.

— A adus și alte persoane cu el?

— Hm... da. Pe unul anume Alimpo, pe una anume Elvira, pe un anume don Manuel și pe o domnișoară Rosa, Rosaura ori Roseta — nu știu nici eu bine cum o cheamă.

— Una din doamne e contesă?

— Elvira și contesă! E prea mătăhăloasă pentru o contesă. Ori te pomenești că Alimpo o fi vreo contesă deghizată în bărbatul care și-a pus în gând să se mărite cu mine, ca să mă jefuiască de avere? Mai știi?

— Domnule căpitan, îmi place să cred că nu vrei să-ți bați joc de mine, de aceea te rog să încetezi cu glumele, zise cu severitate comisarul.

Rodenstein îl măsură din cap până în picioare fără să-i răspundă. Sună și spuse servitorului să-l poftească pe Sternau.

Doctorul veni, strânse mâna gazdei și se înclină cu răceală în fața comisarului.

— M-ați chemat, domnule căpitan? întrebă el.

— Da, domnulețul acesta zicea că are să-ți spună ceva.

— Și cine e dumnealui?

Rodenstein vru să răspundă, dar comisarul i-o luă înainte.

— Sunt comisar-șef al poliției marelui principat de Hessa.

— Și ce dorești?

— D-ta ești doctorul Sternau?

— Da, eu sunt.

— Vii din Spania, unde ai locuit la contele Rodriganda; ai vrut să-l omori pe un anume Gasparino Cortejo, și ai fugit din închisoarea din Barcelona.

— Exact.

— Mărturisirea d-tale îmi ajunge. În numele legii te arestez!

— Bine, mă supun.

— Cum? Ce-ai spus? strigă căpitanul, te supui?

— Da, zise doctorul zâmbind.

— Trebuie mai întâi să-ți fac percheziția bagajului.

— Nu cred că domnul căpitan Rodenstein îți va îngădui să-i faci percheziție în casă.

— Să mă ia dracu dacă-i îngădui! răcni acesta.

— Vă interzic orice împotrivire, zise cu demnitate comisarul.

— Şi eu d-tale orice depăşeşte atribuţiile pe care le ai, răspunse foarte serios Sternau. Pari să fii influenţat de nu ştiu ce prejudecăţi împotriva mea, şi-ţi atrag atenţia că te voi trage la răspundere.

Cuvintele şi tonul cu care fuseseră rostite făcură impresie asupra comisarului. Se înclină politicos:

— Îmi fac numai datoria, domnule.

— Ia să examinăm niţel această datorie, domnule comisar. Ai spus ieri domnului căpitan că ai un mandat de arestare pentru mine. Ai vrea să fii atât de bun să-mi arăţi şi mie mandatul?

— Nu... nu-l am la... mine... bâigui comisarul.

— D-ta l-ai citit?

— Nu sunt obligat să răspund.

— Foarte bine. Văd acum care e situaţia. D-ta i-ai spus ieri domnului Rodenstein un neadevăr, nici nu poate fi vorba de un mandat de arestare. Se ştie la Rodriganda din ce oraş sunt şi s-au cerut informaţii despre mine. Cum ai ajuns d-ta la ideea unei percheziţii şi a arestării mele nu pot să pricep. În ce mă priveşte, sunt dispus să te urmez sub rezerva răspunderii pe care ţi-o iei. Cât pentru percheziţie, mă opun formal. În casa aceasta se află doi oameni bolnavi de alienare mintală şi orice enervare le-ar putea face rău. Sunt medic şi trebuie să fiu ascultat când e vorba de bolnavi. Şi-apoi, nu d-ta eşti în drept să faci percheziţia, ci procurorul, dacă găseşte el de cuviinţă. Acum să plecăm; te voi însoţi la parchet, ce va fi apoi vom vedea noi.

— Şi eu, adăugă căpitanul ameninţător, interzic oricui, fie el comisar ori tatăl comisarului, să-mi calce casa, m-ai înţeles?

Comisarul văzu că are de-a face cu doi oameni hotărâţi, de aceea nu mai stărui.

Plecară. Când ajunseră la tribunal, comisarul intră împreună cu Sternau şi Rodenştein la procuror.

— L-am adus pe Sternau, raportă scurt comisarul.

— Foarte bine, răspunse politicos procurorul. A, uite-l şi pe domnul căpitan Rodenstein! Ce-mi prilejuieşte plăcerea vizitei d-tale, domnule căpitan?

— Am venit să-ţi prezint altfel decât „l-am adus pe Sternau", dragă procurorule, pe prietenul meu, doctorul Carl Sternau, unul din cei mai renumiţi vânători ai pustiurilor.

Procurorul zâmbi stânjenit, se înclină şi spuse:

— Vă declar, domnule doctor, că mi-ar fi plăcut mai mult să vă cunosc în alte împrejurări. Sper însă că e o neînţelegere la mijloc, care se va limpezi repede.

— Sunt convins de aceasta, domnule procuror, şi vă rog să binevoiţi a lua în cercetare aceste documente, răspunse doctorul şi-i întinse un teanc de hârtii.

Tot citind, chipul magistratului părea şi mai uimit. După ce isprăvi, strigă entuziasmat:

— E ceva extraordinar, domnule doctor! Recomandările pe care le ai ar putea dezarma pe cel mai neîmpăcat duşman al d-tale. Dă-mi voie să-ţi strâng mâna şi să-ţi ofer tot concursul meu în împrejurarea de faţă.

Comisarul rămăsese cu ochii holbați și cu gura căscată. Procurorul se întoarse spre el și-i zise cu asprime :

— Iar ai făcut o năzbâtie, domnule comisar. Un polițist care se tot lasă dus de închipuiri mai mult încurcă, de aceea o să mă lipsesc o bună bucată de vreme de serviciile d-tale. Poți să pleci.

Bietul comisar salută și ieși pe ușă, plouat.

Procurorul ceru să vadă și el bolnavii ; ancheta trebuia făcută în orice caz. Plecară deci toți trei la conac. După ce făcu constatarea, procurorul semnă și întinse actul lui Sternau. Stăteau acum în biroul căpitanului comentând faptele. Magistratul părea foarte mișcat de nenorocirea celor doi spanioli care fuseseră victimele unor ticăloși și-și exprima îndoiala asupra vindecării lor. Sternau scoase atunci din buzunar o sticluță și o privi mult timp la lumină.

— Ce ai acolo, domnule doctor ? îl întrebă procurorul.

— Antidotul, care sper că va fi leacul contelui și al contesei. L-am preparat eu însumi sub ochii a doi chimiști, experți în materie.

— Îți urez din toată inima succes, doctore, dar efectul acestei contra-otrăvi nu poate primejdui viața bolnavilor ? întrebă procurorul.

— Ba da ; poate aduce vindecarea sau moartea, de aceea am șovăit atâta timp. Totuși trebuie să încerc.

— Dacă nu reușește, mă duc la Rodriganda și ridic castelul în aer cu toți nemernicii aceia care se află în el !

— Acum, fie ce-o fi, sunt bucuros că ești și d-ta de față, domnule procuror. Să mergem în camera contesei.

Doctorului îi trebui într-adevăr o putere de stăpânire supraomenească în momentul când turnă câteva picături într-o lingură cu apă, ca să nu-i tremure mâna. Apa nici nu se tulbură măcar, rămase tot atât de limpede ca mai înainte. Sternau dădu încetișor capul bolnavei pe spate, dar când să-i ducă lingura la buze se opri; închise o clipă ochii, un suspin îi ieși din piept, și murmură cu glas tremurat de emoție:

— Doamne, Dumnezeule, dă-mi putere... putere...

Era o rugăminte venită din adâncul sufletului său chinuit. Dumnezeu păru că se îndură de el, căci tânărul își recăpătă într-o clipă liniștea. Apropie lingura de buzele Rosetei, care deschise inconștientă gura și sorbi băutura până la ultima picătură. Medicul lăsă iar binișor capul bolnavei pe pernă, puse lingura pe masă și oftă adânc.

— Cum se va manifesta acum efectul, doctore? întrebă procurorul curios.

— Se va vedea în curând dacă a avut efect, răspunse acesta. Peste zece minute va adormi. Somnul acesta va dura peste patruzeci și opt de ore. În tot acest timp nu trebuie trezită cu nici un preț. Dacă se deșteaptă mai curând, e semn că doza a fost prea slabă și trebuie să-i mai dau o dată. Se ivesc însă tulburări, agitație sau febră, atunci doza a fost prea mare și bolnava moare, dacă nu i se dă imediat un calmant. De aceea nu mă pot mișca nici o clipă de la căpătâiul ei. De altfel, nu se poate ști niciodată ce complicații pot surveni.

V-aș ruga, domnule căpitan, să dați ordin ca un cal să stea în permanență la dispoziția mea ca să pot trimite imediat la oraș, în cazul în care aș avea nevoie de ceva.

Așteptau acum toți în tăcere efectul medicamentului. Emoția era maximă. Trecură vreo zece minute. Pleoapele bolnavei se lăsară încetișor în jos, scoase un suspin ușor și adormi.

— Slavă ție, Doamne! murmură doctorul. Sunt pe jumătate convins de reușită.

Îl trimise imediat pe Alimpo la conte să-l dezbrace și să-l așeze în pat. Venea acum rândul lui.

— Crezi că efectul va fi același? întrebă magistratul.

— Da, numai că la el somnul va dura mai mult din pricina vârstei, răspunse doctorul, încurajat de efectul pe care-l avusese medicamentul asupra contesei.

Când văzu că bătrânul adoarme și el repede după luarea picăturilor salvatoare, Sternau simți că i se ia o grea povară de pe suflet. Îl puse pe intendent să stea de veghe lângă conte, iar el se așeză la căpătâiul tinerei fete, așteptând cu înfrigurare să treacă vremea hotărâtoare.

O liniște adâncă domnea la conac. Toți așteptau în tăcere, cu inima strânsă, ca în fața verdictului unui judecător care trebuia să hotărască viața sau moartea unui om.

A doua zi la aceeași oră, Sternau stătea tot la căpătâiul bolnavei, de unde nu se mișcase o clipă măcar. În afară de el nu se mai afla în cameră nimeni decât mama lui. Bătrâna stătea la fereastră și cosea, pe jumătate ascunsă după perdele. Roseta dormise tot timpul foarte liniștită. Întinsă în pat, cu ochii închiși și nemișcată, părea o statuie de marmură.

— Mamă! se auzi în șoaptă glasul doctorului. Ia vino puțin încoace.

Bătrâna se apropie în vârful picioarelor. Fiul o privi cu ochi sclipitori de bucurie.

— Uită-te la chipul ei, urmă el. Nu ți se pare că obrajii s-au mai colorat și buzele nu mai sunt atât de albe? Du-te la căpitan și spune-i că peste un ceas contesa se va trezi din somnul ei adânc.

— Dumnezeule! E-adevărat? șopti bătrâna împreunându-și mâinile.

— Da, mamă, sper că primejdia a trecut.

— Și... tămăduirea? întrebă ea privindu-l îngrijorată.

— Asta nu stă în puterea mea ci a lui Dumnezeu; mă rog atât de fierbinte, mamă, cum n-am

mai făcut-o încă niciodată în viața mea! răspunse Sternau cu glasul tremurând de emoție.

— El îți va asculta ruga, copilul meu, fiindcă o meriți, și Dumnezeu e drept și milostiv, îl îmbărbătă bătrâna.

Plecă și se întoarse aproape numaidecât, luându-și locul la fereastră. Își împreună mâinile și buzele ei șopteau o rugăciune către Cel-de-Sus pentru izbânda fiului ei drag, a cărui fericire era acum în joc.

Trecu un ceas într-o tăcere adâncă. Deodată se auzi respirația regulată a bolnavei. Obrajii ei se înroșiră, făcu o mișcare ușoară cu mâna și deschise încet ochii. Inima lui Sternau bătea să-i spargă pieptul; apucă încet mâna făpturii atât de dragi lui, dar rămase liniștit. Bolnava clipi din gene și privi țintă în fața ei.

„Dumnezeule Atotputernic, fii salvatorul ei! se ruga în gând tânărul. Acum e clipa hotărâtoare!"

Privirile ei se însuflețiră încetul cu încetul, ochii ei priviră cercetător în jur.

— E salvată! își zise nebun de bucurie doctorul.

Privirile tinerei fete se opreau cu nedumerire la fiecare obiect din cameră. Simți că-i ține cineva mâna. Tresări speriată.

— Tu, tu ești, Carlos? spuse ea deodată.

— Da, eu sunt, răspunse el tremurând de emoție.

— Unde mă aflu? Am dormit mult? întrebă ea mirată.

— Da, iubito, ai fost bolnavă, foarte grav bolnavă, dar liniștește-te, acum au trecut toate...

— Bolnavă, zici? Cum se poate? Ieri m-am dus s-o conduc pe Amy la Pons, pe urmă, când m-am întors acasă, mi-am simțit capul greu și am adormit pe când îmi făceam rugăciunea. Tu, unde ai fost, dragul meu?

— La Barcelona.

— De ce nu mi-ai spus și mie că pleci?

În clipa aceea se auzi un plâns înăbușit din dosul perdelelor.

— Cine plânge acolo? Elvira? întrebă ea cu milă.

— Nu, iubito, e o femeie străină care te iubește foarte mult și ar vrea să te vadă.

— O străină? rosti ea speriată. Cine e?

— E... mama mea.

— Mama ta?! Ce surpriză plăcută! Cheam-o încoace repede.

— Trebuie să vorbești cu ea franțuzește, Roseta, fiindcă nu cunoaște limba spaniolă.

— Bine, bine, dar să vină cât mai repede, vreau s-o îmbrățișez ca pe o mamă.

— Măicuță, zise Sternau emoționat, vino, căci vrea să te vadă.

— Fiul meu, nu înțeleg ce-ați vorbit între voi; îmi dau însă seama că mintea i-a revenit și că sunteți fericiți. Așa-i sau nu?

— Da, mamă, Dumnezeu ne-a ascultat ruga și s-a îndurat de noi, răspunse medicul cu lacrimi în ochi.

Bătrâna se apropie încet de pat. Roseta îi întinse amândouă mâinile și șopti cu bucurie:

— D-ta ești mama lui Carlos? O, acum am și eu o mamă! Îmi dai voie să-ți fiu o fiică supusă și iubitoare, măicuță?

— Copila mea, zise bătrâna cu emoție în glas punându-i mâinile pe cap în semn de binecuvântare, Dumnezeu să v-ajute să fiți fericiți toată viața, cum sunt eu în clipa aceasta.

— Carlos, cât îți mulțumesc că mi-ai dăruit o astfel de mamă... zise Roseta după ce-o sărută pe bătrână. Dar, ia spune-mi, e-adevărat că am fost atât de grav bolnavă?

— Da, draga mea, și încă foarte, foarte multă vreme.

— Nu ieri s-au petrecut cele ce ți-am povestit adineauri?

— Nu, ci acum trei luni.

— Acum trei luni...? șopti ea mirată. Atunci n-am știut nimic ce se petrece cu mine... Și tu m-ai vindecat?

— Dumnezeu m-a ajutat să găsesc leacul.

— Și unde e Alfonso, Cortejo, Elvira și Alimpo?

— Alimpo și Elvira sunt aici. Celelalte le vei afla mai târziu. N-ai voie să te obosești deocamdată, de aceea îți cer să te cruți, iubito.

— Bine, te ascult, dar răspunde-mi la o singură întrebare: unde mă aflu acum?

— La un bun prieten de-al nostru.

— Nu suntem la Rodriganda?

— Nu. Îți voi spune mai târziu.

— Și... zise ea cu teamă, tata... e-adevărat că a murit?

— Nu, trăiește. Acum taci, altfel te îmbolnăvești iar, scumpa mea...

— Carlos... aș vrea să te rog ceva, dar parcă mi-e rușine...

— Spune, dragă, nu te sfii.

— O spun, dar nu logodnicului, ci medicului, zise ea înroşindu-se. Dacă am fost atâta vreme bolnavă cum spui, atunci... atunci... m-am hrănit foarte puţin, nu-i aşa?

— Cum, ţi-e foame? Dar bine fetiţo, mai mare bucurie nici nu puteai să-mi faci! Asta e un semn bun; cui îi e foame înseamnă că e pe cale de însănătoşire. O să-ţi prescriu un regim, şi mama o să ţi-l facă numaidecât. Sau vrei să-ţi aducă Elvira mâncarea?

— Să mi-o aducă Elvira dar să vină şi mama cu ea.

Sternau însemnă ceva pe hârtie şi bătrâna plecă cu biletul spre bucătărie. În drum se întâlni cu Rodenstein, care o opri cu aceste cuvinte:

— E-adevărat că se va însănătoşi?

— Da, slavă Domnului şi Maicii Preacurate! răspunse bătrâna zâmbind fericită.

— Victorie! Aleluia! începu căpitanul să strige nebun de bucurie. Pot să mă duc s-o văd, nu? Vezi, asta nu-mi place! E barbar! E neomenos! Ceva trebuie să fac de bucurie, altminteri crăp, plesnesc! Spune, dragă doamnă Sternau, învaţă-mă...

— De, domnule căpitan, ştiu eu?... Şi-apoi nici n-am timp, mă duc la bucătărie; fiu-meu i-a prescris ceva de mâncare şi...

— Ce? Să văd şi eu, zise Rodenstein şi-i smulse hârtia din mână.

— Ce face? răcni el. Supă de zarzavat şi compot? Asta e mâncare să pună un om pe picioare? Dă-i şuncă, purcel la tavă, castraveţi acri şi peşte marinat, ca să-i deschidă pofta de mâncare! S-o

fi pricepând el doctorul la medicină, dar ce se cere unui om bolnav ca să-i dea putere, habar n-are!

Bătrâna râse și-și văzu de drum. Nu trecu mult și mâncarea fu gata. Elvira se duse să i-o ducă, urmată de d-na Sternau. Când intrară în camera Rosetei, aceasta stătea ridicată în pat și vorbea cu Sternau.

— Ce mai faci, Elvira dragă? A trecut multă vreme de când nu mi-ai mai auzit glasul... îi zise veselă contesa.

Pe bătrână o podidiră lacrimile.

— O, scumpa, draga mea stăpână, suspină ea. Mulțumesc Sfintei Fecioare că mă recunoști din nou. Tare-am fost amărâți eu și Alimpo al meu de boala matale...

— Acum bucură-te, căci sunt iar sănătoasă.

Roseta mâncă tot ce i se adusese în farfurie, apoi adormi iar. De astă dată somnul îi fu ușor și fericit, așa că Sternau înțelese că-i va putea povesti chiar în seara aceea cele întâmplate. Plecă, lăsând-o în grija Elvirei și a maică-si, apoi se duse să vadă ce face contele.

Când se întoarse peste vreun ceas, o găsi pe Roseta plângând. Elvira stătea lângă ea și-și ștergea ochii. Doamna Sternau părea tare necăjită.

— Bine c-ai venit, Carol, îi zise bătrâna când îl văzu intrând pe ușă. Nu înțeleg spaniola, dar bănuiesc că Elvira i-a povestit Rosetei tot. Am încercat s-o opresc dar n-a fost chip.

Sternau se uită întrebător la contesă.

— Nu fi supărat pe noi, Carlos, se rugă ea. Elvira a scăpat câteva cuvinte și atunci nu m-am mai putut stăpâni și am descusut-o atâta până când mi-a mărturisit tot.

— Dar bine, dragă, enervarea ți-ar putea face foarte rău, zise el îngrijorat.

— Te înșeli, dragul meu, nesiguranța mi-ar fi făcut și mai rău. Acum mă simt mai liniștită și aș vrea să-ți fac o mare rugăminte pe care te rog să mi-o îndeplinești. Să mă lași să-l îngrijesc eu însămi pe tata.

Medicul încercă să se împotrivească, în cele din urmă trebui să cedeze însă, cu atât mai mult cu cât tânăra fată părea acum în stare să-l supravegheze. Îi așeză un fotoliu la căpătâiul bolnavului și o lăsă singură cu el. La vederea tatălui ei, de care fusese atâta vreme despărțită, pe Roseta o podidiră lacrimile și plânse multă vreme cu amar. Îi apucă mâna și i-o acoperi de sărutări. De-abia acum observă ea prezența lui Alimpo, care o privea emoționat, cu ochii în lacrimi.

— O, scumpa, draga mea stăpână, începu el, nu sunt vrednic să îi mulțumesc lui Dumnezeu că te văd iar sănătoasă.

— Îți mulțumesc și eu din adâncul inimii mele că mi-ai ajutat să-mi recapăt graiul și mințile, răspunse ea.

— Ăsta e meritul doctorului, numai el v-a tămăduit de boala aceea îngrozitoare.

— Știu, și știu și ce-ai făcut tu pentru mine, bunul și credinciosul meu Alimpo, și-ți mulțumesc din tot sufletul.

— O, n-am făcut cine știe ce mare lucru, draga mea stăpână și, dacă e nevoie, vă urmez până la capătul pământului, o asigură el. Așa zice și Elvira mea.

A doua zi trebuia să se hotărască dacă medicamentul va avea același succes și la conte, ca la fiica sa. Aceasta stătea la căpătâiul lui și nu-și lua ochii de la el. Bătrânul dormea de trei zile și s-ar fi putut trezi dintr-un moment într-altul. Iată că intră și Sternau în cameră. Apucă mâna fetei într-ale lui și-i zise doar atât:

— Roseta!

— Carlos, spune-mi, crezi că-l vei scăpa?... se rugă ea cu glasul înecat în lacrimi.

— Sper, și chiar în curând, răspunse el emoționat.

Lăsă mâna fetei, o apucă pe cea a contelui și o ținu multă vreme. Deodată îi dădu drumul și trecu la picioarele patului. Contele începu să se agite, deschise ochii și se uită în jurul său ca un om care se trezește din somn. Deodată privirile i se opriră la Roseta. Apoi spuse mai mult în șoaptă:

— Doamne, unde mă aflu? Roseta, copila mea, tu ești? Și doctorul care m-a scăpat de la orbire, unde e?

Contesa se îngălbeni la față. Rămase un timp ca împietrită, apoi țipă deodată:

— Tată! Tată, mă recunoști? Mă recunoști într-adevăr?

Un zâmbet de fericire flutură pe buzele lui palide.

— Cum să nu te recunosc! Doar ești copila mea dragă, Roseta mea. — Te rog, nu-i lăsa pe Alfonso, pe Cortejo și pe Clarissa să vină. Numai doctorul... el să mă vegheze. Sunt atât de obosit! Aș vrea să dorm. Hai, sărută-mă și spune-mi

noapte bună ca în fiecare seară... și mâine... dimineață, să vii mai... devreme...

Bătrânul închise ochii și adormi.

Roseta își mușcă buzele ca să nu țipe de durere și de bucurie. Un geamăt adânc îi zgudui pieptul și lacrimi fierbinți i se prelinseră pe obrajii slăbiți de boală. În cele din urmă reuși să-și înfrângă durerea, și-și sterse ochii. Lângă ea stătea Sternau, care o privea în tăcere.

Au trecut două săptămâni de atunci. Don Manuel se restabilise pe deplin. Își dădu cu bucurie consimțământul la căsătoria Rosetei cu tânărul medic. Singurul lucru care-l mâhnea era nesiguranța în privința soartei fiului său. Nu se hotărâse încă nimic pentru salvarea lui.

La conac era o fierbere neîntreruptă pentru pregătirile de nuntă, care trebuia să aibă loc în seara de Crăciun. În ziua de ajun sosi încă un musafir: era timonierul Unger. Bucuria nevestei și copilului său era de nedescris. După masă timonierul stătu de vorbă cu nevastă-sa și află de la ea întâmplările de la castelul Rodriganda. El ascultă atent cele povestite, apoi îi zise:

— Așadar, doctorul acesta Sternau a trebuit să fugă de la Rodriganda; nu cumva din pricina unui tânăr care a dispărut fără urmă de acolo?

— De unde știi tu asta? întrebă mirată soția lui. E-adevărat că a dispărut cineva de-acolo. Era un locotenent de husari — așa spunea doamna Sternau.

— Hm! Și nu se știe unde se află?

— Nu. A, ia stai! Acum îmi aduc aminte; doctorul Sternau crede că a fost dus pe o corabie.

— Ei drăcia dracului! Știi că se potrivește? Nu știi cum îi zicea corabiei? Nu cumva „Pendola"? Ia gândește-te bine...

— Nu, doamna Sternau n-a spus nici un nume.

— Nici altceva?

Femeia se gândi puțin, apoi rosti:

— Stai! Parcă spunea că era un avocat la mijloc. Avea un nume greu și l-am uitat.

— Nu-l chema Gasparino Cortejo?

— Ba da, ba da! Chiar așa! Dar de unde îl știi tu?

— O să-ți spun mai târziu, acum trebuie neapărat să vorbesc îndată cu doctorul, fiindcă am să-i transmit ceva foarte important.

Timonierul ieși repede din cameră și întrebă în curte dacă nu-l văzuse cineva pe doctor. I se spuse că a plecat chiar atunci să facă o plimbare prin pădure. Unger se luă după el și-l ajunse imediat din urmă.

— Vă rog să mă iertați, am cinstea să vorbesc cu domnul doctor Sternau, nu-i așa? întrebă timonierul.

— Da, răspunse cam mirat doctorul.

— Aș avea să vă comunic ceva foarte important, domnule doctor. Eu sunt Unger.

— A, tatăl micuțului nostru Kurt?

— Am sosit de-abia astăzi, de aceea nu m-ați văzut până acum. Eu, domnule doctor...

— E vorba de o consultație medicală? îl întrerupse acesta.

— Nu, e ceva care vă privește pe dv. și persoanele din castelul Rodriganda.

— A, exclamă doctorul foarte mirat, d-ta ai fost prin Spania?

— Nu, dar am aflat în călătoria pe care am făcut-o acum în urmă unele lucruri care vă pot interesa.

— Știi că mă faci curios? Spune, te rog.

— Ancorasem în portul Nantes în Franța. Lângă noi se afla un vas spaniol „La Pendola", al cărui căpitan se numea Landola. Se dădea drept vas comercial, eu însă am bănuit de la început că nu e lucru curat cu ei. Căpitanul îmi făcea impresia unui pirat. Într-una din zile am surprins o discuție într-o cârciumă din port între doi din marinarii săi. Unul din ei povestea celuilalt că pe corabie s-ar afla un prizonier pe care-l țin închis din ordinul unui anume Gasparino Cortejo.

Pe măsură ce povestea timonierul, încordarea cu care-l asculta Sternau era și mai mare. La un moment dat nu se mai putu stăpâni și strigă:

— Dumneata nici nu știi, domnule, cât de importante sunt spusele d-tale! Ziceai că pe căpitan îl cheamă Henrico Landola?

— Da, și corabia se numește „La Pendola". Sunt însă sigur că numele adevărat al ei e „Lion", vasul-pirat care cutreieră mările africane și ale Americii răsăritene, jefuind vasele pe care le întâlnește în cale.

— Atunci acest Henrico Landola nu e altul decât căpitanul Grandeprise?

— Tot ce se poate, dar stați, n-am terminat încă. Marinarul întrebă atunci pe camaradul său ce au de gând să facă cu prizonierul lor; la care acesta îi răspunse că se va duce și el probabil după

celălalt pe care l-au luat cu vreo câteva luni în urmă din Mexic.

Medicul tresări.

— Din Mexic? N-ai mai auzit altceva nimic despre acest om, de pildă cum îl cheamă? întrebă el cu încordare.

— Ba da, marinarul îi zicea „bătrânul Fernando" și, după câte am înțeles, trebuie să fie un om de seamă, conte sau așa ceva. Ocoliseră atunci Capul în sudul coastei Africii Răsăritene și fuseseră la Zeila, unde îl debarcaseră și-l vânduseră la Harar*. V-am povestit întâmplarea asta fiindcă pare să fie o mare asemănare între ea și cealaltă. În amândouă cazurile era același Cortejo la mijloc.

În clipa aceea doctorului parcă i se luă o perdea de pe ochi. Cu iuțeala fulgerului îi flutură în minte ceea ce-i povestise în închisoare Jacques Tardot înainte de a muri. Pe atunci încă nu se gândea, auzind numele Fernando la fratele contelui Manuel care murise în Mexic. Acum, când aflase că Landola era una și aceeași persoană cu căpitanul „Pendolei" și al „Lion"-ului nu se mai putea îndoi că bătrânul conte Fernando nu era mort ci fusese răpit de el. Cu atât mai mult cu cât aci, ca și acolo, era amestecat numele de Cortejo. Sternau știa că administratorul moșiilor contelui Fernando se numea tot Cortejo, putea fi deci frate cu acesta din Spania. Își potoli cu un efort năvala gândurilor și întrebă mai departe:

— Altceva mai știi despre el?

— Nu, nimic.

---

* Oraș în Ethiopia, în apropiere de granița cu Somalia (N. e.).

— Nu știi încotro s-a dus „Pendola" când a plecat din Nantes?

— Auzeam că e vorba să se îndrepte spre Capetown, dar acești pirați n-au niciodată o țintă anume, se duc acolo unde cred că dau de o pradă bună.

— Nu s-ar putea afla de aici unde a acostat sau a fost văzută „Pendola"?

— Ba da, dar cercetările sunt legate de mari cheltuieli și cer timp îndelungat.

— Dacă aș cere informații telegrafic?

— Ar merge ceva mai repede, cheltuielile ar fi însă și mai mari. Să presupunem că aflați unde se află corabia, ce-ați folosi cu asta?

— Voi porni după ea și îl voi elibera pe prizonier.

— Eliberarea acestei persoane vă e într-adevăr atât de prețioasă?

— Nici nu-ți poți închipui d-ta! Poate că-ți voi povesti mai târziu amănunțit cum stau lucrurile. Dar, ia spune domnule Unger, ai acum vreun angajament pe undeva?

— Deocamdată nu.

— Te simți în stare să conduci singur un vas mic, un iaht?

— Dacă am un mașinist bun, da.

— S-ar putea lua la luptă un astfel de vas, în larg, cu „Pendola"?

— E greu de răspuns la întrebare. Dacă vasul ar fi solid construit, bine înarmat, și ar avea oameni unul și unul pe bord, cred că da.

— Așadar, nu ți se pare cu neputință.

— În condițiile amintite, nu.

— Și cât ar trebui să coste un astfel de vas?

— O sută — o sută cincizeci de mii de franci francezi, în afară de echipament.

— Am putea găsi unul de ocazie?

— Hm... mai greu. Astfel de vaporașe se întrebuințează de obicei de către milionari în călătoriile lor de plăcere și nu sunt de vânzare. De altfel, un vas mai vechi nici nu v-ar putea folosi; v-ar trebui unul făcut anume după indicațiile dv. Echipamentul de asemenea.

— Unde sunt cele mai bune șantiere de vapoare?

— În Scoția. Ar trebui însă să vă duceți dumneavoastră personal acolo și să-l comandați.

— Eu nu mă pricep. Ai fi d-ta dispus să mă însoțești în cazul când m-aș hotărî la așa ceva?

— Cum să nu! Din toată inima, domnule doctor.

— Bine, o să mă mai gândesc. Surioara mea, care ține foarte mult la soția d-tale, m-a întrebat dacă n-aș putea să te ajut să-ți cumperi singur o corabie, ca să nu trebuiască să mai fii salariatul nimănui. Cumpăr iahtul. D-ta vei fi nu proprietarul, ci căpitanul lui. Dacă-mi ajung scopul, voi vedea pe urmă ce mai pot face pentru d-ta. Acum să mă ierți că te las, dar ce mi-ai povestit m-a tulburat foarte mult și am nevoie de singurătate ca să mă gândesc la cele ce am de făcut. La revedere, domnule Unger.

— La revedere, domnule doctor.

Își strânseră mâinile și de despărțiră.

După-amiază sosi și procurorul la conac.

— Îmi aduci vești? îl întrebă Sternau.

— Da. Uite ce e: am luat câteva informații la Rodriganda. Din averea contelui nu se va știr-

bi un gologan. Am trimis și un detectiv dintre cei mai destoinici la Barcelona. Acesta va supraveghea cu multă atenție castelul.

— Ideea nu e rea, mai ales că don Manuel are de gând să rămână deocamdată în Germania în așteptarea rezultatului cercetărilor pentru găsirea fiului său.

— Cum, contele nu vrea să se ducă să intre iar în posesia averii lui?

— Și să vrea, n-ar putea s-o facă.

— Mă rog, explică-te mai bine... Nu înțeleg ce vrei să spui. Ce l-ar putea împiedica pe conte...

— O să mă înțelegi numaidecât. Averea nu e personală ci aparține familiei Rodriganda și trece din tată-n fiu, când acesta a devenit major, urmând să fie administrată de amândoi, iar venitul să se împartă pe din două. Un proces intentat de unul din ei trebuie să fie făcut cu asentimentul celuilalt, ori contele nu poate da în judecată pe copărtașul averii, deoarece acesta ar trebui să semneze și el acțiunea. Cum crezi d-ta că fiul se va da singur în judecată pentru punerea în drepturile lui a contelui Manuel?

— Dar bine, doctore, legile din Spania sunt absurde! zise indignat magistratul.

— Și-acum spune, cine crezi d-ta că e moștenitorul averii?

— Fără îndoială, Mariano.

— Da? Te înșeli. Dovada? Ar trebui mai întâi ca Mariano să fie găsit, ca să-și revendice drepturile. Greutatea constă în faptul că Alfonso e, după lege, moștenitor, sau mai bine zis coproprietar al averii familiei Rodriganda.

— Ce încurcătură, domnule!

— Așa e. Înțelegi acum de ce contele e legat de mâini și de picioare și nu poate face nimic până la găsirea lui Mariano.

— S-ar putea face, poate, ceva pe cale juridică împotriva lui Alfonso.

— Greu. Ce dovezi poți aduce? Deocamdată, fără Mariano nu se poate face nimic.

— Dacă așa stau lucrurile, trebuie să-ți dau dreptate. Dar cu don Manuel ce-ai de gând, vrei să ții ascunsă deocamdată salvarea și vindecarea lui?

— Nu cred c-o să se poată, deși ar fi de dorit. Nu-mi pot tăinui socrul și nici să-l pun sub cheie. În orice caz, castelul Rodriganda va fi bine supravegheat și fiecare mișcare a lui Alfonso și a complicilor săi spionată. Pentru moment trebuie să-i lăsăm pe criminali să se bucure de roadele crimei lor; cel mult dacă putem obține ca Roseta să-și primească partea de moștenire ce i se cuvine.

— În privința asta îți pot da o veste bună. Detectivul trimis de mine la Rodriganda îmi scrie că, după cât a aflat, cei de acolo sunt dispuși să recunoască în tânăra fată care se găsește aci, pe contesa Roseta.

— Asta înseamnă că nu-i tăgăduiesc drepturile de moștenire?

— Desigur. Am și avut un schimb de scrisori cu ambasadorul Spaniei în privința asta, și îl văd dispus să facă tot posibilul pentru a i se recunoaște contesei drepturile.

— Îți sunt foarte recunoscător, domnule procuror, pentru interesul d-tale, și-ți mulțumesc în numele logodnicei mele.

— Mă rog... Dar, ia spune, e-adevărat ce-am auzit adineauri de la Unger, că vrei să te duci să cumperi un vaporaș?

— Da.

— Din ce mi-a povestit el am înțeles că e o afacere cât se poate de încâlcită. Îmi dai voie ca în lipsa dumitale să mă ocup mai departe de interesele d-tale, doctore?

— Mai întrebi! Sunt chiar foarte mulțumit de asta.

— Atunci ne-am înțeles. Voi începe chiar de mâine cercetările, ca să aflu când și unde a fost văzut pentru ultima oară vasul „La Pendola". Și-acum, dragă doctore, înainte de plecare, îngăduie-mi să-ți prezint felicitările mele pentru căsătoria d-tale, încheie procurorul strângând mâna medicului.

Nunta avu loc în prima zi de Crăciun la castelul lui Rodenstein. Acesta își îndrăgise atât de mult oaspeții, încât tuna și fulgera când auzea pe careva din ei vorbind de plecare.

După cum îi făgăduise lui Sternau, procurorul pornise îndată cercetările privitoare la vasul lui Landola, și află că „La Pendola" fusese văzută nu de mult la Sf. Elena, unde acostase ca să ia apă dulce, apoi ieșise în larg îndreptându-se spre Cap. Se știa acum cel puțin unde-ar putea fi urmărit vasul-pirat.

La sfârșitul lui ianuarie, Sternau o lăsă pe tânăra lui soție sub ocrotirea căpitanului; el cu Unger plecară în Scoția pentru a comanda sau a cumpăra vaporul care să-i ducă în căutarea lui Mariano. Mai înainte însă, medicul se duse să-și

ia rămas-bun de la procuror, și acesta îl asigură că poate pleca fără grijă, deoarece tânăra lui soție și contele vor fi cât se poate de bine îngrijiți la conacul lui Rodenstein, iar el personal nu va înceta o clipă să se intereseze de afacerile lor.

Căpitanul îl însoți pe doctor până în port.

— Cât crezi că o să lipsești, doctore? îl întrebă el la despărțire.

— Cine poate ști! Căile noastre sunt în mâinile Domnului!

— Nădăjduiesc că te vom avea în curând printre noi.

— Rămâi sănătos, domnule căpitan... șopti Sternau cu lacrimi în ochi. Ai grijă de Roseta...

— Fii fără grijă. Drum bun și să ni te întorci sănătos, răspunse bătrânul tușind, ca să-și ascundă emoția.

Își strânseră mâinile și Sternau cu Unger se urcară pe vapor.

Nici nu bănuiau ei, sărmanii, câte aveau să întîmpine în cale și anii îndelungați care vor trece până să-și revadă ființele dragi rămase în patrie...

În partea de vest a Scoției se află orașul Greenock, renumit pentru șantierele sale de vapoare. De aci au pornit în largul oceanelor vase mari comerciale și de război, ca și vaporașe micuțe, făcute pentru plăcerile bogătașilor sau pentru nevoile celor care de pe urma pescuitului își câștigă bucata de pâine. Într-unul din hotelurile de seamă ale orașului descinsese doctorul Sternau împreună cu Unger, care avea să-l însoțească de-acum înainte în viața aventuroasă pe care i-o hărăzise soarta. Colindaseră șantierele și portul cu gând să găsească un vaporaș potrivit scopului lor, dar nu găsiseră încă nimic. Stăteau acum de vorbă în restaurantul hotelului la o masă și vorbeau despre ceea ce îi interesa, când un domn în vârstă de la o masă alăturată, care îi auzise, le spuse că știa el un iaht care e de vânzare. Adăugă că proprietarul vasului însărcinase pe un avocat, care locuiește chiar în vila din fața hotelului, cu vânzarea vasului.

Doctorul îi mulțumi pentru informațiile date și, îndată ce-și sfârși masa, plecă împreună cu timonierul să vadă vaporașul, care era ancorat

tocmai la îmbucătura unde râul se vărsa în mare. După ce cercetă cu de-amănuntul iahtul, Unger fu de părere că e minunat și potrivit pentru scopul lor.

Se întoarseră în oraș și bătură la ușa vilei, unde văzură o tăbliță pe care scria:

Emery Millner, avocat.

Aflară de la avocat că atât vila cât și iahtul erau proprietatea contelui de Northingham.

— Contele Northingham? întrebă mirat Sternau. Ați vrea să fiți atât de bun să-mi spuneți numele său întreg?

— Cum să nu! zise avocatul, sir Henry Dryden de Northingham e numele lui.

— A cărui fiică a fost un timp, nu de mult, la castelul contelui de Rodriganda ca oaspete a contesei Roseta?

— Da, chiar așa e, răspunse mirat la rândul său avocatul. Dar de unde știți dv.? O cunoașteți pe miss Amy personal?

— Și încă foarte bine. Am fost și eu în același timp cu ea la castel și aș putea spune că ne-am și împrietenit.

— Nu cumva dv. sunteți doctorul Sternau care l-a operat cu atâta succes pe contele de Rodriganda?

— Da, eu sunt.

— O, dar e o mare cinste pentru mine, domnule doctor, să vă cunosc! strigă entuziasmat avocatul. Miss Amy ne-a vorbit foarte mult despre d-voastră. Trebuie să vă spun că are o deosebită simpatie pentru soția mea și de câte ori vine pe la noi îi povestește fel de fel de lucruri interesante.

Așa am aflat și despre cele petrecute la Rodriganda.

— Atunci vă voi întregi povestea spunându-vă că astăzi contesa Roseta e soția mea. Acum se află în Germania, la mama mea.

— Cum, așa de iute a mers? Bănuia Amy așa ceva, nu credea însă că lucrurile se vor hotărî atât de repede. Probabil că a survenit ceva, nu-i așa, domnule doctor? Și... parcă nu îndrăznesc să vă rog... nu le-am putea afla și noi? întrebă cam cu sfială avocatul.

— Deoarece miss Amy are atâta încredere în dv., nu văd de ce n-aș avea și eu, răspunse amabil acesta.

— V-aș ruga să-mi daţi voie să vă prezint soției mele și să primiți ospitalitatea pe care v-o ofer cât timp veți sta în oraș. Ne veți face o mare bucurie, domnule doctor, și vă rog să nu ne refuzați, stărui avocatul.

Cu toată împotrivirea lui, Sternau trebui în cele din urmă să se mute la avocat, care nu mai știa ce să facă de fericire. Află de la el că lordul Dryden vindea iahtul deoarece era vorba să stea mai multă vreme în Mexic și n-avea ce să facă în timpul acesta cu el, așa că medicul îl putu cumpăra la un preț destul de convenabil.

Acum vasul trebuia echipat și înarmat. Angajă paisprezece marinari, dintre care unii se pricepeau foarte bine la mașini. Unger fu numit căpitanul vasului, iar proprietar era doctorul. Botezară iahtul „Roseta", după numele soției lui.

Vasul avea o viteză de optsprezece noduri pe oră și consuma în acest timp două sute pfunzi de

cărbuni, ceea ce îl silea să facă dese escale pentru a se aproviziona cu combustibil.

În curând vaporașul părăsi șantierul și ieși în largul mării cu o direcție pe care nimeni nu i-o cunoștea. Era însă de presupus că pornise spre coasta de vest a Africii, în căutarea lui Landola. Trecuseră cu bine de golful Biscaya, supranumit de marinari „Cimitirul marinărilor" din pricina stâncilor sale primejdioase, și se opriră la Colonia Capului pentru a da de urma „Pendolei", dar nu aflară nimic. De-abia la Sf. Elena, unde trebuiau să se aprovizioneze cu cărbuni, li se spuse că „Pendola" trecuse pe-aici în drum spre Capul Bunei Speranțe.

Sternau se luă după el.

Când iahtul „Roseta" fu la câteva grade nord de Cap, Unger intră într-o dimineață în cabina doctorului și îl înștiință că spre vest se zărește un vas cu trei catarge. Pe bordul iahtului se afla un marinar, un negru, care avea o vedere foarte ageră. Din vârful catargului zărise vasul cu ochiul liber, pe când Unger nu-l putuse vedea nici prin ochean.

— Să fie „Pendola"? întrebă Sternau.

— Nu se poate ști deocamdată, dar pare să fie un vapor de marfă, răspunse Unger. Să ne îndreptăm spre el.

Ieșiră pe covertă și se uitară cu ocheanul în zare. Băgară de seamă că vasul urma aceeași direcție cu ei, dar având vânt prielnic și pe lângă pânze și mașini cu aburi, „Roseta" înainta mult mai repede.

În timp ce iahtul tăia cu repeziciune valurile, negrul din vârful catargului scoase un strigăt de spaimă și de mirare în același timp.

— Ce e? îl întrebă Sternau.

— Se mai zărește încă un vapor, colo, spre apus, răspunse negrul. Se poate vedea bine de tot, are pânze negre.

— Pânze negre? Așa le are numai vasul lui Landola! strigă Unger și îndreptă ocheanul în direcția pe care i-o arăta negrul cu mâna. Zări într-adevăr un vas care alerga în goană nebună spre cel dintâi.

— E într-adevăr „Pendola", zise el foarte agitat.

— Nu te înșeli?

— Nu. Landola e un mare pungaș și foarte șiret, are două feluri de pânze. Când e vorba să ancoreze în vreun port, întinde pânze albe, iar după ce iese în larg, pentru mai multă siguranță, le întinde pe cele negre. După cum se vede, a pus gând rău corabiei aceleia de marfă și vrea s-o jefuiască.

— Cum am putea veni în ajutorul ei? întrebă doctorul. În sfârșit am pus mâna pe Landola, și te asigur că n-o să-mi mai scape ticălosul.

Unger clătină din cap îngândurat.

— Nu trebuie să uităm că iahtul nostru nu prea poate lupta împotriva unui vas-pirat. Străduania noastră trebuie să fie să-l prindem pe bord. O luptă pe mare ar pricinui mari pagube vasului și de prins tot nu l-am prinde. Nădăjduiesc însă că și corabia de marfă va încerca să se apere, așa că vom fi doi împotriva lui. Voi pune să se strângă pânzele, ca să fim zăriți cât mai târziu.

Se începură pregătirile; pânzele fură strânse și tunurile încărcate, apoi se dădu cea mai mare presiune mașinilor.

Nu trecu mult și vasul-pirat se apropie din ce în ce mai mult de corabia de marfă. Landola pusese să se înalțe steagul roșu (al piraților) și o bubuitură de tun dădu semnalul de oprire. Corabia păru că-și dă seama de înfrângerea care o aștepta, totuși încercă să scape. Un val puternic o abătu din calea vasului-pirat; acesta însă își potrivi direcția și goni din nou după ea.

Se auzi încă o bubuitură. De astă dată piratul ochise mai bine și nimeri drept în coasta corăbiei. Un răcnet de triumf răsună de pe puntea vasului-pirat în același timp cu strigătele de furie de pe corabia de marfă, care își lăsase în jos pânzele, așa că „Pendola" trecu ca o săgeată pe lângă ea. În clipa aceea se auziră două bubuituri, ceea ce pricinui zăpăceală pe puntea piratului. Cele două obuze trase de pe corabia de marfă își nimeriseră pesemne ținta.

— Bravo! strigă Unger. Corabia de marfă e englezească. Are câteva tunuri la bord și e hotărâtă să-și vândă scump pielea. Are tunari destoinici, după cât văd. Înainte! Acum să luăm și noi vasul-pirat din partea cealaltă.

Cele două vase stăteau acum față-n față și se bombardau de zor. Era vădit că piratul era superior celuilalt, dar un bombardament mai îndelungat nu-i era pe plac. Își întinse toate pânzele și se repezi la corabie.

— Vrea să-l abordeze! strigă doctorul.

— Da, dar nici englezului nu-i lipsește îndemânarea. Uite cum s-a așezat cu prora înainte,

ca un dulău care-și arată colții. O să dau acum presiune mașinilor. Peste cinci minute ajungem la ei ca să le spunem și noi două vorbe și-un cuvânt...

Iahtul se ferise până atunci să facă fum, așa că nici nu fusese zărit de cele două vase. Deodată țâșni pe coșul lui o trâmbă groasă, neagră, și strigăte de bucurie răsunară pe bordul vasului de comerț. Piratul îl văzu și el pe noul său adversar, păru însă că nici nu se sinchisește de un potrivnic atât de neînsemnat.

Iahtul trecu ca o săgeată pe lângă englez. Căpitanul acestuia, care stătea pe covertă, îi strigă:

— Hei, iaht, prieten ori dușman?

— Prieten! Nu vă predați! strigă Sternau.

— Nici prin gând nu ne trece!

Și căpitanul își adeveri spusele cu o nouă bombardare care păru să nu-și greșească ținta, căci se auzi de pe vasul-pirat un glas mânios răcnind:

— Dați toată viteza! Abordați!

— Aha! Ăsta e Landola! zise Unger. Stai că-ți dăm noi o abordare să-ți treacă pofta...!

Iahtul făcu un ocol și se opri drept la pupa vasului-pirat, dar atât de aproape încât bombele treceau pe deasupra lui.

— Foc! comandă Unger.

Detunăturile răsunară puternic și proiectilele se înfipseră în cherestea.

— Așa! zise Sternau mulțumit, acum trimiteți-i și câteva pe covertă, băieți!

Îm timp ce tunarii iahtului căutau să găurească vasul deasupra liniei de plutire, marinarii de pe punte trăgeau de zor spre covertă. De-abia acum văzu piratul că adversarul pe care-l socotise neînsemnat, putea fi un dușman primejdios. N-avea însă ce să-i facă, fiindcă bombele sale nu-l puteau nimeri, și împotriva gloanțelor de pușcă Unger avusese grijă să așeze la proră pavăze groase prin care nu puteau trece proiectilele.

Piratul se găsea acum între două focuri. Atât englezul cât și iahtul se țineau dârz, și Landola își dădea seama că situația lui nu era deloc plăcută. Atâta timp cât nu se va descotorosi de iaht, îi era cu neputință să biruie corabia de marfă.

— Abordați afurisita aia de stârpitură! răcni el.

În câteva minute două din bărcile piratului, încărcate cu marinari, se lăsară pe apă și porniră spre iaht.

— Minunat! făcu Unger râzând. Stai că-i trimitem noi acuși la fund...

Porunci să dea vasul înapoi și se așeză la unul din tunuri. Prima barcă — și cea mai mare din ele — se apropie.

Unger ochi, și obuzul porni ca o săgeată; pătrunse barca, trecu prin proră și ieși pe partea cealaltă. Câțiva vâslași fură sfârtecați în bucăți și cârma se sfărâmă. Barca luă apă și se scufundă. Marinarii scăpați cu viață porniră înot spre cealaltă barcă, dar o altă bombă o nimeri și pe ea drept în mijloc.

— Așa, ia mai dați-le câteva gloanțe, ca să-i săturăm de abordaj, zise căpitanul mulțumit de succesul său.

Acum văzu Landola că micul iaht era un adversar de temut și mult mai primejdios decât vasul englez. Făcea spume la gură de furie.

— Aruncați grenade de mână, să-l sfâșiem pe piticul de colo! răcni el oamenilor săi.

Sternau se apropie atunci de parapetul vaporașului și strigă de după adăpostul de rogojini:

— Henrico Landola, Gasparino Cortejo din Rodriganda îți trimite salutări!

Tâlharul se îngălbeni.

— Grenade! Repede, repede! Nemernicul ăsta nu trebuie să ne scape! răcni el.

Dar căpitanul puse mașina sub presiune și dădu vasul înapoi ca să nu fie ajuns de grenade. Acum însă era amenințat de tunurile piratului. Unger își îndreptă vasul în direcția cârmei vasului dușman și încercă să i-o bombardeze. Dacă izbutea, piratul devenea neputincios în luptă și victoria era a lui. Henrico Landola înțelese scopul și puse să se întindă pânzele, ca să se repeadă în iaht și să-l ciocnească. Acesta însă manevră în așa fel ca să-l ocolească.

În vremea aceasta nici englezul nu se lăsase pe tânjelă. Adevărat, fusese simțitor avariat, dar asta nu-l împiedica să bombardeze de zor vasul-pirat care, având a se lupta cu doi adversari deodată, se găsea acum în inferioritate. De o abordare a vasului comercial nu mai putea fi vorba, și când văzu că iahtul vrea să-i sfărâme cârma, înțelese că se află în mare primejdie. Își întinse deci pânzele și porni dus de vânt, după ce mai bombardă o dată vasul englezesc.

La bordul acestuia izbucniră strigăte de bucurie, și când iahtul se apropie de el, marinarii se

întreceau care mai de care să mulțumească salvatorilor lor.

Sternau trecu împreună cu Unger pe puntea vasului.

— Asta se cheamă ajutor sosit la timp, sir, zise căpitanul întinzându-le mâna. Iahtul dv. e un adevărat erou, așa mititel cum e.

— Lasă că nici d-tale nu-ți lipsește nimic, răspunse germanul râzând.

— Aș! Eu mi-am făcut numai datoria, trebuia să mă apăr. Sunt însă convins că piratul mă va ataca din nou.

— Nu cred, fiindcă am de gând să-ți țin tovărășie.

— Adică, vrei să mă însoțești?

— La drept vorbind, nu pe d-ta, ci pe pirat. De săptămâni întregi alerg după el, și tocmai acum, când l-am găsit, să-l scap din mână?

— Zău? Ai vreo răfuială cu el?

— Cam așa ceva. Ești dispus să-mi faci un serviciu, căpitane?

— Cu plăcere.

— Atunci comunică în toate porturile pe unde vei trece că te-ai luptat cu „Lion", comandat de căpitanul Grandeprise, dar că atât numele vasului cât și al comandantului sunt false. Vasul se numește „La Pendola" și căpitanul e un spaniol, pe nume Henrico Landola. Așa s-ar putea să se pună mâna pe el. Eu mă voi preface că mă țin după d-ta spre Colonia Capului. Piratul nu va bănui că îl urmăresc.

— Dar ce ți-a făcut, sir? Aș putea să știu și eu?

Sternau îi povesti căpitanului englez cât crezu el de cuviință, apoi se înapoie pe puntea iahtului,

care porni spre sud, pe când piratul se îndreptă spre sud-vest.

Când crezu că nu mai poate fi văzut nici cu ocheanul de pe „La Pendola", doctorul întoarse vasul și luă aceeași direcție.

Atunci când Landola auzise pomenindu-i-se numele lui și pe cel al lui Cortejo din Rodriganda, nu știu ce să creadă. Omul care îi cunoștea taina era deci un dușman. Dar cine? Nu-și putea închipui pentru nimic în lume. Își zicea că iahtul se va duce la Cap ca să-l denunțe, de aceea își luă toate măsurile de precauțiune.

El însuși urma să se ducă acolo unde avea treburi de pus la cale, dar trebuia să stea departe încă vreo câteva zile, deoarece era sigur că iahtul va ajunge înaintea lui. De aceea ocoli spre vest, ca să nu întâlnească vreun vapor în cale, apoi o luă spre sud și se îndreptă spre coasta Capului. Fiind noapte, era sigur că nu va fi văzut de nimeni, și cum se lumină de ziuă ancoră într-un golf pustiu.

Aci scrise o scrisoare agentului său din Capetown, și-l rugă să-i păstreze corespondența până la sosirea lui în oraș. Scrisoarea o dădu la doi din marinarii săi, care porniră cu o barcă să o ducă agentului.

Când ajunseră în port, unul din ei rămase să păzească barca, pe când celălalt se duse cu scrisoarea în oraș.

— Mare noroc ați avut că v-ați ascuns, zise agentul după ce citi scrisoarea. Un german care a sosit aseară aici pe un iaht a făcut un denunț că

Henrico Landola, căpitanul vasului „La Pendola", și piratul Grandeprise e una și aceeași persoană.

— Neamțul e tot aici? întrebă marinarul.

— Da. Ia cărbuni, fiindcă i s-a isprăvit provizia.

— Cum îl cheamă?

— Sternau, iar pe căpitanul iahtului Unger. Guvernatorul i-a chemat pe toți agenții de vapoare și le-a comunicat să nu trateze cu Landola decât prin scris. Toate epistolele privitoare la el să fie predate imediat autorităților. Se cere să fiu și eu atent. Îi trimit acum scrisoarea care a venit ieri pentru el, dar deocamdată, pentru un timp cel puțin, trebuie să mă feresc să mai primesc ceva pe numele lui.

Agentul dădu marinarului o epistolă deschisă, scrisă însă cu un fel de cifru.

Omul luă scrisoarea și plecă. Landola îi spusese să cerceteze ce e cu iahtul, de aceea se îndreptă spre chei. N-apucă însă s-ajungă în port și se întâlni cu un străin care-l privi îndelung, se opri, porni iar, apoi se întoarse și-i zise:

— Ascultă, băiete, pe ce vapor ești tu?

— Pe ăla american de colo, răspunse marinarul și arătă cu mâna spre un bric ancorat în port.

— Hm! răcni străinul cu îndoială. Pare-mi-se că te-am mai văzut eu undeva...

— Ai fost vreodată la Funchal?

— Da.

— Când?

— Acum vreo câțiva ani. Eram atunci pe unul franțuzesc.

— Da? Eu zic că nu e chiar așa de mult de când te-am văzut. Credeam că ești tot pe „Pendola" căpitanului Landola.

— Nu-l cunosc. Să ne vedem sănătoși, că nu prea am vreme de palavre, zise piratul și se îndepărtă.

Însă cum ajunse în colțul străzii, întoarse capul și văzu că străinul se luase după el. Alergă în port, se urcă în luntre și începu-să vâslească de zor.

Străinul care-l oprise în drum nu era altul decât Unger, care se ducea la controlul hârtiilor, căci „Roseta" era gata de plecare. Își aducea perfect de bine aminte de chipul individului și prinsese bănuieli.

El alergă la iaht, și cum urcă pe punte îi spuse lui Sternau:

— Vedeți luntrea aceea de colo, domnule doctor? În ea se află doi indivizi, dintre care unul e marinar pe „La Pendola" lui Landola. Zicea că face serviciu pe bricul acela american, dar nu-l cred fiindcă luntrea nu seamănă deloc a fi americană. Poate că am dat de o urmă. Trimiteți pe cineva cu o barcă după ei, dar să nu simtă că sunt urmăriți. M-aș duce eu singur, dar n-am timp, trebuie să mă duc la comisariatul portului.

Doctorul îi ascultă sfatul. Băgă de seamă că luntrea nu se oprește lângă vasul american ci trece înainte. Dădu ordin să plece imediat patru oameni și un vâslaș bun cu o barcă în urmărirea luntrei, dar să caute să nu fie observați.

Marea nu era agitată, totuși valurile se ridicau destul acolo unde era ancorată „La Pendola".

Landola ascultă în tăcere cele spuse de marinar și se duse în cabina lui să descifreze scrisoarea. *„Doctorul Sternau e pe urmele d-tale. Știe tot. Cortejo"*, se specifica în scrisoare.

Avocatul aflase prin spionii săi trimiși în Germania ce se întâmplă acolo și crezu de cuviință să-l înștiințeze pe căpitan. Aceeași știre o trimisese în diferite localități, unde știa că se va opri piratul. Cifrul îl stabiliseră ei între ei de mai multă vreme, și se foloseau de el de câte ori era nevoie să-și comunice ceva important.

Landola se urcă pe punte, își chemă secundul, și-i porunci să ridice ancora.

— Acum?! Nu crezi că e primejdios să ne arătăm în lumina zilei? întrebă acesta mirat.

— Ba da, dar e și mai periculos să rămânem aici. Pornim imediat spre Indiile Occidentale.

Ofițerul știa că corabia fusese nu de mult acolo, de aceea îl privi uimit.

— Suntem urmăriți, deci trebuie să ni se piardă urma, îl lămuri căpitanul. S-a descoperit că „La Pendola" nu e alta decât vasul-pirat „Lion". Trebuie să schimbăm culoarea vasului și să ne procurăm alte hărți. Așadar, la drum!

Când „La Pendola" ieși în larg, omenii din barcă priviră lung în urma ei. Se întoarseră apoi la iaht unde, din pricina vântului potrivnic, ajunseră tocmai târziu de tot.

Iahtul aștepta gata de plecare.

— Landola a luat-o la fugă, zise Unger, și-a schimbat itinerarul.

— Unde s-o fi ducând?

— Greu de ghicit. Trebuie să ne luăm după el. Am eu o bănuială care poate să se adevereas-

că, dar poate să și dea greș. Landola știe că e urmărit, trebuie deci să-și facă vasul de nerecunoscut și să-i schimbe numele. Într-un șantier nu poate s-o facă. Atunci o să se ducă undeva la loc ascuns ca să nu fie văzut de nimeni. În spatele Antilelor sunt sute de insule mititele; acolo va încerca el să ancoreze ca să-și vopsească vasul. Eu cred că presupunerile mele sunt temeinice și nu mă înșel.

— Atunci să ne luăm după el.

— Greu! Ca marinar cu multă experiență cum e piratul va ști să se ferească. Totuși, trebuie neapărat să ia curentul Golfului, și dacă i-o luăm înainte, îl găsim cu siguranță.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Dumneavoastră nu sunteți un lup de mare ca mine, domnule doctor, și n-aveți de unde ști că pentru noi, marinarii, există căi pe apă ca pentru căruțași șoselele de pe uscat. Deocamdată vom lua-o spre vest până ce-l vom zări din depărtare pe pirat; după aceea vom vedea noi încotro se îndreaptă el.

— Să punem atunci mâna pe el.

— Nu se poate; l-am putea avaria, cel mult, pe când el ne poate distruge. Are bărci pe care se poate salva dacă am reuși să-i găurim vasul, dar dacă un singur proiectil de-al lui ne-ar nimeri am fi pierduți. În amândouă bărcile pe care le avem nu încap nici măcar jumătate din oamenii noștri; și-apoi nici nu sunt destul de trainice ca să țină la drum mai lung pe ocean.

Doctorul trebui să-i dea dreptate experimentatului marinar. Peste puțin timp „Roseta" pornea din port și ieșea în larg.

Trecuseră două săptămâni de-atunci. În Mexico, o tânără fată stătea culcată în hamacul ei și-și citea corespondența. Citise toate scrisorile sosite și acum o deschise pe cea din urmă. Ochii ei luciră de bucurie. Iată ce scria în epistolă:

„Scumpă miss Amy

Ați părăsit Rodriganda în niște împrejurări destul de ciudate și cred că ați fi curioasă să știți ce s-a mai întâmplat acolo.

Cum pentru moment am destul timp liber, vă voi povesti toate cele petrecute până în ziua de astăzi. Vă scriu din Greenock, unde sunt oaspetele avocatului Millner, chiar în vila dv. Mâine plec de aci, și cu ajutorul lui Dumnezeu sper să dau de urma locotenentului de Lautreville, care se află prizonier pe bordul lui „La Pendola".

Sper că Roseta v-a scris înaintea mea și ați răspuns rândurilor ei. Îndată ce voi avea ceva important de comunicat vă voi ține la curent.

Devotatul dv.
Carol Sternau".

Aceasta era scrisoarea de introducere. Amy începu acum să citească foile alăturate scrisorii, în care erau descrise amănunțit toate evenimentele care au urmat după plecarea ei. Căsătoria Rosetei cu doctorul o duse cu gândul la Mariano, și acum afla că tânărul rătăcește ca prizonier pe mare, victimă a unor uneltiri neînțelese pentru ea. Pentru ce? Ce crimă făcuse, sărmanul? De ce îl urmăreau cu atâta înverșunare dușmani necunoscuți? Va reuși Sternau, omul curajos și puternic,

să-l elibereze din ghearele lor? Și lacrimi fierbinți i se prelingeu pe obrajii delicați ai tinerei fete.

Deodată fu trezită din gânduri de cameristă, care veni să-i spună că seniorita Josefa Cortejo ar dori s-o vadă. Amy își strânse foile și-și șterse lacrimile, apoi intră în salon.

O cunoscuse pe Josefa la o *tertufia*, un fel de adunare care n-are alt scop decât ca persoanele din societate să poată sta de vorbă, doamnele la un ceai iar bărbații la un pahar cu vin. Englezoaicei nu-i plăcuse defel spaniola aceea cu privirea de bufniță, rea și vicleană, de al cărui nume nici nu-și aducea aminte. Totuși n-avu încotro, trebuia s-o primească.

— Te rog să mă ierți, miss Amy, începu Josefa cu glas mieros, că te-am deranjat, dar auzind că tata are treabă cu lordul Dryden, mi-am permis să vin și eu să-ți fac o vizită.

Amy ocoli un răspuns de politețe și întrebă cu mirare:

— Tatăl d-tale e aici?

— Da. În interese de afaceri. Am profitat de ocazie să mai stau și eu de vorbă cu o persoană din adevărata aristocrație, de același rang cu mine, căci nu prea se găsesc astfel de persoane pe la noi.

Amy se uită pe furiș la ea și nu i se păru defel că femeia din fața ei ar face impresia unei aristocrate.

— Pe cât știu, se găsesc destule familii bune în Mexic, îi răspunse ea.

— Hm, bune da, dar nu nobile, zise spaniola strâmbând din nas. Eu, ca logodnica celui mai

bogat moșier din Mexic, trebuie să fiu foarte prevăzătoare în alegerea prietenelor mele.

— Ești logodită?

— Nu oficial; din anumite cauze diplomatice, logodna n-a fost declarată încă.

— A, logodnicul d-tale e diplomat?

— Nu, dar am întrebuințat cuvântul deoarece pe logodnicul meu îl așteaptă acolo, în patrie, un viitor strălucit.

— Felicitările mele.

— Mulțumesc. Cred că ai auzit de contele de Rodriganda, nu-i așa?

— Contele de Rodriganda? întrebă mirată Amy.

— Da. Numele pare să te surprindă.

— Am și eu o prietenă cu același nume.

— O spaniolă?

— Da, fiica lui don Manuel de Rodriganda y Sevilla.

Ochii de bufniță ai Josefei luciră ca ai unei păsări de pradă.

— Unde-ai cunoscut-o?

— La Madrid. Pe urmă i-am făcut și o vizită la Rodriganda.

— Când?

Tonul întrebării era atât de stăruitor, încât o indispuse pe englezoaică, de aceea răspunse cam vag:

— Acum vreun an.

— Nu se poate, trebuie să fi fost mai târziu, zise Josefa.

Amy roși de ciudă că străina aceasta antipatică o prinsese cu minciuna. Trebuia însă să fie prevăzătoare, deoarece din rândurile primite

de la Sternau înțelesese că orice imprudență le-ar putea fi dăunătoare.

— Ce te face să crezi asta? întrebă ea cu răceală.

— Fiindcă spuneai adineauri că e fiica lui don Manuel, în loc să spui ca *a fost*, deoarece bătrânul conte a murit.

— Pe atunci trăia. Am aflat de-abia astăzi că a dispărut.

Din prudență, Amy nu-i spuse că știa de salvarea contelui.

— De la cine?

— De la un prieten.

— Cum îl cheamă?

Stăruințele Josefei o scoaseră din fire pe Amy. Se sculă în picioare și zise cu asprime:

— Nu cumva e o formulă de politețe aici în Mexic ca femeile să facă pe... detectivii, amestecându-se în afacerile particulare ale altora?

Dar „bufnița" nu păru defel jignită și răspunse foarte calm:

— Compătimirea e și ea o formulă de politețe.

— Atunci e și întrebarea pe care ți-o voi pune o formulă de politețe: Mă rog, cine ești d-ta?

— Ți-am fost doar prezentată, miss Dryden.

— Ca domnișoara Josefa.

— Numele meu este Josefa Cortejo.

— Și cine e acest domn Cortejo?

— Secretarul fostului conte Fernando și actualmente al lui don Alfonso.

— Secretarul? Așadar, un fel de contabil?

Știi d-ta ce înseamnă în realitate un lord? întrebă Amy dându-se un pas înapoi.

— Știu foarte bine, răspunse fără să se tulbure Josefa.

— Și știi că tatăl meu este lord?

— Da.

— Și îndrăznești d-ta, fata unui contabil, să vii să-mi faci o vizită mie? Totuși, asta n-ar fi nimic, o îngădui oricărei fete cât de simple. Dar ca să îndrăznești să-mi pui întrebări ca un judecător, ca un alcade de-al dv. unei țigănci, vezi, asta nu o pot îngădui și te rog să pleci imediat din casa mea.

Josefa îngălbeni.

— Vorbești serios, miss Dryden?

— Cât se poate de serios. Tatăl d-tale e rudă cu Gasparino Cortejo din Rodriganda?

— Da, frate.

— A, așa se explică antipatia pe care am simțit-o de la început pentru d-ta... Unchiul d-tale e un ticălos care o să-și primească în curând pedeapsa. Pleacă... pleacă, să nu te mai văd...!

Și zicând acestea, Amy ieși indignată din salon, lăsând-o pe Josefa înlemnită de uimire și paralizată de furie. Își reveni însă repede, se ridică de pe scaun și mormăi, amenințând cu pumnii spre ușa pe care ieșise fata:

— O să mi-o plătești tu, englezoaică fudulă; și cât de curînd, n-avea grijă!

După ce Cortejo plecă, lordul trimise s-o anunțe — după obiceiul englez chiar între ai casei — pe Amy că vrea să-i vorbească.

— Bine că vii, pa! îl întâmpină ea.

— M-ai așteptat, scumpo?

— Nu, dar prezența ta o să mă mai înveselească puțin.

— Ești tristă? De ce?

— Nu sunt tristă, dar m-am necăjit grozav.

— Tu? Din ce pricină? întrebă el zâmbind.

— Din pricina bufniței aceleia... a Josefei Cortejo.

— Tatăl ei a fost la mine și-mi spunea că a adus-o și pe fiică-sa să-ți facă o vizită. Sunteți prietene?

— Eu prietenă cu fata unui contabil? Nu pot s-o sufăr... replică Amy cu dispreț.

— De când te-ai făcut așa de mândră, draga tatii? întrebă lordul Dryden râzând. Parcă te știam altfel.

— Mândră? N-am fost niciodată, dar prea mi s-a vârât în suflet și a îndrăznit chiar să mă întrebe lucruri care mă privesc numai pe mine. Am dat-o pur și simplu pe ușă afară!

— Întocmai ce-am făcut eu cu tatăl ei, zise lordul.

— Da? Și de ce?

— Pentru că a vrut să mă tragă pe sfoară. Nu știu de unde a aflat că vreau să cumpăr niște pământ în Mexic și a venit să-mi ofere o moșie care se află undeva la nord, hacienda del Erina, arendată unuia Pedro Arbellez. M-am pomenit astăzi iar cu el că vine să-i dau răspunsul.

— Și de aceea l-ai gonit?

— Da, căci am aflat între timp că hacienda aparține de drept arendașului și că n-are nimeni

dreptul s-o vândă în numele contelui de Rodriganda.

— A fost proprietatea lui?

— Da, și acesta a dăruit-o prin testament lui Arbellez. Dar știi de ce-am venit la tine, dragă? îți plac călătoriile pe cât știu.

— De ce mă întrebi? spuse Amy devenind atentă.

— Ai călătorit mult singură și știu că n-am de ce-ți duce grija; de astă dată însă nu mă pot hotărî atât de ușor să te las.

— E vorba să plec undeva, pa?

— Da. Am de trimis unele comunicări foarte importante guvernatorului din Jamaica, pe care nu le pot încredința în mâini străine. În port la Veracruz e ancorat un vas de război care te va duce la destinație; nu i le pot preda căpitanului, deoarece nu e diplomat. Nu știu alt mijloc decât să te trimit pe tine. La drept vorbind, nu se lasă o femeie pe un vapor de război, dar sper că pentru mine se va face o excepție.

— Trimite-mă pe mine, tată! strigă Amy entuziasmată. Plec numaidecât, și fii sigur că voi ști să-mi îndeplinesc misiunea.

— Bine, am toată încrederea în inteligența și energia ta; mă temeam însă că o să-ți fie greu; deoarece treburile sunt urgente, aș vrea să pleci cât mai repede. Când crezi că vei fi gata de drum?

— Chiar mâine dimineață.

— Atunci ne-am înțeles. Eu te voi însoți până la Veracruz, ca să te instalez pe vapor. Guvernatorul din Jamaica mi-e prieten și te va primi cu brațele deschise.

A doua zi, o trupă de douăzeci de călăreți însoțeau trăsura care-l ducea pe lordul Dryden și pe fiica sa la Veracruz, unde fu primită cu multă amabilitate de către comandantul vasului de război. Puse să i se pregătească o cabină și, după ce lordul își luă rămas-bun de la fiica lui și-i înmână documentele, coborî pe uscat.

Timpul era prielnic și călătoria cât se poate de plăcută. Marea sclipea în bătaia soarelui, apa era limpede și străvezie. Lăsară în urmă Marele și Micul Caiman și se apropiau de Jamaica. Ca să poată ajunge la Kingston, trebuiau să treacă pe la primejdioasele bancuri Pedro, atât de temute pentru stâncile lor colțuroase de mărgean.

Era înainte de amiază, soarele nu era încă prea fierbinte, așa că ochii se puteau odihni cu plăcere pe întinderea nesfârșită a mării. Deodată omul de veghe veni să spună că se zărește un vaporaș, probabil un iaht.

Amy tocmai stătea de vorbă pe covertă cu comandantul. Acesta luă ocheanul, privi câtva timp în direcția unde se vedea iahtul, apoi zise:

— Mic și îndrăcit mai e și vaporașul acela! Aleargă pe apă cu o viteză ca și când ar zbura. Ia te uită și d-ta, miss Dryden.

Amy se apropie de parapet. În clipa aceea se auzi de pe vasul de război o bubuitură: tunul avertiza vaporașul să-și declare numele și destinația.

— Cine sunteți? întrebă ofițerul de gardă.

— Iahtul particular „Roseta" se auzi răspunsul.

— Cui aparține?

— Proprietatea lui Carol Sternau din Germania.

La auzul numelui, Amy scoase un țipăt de surprindere. Își încordă privirea și zări pe covertă trupul voinic al doctorului.

— Îl cunoști pe acest Sternau, miss Dryden? întrebă comandantul, care auzise exclamația ei.

— Da, sir, e un bun prieten de-al meu. Îngăduie-i, te rog, să vină pe bord.

— Cum să nu!

Căpitanul făcu mâinile pâlnie și strigă spre iaht.

— E și domnul Sternau pe bord?

— Da, se auzi răspunsul.

— Atunci să poftească încoace!

— N-am vreme, răspunse acesta, deși știa că va fi silit s-o facă, deoarece ordinul venit de pe un vas de război trebuie executat îndată.

— Miss Amy Dryden e cu noi! îl lămuri căpitanul.

— Atunci vin!

Imediat o luntre se desprinse de pe iaht și se apropie de scăricica vasului. Doctorul urcă repede treptele și, după de ce prezentă și-l salută pe comandant, strânse mâinile tinerei englezoaice.

— Te credeam în Africa, îi spuse ea.

— L-am fugărit pe ,,Lion'' până aici, răspunse el zâmbind.

Care ,,Lion''? Doar nu vrei să zici vasul-pirat? întrebă cu mirare căpitanul.

— Ba chiar el, sir. N-am vreme multă de pierdut, fiindcă nu vreau să-l scap din ochi.

O, sir, dacă ai vrea să mă ajuți să-l prind pe ticălosul acela de Grandeprise!

— Fără cea mai mică șovăire, răspunse agitat englezul. E un noroc neașteptat de care trebuie să mă folosesc. Unde se află acum?

— În dosul bancurilor Pedro. Dv. îl luați de la bord, eu de la tribord, și-l prindem la mijloc ca într-o menghine.

— Dar bine, domnule, cum ai reușit d-ta cu o astfel de coajă de nucă — altfel n-aș putea să-i spun — cum e vaporașul ăsta, să urmărești pe unul ca Grandeprise? strigă uimit comandantul.

— Îmi pare rău că n-am timp acum să-ți explic, dar miss Amy îți va povesti totul. Trebuie să mă grăbesc să dau de el la bancuri. La revedere, sir!

Căpitanul îl opri o clipă.

— Domnule, îi zise el, dacă piratul va încerca să evite lupta, îl gonim pe bancurile Seranille sau pe Rozalind, unde se va înțepeni între stânci. Ne-am înțeles, nu-i așa?

Sternau se întoarse pe iaht și porni sub mare presiune spre bancurile Pedro. După o jumătate de ceas zări înaintea lui vasul-pirat. Căpitanul vaporașului zâmbi mulțumit, se uită pe hartă și-i zise doctorului:

— De zece minute a ocolit bancul. Nu ne va recunoaște și ne vom putea apropia. Îi sfărâmăm cu o ghiulea cârma și l-am dat gata!

— Bine. Vezi însă să nu tragi sub linia de plutire; prizonierul trebuie să fie în fundul calei, și să ne ferim cu orice preț să scufundăm vasul.

— Trebuie să-i spunem și englezului.

Iahtul se prefăcu că nici nu se sinchisește de pirat, și fiindcă locul de trecere era îngust, faptul că vaporașul se ținea atât de aproape, nu-i dădu nimic de bănuit. Când ieși însă iar în larg, se repezi spre el, bombardă întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă cârma și i-o făcu praf.

Această manevră, pe atât de îndrăzneață pe cât era de neașteptată, îi înspăimântă pe cei de pe „Pendola". Alergară toți pe punte, chiar și Landola.

— Ah! Iar ticălosul ăsta! Dați-i la cap! strigă el înfuriat.

Dar „Pendola" nu era pregătită de luptă. Aici, în apropierea atâtor porturi, își acoperise gurile de tun și-și ascunsese armele. Puținele puști pe care le aveau la îndemână aveau tirul prea scurt și gloanțele n-ajungeau până la iaht.

Sternau stătea pe covertă și privea.

— O salutare de la Rodriganda! strigă el deodată, întinse pușca lui care trăgea la mare distanță, ochi și trase. Se auzi o detunătură și Landola căzu grămadă.

— Glonțul l-a nimerit în umăr și i-a sfărâmat osul, mai poate însă vorbi, zise Unger. În clipa aceea se auzi o a doua detunătură și secundul vasului căzu mort lângă căpitanul său.

Sternau porunci să oprească mașina și iahtul se legăna acum ușor pe valuri. Își încărcă din nou pușca, trase și-l nimeri pe timonier.

— Așa! Acum nu mai are cine comanda marinarilor, zise Unger mulțumit. A, uite că vine și englezul nostru! adăugă el, arătând spre

cuirasat, care apăruse de după o stâncă și se așezase în fața piratului.

— Salve! îi strigă comandantul lui Sternau. L-ați damblagit, după cum văd. Bravo!

— Și i-am împușcat ofițerii, răspunse acesta. Băgați de seamă să nu trageți sub linia de plutire, fiindcă prizonierul trebuie să fie în fundul vasului.

— Am înțeles.

Cuirasatul trase o ghiulea care trecu pe deasupra vasului, semnalul convențional ca piratul să-și ridice pavilionul.

Aceasta îl înalță pe cel spaniol.

— Ce vas e? întrebă englezul.

— „La Pendola", căpitan Landola.

— Câți oameni are la bord?

— Douăzeci și patru.

— Minți! Să treacă toți la mine pe punte!

„Pendola" era pierdută; nu mai putea înainta fiindcă nu mai avea cârmă. Marinarii înțeleseră că nu le mai rămânea decât să scape cu fuga. Se prefăcură că se supun ordinului, dar după ce lăsară bărcile pe apă începură să vâslească disperați spre țărm. Nu ajunseră însă departe, căci iahtul se luă după fugari și, văzând că nu e nici un prizonier printre ei, stârni valuri mari în jurul bărcilor, scufundară două dintre ele, pe când englezul bombarda pe celelalte.

Amândouă vasele se întoarseră acum la pirat. Pe punte găsiră numai cadavrul secundului și al timonierului. Landola, care era doar rănit, fusese luat de marinarii săi în bărcile care zăceau acum în fundul mării.

Cercetară cu de-amănuntul vasul și se găsiră cele mai zdrobitoare dovezi că fusese într-adevăr condus de pirați. Doctorul aprinse un felinar și coborî scara care ducea în fundul vasului, unde fuseseră îngrămădiți bolovani și saci cu nisip, așa-zisul balast. Și cum apa pătrunde de obicei prin cherestea, nisipul e întotdeauna umed. În nisipul acesta jilav zăcea legat în lanțuri nenorocitul Mariano.

Când se auziră pașii lui Sternau și ai comandantului englez, lanțurile zăngăniră și un glas ca de pe altă lume întrebă:

— Cine-i acolo?

Doctorul se înfioră.

— Domnule locotenent, venim să te scăpăm, răspunse el mișcat până la lacrimi.

— O, glasul acesta!... Să fie adevărat, sau mă înșală auzul? șopti el.

Sternau ridică felinarul ca să-i cadă lumina drept în față.

— Dumnezeule! Doctorul Sternau! murmură nenorocitul, și leșină de bucurie.

Îl scoaseră de acolo după ce-l descătușară, și fiindcă lumina zilei i-ar fi putut face rău după ce zăcuse atâta timp în beznă, nu-l duseră de-a dreptul pe punte ci în cabina căpitanului. Doctorul trimise apoi după Amy.

În vremea aceasta, Mariano — cum îi spuneau banditii — își revenise în simțiri.

— Senior Sternau, înger trimis din cer, visez sau e adevărat? murmură el nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— E realitate, dragul meu, lasă că o să-ți povestim noi mai târziu. Acum o să-ți căutăm

ceva haine și rufe în garderoba lui Landola, ca să te primenești, fiindcă vei primi o vizită.

— Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat; am auzit împușcături...

— Ți-am găsit urma și am plecat după d-ta din Europa. Acum ne aflăm în Jamaica. Mai târziu vei afla cum a fost. Acum spală-te și îmbracă-te repede.

— Cine e persoana care vine să mă viziteze? întrebă tânărul, curios.

— O domnișoară, mai mult nu-ți spun. Când vei fi gata, bate în ușă.

Medicul ieși din cabină și Mariano se spălă și începu să se îmbrace. Auzi afară șoapte. Deși foarte slăbit, reuși totuși să-și tragă hainele pe el, apoi bătu în ușă.

— Intră, miss Amy, cred că n-are să moară de bucurie, zise Sternau pe când deschidea ușa.

Mariano privi și... înaintea lui stătea făptura adorată la care nu încetase să se gândească o clipă în această lungă captivitate.

— Amy..., miss Amy... bâigui el nebun de fericire.

Ea nu văzu chipul lui slăbit, ochii afundați în orbite, ci numai privirea lui de adorație și brațele care se întindeau spre ea.

— Alfred! În sfârșit...! Te-am regăsit în sfârșit! șoptiră buzele ei și căzu la pieptul lui.

Deodată brațele lui se lăsară moi în lungul trupului, o paloare cadaverică i se întinse pe față, pleoapele i se închiseră și fu cât pe-aci să se prăbușească.

Alfred, scumpul meu, ce ai? strigă ea speriată.

— Bucuria... fericirea... e prea mare, murmură el și se lăsă să cadă într-un fotoliu.

De-abia acum văzu ea ce făcuse foamea, captivitatea și suferințele sufletești din tânărul acela voinic și frumos. Inima i se strânse de durere și lacrimi fierbinți i se prelinseră pe obraji.

— Lasă, dragul meu, căută ea să-l îmbărbăteze, acum au trecut toate și vei fi fericit.

Cuvintele ei îl întristară parcă și mai mult.

— Amy... începu el, eu... nu sunt ceea ce am vrut să par...

— Nu acum, Alfred, îmi vei povesti mai târziu, zise ea punându-i mâna pe gură. Știu că ești bun și nobil — atât îmi ajunge. După ce te vei întrema, îmi vei spune ce ai pe suflet.

Un zâmbet de fericire se ivi pe chipul lui slăbit.

În momentul acela cineva bătu în ușă. Era doctorul.

— Iertați-mă că vă deranjez, zise el, dar vin în calitate de medic, și-l rog pe domnul locotenent să iasă pe punte. Deoarece a stat prea mult închis pe fundul unui vapor, are nevoie de aer curat și de hrană bună.

Ieșiră toți trei pe punte.

— Acum te-aș ruga, miss Amy, să-mi spui și mie cum ai ajuns d-ta pe cuirasat? întrebă curios Sternau pe englezoaică.

— Trebuie să-i duc guvernatorului din Jamaica niște documente foarte importante.

— Atunci întâlnirea asta a noastră a fost o simplă întâmplare?

— Nu, dragă doctore, e mai mult decât atât, e voința lui Dumnezeu care m-a adus aici.

— Și cât crezi că vei rămâne?

— Până ce-l voi vedea pe Alfred mai întremat.

— N-aș vrea să stea la Kingston. Clima e foarte nesănătoasă, bântuie frigurile și alte boli. Dacă reușești să-ți termini afacerile repede, te duc eu cu iahtul meu înapoi în Veracruz. Aerul în Mexic e bun și-i va prii, așa că-l vom vedea repede restabilit pe tânărul nostru locotenent.

A doua zi iahtul ridică ancora și porni spre Veracruz.

— Cred că n-a scăpat nimeni de pe „Pendola", zise Sternau înainte de plecare comandantului cuirasatului.

— Nu se știe! răspunse acesta. Ieri, după ce ați plecat, am cercetat bine cu ocheanul coasta și mi s-a părut că zăresc câțiva marinari ducând cu ei un bolnav sau un rănit. Deoarece în partea locului coasta e nelocuită, lucrul mi s-a părut suspect și am trimis o barcă după ei. Oamenii mei au găsit urme de pași, dar n-au găsit pe nimeni.

— Să fi izbutit Landola s-ajungă la țărm? Atunci ar fi bine să nu plec încă și să-l caut. Poate dau de el.

— Ce te face să crezi că ar fi chiar Landola? întrebă englezul.

— Pentru că el e singurul pe care numai l-am rănit — intenționat de altfel — pe ceilalți doi i-am omorât.

— Ticălosul nu merita să trăiască, zise atunci Mariano, care-i auzise. M-aș bucura însă să-l știu în viață, căci aș avea poate prilejul să-l întâlnesc vreodată și să mă răfuiesc cu el. S-a purtat atât de inuman cu mine, m-a chinuit îngrozitor și n-aș vrea să rămână nepedepsit pentru ceea ce am îndurat.

— Bine. Să ne convingem atunci, fu de părere doctorul. Cercetările nu pot să dureze mai mult de un ceas. Şi-apoi n-ar strica să ştiu dacă a scăpat sau nu.

Iahtul se îndreptă spre punctul arătat de comandant şi ajunse după un sfert de oră acolo. Şi fiindcă Sternau nu vroia să se amestece urmele lăsate de fugari cu ale altora, coborî singur pe uscat ca să cerceteze bine locul. Coasta era însă plină de stânci de mărgean, şi fiindcă în ajun fusese fluxul mării, apa măturase urmele, aşa încât trebui să plece fără să fi aflat ceva.

Călătoria până la Veracruz se făcu repede și în modul cel mai plăcut. Hotărâră ca doctorul să-i însoțească pe cei doi logodnici până la Mexico, iar iahtul să rămână în paza lui Unger. Dar fiindcă Mariano era prea slăbit ca să poată face drumul călare, luară diligența care făcea curse regulate între port și Mexico. Își luară provizii destule — pe timpul acela încă nu existau restaurante pe-acolo — și părăsiră portul.

Călătoria cu diligența era cât se poate de obositoare.

Se înhămară opt catâri la ea: doi înaintași, patru mijlocași și câte unul pe de lături. Catârii erau de obicei mai mult sălbatici, căci pășteau pe câmp și erau prinși cu lasoul. Cu greu reușeau să le pună hamurile, dar odată porniți nu mai puteau fi opriți.

Locurile prin care treceau erau pustii; văgăuni, păduri dese și drumuri pietroase. Nu întâlneau țipenie de om. Rareori dădeai de vreo colibă dărăpănată, locuită de vreun indian, rămășiță a foștilor stăpânitori de odinioară. Diligența sărea peste

hârtoape, trecea prin vaduri secate, pe margini de râpe unde la cel mai mic pas greșit te puteai prăbuși în fundul prăpastiei.

Vizitiul stătea pe capră cu hățurile în mână, și alături de el băiatul care îngrijea de catâri. Acesta n-avea o clipă de răgaz. Sărea din goană să îndrepte ici-colo hamurile, aduna pietre cu care să îndemne catârii, apoi tot din fugă sărea iar pe capră.

Astfel învăța el meseria de vizitiu ca să mâne și el cândva catârii diligenței. Un bun vizitiu de diligență era foarte prețuit și respectat. I se zicea ,,senior'' și primea ca leafă o sută douăzeci de pesetas, hrană și locuință. Dacă în cursul anului reușise să nu răstoarne nici o singură dată diligența, i se mai dădea o gratificație de două sute de pesetas.

Drumurile erau însă nesigure. Orice mexican era mai mult sau mai puțin bandit pe vremea aceea, așa că diligența era escortată de oameni bine înarmați. Totuși, nu rareori călătorii ajungeau la destinație prădați de tot ce aveau asupra lor — sau nu mai ajungeau deloc, fiind uciși pe drum.

Pe înserat, cei trei călători ajunseră la un fel de han, unde erau nevoiți să rămână peste noapte. Hanul era o cocioabă scundă, împrejmuită de cactuși. În curte păștea câțiva cai și catâri slabi și prăpădiți. În colibă locuia ,,șeful poștei'', un mexican fioros, slab și deșirat, care aducea mai mult a bandit decât a om cinstit. Pe lângă slujba lui, făcea negoț cu un fel de băutură din agave dospite, pe care o turna în niște ulcele murdare și o vindea călătorilor însetați pe un preț foarte bun.

Amy nu vru să se culce în mizeria care domnea în colibă, căci vederea ,,șefului'' o făcea să se înfioare. I se pregăti un culcuș în diligență, iar

tovarășii săi se culcară în aer liber, lângă diligență.

Era o noapte minunată. Cerul sclipea de stele și adierea vântului aducea miresme îmbătătoare. Mariano și cu Amy se plimbau visători pe lângă gardul de cactuși. În cele din urmă tânăra fată rupse tăcerea și murmură:

— Ce deosebire între timpul petrecut la Rodriganda și acum...

— Și câte am îndurat de atunci... suspină Mariano.

— Crezi că eu n-am suferit de dorul tău, Alfred? zise ea privindu-l drăgăstos.

— Să nu-mi mai spui Alfred, ci Mariano, o rugă el.

— Mariano? întrebă ea mirată.

— Da. Acesta e numele meu adevărat. Alfred de Lautreville era un nume de împrumut.

— Atunci... aceasta era ceea ce te apăsa pe suflet, dragul meu?

— Da. Stai aici lângă mine să-ți povestesc tot.

— Nu mai poți amâna? Ești încă prea slăbit, emoția ți-ar putea face rău...

— Fii fără grijă, Amy. Gândul că m-am purtat necinstit cu tine îmi face mai rău decât amintirile acelor timpuri care aș fi vrut să nu fi existat niciodată.

Se așezară pe un bolovan, și după ce Mariano stătu multă vreme pierdut în gânduri, începu:

— Ai auzit de la Sternau unele bănuieli asupra originii mele, nu-i așa?

— Da. Mi-a dat încă de la Rodriganda să înțeleg ceva, apoi mi-a și scris despre ele.

— Atunci află că am fost victima unei uneltiri criminale, a cărei descoperire e ţinta întregii mele vieţi. În copilărie am fost răpit de lângă părinţii mei şi m-au dus într-o vizuină de bandiţi.

Amy scoase un ţipăt de spaimă.

— Da, am fost crescut printre bandiţi.

La asta nu se aştepta englezoaica. Răsuflă adânc, dar nu putu scoate un cuvânt. El observă şi se trase mai la o parte.

— Taci? Mă disprețuiești... Uite, vezi de ce mă temeam eu... spuse el cu amărăciune.

Ea însă îi luă mâna şi murmură cu o milă adâncă:

— N-a fost vina ta că ai încăput pe mâinile bandiţilor.

— Nu, căci eram foarte mic pe-atunci. Am trăit printre bandiţi, dar n-am fost la fel ca ei şi n-am făcut niciodată nimic care să mă pună în conflict cu justiţia...

— Slavă Domnului! Cum ai putut însă căpăta cultura şi educaţia pe care o ai?

— Căpitanul avea probabil scopuri mai înalte cu mine. Am fost crescut potrivit rangului social din care fac parte prin naştere. Singurul lucru necinstit de care sunt vinovat este că la Rodriganda mi-am dat un nume fals.

— Nu puteai face altfel, dragul meu.

Mariano povesti apoi toată viaţa lui trăită printre tâlhari, şi când isprăvi Amy îl cuprinse de gât, zicându-i cu lacrimi în ochi:

— Îţi mulţumesc pentru sinceritata ta, Mariano, şi te socot vrednic de mine.

— Dar tatăl tău...?

— Să n-ai nici o grijă. E bun și drept, și mă iubește mai mult decât orice pe lume.

A doua zi porniră din nou la drum. Călătoria aceasta obositoare îi zdruncină și mai mult sănătatea tânărului și, când ajunseră la Mexico, îi era mai rău ca oricând. Doctorul îl asigură însă că după o odihnă de câteva săptămâni va fi iar pe picioare. Amy vru să-i ducă îndată la locuința tatălui ei, dar Sternau nu fu de acord.

— Vom trage la un hotel, spuse el. Tatăl d-tale nu ne cunoaște personal, și ceea ce i-ai povestit d-ta despre noi nu e de-ajuns ca să ne bucurăm de ospitalitatea sa.

— Mi-ai făcut însă mari servicii și m-ai adus în siguranță, protestă englezoaica.

Doctorul zâmbi.

— Nu cumva vrei să-l prezinți așa, fără introducere, pe logodnic tatălui tău? o întrebă el.

— Ai dreptate, răspunse ea roșind. Mergeți deocamdată la hotel, dar făgăduiți-mi că veți veni îndată ce vă va pofti tata la noi.

— Cu plăcere. Am venit la Mexico cu scopul de a-l cunoaște pe Pablo Cortejo și îmi va fi mai ușor locuind la dv. Poate că vom găsi în sfârșit dezlegarea misterului care ne înconjoară.

Diligența îi lăsă pe cei doi tineri la hotel, apoi o duse pe Amy la locuința tatălui ei. Acesta, care nu se aștepta s-o vadă atât de curând înapoi, rămase uimit de sosirea ei.

— Amy! strigă el ridicându-se de la birou, e cu putință?

— Da, răspunse ea râzând.

— Bine, dar nici n-ai avut când s-ajungi și să te întorci din Jamaica! zise el nevenindu-i să creadă.

În loc de răspuns, fata îi puse dinainte răspunsul guvernatorului.

— Așa-i, zise lordul, acum m-am convins. Dar cum s-a putut înfăptui minunea asta?

— Minunea, cum zici tu, s-a înfăptuit datorită unor domni, și mai ales datorită doctorului Sternau.

— Doctorul Sternau? Nu cumva o fi doctorul acela pe care l-ai cunoscut la Rodriganda? întrebă mirat lordul.

— Chiar el!

— Și te-a adus la Mexico?

— Mai întâi m-a dus în Jamaica și apoi la Mexico. Se află aici în tovărășia a doi domni. Îți voi povesti după ce vei citi scrisoarea guvernatorului. Până atunci mă duc să mă schimb.

Peste puțin timp Amy reveni și începu să-i povestească tatălui ei tot ce se petrecuse la Rodriganda și ce-a urmat după aceea.

Lordul o asculta cu multă atenție. Ceea ce auzea i se părea un roman de senzație și-l punea pe gânduri. Amy era unicul lui copil și spera s-o vadă fericită la casa ei. Și acum îi spunea așa, netamnesam, că e îndrăgostită de un bandit spaniol...

După ce termină de povestit, fata aștepta zadarnic răspunsul. Lordul începu să se plimbe prin cameră fără să spună un cuvânt. Deodată se opri în fața ei și-i zise cu glas blajin:

— Amy, fetița mea iubită, până acum mi-ai făcut numai bucurii, dar astăzi e pentru mine întâia oară când îmi aduci o mare supărare.

Ea se atârnă de gâtul lui, îl sărută și căută să-l îmbuneze:

— Iartă-mă, tată, dar Dumnezeu a sădit iubirea aceasta în inima mea și nu pot renunța la ea.

— Și tu crezi tot ce ți-a povestit acel Mariano?

— Da, cred fără cea mai mică șovăială.

— Poți tu iubi cu adevărat pe un... copil adoptat de căpetenia unor banditi?

— Îl iubesc atât de mult încât fără el aș fi cea mai nenorocită ființă de pe lume, răspunse ea privindu-l în ochi rugător.

— Și la mine, tatăl tău, nu te-ai gândit o clipă măcar? întrebă el mâhnit.

— Ba da, m-am gândit și la tine.

— Totuși vrei să te căsătorești cu un aventurier...

Fata făcu un pas spre el și-l întrebă hotărâtă:

— Tată, tu nu vrei să-ți vezi copila fericită?

— Desigur. Tocmai de aceea mă doare sufletul că-ți știu inima încătușată în chip nedemn.

— Caută să-l cunoști și tu pe Mariano, și dacă vei găsi că e nedemn de mine, te voi asculta și voi renunța pentru totdeauna la el.

Era atâta convingere în glasul ei încât lordul se simți emoționat.

— Bine, copila mea, voi încerca. Acum du-te și odihnește-te după călătoria aceasta obositoare, eu voi chibzui ce e de făcut.

O sărută cu dragoste părintească și se așeză la birou, prefăcându-se că vrea să lucreze. Însă cum ieși Amy pe ușă, se sculă din fotoliu și începu să se plimbe îngândurat prin cameră. În cele din urmă păru să ia o hotărâre.

„Nu e decât un singur om de la care pot cere un sfat: acesta e doctorul Sternau. Din câte am auzit despre el, e un om pe al cărui cuvânt pot să mă bazez", își zise lordul.

Sună servitorul și ceru să-i aducă pălăria și bastonul, apoi ieși în stradă.

Ajuns la hotel, întrebă de doctor.

— E în camera lui, îi răspunse hotelierul. Vreți să-i vorbiți? Mă duc să-l anunț. Cine să-i spun că-l caută?

— Un domn care dorește să-i vorbească între patru ochi.

Sternau se miră auzind că-l caută cineva; de-abia sosise și nu cunoștea pe nimeni în oraș. Îl pofti însă sus.

Când cei doi bărbați fură față în față se măsurară din priviri. Medicul își dădu repede seama că cel ce venise la el nu era un om de rând, iar lordul simți imediat o vie simpatie pentru tânărul acesta voinic cu chipul energic.

— Ați dorit să-mi vorbiți? întrebă doctorul într-o spaniolă perfectă.

— Da. Numele meu e Dryden.

Sternau păru surprins.

— Dryden? Nu cumva sunteți lordul Dryden, tatăl...

— Așa e, eu sunt.

— Vă rog, luați loc. Nu mă așteptam la vizita dv.

— Totuși, cred că bănuiți motivul.

— Poate, răspunse acesta cu o ușoară înclinare a capului.

— Dați-mi voie mai întâi să vă mulțumesc, domnule doctor, pentru amabilitatea și atenția pe care ați avut-o față de fiica mea.

— Mă rog... n-am făcut altceva decât ceea ce ar fi făcut orice om bine crescut în locul meu.

— Și-acum, permiteți-mi să vă vorbesc într-o chestiune cât se poate de serioasă.

Sternau crezu de cuviință să i-o ia înainte.

— Vreți să spuneți despre prietenul care e cu mine?

— Da. Mai bine zis despre relațiile dintre tânărul acesta și fiica mea.

— Miss Amy v-a și spus?...

— Da. Nici nu mă așteptam altfel de la ea. E obișnuită de mică să-mi încredințeze toate tainele ei. Cunoașteți situația acestui prieten al dv., domnule doctor?

— Da.

— Amy mi-a povestit un adevărat roman despre viața lui trecută și prezentă.

— Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, sir Dryden, îl întrerupse doctorul. M-ați întrebat dacă știu ceva despre situația prietenului meu. Am spus „da", crezând că vă referiți la situația lui actuală. E — pe scurt — un copil crescut printre bandiți care n-are pe nimeni și nimic în lumea asta largă. Atât e tot ce vă pot spune despre el.

Lordul Dryden se uită la Sternau întrebător.

— Dar copilul acesta crescut de bandiți are și un viitor?

— Probabil.

— Ce fel de viitor?

Medicul înălță din umeri. Nu-l cunoștea pe

lord și nu putea ști cu ce anume gânduri venise, de aceea trebuia să fie prudent.

— Ești o fire închisă, doctore, zise englezul zâmbind. Te rog însă să iei în seamă că-mi iubesc enorm copila și vreau s-o văd fericită. Cum îmi pot închipui că fericirea ei stă în căsătoria cu un om despre care nu știu altceva nimic decât că a fost un bandit?

— Mă rog, sir, Mariano n-a fost bandit.

— Bine, să zicem. Înțelegi totuși dorința mea de a afla ceva mai mult despre acest Mariano. Și fiindcă din cele auzite despre d-ta te cred un om de onoare, am venit să te rog să-mi dai câteva lămuriri.

Cuvintele acestea fuseseră spuse cu atâta gravitate, încât Sternau se simți învins.

— Bine, mylord, zise el, întreabă și-ți voi răspunde tot ce știu.

— Se presupune că Mariano ar fi copilul răpit al contelui Manuel de Rodriganda?

— Da. Eu am fost primul care am avut această bănuială.

— Vrei să-mi spui și mie motivele care te-au făcut să ai această bănuială?

— Dacă timpul îți îngăduie, îți voi povesti pe larg toate întâmplările prin care am trecut până la convingerea la care am ajuns, căci în momentul de față nu mai e o simplă bănuială.

— Te rog chiar s-o faci, timpul nu contează.

— Ascultă, așadar.

După ce sfârși, lordul sări în picioare.

— Dar asta e ceva extraordinar! strigă el. Sunt pe deplin convins de concluziile d-tale. Deci, să rezumăm: Contelui de Rodriganda i-a fost răpit

un băiat. Răpirea s-a făcut cu ajutorul banditilor, care au ascuns copilul în peștera lor. Adevăratul bandit însă e Gasparino Cortejo.

— Nu mai încape nici o îndoială.

— Care a fost scopul răpirii? E foarte important de știut.

— Ca să-l pună pe fiul acestui Gasparino în locul băiatului.

— Foarte bine! Secretul a fost dezvăluit băiatului de către cerșetorul acela, Tito Sertano, care a bănuit că Mariano ar fi copilul răpit. Acesta a venit la Rodriganda, unde a fost recunoscut de Cortejo și predat căpitanului de pirați ca să-l înlăture din cale. D-ta l-ai salvat și l-ai adus la Mexico. E sau nu e așa?

— Da.

— Dar care e scopul venirii d-tale la Mexico?

— Mai întâi vreau să aflu dacă Maria Hermoyes — care a adus copilul substituit — mai trăiește, de asemenea și Pedro Arbellez, fost, pe timpul acela, arendașul contelui Fernando. Și-apoi nu trebuie să uiți, mylord, că eu nu cred deloc în moartea contelui Fernando. Fostul timonier și actualul căpitan Unger spunea despre un prizonier cu numele de Fernando care a fost vândut ca sclav în Harar.

— Și d-ta bănuiești că prizonierul acela e contele Fernando.

— Da. Poate ți se pare curios din partea mea, dar când te gândești de ce fel de mijloace se slujește Cortejo n-are să ți se mai pară imposibil. Sunt ferm hotărât să deschid mormântul contelui și să văd dacă trupul se află în sicriu.

— Îți voi înlesni eu autorizația.

— Mulțumesc, dar n-am nevoie de autorizație, zise Sternau cu un gest de dispreț.

— Te expui însă la mari primejdii! strigă lordul îngrijorat.

— Aș! Nu mă tem de ele! Ceea ce te-aș ruga însă, mylord, e să-mi dai prilejul de a face cunoștință cu Pablo Cortejo.

— Foarte simplu. Vrei să-l cunoști?

— E foarte necesar.

— Bine. Frecventez cercurile unde vine din când în când și el. Nu de mult voia... a, bine că mi-am adus aminte! Vrei să afli unde se găsește acum Pedro Arbellez?

— Da, ți-am spus doar adineauri.

— Pot să-ți spun că Arbellez este acum arendașul haciendei del Erina, în nordul țării. Cortejo vroia să mă tragă pe sfoară. Insista să cumpăr moșia, deși era lăsată prin testament lui Arbellez.

— Atunci, va trebui probabil să mă duc la hacienda.

— Dar de ce-ți dai d-ta atâta interes în afacerea asta, doctore?

— Te rog să nu uiți că soția mea e contesa Roseta de Rodriganda și Mariano mi-e cumnat.

— El știe asta?

— În orice caz bănuiește, de vorbit n-am vorbit încă cu el despre această chestiune. Am rugat-o și pe miss Amy și pe prietenul meu Unger să nu-i pomenească nimic despre asta. Vreau să afle de-abia atunci când ne vom afla în fața faptului împlinit. Cum putem afla fără să atragem atenția unde e cavoul familiei Rodriganda?

— Am să aflu eu, dragul meu. O întrebare din partea mea n-ar mira pe nimeni.

— Mulțumesc, mylord, și te rog să mă înștiințezi imediat, deoarece...

Își curmă vorba, căci ușa se deschise și Mariano apăru în prag.

Când văzu un străin vru să se întoarcă, dar Sternau se ridică repede și-i făcu semn să intre.

— Nu ne deranjezi deloc, dragul meu, zise el, apoi se întoarse spre lord și adăugă: domnul acesta e senior Mariano, după care continuă prezentările: lordul Dryden, tatăl domnișoarei pe care am avut cinstea s-o însoțim.

Mariano se zăpăci de tot. Își reveni însă repede și se înclină cu demnitate în fața lordului.

— Tocmai vorbeam despre d-ta, îi zise acesta prietenos. Doream să te cunosc și-mi pare bine că am ocazia; trebuie să-ți mulțumesc pentru ajutorul oferit fiicei mele.

— O, mylord, ajutorul meu nu i-ar fi putut fi de mare folos domnișoarei, răspunse el zâmbind cu amărăciune. Sunt bolnav și nu sunt în stare să fac pe cavalerul.

Dacă explicațiile lui Sternau înlăturaseră întrucâtva ezitările lordului, vederea acestui tânăr frumos, dar atât de slăbit și palid, trezi în sufletul său o milă adâncă. Îi ținu mâna lui descărnată într-ale sale și-i zise cu blândețe:

— Ai într-adevăr mare nevoie de îngrijiri; crezi că te poți îngriji aici, la hotel?

— Sper cel puțin, răspunse tânărul.

— Speri, dar speranțele cred că vor fi zadarnice. Un hotel mexican nu e ceea ce-i trebuie unui convalescent. De aceea te rog să primești ospitalitatea pe care ți-o ofer în casa mea.

Mariano ridică privirile spre el. Un licăr de bucurie îi sclipi în ochi.

— Mylord, murmură el, apoi trist, eu sunt un biet oropsit de soartă, nu pot îndrăzni să mă bucur de bunătatea d-voastră.

— Ba poți foarte bine, dragul meu! Doctorul Sternau mi-a povestit câteva din nenorocirile d-tale, dar nu trebuie să te consideri oropsit de soartă. Ești sărac, dar nu ești vinovat cu nimic de asta. Primești?

Mariano se uită la doctor, apoi răspunse:

— N-aș vrea să mă despart de prietenul meu.

— Dar cine-ți spune să te desparți? strigă lordul. Domnul doctor va fi atât de bun să vină și el, de asemenea și domnul Unger; loc e, slavă Domnului, pentru toți.

Doctorul se apropie de lord, îi întinse mâna cu multă căldură și-i spuse râzând:

— Când te invită cineva cu atâta bunăvoință, ar fi o lipsă de tact din partea noastră să refuzăm.

Josefa Cortejo stătea întinsă pe un divan în camera ei și fuma țigară după țigară, după cum e obiceiul femeilor mexicane. Gândurile ei rătăceau departe, la Alfonso, iubitul ei, care se afla acum în Spania; se temea să nu-i fure inima vreo spaniolă frumoasă și să-l facă să-și retragă cuvântul pe care i-l dăduse la plecare că se va căsători cu ea, deși n-o iubea.

Pe când sufletul ei se zbuciuma astfel, intră Cortejo cu un plic în mână.

— Am primit o scrisoare de la fratele meu, zise el.

— Veste bună sau rea? întrebă ea smulgându-i cu nerăbdare plicul.

— Hm! Şi bună şi rea. Alfonso a fost acum în urmă în Germania.

— Ce-a căutat acolo?

— Pentru afurisitul ăla de doctor. Omul ăsta a venit în Spania numai spre nenorocirea noastră; e cel mai neînduplecat duşman pe care-l avem.

Josefa se încruntă cu dispreţ.

— Aş! N-avem de ce să ne temem de el!

— Ba avem. Din prima zi când a sosit la Rodriganda ne-a ghicit planurile şi ne-a pus beţe-n roate. E deştept al dracului şi-şi câştigă toate simpatiile. Parc-ar fi făcut legământ cu diavolul.

— Care o să vină într-o zi să-l ia! Ai auzit şi tu de neamţul care se află acum în oraş şi cutreieră saloanele aristocratice? îl cheamă tot Sternau şi e musafirul ambasadorului englez. A fost ieri invitat chiar la masă la prezident. Un medic, un simplu medic... Zău, e ridicol.

— Sternau zici? *Caramba!* Să fie chiar el?

— M-am întrebat şi eu, dar cred că e numai o potrivire de nume. Carol Sternau de care te temi tu atât e acum în Germania, aşa că nu poate fi în acelaşi timp şi acolo şi aici.

Chipul lui Cortejo se întunecă.

— Crezi? întrebă el. Cine ţi-a spus că se află în Germania?

— Doar scrie unchiu-meu în ultima lui scrisoare.

— Aşa? Ia citeşte-o pe asta.

Josefa despături scrisoarea chiar atunci, și iată ce citi:

„Dragă frate,

De astă dată am să-ți comunic lucruri importante. După cum știi, doctorul Sternau ne-a scăpat printre degete. Îți scrisesem că Alfonso nu l-a mai găsit la Paris; când a sosit el, plecase. Atunci Alfonso a pornit după el și a putut afla doar locul unde se află. Ca să încerc ceva împotriva lui ar fi fost deocamdată o nesocotință. Între timp Sternau s-a căsătorit cu Roseta, apoi la câtva timp după nuntă a plecat în călătorie. Știi ce și-a pus în gând? Să-l caute pe Landola și să i-l ia pe Mariano, tânărul care se dădea lal Rodriganda drept locotenentul de Lautreville. De la Sternau te poți aștepta la orice, sper însă că planurile-i vor fi dejucate.

Am trimis în toate porturile unde știu că se oprește Landola câte un avertisment, și deoarece e posibil să vină și la Mexico, îți scriu și ție, ca să știi. Acest Sternau trebuie neapărat înlăturat din drum, altminteri suntem pierduți.

Și acum, o veste bună și îmbucurătoare. Alfonso e acum capul familiei Rodriganda, și ca să nu se stingă neamul trebuie să se însoare. Am și ales o fată din cea mai înaltă societate a Spaniei, foarte bogată, tânără și frumoasă. Îndată ce voi reuși să pun la cale această căsătorie îți voi comunica și ție.

Fratele tău
Gasparino Cortejo".

La ultimele rânduri ale scrisorii Josefa se îngălbeni; când termină de citit scrâșni din dinți,

făcu hârtia mototol, o azvârli jos și începu s-o calce în picioare.

— Așa am să le fac și lor, dacă Alfonso nu se ține de promisiune! răcni ea. O să-i zdrobesc, o să-i fac praf...!

În furia ei era și mai urâtă, și mai respingătoare.

Tatăl îi puse mâna pe cap și căută s-o liniștească.

— Stai, draga mea, că n-au ajuns lucrurile până acolo, zise el.

— Da, făcu ea ridicând cu trufie capul, n-au ajuns, și nici nu vor ajunge! Dăr numai gândul că ar putea face așa ceva, e o trădare față de mine.

— Deloc.

— Cum? Poate vrei să îi iei apărarea?

— Lui Gasparino da, nu însă și lui Alfonso. Gasparino habar n-are de proiectul vostru, așa că degeaba te superi pe el.

— Atunci cu atât mai vinovat e Alfonso, un trădător, un nemernic care nu se ține de cuvânt! Vreau să ajung contesă de Rodriganda, și ce vreau eu trebuie să fie, nimic nu mă poate împiedica, nimic, înțelegi tu?...

Stătea ca o „furie" în fața tatălui ei, care răspunse însă cât se poate de calm:

— Bine, îi voi scrie lui Gasparino.

— Scrie-i numaidecât, și insistă să-ți răspundă fără nici o întârziere.

— Și dacă zice „nu"?

— E pierdut, îți jur!

— Josefa, e fratele meu!

— Tocmai de aceea trebuie să fie de acord, și e cu atât mai vinovat dacă n-o va face. Știi doar bine că testamentul e în mâinile mele.

— N-ai să te folosești de el împotriva lor!

Ea rânji ca o fiară și zise oprindu-se în fața lui:

— Știi că ai haz? Fratele tău are un băiat și tu o fată. Toți suntem niște pungași, niște bandiți, ba am devenit și ucigași, numai ca să punem stăpânire pe averea Rodrigandei. Și-acum vrei s-o stăpânească numai feciorul său, iar fata ta să rămână pe drumuri? Nu, tată, averea trebuie să fie a amândurora. Dacă el e conte, eu vreau să fiu contesă, și ideea asta nu mi-o poate scoate nimeni din cap!

Cortejo găsi că e mai bine s-o lase în pace, să n-o contrazică.

— Foarte bine, numai că nu-i acum momentul să ne batem capul cu de-alde-astea. Avem altele mai importante de discutat.

— Zău? Ce găsești tu mai important? întrebă ea bosumflată.

— Chestia cu Sternau.

— Aha! exclamă zgripțuroaica, aducându-și aminte de prima parte a scrisorii. Vrei să zici netrebnicul ăla de doctor, care a plecat să-l caute pe Landola? Vă e vouă frică de-un om ca el? Sunteți caraghioși, zău așa!

— Nemțălăii ăștia sunt încăpățânați și energici. Când și-au pus ceva în gând nu se lasă cu una cu două.

— Și tu crezi că Sternau care se află acum aici e unul și același?

— Sunt aproape sigur.

— Ar trebui să ne convingem.

— Cum? Nu-l putem întreba pe lordul Dryden.

— Nu, dar lasă pe mine! chicoti ea. Voi obține o invitație la ceai și voi avea prilejul să-l văd.

— Știi cum arată?

— Da. E înalt și voinic, un fel de uriaș, după cum am auzit.

— Așa mi l-a descris și Gasparino într-o scrisoare.

— Asta nu înseamnă nimic, s-ar putea să fie frate cu celălalt, sau văr. Voi căuta însă să obțin o invitație la lordul Dryden, pe urmă vom vedea noi ce-o mai fi!

Sternau se aștepta la o întâlnire cu acești ticăloși. Nu se putea ca numele lui să nu fie cunoscut de Pablo Cortejo și ca acesta să nu caute să-l cunoască personal. Aflase că administratorul averii contelui de Rodriganda pătrunsese și în cercurile mai înalte, așa că era cu neputință să nu dea într-o bună zi ochii cu el.

5. „STĂPÂNITORUL STÂNCILOR"

Trecuse o săptămână de la sosirea lui Sternau în Mexico când, într-o dimineață, lordul veni să-l poftească la o plimbare călare, după cum făcea în fiecare zi. Ieșiră afară din oraș pe câmp, și la întoarcere, făcând un ocol, lordul îi arătă o împrejmuire de zid și-i zise:

— Acesta e cimitirul. În sfârșit, pot să-ți dau o informație pe care mi-ai cerut-o.

— În privința cavoului familiei Rodriganda?

— Da.

Se ridicară amândoi în șa și Dryden îi arătă un monument.

— Acela cu stâlpi corintici?

— Chiar așa. E mormântul în care zace contele Fernando de Rodriganda.

— Putem intra în cimitir?

— De ce nu? Porțile sunt deschise toată ziua.

Descălecară, legară caii și intrară. Dar, mai fiind și altă lume, se plimbară un timp printre morminte, apoi se apropiară de cavou.

— Ești sigur că aici e? întrebă doctorul.

— Da, uite că scrie și pe mormânt.

— După cum văd, n-are să fie tocmai greu de pătruns înăuntru, șopti ca pentru sine doctorul.

— Când vrei să încerci? întrebă lordul.

— Chiar la noapte. Vrei să fii și d-ta de față?

— Mulțumesc, dar sunt reprezentantul unei națiuni și nu îmi este îngăduit să mă amestec în treburile altora.

Pe la miezul nopții, trei inși se apropiau tiptil de zidul cimitirului. Erau Sternau, Mariano și Unger. Mariano se întremase atât de mult în ultimile zile, încât putuse veni și el cu ceilalți doi.

— Stați puțin aici, le zise medicul, vreau să mă asigur mai întâi dacă nu ne vede cineva.

Sări peste zidul cimitirului, se uită împrejur cu ochii lui ageri, apoi șopti peste zid:

— Puteți veni.

Se îndreptară toți trei spre cavou. Deschiseră grilajul și coborâră înăuntru, după ce mai întâi deșurubară capacul care acoperea cavoul. Sternau, care mergea înainte, îi spuse lui Unger să ferească lumina ca să nu se observe de afară. La lumina felinarului văzură mai multe sicrie de metal. La cel dintâi scria pe capac: „Don Fernando, conte de Rodriganda y Sevilla, decedat în ziua de..."

Cu un gest, doctorul arătă sicriul fără să citească mai departe, apoi începu să deșurubeze capacul.

— Ce-o să vedem acum? șopti Mariano înfiorându-se.

— Trupul unchiului d-tale sau... poate nimic, răspunse Sternau.

La ridicarea capacului, mâna medicului tremură și-l scăpă din mână. Se auzi o bufnitură, care răsună lugubru în tăcerea cavoului.

— Ai zice că mortul nu îngăduie să-i tulburăm spiritul, murmură Mariano.

— N-are să se supere că vrem să ne convingem dacă s-a făcut un sacrilegiu cu trupul lui, răspunse acesta.

Apucă iar capacul, de astă dată cu mâna mai sigură, și-l dădu la o parte. Unger însă lăsă lumina felinarului să cadă înăuntru și — ca la o comandă — se priviră toți trei unul pe altul.

— Sicriul e gol! zise Mariano.

— Întocmai după cum mi-am închipuit, răspunse medicul.

— N-a zăcut nimeni în el, adăugă Unger.

— Ba da, uite că se cunosc încă formele unui corp omenesc, zise Sternau.

— Așadar, unchiul tot a murit! spuse Mariano îndurerat. Dar de ce i-au scos cadavrul din mormânt? întrebă el nedumerit.

— N-a fost un cadavru, ci un om viu; n-ar fi avut nici un sens să scoată un mort din mormânt. După cum există otrăvuri care să facă pe cineva să-și piardă mințile, tot așa există altele care să provoace o moarte aparentă.

— Atunci omul care a fost îmbarcat pe vasul lui Landola și vândut ca sclav la Harar să fi fost într-adevăr don Fernando de Rodriganda?

— Nu mai încape îndoială. Acum să închidem sicriul la loc și să nu lăsăm nici o urmă după noi, fu de părere doctorul.

Ieșiră apoi din cavou, săriră zidul și se întoarseră acasă.

A doua zi dimineața, doctorul îl înștiință pe lordul Dryden despre rezultatul cercetărilor sale.

— Nu-mi vine să cred! zise el. Ce crimă îngrozitoare! Trebuie să înștiințăm numaidecât autoritățile.

— N-ar folosi la nimic. Nu am nici o încredere în poliția mexicană, răspunse medicul.

— O vom sili să-și facă datoria.

— Ar fi inutil.

— Zău? Am să-ți dovedesc eu că nu.

— Vei putea dovedi numai că lipsește cadavrul, altceva nimic. Dacă a fost îngropat viu sau mort, unde e acum și cine e autorul crimei nu se va putea ști.

— Dar bine, doctore, îngădui d-ta ca o astfel de nelegiuire să rămână nepedepsită? strigă indignat englezul.

— Nu va rămâne nepedepsită, fii pe pace! Nu o vom putea face însă decât după ce îl vom găsi pe don Fernando.

— Atunci ai de gând să te duci la Harar?

— Da. Mai întâi trebuie să vorbesc cu Pedro Arbellez sau cu Maria Hermoyes, dacă mai trăiește. Cel mai bine ar fi să plecăm îndată, dar Mariano e încă prea slăbit pentru un drum atât de lung, călare.

— Și, adăugă lordul zâmbind, trebuie să-i mai lași cel puțin o săptămână căpitanului Unger ca să se perfecționeze în arta călătoriei, fiindcă nu e lesne pentru un călăreț neexperimentat să colinde câmpiile indiene.

La două zile de la întâmplarea aceasta, lordul Dryden fu invitat împreună cu doctorul Sternau la o serbare la care trebuia să vină și Cortejo cu Josefa. Doctorul se grăbi să fie înaintea lor acolo.

Serbarea avea loc în casa unui om foarte bogat, un adevărat palat. După ce sărutară mâna doamnei gazde, medicul se despărți de lordul Dryden și-i spuse că-l așteaptă în grădina de iarnă. Nu trecu mult și acesta veni să-i spună că Josefa și Cortejo sosiseră chiar atunci.

— Vrei să mă prezinți, mylord?

— Bine, vino să te prezint.

Intrară într-unul din saloane și-l văzură pe Cortejo alături de fiică-sa stând de vorbă cu câțiva invitați.

— Domnul acela înalt și slab e Cortejo, zise lordul.

— Ah, seamănă foarte bine cu frate-său.

— Și doamna de lângă el e seniorita Josefa.

— Aceea cu chip de bufniță?

— Da.

— Fata îmi face impresia să fie și mai rea decât taică-său.

Se apropiară de grup. Cortejo era cu spatele la ei. La un moment dat întoarse capul și, zărindu-l, îi spuse lordului:

— Ce plăcere să vă întâlnesc, mylord! Ați reflectat la propunerea mea?

— Care?

— Aceea cu hacienda del Erina.

Lordul încruntă din sprâncene.

— Nu-mi place să discut despre afaceri în societate, răspunse el. De altfel, trebuie să știu sigur dacă hacienda este într-adevăr proprietatea contelui de Rodriganda.

— Bineînțeles că e!

— Și d-ta ai dreptul s-o vinzi?

— Da.

— Am auzit că a fost lăsată prin testament arendașului ei.

— Nu-i adevărat, mylord, zvonuri neroade...

— Bine, o să mă conving eu în curând.

— Cum?

— Printr-un prieten de-al meu care pleacă zilele acestea acolo. Îmi dai voie să ți-l prezint?

Cortejo și Josefa se întoarseră brusc spre Sternau, care stătea mai la o parte.

— Domnul acesta e prietenul meu, doctorul Sternau, zise lordul arătând spre german.

Cortejo îl măsură o clipă cu ochii pe doctor, apoi zise cu amabilitate:

— E o mare cinste pentru mine, domnule doctor. Sunteți, după cum am auzit, german?

— Da.

— Mie îmi sunt dragi germanii. Îmi dați voie să vă prezint fiicei mele?

Sternau se înclină politicos, iar Josefa clătină din cap.

Îl poftiră apoi să ia loc cu ei pe o canapea și-l supuseră unui adevărat interogatoriu.

— Lordul Dryden îmi spunea adineauri că vreți să vă duceți la hacienda del Erina, începu Cortejo.

— Probabil, răspunse scurt cel întrebat, nemulțumit că lordul îi trădase intențiile.

— Aș putea să știu pentru ce?

— Fiindcă vreau să cunosc mai de aproape Mexicul și obiceiurile țării. Când a auzit lordul, m-a rugat să mă duc și la hacienda del Erina, pe care intenționează să o cumpere.

— Da? zise Cortejo mulțumit. Am acolo un arendaș foarte îndărătnic care susține că hacienda

e proprietatea lui. E ridicol! După cât înțeleg, călătoriți mult.

— Așa e.

— Sunteți de invidiat, zise Josefa cu o amabilitate prefăcută. Un om liber pe acțiunile sale trebuie să se simtă foarte fericit. Ce ați vizitat până acum?

— America, Africa și o parte din Asia.

— Dar Europa?

— Acolo m-am născut, răspunse el zâmbind.

— Cunoașteți Franța?

— Da.

— Poate și Spania?

— Am fost și pe-acolo.

Josefa schimbă o privire plină de înțeles cu tatăl ei.

— Spania e țara noastră maternă, de care vorbim cu mai multă plăcere, adăugă ea. Aș putea să știu ce orașe ați vizitat în Spania?

— Am fost prea puțin în frumoasa dv. țară, seniorita. Am fost chemat acolo ca să îngrijesc un bolnav, contele de Rodriganda.

— Rodriganda?! Știți că acest conte are proprietăți și aici la noi, și că tata e administratorul lor?

Sternau se prefăcu peste măsură de mirat.

— Da? Nu știam, zise el, și rămase câteva clipe îngândurat, ca și când ar fi vrut să-și aducă aminte de ceva.

— Există și în Rodriganda, urmă el apoi, un senior Cortejo; sunteți rude?

— Da, mi-e frate.

— Îmi pare bine, senior. Pe domnul Gasparino l-am cunoscut foarte bine la castelul Rodriganda.

— Mă mir, fiindcă îl știu foarte puțin comunicativ.

— N-am observat. Aș putea spune chiar dimpotrivă, am fost deseori în contact amândoi.

Josefa își mușcă buzele. Înțelese ironia. Schimbă vorba.

— Bine ar fi fost, senior, dacă l-ați fi putut salva pe bietul conte Manuel, zise ea cu o milă prefăcută.

— Aș fi dat orice s-o fi putut face, seniorita.

— Mi se pare că a murit într-un accident nenorocit, nu-i așa?

— Așa e, seniorita.

Era și în cuvintele acestea o ironie pe care Josefa și Cortejo o înțeleseră foarte bine.

— Atunci o cunoașteți și pe contesa Roseta, desigur?

— ...Deoarece acum este soția mea.

Sternau era convins că știau amândoi de căsătoria lui, deși păreau cât se poate de surprinși.

— Nu mai spune! exclamă Cortejo, și Josefa adăugă:

— E cu putință?

— După cum vedeți, seniorita. Știu că diferența de clasă socială e foarte strictă în Spania, dar dragostea trece peste astfel de prejudecăți. De altfel, căsătoria am făcut-o în Germania.

— Atunci contesa și-a părăsit patria?

— Da.

— Și contele Alfonso a încuviințat acest lucru?

— În orice caz nu l-a împiedicat, după cum vedeți. Îl cunoașteți și dv. pe contele Alfonso?

— Cum să nu-l cunoaștem? Doar a crescut aici în Mexic.

— Așa e, uitasem.

— Ni se scrisese la un moment dat că contesa Roseta ar fi tare bolnavă.

— A fost, într-adevăr, dar acum e sănătoasă. A, vă rog să mă iertați, lordul îmi face semn, probabil vrea să mă prezinte cuiva.

Sternau se ridică și Cortejo făcu la fel.

— E o mare plăcere pentru noi că am avut prilejul să cunoaștem pe cineva care a fost la Rodriganda, zise Cortejo. Vom avea cinstea să ne vizitați în timpul ședерii dv. aici?

— Cu toată plăcerea, senior.

— Sau să venim noi odată la lordul Dryden să vă vedem? Din fericire sunt foarte bună prietenă cu miss Amy, adăugă Josefa.

— Mă rog... cu plăcere, răspunse doctorul și se înclină, apoi plecă.

După ce dispăru din ochii lor, Josefa se uită la tatăl ei și murmură cu ciudă:

— *Caramba!* El e!

— Nu poate fi altul, adăugă Cortejo.

— Te-ai uitat bine la el?

— Foarte bine. E un adversar de temut.

— De temut? zise ea privindu-l cu dispreț. E într-adevăr un adversar care poate ține piept oricărui bărbat, dar nu și unei femei. Nu degeaba a venit el în Mexico, ci cu un scop anume. Trebuie cu orice preț să dispară, deși îmi pare rău de el, căci e un dușman demn de-a fi iubit.

— După cum văd, îți place! Ce ți-a venit să-i spui că ne vom duce să-l vizităm?

— Altfel crezi că am fi avut prilejul să-l descoasem? Nu vine el la noi, fii sigur!

— Ba are să vină, ai să vezi. Nu e omul căruia să-i fie frică să intre în bârlogul ursului. Aș da mult să știu ce caută aici în Mexico.

— Vom afla în curând, fiindcă am intenția să ne ducem chiar mâine la el.

— Ce, ești nebună? După ce te-a dat englezoaica afară?

— Când e vorba de ceva atât de important nu iau în seamă toate fleacurile.

— Du-te singură dacă vrei, eu nu merg.

— Așa am să și fac, răspunse ea dârz.

— Ai fi în stare?

— Ba bine că nu! Știu însă că vei veni și tu. Trebuie să aflăm de la el ce are de gând, arma de care se va folosi împotriva noastră, în sfârșit, atât cât îl vom putea descoase fără să-și dea seama, ca să știm ce ne rămâne de făcut.

Pe când vorbeau ei, Dryden îl întrebă pe Sternau:

— Ei, cum îi găsești?

— Un uliu și o bufniță, numai că bufnița pare să aibă mai mult curaj și energie decât uliul.

— Îi crezi deci capabili de ceea ce îi acuzăm?

— Chiar de mai mult. Acești Cortejo, și toată șleahta lor, se potrivesc de minune. Dar să nu ne stricăm dispoziția gândindu-ne la ei, mylord. Destul că-i vedem.

— Te-au invitat pe la ei?

— Da.

— Și te vei duce?

— Dacă nu-mi vor lua-o ei înainte venind la mine?

— I-ai poftit d-ta?

— Nu, dar duduia zicea că e prietenă bună cu miss Amy.

Lordul înălță din umeri și tăcu. Toată seara doctorul se feri să se apropie de Cortejo și Josefa.

A doua zi, înainte de amiază, feciorul veni să-i anunțe doctorului vizita domnului și a domnișoarei Cortejo.

— Vă rugăm să ne iertați, senior Sternau, că vă deranjăm, dar Josefa ardea de nerăbdare să mai afle ceva de pe acasă. N-am primit de mult vești de la ai noștri și ne-am permis să vă vizităm atât de curând, zise spaniolul.

Medicul îi pofti să ia loc și așteptă interogatoriul, care începu imediat.

— Ați debarcat la Veracruz, domnule doctor? întrebă Cortejo.

— Da.

— Probabil că ați avut o scrisoare de recomandare pentru lordul Dryden.

— Am făcut cunoștință cu miss Amy la Rodriganda.

— Ah! făcu Josefa mirată, e o prietenă de-a Rosetei?

— Desigur.

— S-ar zice că la Rodriganda duceați o viață animată, senior!

— Dimpotrivă.

— Mă mir. Spuneați că era și miss Amy și un locotenent francez, după cum ni s-a scris de-acolo, așa că nu trăiați chiar atât de singuratici.

— Sternau văzu că venise rândul lui Mariano.

— Totuși, era foarte monoton, răspunse el cu răceală.

— L-ați cunoscut și pe ofițer, nu-i așa?

— Da.

— Nu v-aduceți aminte cum îl chema?

— Se numea Alfred de Lautreville.

— A stat mult la Rodriganda?

— Numai câteva zile.

— Și apoi s-a întors în Franța?

— Hm, a plecat fără să spună unde, seniorita.

Josefa înțelese că apucase pe o cale greșită. Nu-i spunea nici un neadevăr, dar nici ceea ce vroia ea să afle. Tocmai vroia să-i pună o altă întrebare, când Unger intră pe ușă. Lui Sternau îi păru bine, avea astfel prilejul să iasă câteva minute din cameră, mai ales că Unger, ca marinar, vorbea binișor câteva limbi, printre care și spaniola. Îl prezentă deci musafirilor, și sub un pretext oarecare ieși scuzându-se.

Alergă la Dryden, unde-i găsi pe Amy și Mariano și le spuse grăbit:

— Vă confirm cele ce vă spuneam ieri. Cortejo și Josefa sunt aici.

Lordul clătină din cap și-l întrebă râzând:

— Și i-ai lăsat singuri?

— Nu, Unger e cu ei. Am venit să-ți fac o mare rugăminte, mylord.

— Spune!

— Invită-i, te rog, la masă.

— Glumești? întrebă Dryden privindu-l mirat.

— Vorbesc foarte serios. Deși văd că și miss Amy se uită încruntată la mine, totuși îmi mențin rugămintea.

— Dar pentru ce? Nemernicii aceștia îmi sunt atât de antipatici și nesuferiți, încât nici nu vreau să-i văd în ochi.

— Vreau să văd ce impresie o să le facă Mariano.

— A, acum înțeleg! N-ai decât să-i iei cu d-ta.

— Nu, mylord, vreau să fiți și dv. martori.

— Hm! E greu ce-mi ceri, dar fie, o să-ți fac pe plac.

Doctorul plecă și după câteva minute intră lordul la el. Se prefăcu mirat că vede musafiri la acesta, îi salută cu prietenie, stătu câteva momente de vorbă cu ei, apoi fiind ora dejunului, îi pofti la masă.

Trecură în sufragerie. Mariano nu venise încă. Începură să mănânce fără el. Sternau așezase pe Cortejo și Josefa astfel ca să nu-l poată zări imediat. De-abia când se așeză pe scaun la locul lui, Cortejo băgă de seamă că a mai venit cineva la masă. Ridică în sus capul, și când îl văzu pe Mariano sări în sus și strigă îngrozit:

— Contele Manuel!

Se îngălbenise la față ca un mort și ochii aproape că-i ieșiră din orbite. Josefa se ridică și ea în picioare și holbă ochii la Mariano. În palatul contelui Fernando se afla un portret al contelui Manuel de pe vremea când era tânăr și Mariano semăna leit cu portretul, ceea ce-o făcuse pe Josefa să se sperie de-a dreptul.

— Vă înșelați, zise medicul foarte calm. Domnul aceste nu e contele Manuel, ci locotenentul de Lautreville, despre care m-ați întrebat ieri.

Încetul cu încetul Cortejo își veni în fire.

— Iertați-mă, vă rog, dar e o oarecare asemănare cu contele Manuel, care m-a făcut să uit anii

care s-au scurs, zise el cu nepăsare, deși glasul îi tremura.

— Și m-ai speriat și pe mine, adăugă Josefa.

— Zici că există o asemănare între locotenent și contele Manuel? întrebă lordul.

— Da, din ce mă uit, văd mai bine că seamănă...

— Curios! O astfel de asemănare la două persoane de naționalități diferite e într-adevăr de mirare. Ciudată coincidență, zise lordul și schimbă discuția.

Când Josefa și Cortejo ajunseră acasă, acesta o întrebă:

— Vrei să-ți spun acum adevărul?

— Care?

— Locotenentul ăsta e adevăratul conte Alfonso de Rodriganda.

— Văd și eu.

— Cu siguranță că Sternau e acela care l-a scăpat din mâinile lui Landola.

— Dar unde și cum? Ce s-a ales de Landola și de vasul lui?

— Nu știu.

— Doctorul pleacă peste trei zile la hacienda del Erina.

— Da, împreună cu locotenentul și cu celălalt.

— Și îi lași tu să-ți scape?

— Nici prin gând nu-mi trece!

— Cum crezi c-ai să faci?

— Nu știu încă. De altfel, astea nu sunt lucruri în care să se amestece femeile. Voi vedea eu!

Cortejo nu închise ochii toată noaptea. În cele din urmă păru să ia o hotărâre, căci se duse la grajd și puse să i se înșeueze un cal. Cum se lumină de ziuă, porni călare spre nord, și când Josefa în-

trebă mai târziu de el i se spuse că a plecat pentru câteva zile din oraș.

— Cât crezi că o să lipsești, doctore? întrebă — la trei zile după aceasta — lordul Dryden pe Sternau, gata de plecare, pe când își lua rămas bun de la el.

— În împrejurările de față nu se poate ști nimic hotărât. Vom căuta să ne întoarcem cât mai repede, răspunse el îngândurat.

— Nu cruța caii, pasc destul pe întinsul câmpiilor. Mai ai vreo însărcinare pentru mine?

— Da, mylord. Dacă se întâmplă să nu mă întorc curând, ai grijă, te rog, de vaporașul și de marinarii mei.

— Deși nu cred că va fi nevoie, îți făgăduiesc s-o fac. Umblă sănătos, doctore, și să vă întoarceți cu bine!

Doctorul călătorea fără servitori sau călăuză, și deși nu fusese niciodată până atunci în Mexic, harta după care se orienta îi fu de-ajuns ca să nu se rătăcească sau să se abată o singură dată măcar din drum. Unger și Mariano se lăsau în nădejdea lui fără cea mai mică grijă.

Să mai fi fost vreo zi de drum până la hacienda lui Arbellez când Sternau zise deodată tovarășilor săi:

— Nu întoarceți capul nici la dreapta nici la stânga, dar uitați-vă pe furiș la tufișul acela de la marginea apei.

— De ce? întrebă Mariano.

— Un om stă la pândă și calul e alături de el.

— Eu nu văd nimic.

— Nici eu, adăugă Unger.

— Cred și eu! Se cere multă experiență și un ochi foarte ager ca să poți deosebi din depărtare un om și un cal într-un tufiș. Când veți vedea că întind pușca faceți și voi la fel, dar nu trageți până ce nu vă dau eu semnalul.

Când fură aproape de tufiș, doctorul desprinse pușca de la spate și ochi într-acolo.

— Hei, domnule, ce cauți d-ta pe jos, nu cumva ai pierdut ceva? strigă el.

— Ce te privește? răspunse un glas răgușit izbucnind într-un hohot de râs.

— Mă privește, și încă foarte mult. Ia poftim încoace, rogu-te, să te văd și eu la față!

— Bine, vin, dacă-ți face plăcere...

Tufele se dădură la o parte, și dintre ele se ivi un om îmbrăcat în haine făcute din piele de bivol. Chipul său păstra urmele obârșiei sale indiene, dar îmbrăcămintea era a vânătorilor de bivoli. Drept armă avea o pușcă și un cuțit la brâu. Omul părea să nu știe și nici să nu fi știut vreodată ce e frica. Când ieși din tufiș, calul îl urmă de la sine ca un cățeluș.

Străinul se uită cu ochi sfredelitori la cei trei călăreți, apoi zise:

— Păreți să fiți oameni care au mai cutreierat preriile; v-ați prefăcut la început că nu mă vedeți, apoi ați întins pușile asupră-mi toți trei în același timp.

— Vezi că mi s-a părut ciudat să stea cineva ascuns în tufe pândind.

— Așteptam.

— Pe cine?

— Nici eu nu știu, poate pe voi.

— Lasă gluma! zise Sternau încruntând sprâncenele. Fii ceva mai lămurit.

— Bine, o să vă spun, dar vreau mai întâi să aflu unde vă duceți.

— La hacienda del Erina.

— Atunci pe voi vă așteptam.

— S-ar zice că se știe de venirea noastră și te-au trimis ca să ne ieși înainte, zise doctorul mirat.

— Cam așa ceva. Am fost ieri în munți, la vânătoare de bivoli, și am zărit la întoarcere urme. M-am luat după ele și am surprins un grup de albi vorbind între ei. Astfel am aflat că vor să pună mâna pe trei călăreți care vin din Mexico spre hacienda del Erina. Am pornit atunci la drum ca să le dau de știre. Dacă voi sunteți aceia, bine, dacă nu, aștept aici până când vor veni.

— Ești un om de treabă, străinule, și-ți mulțumesc, zise Sternau strângându-i mâna. După cum stau lucrurile, pare să fim chiar noi cei așteptați. Câți oameni erau?

— Doisprezece.

— Hm! tare-aș avea chef să dau ochii cu ei, însă cred că e inutil să se vâre cineva de bunăvoie în primejdie.

— Așa zic și eu, spuse străinul cu ironie.

— Și d-ta încotro te duci? întrebă doctorul.

— La hacienda. Vreți să vă călăuzesc eu?

— De călăuză n-am avea trebuință, dar dacă-ți face plăcere, hai!

Străinul încălecă și porni alături de ei. Mergea aplecat peste coama calului, cum fac indienii ca să poată zări urmele, și Sternau văzu din toată făptura lui că e un om pe care se poate baza cineva.

Pe înserat, când fu vorba de găsit un loc de popas, străinul se dovedi atât de priceput și de destoinic, încât doctorul înțelese că acesta nu era un om de rând. Mâncă din merindele lor, fumă cu ei, dar când medicul îl îmbie cu un păhărel de rom, refuză categoric.

Din prevedere, ca să nu atragă atenția, călătorii se feriră să facă foc și stătură de vorbă pe întuneric.

— Îi cunoști pe oamenii de la hacienda del Erina? îl întrebă Sternau pe indian.

— Sigur că-i cunosc, răspunse el zâmbind.

— Cine sunt?

— Mai întâi, senior Arbellez, arendașul. Pe urmă seniorita Emma, fata lui, seniora Hermoyes și un vânător bolnav, rănit la cap. Mai sunt și o mulțime de argați și *ciboleros*.

— Dintre aceștia din urmă faci și d-ta parte, nu-i așa?

— Nu, senior, eu sunt un mexican liber, nu sunt sluga nimănui.

— Atunci ești un mixtecaș și trebuie să-l cunoști pe căpetenia lor, Ucigătorul-de-bivoli?

— Da, îl cunosc, răspunse cu nepăsare străinul.

— Unde se află acum?

— Când ici, când colo, după cum îl mână Marele Spirit. Dar d-ta cum de-ai auzit de el?

— Numele lui a străbătut pretutindeni. Am auzit chiar dincolo de mare vorbindu-se despre el.

— O să-i pară bine când va afla. Cum să-ți spun, senior, când vorbesc cu d-ta?

— Mă numesc Sternau, pe domnul acesta îl cheamă Mariano, iar pe celălalt Unger. Dar pe d-ta?

— Sunt un mixtecaș, ziceți-mi așa.

Aceasta fu toată discuția, apoi se întinseră să doarmă. Rămase câte unul de veghe, schimbându-se pe rând, și când se lumină de ziuă porniră mai departe.

Pe la amiază zăriră o așezare omenească.

— Acolo e hacienda del Erina, seniori, zise mixtecașul arătând cu mâna clădirile; acum nu vă mai puteți rătăci.

— Nu vii cu noi? îl întrebă doctorul.

— Nu, am drum prin pădure. Mergeți sănătoși.

Indianul dădu pinteni calului și o luă la stânga. Cei trei călăreți se apropiară de împrejmuirea conacului și se opriră la poartă.

Un argat veni să-i întrebe ce doresc.

— Senior Arbellez e acasă? întrebă Sternau.

— Da.

— Du-te și spune-i că i-au venit musafiri din Mexico.

— Sunteți numai dv. sau mai vin și alții?

— Nu, numai noi trei.

— Bine. Atunci vă descui poarta să intrați.

Argatul trase zăvorul și-i lăsă să treacă. Descălecară, aruncară frâiele argatului ca să se ducă să adape caii, și când să urce treptele arendașul le ieși înainte. Întinse mâna mai întâi lui Sternau, apoi lui Mariano. Acesta ținea însă capul întors, uitându-se după cai. Când se întoarse și arendașul îi văzu fața, își trase mâna repede îndărăt și scoase o exclamație de uimire.

— *Caramba!* Asta ce-o mai fi? Contele Manuel! Dar nu, nu se poate, contele e om bătrân... zise el și-și duse mâna la frunte.

Nu mai înțelegea nimic, asemănarea îl zăpăcise. Deodată privirile îi căzură asupra lui Unger.

— *Voiga me Dios!* Sfinte Dumnezeule, nu cumva sunt vrăjit? strigă el.

— Ce e, tată? se auzi în spatele lui o voce limpede de femeie.

— Vino încoace, copila mea, răspunse el. E o adevărată minune! Au venit trei domni, din care unul seamănă leit cu contele Manuel, iar celălalt cu logodnicul tău.

— Da, așa e, răspunse ea zâmbind. Domnul acesta seamănă foarte bine cu sărmanul meu Antonio.

— Bine, o să lămurim noi asta. Fiți bineveniți seniori, vă rog să poftiți în casă, le spuse arendașul.

Îi duse în sufragerie, unde li se oferiră băuturi răcoritoare. Unger ridică paharul la gură, dar îl scăpă din mână. Ochii lui rămaseră ațintiți la ușă, căci în prag apăruse un tânăr cu privirea rătăcită, palid la față, care se uita la străini fără să-i vadă.

Unger se apropie de el și strigă cu glas îndurerat:

— Anton, Anton! Doamne, Doamne, nu mă recunoști...?

— Eu am murit... m-au omorât... murmură bolnavul tânguitor.

Unger își lăsă brațele să-i cadă de-a lungul trupului și îl întrebă mișcat pe arendaș:

— Senior, Arbellez, cine e omul acesta?

— E logodnicul fiicei mele; îl cheamă Anton Unger și vânătorii l-au poreclit Săgeata-trăsnetului.

— Atunci el e! Frate, frățioare, ce-i cu tine? strigă Unger și-l cuprinse în brațe.

Dar tânărul îl privi cu nepăsare, murmurând:

— Eu am murit...! M-au omorât...!

— Ce are? De ce boală suferă? îl întrebă marinarul pe arendaș.

— E nebun, sărmanul! răspunse cu milă Arbellez.

— Nebun! O, Doamne! Cum mi-a fost dat să-l revăd... Și marinarul se lăsă pe-un scaun, își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă de disperare.

Ceilalți îl priveau în tăcere, impresionați de durerea lui. În cele din urmă, arendașul îi puse mâna pe umăr și-l întrebă blând:

— E-adevărat că ești fratele lui Anton?

— Da, sunt fratele lui... suspină Unger.

— Atunci ești marinar? Ne-a vorbit mult despre d-ta.

— Eu am murit!... M-au omorât!... se tânguia mereu nebunul.

Sternau nu-și luase tot timpul ochii de la el.

— Din ce cauză și-a pierdut mințile? întrebă el.

— Dintr-o lovitură în creștet, răspunse Arbellez.

— L-a consultat vreun medic?

— Da, mai de mult.

— Și ce v-a spus?

— Că nu-i nici o nădejde de vindecare.

— Atunci e un cârpaci, un om care nu-și cunoaște meseria. Fii curajos Unger. Fratele tău nu e nebun, și sper că se va vindeca în curând. Șocul i-a pricinuit un fel de amnezie, care se poate vindeca.

— Adevărat, senior? ! strigă cu bucurie Emma. Dv. sunteți medic?

— Da, seniorita. Îndată ce voi cunoaște cauzele bolii, vă voi putea spune sigur dacă îl pot face să-și recapete memoria.

— O, atunci să vă povestim.

— Nu încă, seniorita. Deocamdată avem de discutat alte lucruri tot atât de importante.

Emma nu mai insistă și ieși cu bolnavul, să-l ducă în camera lui.

— Trebuie să fie într-adevăr foarte important ceea ce v-a adus aici, zise arendașul presimțind că e vorba de ceva serios.

— Așa și e, senior.

— Ținta călătoriei dv. a fost hacienda mea, după cum văd.

— Da.

— Și ați nimerit fără călăuză?

— Aproape. De-abia ieri ne-am întâlnit în drum cu un indian din neamul mixtecaș care ne-a însoțit până aici.

— Un mixtecaș? Atunci trebuie să fi fost Ucigătorul-de-bivoli.

— Cum? Să fi fost el? întrebă uimit doctorul. Dar nu purta nici un însemn care să arate că e căpetenia unui trib.

— Nu poartă niciodată așa ceva; se îmbracă în haine de piele de bivol și n-are alte arme decât o pușcă și un cuțit la brâu.

— Adevărat, am băgat de seamă. Atunci am fost atâta timp în tovărășia lui fără să ne spună cine e. Vom mai avea prilejul să-l vedem?

— Cred că da, deoarece se ține prin împrejurimi. Veți rămâne câtva timp la conac, nu-i așa?

— Depinde de împrejurări. Ai timp să asculți pentru ce am venit?

— După ce vă veți odihni. Acum poftiți în camerele care v-au fost pregătite, apoi vom sta de vorbă.

După ce-și mai scutură praful de pe el Sternau ieși în grădină. O văzu pe Emma stând pe o bancă alături de bolnav. Se apropie de ei și fata începu să-i povestească întâmplarea din peștera comorilor și pricina bolii logodnicului ei.

Medicul o asculta cu atenție. Tot ce-i spunea îl interesa și-i părea cât se poate de interesant nu numai din punctul de vedere al medicului.

— Așadar, era și Inimă-de-urs de față? întrebă el. L-ați mai văzut de atunci la conac?

— Nu.

— Și când te gândești că toate aceste nenorociri sunt din pricina unui nemernic ca Alfonso de Rodriganda! Dar îl vom învăța noi minte și va trebui să-și primească pedeapsa pentru tot răul ce l-a făcut!

— O, senior, crezi că sărmanul meu Antonio se va vindeca? Fratele său mi-a spus adineauri că ești un medic vestit și că ai salvat și pe soția d-tale de la aceeași boală.

— Cel mai mare medic e Dumnezeu și sper că se va îndura și acum. Bolnavul este blând și supus? Îl voi putea determina să vină cu mine?

— Da.

— Atunci mă voi duce chiar acum cu el în camera mea ca să-l examinez.

Sternau îl apucă pe bolnav de mână, și acesta se lăsă dus ca un copil. După ce-l examină multă

vreme cu atenție, veni în salon unde erau adunați toți, așteptând cu înfrigurare rezultatul.

— Vă aduc o veste bună, le spuse el zâmbind mulțumit. Sper să-l vindec pe domnul Unger, și încă foarte curând.

Cuvintele lui fură întâmpinate cu strigăte de bucurie.

— Lovitura a fost foarte puternică, urmă el, dar n-a sfărâmat țeasta. Însă i-a fost afectată memoria, de aceea bolnavul nu-și mai aduce aminte decât de clipa când a fost lovit. Știe că lovitura i-a fost dată ca să-l ucidă, și crede că a murit. Trebuie să-i fac o trepanație ca să-i extrag cheagul de sânge care-i afectează memoria. Apoi creierul îi va funcționa normal și memoria îi va reveni imediat.

— Operația îi poate pune viața în pericol? întrebă îngrijorată Emma.

— Nu, dar va fi dureroasă. Dacă sunteți de acord o voi face chiar mâine, instrumentele le port întotdeauna cu mine.

După cină se adunară în salon și Sternau explică scopul venirii lor la hacienda. Cele povestite de Maria Hermoyes și Arbellez îi confirmară bănuielile.

Operația fu hotărâtă pentru a doua zi. Doctorul îl rugă pe Unger și pe Mariano să-l asiste, și nu primi pe nimeni altcineva în camera bolnavului. În toată casa domnea o tăcere adâncă și toți se rugau pentru salvarea tânărului. Din când în când se auzea câte un geamăt sau un țipăt de durere, apoi se făcea din nou liniște. În sfârșit, Arbellez veni galben ca ceara în salon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emma tremurând toată.

— Doctorul are mari speranțe. Deocamdată însă bolnavul e leșinat. Trebuie să te duci să-l veghezi.

— Eu singură?

— Nu, cu mine. Când se va trezi din leșin nu trebuie să vadă în fața lui decât figuri cunoscute.

Se îndreptară amândoi spre camera bolnavului; pe coridor se întâlniră cu fratele lui. Acesta era și el tras la față și ochii îi erau înecați în lacrimi. Când intrară la bolnav, doctorul stătea aplecat asupra lui; îi lua pulsul.

— Va trece mult până când își va reveni? întrebă Emma.

— Vreo zece minute, și atunci ne vom da seama dacă i-a revenit memoria. S-așteptăm și să ne rugăm.

Minutele păreau veacuri. În sfârșit bolnavul făcu o ușoară mișcare cu mâna.

— Să nu vă speriați dacă-l veți auzi scoțând un țipăt; va crede că primește în cap lovitura.

Medicul nu se înșelase. Bolnavul își destinse deodată corpul și rămase câteva secunde țeapăn. Erau clipele în care memoria îi revenea. Scoase apoi un țipăt atât de îngrozitor, încât Arbellez și Emma se cutremurară. După țipăt urmă un suspin adânc și bolnavul deschise încet ochii.

Luni de zile ochii aceștia priviseră fără viață. Acum însă se părea că Anton Unger se deșteaptă dintr-un somn adânc. Se uită mai întâi drept în fața lui, apoi la dreapta, pe urmă la stânga, și pri-

virile i se opriră la Emma. Buzele lui murmurară atunci în șoaptă:

— Emma, Doamne, ce vis! Se făcea că Alfonso a venit după mine în peștera comorilor și vroia să mă omoare... E-adevărat că ești lângă mine?

— Da, Antonio, dragul meu, sunt lângă tine, zise ea mângâindu-i mâna.

Deodată Anton duse mâna la bandaj.

— Dar vezi că mă doare capul tocmai în locul unde m-a lovit. De ce sunt bandajat? întrebă el mirat.

— Ești puțin rănit, dragule, răspunse ea cu blândețe.

— Da, așa e, simt și eu. O să-mi povestești mai târziu de ce, acum aș vrea să dorm.

Închise ochii, și după respirația lui regulată se vedea că a și aținit.

Sternau ieși din locul unde stătea ascuns de bucurie.

— Am reușit! Dacă nu se vor ivi complicații și temperatura nu i se va urca, va fi salvat! Du-te și spune-le și celorlalți vestea cea bună, senior Arbellez, eu rămân cu seniorita să-l veghem pe bolnav.

Ziua și noaptea trecură în liniște. Dis-de-dimineață însă conacul fu pus în picioare de vestea adusă de Ucigătorul-de-bivoli cum că s-ar plănui un atac asupra haciendei. Arbellez se înspăimântă.

— Trebuie să-l înștiințez îndată pe domnul Sternau, zise el.

— Senior Sternau? întrebă indianul mirat. Nu e străinul acela voinic pe care l-am adus eu la conac? Ce amestec are el în afacerea asta?

— Ne poate sfătui ce e de făcut.

— El? Cine e omul acesta? întrebă indianul cu dispreț.

— Un medic.

— Un medic de-al albilor. Cum ar putea da el un sfat căpeteniei mixtecașilor?

— Nu ție, ci mie. Să vă înțelegeți voi între voi ce e de făcut.

— E o căpetenie a albilor care poate lua parte la o luptă cu dușmanul?

— E un om înțelept și priceput. L-a operat ieri la cap pe Săgeata-trăsnetului și l-a făcut să-și recapete memoria.

Indianul rămase încremenit.

— Cum? Prietenul meu Săgeata-trăsnetului vorbește acum ca toți oamenii?

— Da. Peste câteva zile va fi din nou sănătos ca mai înainte.

— Atunci seniorul Sternau e un doctor mare și medic destoinic, dar nu poate fi și un bun războinic. I-ai văzut armele?

— Da.

— Dar cum călărește ai văzut?

— Da, l-am zărit din depărtare venind.

— Stătea înfipt pe cal cum stau albii, și armele îi lucesc ca argintul, ceea ce nu-i e îngăduit unui războinic de seamă.

— Așadar, nu vrei să te sfătuiești cu el?

— Îți sunt prieten și am să te ascult, deși știu că n-o să fie de nici un folos. Du-te și cheamă-l!

Arbellez îi povesti doctorului părerea india-

nului, de aceea când intră la el medicul îi zise zâmbind:

— Am auzit că d-ta ești Ucigătorul-de-bivoli, căpetenia mixtecașilor, e adevărat?

— Da.

— Ce veste ne aduci?

— Ți-am spus când v-am adus încoace că am văzut doisprezece albi care vă pândeau ca să vă ucidă. Acum însă am văzut de trei ori pe atât, ei plănuiesc să atace conacul.

— I-ai spionat?

— Da.

— Și ce spuneau?

— Că vor veni mâine noapte. Acum stau ascunși în „Văgăuna tigrului".

— Departe de aici?

— După măsura voastră, a albilor, vreun ceas de mers călare ori două pe jos.

— Ce fac acum?

— Mănâncă, beau și dorm.

— Sunt tufișuri în văgăună?

— O pădure întreagă. E și un pârâu. Stau cu toții pe malul apei.

— Au rânduit santinele?

— Am văzut una la intrarea în văgăună și alta la ieșire.

— Ce arme au?

— Puști, cuțite și pistoale.

— Vrei să mă duci acolo?

Indianul îl privi mirat.

— Pentru ce?

— Ca să-i văd și eu.

— Nu e nevoie, i-am văzut eu. Ca s-ajungi până la ei trebuie să te târăști prin pădure și ți-ai

murdări hainele astea frumoase de pe d-ta, zise indianul privindu-l pe Sternau cu un zâmbet ironic, aproape batjocoritor. Şi-apoi, cine vrea să-i spioneze şi e prins e împuşcat pe loc.

— Ţi-e frică? râse medicul.

— Ucigătorul-de-bivoli nu ştie ce e frica! răspunse mixtecaşul cu mândrie. Te voi duce acolo, dar nu-ţi va putea ajuta cu nimic dacă de trei ori doisprezece albi se vor năpusti asupră-ţi.

— Bine, aşteaptă-mă puţin zise acesta şi se duse să se pregătească de drum.

— Doctorul ăsta o să moară! zise indianul cu nepăsare.

— O să ai tu grijă să-l aperi, răspunse grav Arbellez.

— Are gura mare şi mâna prea mică; vorbeşte mult şi n-are să facă nici o ispravă, încheie el şi se duse să privească nepăsător pe fereastră.

Peste puţin timp se întoarse şi Sternau.

— Acum putem merge, zise el când intră pe uşă.

Indianul întoarse capul. Rămase foarte impresionat văzându-l pe doctor îmbrăcat în portul de vânător al preriilor, cureaua puştii petrecută peste umăr, cu două pistoale, un pumnal şi un tomahawk la brâu. Aspectul lui era acum acela al unui adevărat războinic, ceea ce-l impresionă foarte mult pe indian. Porni înainte şi zise numai atât:

— Să mergem!

Şi fiindcă Sternau văzu că are pinteni la cisme, îl întrebă:

— Eşti călare?

— Da.

— Şi vrei să te duci călare la „Văgăuna tigrului"?

— Chiar așa.

— Eu sunt de părere să mergem pe jos. Un om călare se poate furișa mai greu decât unul pe jos, și calul te poate da de gol, mai ales că nu vreau să lăsăm urme de copite în urma noastră.

Chipul mixtecașului se înseninâ. Își dădu seama că doctorul are dreptate. Își lăsă deci calul să pască pe câmp și porni la drum fără să privească înapoi. Numai o singură dată se opri și-și aruncă ochii la urmele rămase înapoia lor. Era o singură urmă, căci Sternau pășise exact pe urmele lui. Indianul încuviință din cap fără să mai spună nimic.

Drumul ducea prin pășuni întretăiate de întinderi nisipoase, peste coline, până la o pădure deasă ai cărei copaci aveau trunchiuri atât de groase încât un om se putea ascunde foarte bine după ele.

Mergeau de vreo două ceasuri neîntrerupte, când doctorul băgă de seamă că indianul călca mai cu băgare de seamă; înțelese că se apropiau de „Văgăuna tigrului". Deodată mixtecașul se opri și-i șopti la ureche:

— Să nu faci gălăgie fiindcă s-ar putea să ne audă.

Germanul nu-i răspunse și-l urmă în tăcere. Indianul se întinse deodată la pământ și-i făcu semn să facă și el la fel. Înaintară târându-se binișor până ce auziră glasuri omenești. Ajunseseră la marginea unei prăpăstii adânci, cu pereții atât de abrupți încât ar fi fost cu neputință să coboare cineva. Văgăuna avea o lungime de vreo opt sute de pași și o lățime de vreo trei. În fundul ei șerpuia un pârâiaș și pe mal stăteau culcați zece inși bine înar-

mați. La intrare și la ieșirea din văgăună păzea câte o santinelă.

Sternau văzuse totul dintr-o singură privire.

— Spuneai că sunt de trei ori doisprezece iar eu nu văd decât zece. Unde să fie ceilalți?

— S-or fi dus să iscodească.

— Sau să jefuiască.

Doctorul ascultă atent ce vorbeau cei de jos. Trebuie că aceștia se simțeau foarte în siguranță, altfel n-ar fi vorbit atât de tare.

— Și cât ne-ar fi dat dacă puneam mâna pe ei? întrebă unul.

— Zece pesos de om. Doi nemți și un spaniol nu fac nici măcar atât, răspunse un altul.

Sternau înțelese că era vorba despre el și tovarășii lui.

— Au luat-o, ai dracului, pe alt drum.

— Și ce dacă? Eu zic că-i mai bine că s-a întâmplat așa, fiindcă acum o să prăduim conacul și ne alegem cu mai mult. Bineînțeles, dacă reușim să-l curățăm pe neamțul ăla înalt și pe spaniol, altfel n-am făcut nici o treabă.

— Cum zicea boierul că-i cheamă?

— Pe neamț Sternau și pe spaniol Lautreville sau cam așa ceva.

— Om putea noi paradi hacienda? Am auzit că Arbellez ăsta are peste cincizeci de argați la curte.

— Tii! Da neghiob mai ești! Îi luăm din oală.

Doctorul știa acum mai mult decât îi trebuia. Nu-i plăcea să verse sânge de pomană, dar acum era vorba să stârpească niște tâlhari și ucigași. Luă încet pușca din spinare și vru să tragă.

— Ce vrei să faci? îl întrebă îngrijorat indianul.
— Să-i împușc, asta vreau.
— Pe toți?
— Da.

Indianul crezu că are de-a face cu un nebun și vru să se dea îndărăt, dar Sternau îi zise cu glas poruncitor.

— Stai! Nu cumva ți-e frică! Eu sunt Matava-se, Stăpânitorul stâncilor. Banditii aceștia sunt acum în mîinile noastre și nici unul din ei n-are să ne scape.

La numele de Matava-se, indianul vru să se ridice în picioare ca să i se închine cu respect, acesta însă îl opri cu un gest și urmă:

— Acoperă ieșirea, ca să nu fugă vreunul.

Zicând acestea, Sternau îndreptă pușca spre banditi, dar își luă seama.

— Vei vedea acum cum știe Stăpânitorul stâncilor să-și biruie dușmanii, zise el sărind în picioare și scoțând un țipăt prelung. Tâlharii ridicară capul.

— Eu sunt Sternau pe care-l căutați! le strigă el cu glas tunător.

Ecoul repetă cuvintele lui și în același timp se auzi prima împușcătură. Banditii puseră mâna pe arme, doctorul însă se lăsase la pământ și împreună cu Ucigătorul-de-bivoli trăgeau fără întrerupere.

Până să se dezmeticească banditii, șase din ei zăceau la pământ. Ceilalți trăgeau zadarnic în cei de sus, căci nici un glonte nu-i nimerea. Banditii rămași în viață văzându-și tovarășii morți, înțeleseră că numai fuga i-ar putea salva. Dar cum se îndreptau spre ieșire, venea un glonț și-i culca la pământ. În curând nu mai rămaseră decât doi.

Pe unul îl doborî indianul, pe celălalt Sternau vru să-l cruțe și-i strigă:

— Stai jos și nu mișca! Altfel te-mpușc ca pe un câine!

Omul nu se mai clinti.

— Du-te acum jos la el iar eu voi sta aici să-l păzesc, îi zise el indianului.

Acesta alergă la bandit și-i puse vârful cuțitului în piept. Sternau coborî și el și se apropie de bandit.

— Scoală! îi porunci el.

Omul se ridică în picioare tremurând ca varga.

— Câți ați fost? îl întrebă doctorul.

— Treizeci și șase, bâigui banditul.

— Unde sunt ceilalți?

Omul nu răspunse.

— Vorbește dacă ți-e dragă viața!

— S-au dus la hacienda Vandacua.

— Pentru ce?

— Au ceva de vorbit cu boierul.

— Cine e acesta?

— Omul care ne-a poruncit să jefuim hacienda del Erina.

— Cum îl cheamă?

— Nu știu.

— Lasă că știu eu! Ați venit călări?

— Da.

— Unde vă sunt caii?

— Pasc undeva aproape, într-o poiană.

— Cât e de-aici până la hacienda Vandacua?

— Vreo trei ceasuri de drum.

— Și când au plecat oamenii?

— Acum un ceas.

— Când trebuie să se întoarcă?

— Diseară.

— Bine. Acum du-ne la poiana unde v-ați lăsat caii.

Cu pușca întinsă, medicul se luă după bandit și alese trei din cei mai buni cai iar armele banditilor le îngrămădi în văgăună. Urcară banditul pe unul din cai, îl legară zdravăn, apoi Sternau apucă într-o mână căpăstrul calului pe care era banditul, iar cu cealaltă pe al lui și porniră astfel la drum, trecând la pas prin pădure, în trap prin munți și la galop prin șes.

Mult se mai mirară cei de la hacienda când îi văzură venind. Doctorul alergă mai întâi să vadă ce-i face bolnavul. În vremea aceasta căpetenia mixtecașilor povesti arendașului și celorlalți aflați la conac cele petrecute.

— Doctorul vostru e un om de mare ispravă printre vânătorii și cercetătorii preriilor; i se zice Matava-se, adică Stăpânitorul stâncilor, încheie el.

Tocmai sfârși indianul de povestit când apăru Sternau. Îi găsi pe toți adunați în curte și ascultând cu gura căscată la cele ce le povestea Ucigătorul-de-bivoli.

Pedro Arbellez îi strânse mâna și-i zise emoționat:

— Senior, d-ta ești un judecător drept și nu știi ce-i zăbava când e vorba să-și primească vinovații pedeapsa. Dar e bine așa, fiindcă m-ai scăpat de un dușman îngrozitor.

— După cum am aflat, răspunse acesta, hacienda Vandacua e cale de vreo trei ceasuri călare de aici, e-adevărat?

— Da.

— Cum stai cu proprietarul?

— E cel mai înverșunat dușman pe care-l am.

— Mi-am închipuit eu. La el se află acum Pablo Cortejo, care a pus la cale atacul conacului ca să ne ucidă pe toți câți ne aflăm aici. Trebuie neapărat să ne ducem să-l prindem. Eu și Mariano luăm cu noi douăzeci de argați de-ai d-tale și dăm năvală peste el, iar Ucigătorul-de-bivoli cu alți zece se va întoarce la văgăună s-aducă toți caii care au mai rămas și armele bandiților rămase acolo. Oamenii pe care îi mai ai rămân să apere conacul, căci nu se știe ce se poate întâmpla. Ești de acord cu planul meu?

— Nu se putea altul mai bun, spuse arendașul, care avea o încredere oarbă în medic.

Peste puțin timp, amândouă cetele porniră la drum. Ucigătorul-de-bivoli avea treabă ușoară de făcut, nu tot așa însă Sternau, căci trebuia procedat cu multă atenție.

Cum trecură de hotarul moșiei se întâlniră cu un cibolero care venea dintr-acolo.

— Vii de la Vandacua? îl întrebă doctorul.

— Da, senior.

— Proprietarul e acasă?

— Da, joacă zaruri pe bani de argint.

— Cu cine?

— Cu un barosan venit de la oraș. Am uitat cum îl cheamă.

— Nu cumva Cortejo?

Parc-așa-i zice.

— Mai sunt și alți musafiri la Vandacua?

— Da, încă vreo douăzeci, care au sosit adineauri. Și ăștia joacă, dar cu argații și nu pe bani de argint.

Acum rămânea de văzut care ar fi cel mai bun mijloc de a-l prinde pe Cortejo.

Despre călcarea domiciliului nu putea fi vorba. Totuşi Sternau şi Mariano se hotărâră să se apropie de conac, apoi vor vedea ce mai e de făcut.

Mai aveau încă vreun sfert de ceas de drum când zăriră pe şes alergând în goana cailor câteva puncte negre. Proprietarul haciendei le ieşi înainte şi zise zâmbind:

— A senior! Cu ce ocazie?

— Te rog să mă ierţi, senior, răspunse Sternau. Sunt străin de partea locului şi-l căutasem pe senior Cortejo la hacienda del Erina. Mi s-a spus însă că se află la d-ta şi am venit să-i vorbesc.

Apariţia germanului îl impresionase într-atât pe haciendero încât zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Îmi pare rău, senior, dar Cortejo a plecat mai adineauri.

— Unde?

— Nu ştiu.

Sternau zâmbi. Era clar că omul acesta nu-şi va trăda prietenul. Rămânea doar să se convingă dacă într-adevăr Cortejo plecase, de aceea întrebă politicos:

— Ne îngăduiţi să ne odihnim puţin la conac?

— Cum să nu! Poftiţi!

Invitaţia era o dovadă că nemernicul nu se mai afla acolo.

— Cine erau călăreţii pe care i-am zărit mai adineauri? întrebă doctorul cu nepăsare.

— *Quien sabe* — cine ştie! răspunse mexicanul dând din umeri.

Se vedea însă bine de pe fața sa că, deși știa, n-ar fi spus pentru nimic în lume ; de aceea Sternau întoarse calul și zise numai atât :

— Rămâi sănătos, senior, o să aflăm noi și fără d-ta !

O luară în direcția în care-i văzură piérind pe călăreți. Drumul ducea de-a dreptul la „Văgăuna tigrului". Când ajunseră în pădure, trebuiră să meargă în pasul cailor, căci se putea întâmpla ca banditii să se fi ascuns după copaci și să dea năvală peste ei. Ajunseră însă cu bine la intrarea văgăunei. Doctorul se opri să cerceteze urmele. Văzu că argații lui Arbellez fuseseră pe aci, dar mai găsi și urmele banditilor, care trecuseră și ei pe acolo. Se luară după ele și ieșiră la șes. Era clar că tâlharii, în frunte cu Cortejo, se îndreptaseră spre orășelul San Rosa.

— Acum înapoi la conac, fu de părere Sternau. Pentru câtva timp cel puțin suntem siguri că nu ne vor ataca. Le-am dat o lecție ca să le treacă pofta.

— Am să fac o plângere, zise arendașul.

— Crezi c-o să-ți folosească la ceva ? Mă îndoiesc. Țara asta binecuvântată de Dumnezeu e totuși una dintre cele mai nenorocite de pe pământ. Partidele se sfâșie între ele și nu poți găsi nicăieri dreptate. Cine o caută trebuie să și-o facă singur. Acum să ne întoarcem acasă ; încercarea banditilor a dat greș și cred că ne vor lăsa în pace o bucată de vreme.

Pe înserate ajunseră la hacienda del Erina.

Cortejo fusese într-adevăr la hacienda învecinată. Ca să-și atingă scopul urmărit de el luase în solda lui o armată din bandele de tâlhari care cutreierau împrejurimile și pe care o întâlnise din întâmplare. Oamenii avuseseră ordin să tabere asupra lui Sternau și tovarășii săi în drum și să-i omoare. Cum însă planul nu reușise deoarece aceștia fuseseră înștiințați de Ucigătorul-de-bivoli și o luaseră pe alt drum, banditii se hotărâseră să atace hacienda; de aceea poposiră la „Văgăuna tigrului" pe care unii din tâlhari o cunoșteau, așteptând momentul prielnic pentru atac.

Cortejo găsi mai prejos de demnitatea lui să stea împreună cu banditii, de aceea se repezi la conacul unui prieten de-al lui care nu era departe de văgăună și pe care-l știa dușman neîmpăcat al lui Arbellez. Află aici că de la văgăună se auziseră împușcături repetate și alergase în goană să vadă ce s-a întâmplat. În vremea aceasta Ucigătorul-de-bivoli venise cu oamenii lui Arbellez și ridicase armele și caii.

Cortejo nu mai găsi decât cadavrele banditilor găurite de gloanțe. Sări îngrozit de pe cal și se apucă să cerceteze văgăuna.

— Aici n-a fost altcineva decât oamenii de la hacienda del Erina, zise el tovarășilor săi. Au aflat de planul nostru și ne-au ucis oamenii. Să mergem acum să ne luăm caii.

Dar când ajunseră la locul unde-i lăsaseră, nu-i mai găsiră.

— Ni i-au luat! strigă el turbat de furie. Au știut că suntem aici și se vor întoarce. Să fugim cât mai e timp, altfel dau de noi și ne ucid.

— Să plecăm fără să ne răzbunăm? strigă unul din banditi fierbând de furie.

— Ne vom răzbuna, fiți pe pace, îi potoli Cortejo. Mai întîi însă trebuie să vedem cum și în ce fel.

— Și încotro mergem acum?

— Acolo unde vom fi deocamdată în siguranță. La San Rosa.

— Fie și așa!

— Dar să n-o luăm pe drumul drept ca să nu ne urmărească și să ne atace pe drum. Să facem un ocol.

— Bine, să-ți facem pe plac; îți punem însă o condiție: să ne dai prilejul să ne răzbunăm tovarășii uciși.

— Vi-l voi da eu cu siguranță.

Cortejo rosti aceste cuvinte fără să aibă habar cum se va putea ține de cuvânt. Vedea bine că planurile îi erau acum cunoscute la conacul lui Arbellez și că vor lua măsuri de apărare. Pentru un timp trebuia să stea deoparte și să nu încerce nimic.

Făcură un ocol destul de mare, și când ajunseră aproape de San Rosa se întunecase de-a binelea. Caii își iuțiseră mersul simțind drum bătut sub copite. Din depărtare se vedeau lumini sclipind în întuneric. De-abia dădură de prima casă de la marginea orașului și un glas răstit le strigă:

— Cine-i acolo?

— Ce mai e și asta? întrebă mirat Cortejo.

— Răspunde! zise și mai răstit glasul.

— Dar dumneata cine ești?

— Ce draci, n-ai înțeles încă? Sunt santinela, cine ai vrea să fiu?

— Santinela? Glumești pesemne. De când și pentru ce se pun santinele aici? întrebă Cortejo și mai mirat.

— O să vezi numaidecât că nu glumesc. Întreb încă o dată: cine ești și ce cauți aici?

— Om bun, zise Cortejo râzând. Lasă-ne să ne vedem de drum.

Santinela scoase un fluieraș din buzunar și se auzi un fluierat scurt.

— Ce faci, omule? întrebă Cortejo.

— Ai auzit doar, dau semnalul!

— Ia lasă fleacurile!

Și spunând aceasta, Cortejo vru să-l împingă pe soldat la o parte. Acesta însă îi puse mâna în piept și-i strigă:

— Înapoi, altfel trag! Stai și-așteaptă până vin oamenii noștri. San Rosa e sub stare de asediu.

— Ah! Și de când?

— De acum două ceasuri.

— Din porunca cui?

— A lui senior Juarez.

La auzul acestui nume, banditii, care vroiau să treacă fără să le pese de santinelă, se dădură înapoi. Până și Cortejo scoase o exclamație de mirare.

— Juarez! E aici în oraș? întrebă el îngrijorat.

— Doar ai auzit.

— Atunci e altceva. Mă supun. Uite că-ți vin și camarazii.

La semnalul dat de santinelă îi răspunsese un fluierat prelung și câțiva inși bine înarmați apărură aproape îndată.

— Ce e, Hermillo? întrebă conducătorul lor.

— Oamenii ăștia vor să intre în oraș.

— Cine sunt?

— Nu mi-au spus.

— Atunci să spună.

— Mă numesc Cortejo și sunt din capitală. Mă întorceam spre casă și am vrut să rămân peste noapte în oraș.

— Oamenii ăștia sunt tot cu d-ta?

— Da.

— Ce meserie ai?

— Sunt administratorul moșiilor contelui de Rodriganda.

— Aha, tot o lipitoare! Bine, vino după mine.

Cuvintele acestea fură spuse pe un ton disprețuitor.

— Parc-aș renunța mai bine și mi-aș vedea de drum, răspunse repede Cortejo, căruia nu-i convenea deloc situația actuală.

— O fi, dar nu se poate! Ai ajuns până la posturile noastre de avangardă și nu mai poți da înapoi; înainte, marș!

Cortejo n-avu încotro. Cine știe ce greutate n-ar fi fost să dea pinteni calului și să dispară în întuneric, dar Cortejo era fricos din fire și nu îndrăzni s-o facă.

Intrară în orășel, care era alcătuit numai din câteva case; acum însă domnea o mare animație și pe la porți se vedeau priponiți cai ai căror călăreți erau găzduiți pe la locuitorii orașului.

Trebuie să lămurim pe scurt cititorilor noștri situația politică a Mexicului de pe vremea aceea.

Benito Juarez a fost omul care a jucat un rol nefast în destinul nenorocitului împărat Maximilian. Mexicanul acesta, deși nu era un geniu, poseda o judecată sănătoasă, o energie de fier, un foarte dezvoltat simț al dreptății, hotărâre, dragoste de țară și alte calități necesare pentru a aduce un mare folos patriei sale.

Benito era indian de origine, se născuse la 21 martie 1806, în localitatea San Pedro din Sierra de Oaxaca, și din tinerețe avusese de luptat cu nevoile și sărăcia. Reuși totuși să-și termine studiile de drept și să fie numit profesor la gimnaziul din Oaxaca, ceea ce pentru un indian, o „piele-roșie", atât de disprețuită pe atunci, era foarte mult.

Pe lângă slujba lui de profesor se îndeletnicea și cu avocatura și-și căpătă în felul acesta o faimă de om priceput și de o cinste exemplară. Datorită acestor două calități a fost ales în 1848 guvernator al statului Oaxaca, și până și dușmanii lui trebuiră să recunoască competența sa în administrarea slujbei care-i fusese încredințată de popor. Respectul de care se bucura printre concetățenii săi era atât de mare, încât una din cele mai vechi familii de creoli, Mazo, îl primi în sânul ei, Juarez căsătorindu-se

cu Margerita, o descendentă a acestei familii, deși creolii au un dispreț suveran pentru indieni.

Ca guvernator, aduse o mulțime de îmbunătățiri provinciei Oaxaca, a cărei faimă străbătu toată țara.

Exilat în 1853, de către adversarul său, președintele Santa Arna, plecă în Noul-Orleans, dar se înapoie în 1855 în țară și fu numit, sub președinția lui Alvarez, ministru de justiție. Când Alvarez își dădu demisia, Juarez plecă și el, dar ulterior fu numit președinte al tribunalului suprem național de către Comonfort, iar după căderea acestuia președinte de drept al țării.

Prin aceasta, mult disprețuitul indian obținu nu numai cea mai înaltă demnitate în stat, dar moșteni de la predecesorii săi și întreaga situație nenorocită a țării, la care nu avea nici o vină și al cărei părtaș nu fusese niciodată. Avu de luptat cu armatele și flota Franței; suferi de pe urma discordiei cu Spania și Anglia; din pricina atitudinii ostile a Statelor Unite, a îndărătniciei și dușmăniei adversarilor săi politici dinlăuntrul țării, a bietului Maximilian de Austria care fu trimis de Napoleon al III-lea ca împărat al Mexicului.

Toate acestea erau probleme uriașe. Le-a rezolvat el? Ce întrebare! Puteau fi ele rezolvate în cursul unei vieți de om, în scurtul răstimp cât fusese președinte? Își dădu seama că un împărat trimis din grația lui Napoleon nu putea dăinui în Mexic. Avea pentru Maximilian multă stimă și compătimire, dar era un om de principii.

Juarez muri la 18 iulie 1872. Un istoric german a scris despre el: „Benito Juarez e o figură importantă în istorie, deoarece a fost unul din descendenții

rasei indiene care a jucat un rol însemnat în dezvoltarea civilizației țării sale".

Se știa despre el că e șiret, îndrăzneț și cu sângerece, dar cu o voință neclintită și o energie de fier, în stare să aducă rânduială în haosul și tulburările care domneau în țară.

Juarez fusese încartiruit în cea mai de seamă casă din San Rosa. Aci fu dus Cortejo cu oamenii săi. La poartă păzeau patru oameni înarmați până în dinți.

Juarez stătea la masă înconjurat de statul său major. Indianul purta părul tăiat scurt, așa că se vedea bine forma capului său masiv; era foarte simplu îmbrăcat, mai simplu decât ceilalți, dar și un străin putea să-și dea seama îndată că are de-a face cu șeful și stăpânul lor.

— Ce e? întrebă el scurt când îi văzu intrând.

— Oamenii aceștia au fost opriți la intrarea în oraș de postul de gardă, răspunse șeful de pluton.

Privirile indianului se opriră scrutători la Cortejo.

— Cine ești d-ta? îl întrebă el.

— Mă numesc Cortejo, sunt administratorul contelui de Rodriganda și locuiesc în Mexic.

— Al bogatului spaniol Rodriganda, proprietarul haciendei del Erina? întrebă el după ce se gândi puțin.

— Da.

— Și unde te duceai?

— Acasă.

— De unde vii?

— De la hacienda Vandacua.

— De ce ai fost acolo?

— Ca să-l văd pe haciendero.

— Ce treabă aveai cu el?

— Nici una, mi-e prieten și mă duceam să-l văd.

Juarez încruntă sprîncenele, apoi zise:

— A, ți-e prieten?

— Da.

— Atunci nu ești dintr-ai mei. Omul acesta e partizan de-al președintelui.

Cortejo se sperie. Președintele de pe atunci, Herrera, cutreiera țara ca să-și facă partizani și distrugea fără milă pe cei ce nu erau de partea lui.

— Nu mi-am întrebat niciodată prietenul despre părerile sale politice, răspunse Cortejo vrând să pară nepăsător și crezând că va reuși astfel să-și îmbunătățească situația.

Se înșela însă.

Juarez îl fulgeră cu privirea și rânji ca un dulău care își arată colții.

— Nu cred. În împrejurările de față, când se întâlnesc doi mexicani nu vorbesc decât despre politică. De altfel, pare-mi-se că și d-ta ești un partizan de-al președintelui.

Amenințarea din glasul indianului îl îngrozi pe spaniol. Zise încercând să se apere:

— Trebuie să fie o greșeală la mijloc, senior. Eu nu m-am amestecat niciodată în politică.

— Atunci e și mai rău. Trebuie să fiu prevăzător, și atâta timp cât nu voi fi convins de contrariu, te cred un spion.

— Vai de mine! exclamă Cortejo speriat. Nici prin gînd nu mi-a trecut...

— Vom vedea noi. În orice caz, am tot dreptul să te suspectez. Drumul până la hacienda Vanda-

cua e lung și nu-l face cineva pentru plăcerea de a-și vedea un prieten.

— Dar nici n-am știut că vă aflați în San Rosa!

— Atunci ai vrut s-o afli. Ori, nu cumva orașul e în drum spre Mexico? Pentru ce ai făcut un astfel de ocol?

Cortejo nu știa ce să răspundă.

— Taci? întrebă indianul. Bine. Deocamdată vei fi arestat și mâine vom afla noi ce-i cu d-ta.

— Sunt nevinovat! strigă Cortejo.

— Cu atât mai bine pentru d-ta. Acum du-te!

În acel moment se auzi cineva de la masă zicând:

— Senior Juarez, mă crezi cu adevărat prieten?

Individul care pusese întrebarea era un mexican înalt și voinic; altfel sunt de obicei mexicanii, mărunți de statură și rareori grași.

— Ce întrebare, senior Verdoja? Te-aș fi ales eu căpitanul gărzii mele personale? Dar de ce mă întrebi?

— Fiindcă aș vrea să te rog să dai crezare cuvintelor seniorului Cortejo.

Până atunci Cortejo nu se uitase mai atent la cei din jurul mesei, dar la auzul glasului apărătorului său se însenină și frica îi pieri pe dată. Îl cunoștea bine pe Verdoja și înțelese că de la el îi venea salvarea.

Verdoja nu era milionar, totuși era proprietar cu stare. Avea în nordul țării pășuni întinse și pământul lui se învecina cu o moșie a contelui de Rodriganda. Pe moșia aceasta se aflau vechi mine de mercur și Verdoja râvnea de mult la ele, însă contele nu vroise cu nici un preț să i le vândă.

— Cum? Îl cunoști? îl întrebă Juarez.

— Da.

— Și crezi că nu poate fi primejdios?

— Dimpotrivă, mă pun chezaș pentru el.

Juarez îl privi lung pe Cortejo, apoi zise:

— Dacă-i așa, poate să plece. D-ta ești însă răspunzător dacă se va întâmpla ceva.

— De acord.

— Cine sunt persoanele care te însoțesc? îl întrebă Juarez pe Cortejo.

— Argații mei. Oameni de treabă care n-au cu nimeni nimic.

— Să iasă în curte și să-și facă un lagăr pentru noapte, iar d-ta șezi cu noi la masă să mănânci. Treci lângă senior Verdoja. Ai auzit ce-a spus, nădăjduiesc că nu-l vei face de râs.

Îi făcură loc lui Cortejo la masă lângă Verdoja, și astfel spaniolul putu să se laude apoi că a mâncat alături de indianul Juarez, viitorul președinte al republicii mexicane și omul care a fost în stare să smulgă de pe capul lui Maximilian coroana de împărat.

După ce terminară de mâncat, Juarez se ridică de pe scaun, semn că masa s-a sfîrșit. Cortejo și Verdoja ieșiră în stradă, unde puteau sta de vorbă mai în voie.

— Vei dormi la mine, îi zise Verdoja. Sper că nu-ți va fi neplăcut să-ți petreci noaptea în societatea mea.

— Îți sunt chiar foarte recunoscător, senior Verdoja. Dacă nu erai d-ta tare mă tem că aș fi dormit cam prost în noaptea asta, răspunse Cortejo.

— Probabil. M-am mirat când am auzit că ai fost la hacienda Vandacua, fiindcă, fie vorba între noi, asta e și ținta călătoriei noastre.

Cortejo se înspăimântă grozav. Știa că nu-i de glumit cu indianul și că viața lui atârna de-un fir de păr.

— E cu putință? strigă el.

— N-ar fi trebuit să ți-o spun, fiindcă e un secret până acum. Dar ce dracu ai căutat acolo? Pe cât știu, vecinul ăsta al dv. nu vă e prea binevoitor.

— S-au schimbat lucrurile, senior Verdoja.

— De când?

— De când hacienda del Erina nu mai e proprietatea noastră.

— Cum se poate?

— Pedro Arbellez a moștenit-o de la contele Fernando.

— Ia te uită domnule! Mie n-a vrut să mi-o vândă moșul și lui i-o dă pe degeaba... Dar o să mai vorbim noi despre asta, acum poftim înăuntru.

Ajunseră la o casă a cărei ușă se deschise la apropierea lor, dar nu văzură pe nimeni. Gazda pregătise cina pe masă și așternuse patul.

— Eu o să mă culc în pat, iar d-tale o să-ți întind hamacul — nu te superi, nu-i așa?

— Te rog să nu te deranjezi pentru mine, mă culc unde-o fi, răspunse cu modestie spaniolul.

— După cât am aflat, contele Alfonso, moștenitorul lui Fernando, se află în Spania. De când?

— De un an de zile.

— Și d-ta administrezi mai departe averea contelui?

— Da.

— Bine stai! Mai pui și d-ta ceva părăluțe la o parte, nu-i așa? N-ar putea pica o afacere, ceva și pentru mine, dragă Cortejo?

— Vrei să spui de afacerea cu minele de mercur? Mh... acum am putea pune la cale mai bine lucrurile decât înainte. Dar ia spune-mi, rogu-te, ce caută Juarez la hacienda Vandacua?

— I-a pus gând rău proprietarului fiindcă l-a trădat.

— Cum?

— Nu pot să-ţi spun; atâta e însă sigur, că mâine pe vremea asta proprietarul haciendei Vandacua nu va mai fi printre cei vii. Juarez nu cunoaşte îndurare şi milă când e vorba de aşa ceva. De altfel, cu ocazia asta o să mă abat şi eu pe la hacienda del Erina.

— Da? întrebă mirat Cortejo.

— O parte din oamenii noştri au să fie încartiruiţi acolo şi o să fiu şi eu printre ei.

Spaniolul rămase multă vreme pe gânduri.

— La ce te gândeşti? îl întrebă în cele din urmă Verdoja.

— La minele de mercur, răspunse el zâmbind cu subînţeles.

— Vrei să le vinzi? zise repede Verdoja.

— Să vedem mai întâi cât dai.

— De, mult nu face; nu e pământ de păşune, şi mie tocmai asta îmi trebuie.

— Ia nu te mai preface! Ne cunoaştem de multă vreme şi nu e nevoie să ne ascundem după deget. Hai, vorbeşte!

— După cum îţi spuneam adineauri, nu e loc de păşune ci numai văi şi dealuri cu râpe adânci unde nu poate creşte nimic, dar fiindcă se învecinează cu moşia mea, aş da poate vreo zece mii de pesos pe el.

Cortejo râse ironic.

— Te înșeli de zece mii de ori, senior, zise el.

— De ce vorbești așa, Cortejo?

— Moșia a fost cumpărată de conte cu o sută de mii de pesos și acum prețuiește încă o dată pe-atât!

— Depinde...

— Dacă se adeveresc bănuielile că terenul conține mercur și alte minereuri, nu e plătită nici cu un milion, căci va aduce un venit de sute de mii de pesos.

— Cred că aiurezi.

— Deloc. Vorbesc însă despre ce-ar putea fi în viitor, deoarece ar fi nevoie de multe brațe de muncă.

— Presupunerile nu se plătesc cu bani peșin, dragă Cortejo, d-ta nu știi?

— Știu foarte bine, de aceea nici nu-ți vorbesc din egoism ci spre binele d-tale.

— Nu mai spune! De când mi-ai devenit așa de binevoitor?

— De astă-seară. D-ta mă cunoști și știi că mă pricep la socoteli. Mi-ai făcut un mare bine; dacă nu erai d-ta, mâine poate aș fi fost împușcat ca spion. De aceea, în afacerea cu pământul despre care e vorba, o să socotesc altfel decât ar trebui.

— Nu cumva vrei să mi-l dăruiești? întrebă râzând Verdoja.

— Ai ghicit, răspunse foarte serios Cortejo.

— Ce-ai spus? întrebă Verdoja sărind drept în picioare.

— Ce-ai auzit: vreau să-ți dăruiesc pământul.

Mexicanul, stând pe marginea patului, își aprinse o țigară și zise cu glas șovăielnic:

— Prostii!

— Ba e așa precum ți-am spus.

— Ascultă Cortejo, dacă te-aș crede pe cuvânt?

— Ai face foarte bine.

— Mi se pare că te-ai cam țicnit... Vorbești fără să știi ce spui.

— Ți se pare.

— Știi ce, Cortejo, nu-ți bate joc de mine, zise Verdoja începând să se supere. Cine dăruiește un astfel de pământ nu e în toate mințile.

— Fără un scop oarecare, cred și eu.

— Așadar, asta-i! Și care anume?

— Mai nimic. Un serviciu pe care ți l-aș cere în schimb.

— S-auzim! Sunt curios să aflu prin ce-aș merita o răsplată atât de mare.

— Hm... ne cunoaștem și putem avea încredere unul în celălalt. Știu că ești foarte puternic...

— Da, dar ce-are a face puterea mea fizică cu pământul lui Rodriganda?

— Știi să mânuiești spada și ești un bun țintaș.

— Bineînțeles, chiar și pumnalul.

— Vezi, tocmai ce-mi trebuie mie. Presupun că nu te-ai lăsat pe tânjală...

— Cred și eu! râse Verdoja. Mulți care s-au luptat cu mine au văzut pe dracu!

— Cu atât mai bine. E vorba de niște indivizi care îmi stau în cale.

— A, asta era, senior Cortejo? Vrei să devin ucigaș?

— Nici gând! Vreau numai să-ți atrag atenția asupra unor presoane cu care te poți lua lesne la ceartă, restul știi d-ta ce ai de făcut.

— Adică să-i provoc la duel și să-i curăț cu un glonț ori cu o lovitură de spadă?

— În schimb ai primi de la mine minele de mercur, încheie simplu Cortejo.

— Zău? Dar pământul aparține contelui Alfonso de Rodriganda.

— N-are a face, sunt sigur că o să se învoiască.

— Atunci doresc să-i întâlnesc pe indivizii de care vorbeai cât mai curând.

— Nimic mai ușor. Poate chiar mâine.

— Unde?

— La hacienda del Erina.

— Ei drace! Nu cumva o fi chiar bătrânul Arbellez?

— Nu el, ci musafirii lui, și trebuie să știi că sunt vreo câțiva dintre ei pe care aș vrea să-i știu în rai, sau mai bine zis în fundul iadului.

— Cum îi cheamă?

— Mai întâi e unul, doctorul Sternau.

— Bine, o să-l țin minte.

— Pe urmă un marinar german, Unger, și un spaniol care își zice Mariano sau poate Alfred de Lautreville.

— Așadar, ăștia trei: Sternau, Unger și Mariano sau Lautreville. Fii sigur că n-am să le uit numele. Să presupunem că mă iau la harță cu ei și rezultatul... terenul cu minele de mercur?

— Da.

— Cine-mi garantează că...?

— Cuvântul meu de onoare! îl întrerupse repede Cortejo.

— Hm... e și asta o garanție, dar nu destul de sigură. Dar ia spune, ce ai d-ta, în definitiv, cu oamenii ăștia? Te-au insultat?

— Da.

— Nu umbla cu fleacuri, Cortejo! Pentru o insultă răzbunată nu dăruiește cineva o avere; trebuie să fie altceva la mijloc.

— Și dacă ar fi, ce te privește pe d-ta?

— Bine zici, dar de ce nu-i înlături d-ta singur?

— Nu se poate, sunt în conflict cu Pedro Arbellez și nu mă pot duce în casa lui.

— Pândește-i când pleacă de-acolo.

— N-am timp, sunt prea ocupat cu slujba. De altminteri, pentru asta sunt acum aici. Trebuie să-ți spun că mi-am angajat o ceată de derbedei ca să...

— Pentru trei inși? râse Verdoja.

— Râzi d-ta, dar ăștia trei au o sută de draci în ei.

— Câte treizeci și trei de fiecare. Ei, și nu i-ai biruit?

— Nu. Mi-au omorât o parte din oameni, și dacă nu plecam din întâmplare la Vandacua cu ăștia pe care i-ai văzut cu mine, cine știe ce păţeam...

— *Caramba!* Mă faci curios să le văd și eu mutrele. Și zii, ăștia sunt angajați de d-ta? Nu prea par să fie ușă de biserică.

— Cam așa ceva.

— Ne-ar putea prinde bine mai târziu. Știi ceva? Lasă-mi-i mie.

Lui Cortejo i se luă o piatră de pe inimă.

— Cu plăcere, răspunse el. Chiar că nu știam ce să fac cu ei. Sunt făcuți foc și pară pe străinii aceia și nu vor să se lase până ce nu-și vor fi răzbunat tovarășii uciși.

— Foarte bine, o să le dau eu prilejul. Mâine dimineață o să mă înțeleg eu cu ei. D-ta te întorci în Mexico?

— Da.

— O să-ți dau de știre, după ce se va sfârși afacerea.

— Pe urmă voi expedia și eu în Spania actul de donație ca să-l semneze Alfonso. Dar ia spune-mi și mie: cum ai de gând să procedezi cu cei trei indivizi?

— Nu pot să știu decât după ce voi vorbi cu ei. Acum te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă duc să-mi inspectez posturile. Juarez e foarte sever în privința asta, și dacă află că s-a comis o neglijență chiar și de către un ofițer, s-ar putea să-mi stea capul unde-mi stau picioarele.

Cortejo se întinse în hamac zâmbind mulțumit. Se putea întoarce liniștit acasă, convins că lăsase afacerea pe mâini bune. Îl știa pe Verdoja brutal și fără scrupule, care pentru un petec de pământ ca acela promis de el, ar fi fost în stare să omoare nu trei, ci douăzeci de inși. De altfel, făgăduiala putea să rămână o simplă făgăduială. Odată adversarii lui uciși, va vedea el ce și cum... Verdoja nu va îndrăzni să ceară pe cale legală prețul crimei sale, căci ar fi și el pierdut.

În timp ce Cortejo se lăsa furat de gânduri, căpitanul se duse să-și inspecteze posturile. Mintea lui însă nu era la ceea ce făcea, ci la discuția pe care o avusese cu Cortejo. „Pedeapsa unei insulte nu poate fi, își zicea el în sinea lui. Atunci ce? Prețul e mare. Pământul prețuiește un milion, deci avantajul pe care l-ar avea Cortejo după moartea acestor trei indivizi trebuie să fie cu mult

mai însemnat. Contele dăruiește minele de mercur, deci averea trebuie să-i fie primejduită, cel puțin așa par să stea lucrurile. Cine sunt aceștia trei? Un medic și un marinar — amândoi nemți. Al treilea e spaniol. Îl cheamă Mariano sau Alfred de Lautreville. Sună cam ciudat... Ăsta din urmă pare să fie cu pricina."

Și pe când umbla prin întuneric de la un post la altul, își depăna mai departe firul gândurilor. „Vorba e, o să se țină Cortejo de cuvânt? Îl știu o pușlama și jumătate. Ce-ar fi să-i trimit eu pe cei trei pe lumea cealaltă și el să-mi tragă chiulul? S-au dus minele de mercur dracului și eu rămân cu buzele umflate. De făcut nu i-aș putea face nimic. Dar l-ar lua și pe el dracu, asta-i sigur. O să mai chibzuiesc eu peste noapte."

Se întoarse la gazdă și se culcă. A doua zi dimineața chemă oamenii și-i întrebă în fața lui Cortejo:

— Cine sunteți voi, puișorilor?

— Păi... nu v-a spus domnul Cortejo? îndrăzni unul care părea să fie șeful bandei. Niște biete suflete care ne câștigăm și noi pâinea cum putem.

— Atunci nu vă pasă în ce fel o câștigați? Vreți să vă dau eu prilejul?

— Nu se poate, senior, suntem tocmiți de senior Cortejo.

— Dumnealui v-a pasat în slujba mea.

— Așa să fie, senior? întrebă omul.

— Întocmai, răspunse Cortejo.

— Nu e bine ce-ai făcut, senior! Noi suntem oameni liberi nu robi. Și-apoi, ne-ați promis că o să ne răzbunăm prietenii.

— Nu mai am timp să vă conduc, dar o va face domnul acesta în locul meu, îi răspunse Cortejo.

— Așa e, întări Verdoja. Care din voi vrea să treacă în slujba mea mă va însoți la hacienda.

— Cu lăncierii dv.?

— Nu, în urma lor. Conacul e împrejmuit cu zid?

— Da.

— Bine. Să vină unul din voi la miezul nopții — până atunci stați ascunși — la partea dinspre miază-zi a zidului ca să-i spun ce aveți de făcut.

— Păi, plata...?

— Vă voi da atât cât v-ați tocmit cu senior Cortejo.

— Atunci ne-am înțeles. Când trebuie să pornim?

— Nu știu încă. Juarez n-a dat până acum nici un ordin.

Oamenii se îndepărtară. Nu toți erau mulțumiți de schimbarea care intervenise în situația lor.

Când Verdoja se înfățișă înaintea lui Juarez, acesta îl trimise să i-l aducă pe Cortejo. Îl privi încruntat.

— Știi d-ta cui îi datorezi viața? îl întrebă el.

— Știu. Aș fi murit însă nevinovat.

— Taci! Senior Verdoja a garantat pentru d-ta și de-acum încolo. Vrei să te duci la Mexico?

— Da.

— Nu trebuie să se știe acolo că am fost la San Rosa, dar se va afla prin d-ta, de aceea trebuie să rămâi cu noi.

— Voi ști să tac, senior.

Juarez făcu cu mâna un gest de dispreț.

— Un alb nu poate păstra o taină, numai indianul știe să-și stăpânească limba. Albul se ține de cuvânt doar atunci când a fost forțat prin jurământ.

— Voi jura, senior.

— Bine, jură.

Cortejo ridică mâna și jură că nu va spune nimănui despre întâlnirea lui cu Juarez.

— Acum poți pleca; ia-ți și oamenii cu d-ta, dar ia bine seama, d-ta ești răspunzător pentru ei.

După câteva minute Cortejo ieșea din oraș însoțit de bandiți, căci nu trebuie să știe nimeni că au trecut pe seama lui Verdoja. Nu mai rămăseseră decât opt din ei, ceilalți preferară să rămână în slujba lui Juarez.

După ce se îndepărtară bine de San Rosa se despărțiră de Cortejo și o luară pe alt drum spre hacienda del Erina.

În vremea aceasta, Juarez puse să se sune adunarea și porni înconjurat de ofițeri în fruntea oamenilor săi în goana cailor peste șes.

Erau pe-atunci timpuri grele pentru Mexic. Se despărțise de mult de țara-mumă, Spania, și-și alesese un stăpânitor de sine stătător, totuși n-avea destulă putere să se conducă singur. Venea un președinte care-l răsturnase pe celălalt, apoi altul, ales în aceleași condiții, statul n-avea bani, funcționari nedestoinici, oamenii n-aveau încredere unii în alții, armata nedisciplinată, orice ofițer vroia să poruncească, fiecare general năzuia să devină președinte de republică. Cel care apuca să vină la putere căuta să stoarcă țara pe cât putea știind că puterea nu va ține mult. Cine venea după el făcea același lucru, tot astfel și guvernatorii provinciilor.

Pe urmă nu mai știa nici un cetățean de cine să asculte. Mai bine decât toți o duceau arendașii și proprietarii care își aveau moșiile departe de oraș.

În mijlocul acestei debandade răsărise Juarez și, deși mai avea mult până să ajungă președinte, avea o influență atât de mare în stat, încât ajunsese să încheie tratate cu Statele Unite. Îl vedeai când ici, când colo că-și câștigă partizani sau că răsplătește sau îi pedepsește pe cei vinovați.

O astfel de țintă avea și călătoria lui de-acum la hacienda Vandacua.

Când lăncierii fuseseră zăriți de la conac, oamenii haciendei se înspăimântară groaznic. Juarez descălecă și intră în casă urmat de câțiva din ofițerii săi.

— Știi cine sunt? îl întrebă el pe haciendero, care tocmai stătea la masă.

— Nu.

— Eu sunt Juarez.

Omul păli și strigă îngrozit:

— Sfântă Fecioară!

— N-o chema degeaba că nu-ți poate fi de nici un ajutor, spuse Juarez aspru. Ești partizan de-al lui Herrera?

— Nu, bolborosi moșierul.

— Nu minți! tună Juarez. Ești în corespondență cu oamenii lui?

— Nu!

— Bine, o să mă conving eu numaidecât. Controlați!

Ultimul cuvânt fusese adresat ofițerilor săi, care se apucară să percheziționeze toată casa. După un timp unul din ofițeri veni cu un teanc

de scrisori și-l întinse în tăcere indianului. Când haciendero văzu scrisorile se îngălbeni și privirile lui se ațintiră la Juarez.

După ce acesta sfârși de citit, se ridică de pe scaun și întrebă:

— Scrisorile acestea ți-au fost adresate ție?

— Da, răspunse tremurând nefericitul.

— Și ai răspuns la ele?

— Da, murmură el aproape în șoaptă.

— Atunci m-ai mințit adineauri. Ești partizan al unui complot împotriva libertății poporului. Îți vei primi pedeapsa!

Zicând acestea scoase pistolul de la brâu, ochi și trase. Omul căzu fulgerat la pământ, izbit drept în frunte.

Nevasta și copiii mortului începură să țipe, dar Juarez le zise răstit:

— Liniște! Și voi sunteți vinovați, dar vă iert. Imediat să părăsiți casa! Moșia devine proprietatea statului. Luați-vă banii, ce aveți mai de preț și plecați. Și-acum, pieriți din ochii mei!

— Putem să luăm mortul cu noi? întrebă femeia plângând.

— Da, hai, plecați!

După un ceas, când nu mai rămase nimeni la conac, Juarez dădu voie soldaților să pună mâna pe ce vroiau și începu jefuirea conacului. Aceștia tăiară pe urmă câțiva berbeci, îi puseră în frigare și începu ospățul afară în curte.

Juarez rămase în casă, unde veni în curând și Verdoja.

— Așa trebuie să sfârșească toți aceia care își trădează țara! murmură încruntat indianul. Apoi

aruncând o privire de tigru asupra ofițerului îl întrebă:

— Îmi ești cu adevărat credincios, Verdoja?

— Da, senior, o știi doar... răspunse acesta calm.

— Bine. Vreau să-ți încredințez o misiune. D-ta cunoști provincia Chihuahua?

— Acolo m-am născut, senior, și moșia mea e chiar la hotarul ei.

— Și mai bine. Te vei duce în capitala provinciei și vei pune la cale niște treburi în locul meu. Mai întâi însă mă vei însoți la hacienda del Erina, pe urmă vei pleca într-acolo.

— Singur sau cu escorta militară?

— Vei lua cu d-ta un escadron, iar unul rămâne cu mine. Acum să mergem.

Când ajunseră la hacienda del Erina, găsiră poarta încuiată căci fuseseră văzuți venind.

Juarez bătu în poartă el însuși.

— Cine-i acolo? întrebă Arbellez.

— Armata, deschideți!

— Ce vreți?

— La dracu! Deschideți ori nu?

— Să deschid? îl întrebă încet arendașul pe Sternau, care stătea împreună cu Unger și cu Mariano în dosul porții.

— Da, sunt numai vreo câțiva inși, răspunse acesta.

După ce arendașul deschise poarta, Juarez intră în curte și privi cu ochi scăpărători la cei din fața lui.

— De ce n-ați ascultat când v-am poruncit să deschideți? tună el.

— Nu te cunoaștem, senior, răspunse Arbellez. Ești dintr-aceia a cărui poruncă trebuie ascultată?

— Sunt Juarez. N-ai auzit încă de mine?

Arbellez se înclină cuviincios.

— Cum să nu fi auzit, senior? Iertați că nu v-am deschis numaidecât. Poftiți înăuntru și fiți binevenițiîn casa mea.

Îi duse pe Juarez și pe Verdoja în salon și-i pofti să ia loc.

Cu toată buna primire pe care le-o făcuse arendașul, chipul indianului rămase întunecat.

— Ne-ai văzut venind? întrebă el.

— Da, senior, răspunse fără ocol Arbellez.

— Și-ai văzut că suntem militari?

— Da.

— Și cu toate acestea n-ai voit să ne deschizi. Purtarea d-tale merită o pedeapsă.

— O, senior, președintele are și el soldați, dar aceștia nu ne-ar fi fost pe plac. De unde era să știu eu că sunteți dv.?

Chipul lui Juarez se înseninã.

— Și eu da? întrebă el zâmbind.

— Așa e, senior. Ai mâna grea, senior, și țara are trebuință de ea.

— Au simțit-o mulți, chiar adineauri unul. Dar ia spune, cunoști d-ta hacienda Vandacua?

— Cum să n-o cunosc, dacă suntem vecini?

— Cam cu cât s-ar putea arenda moșia asta?

— Nu e de arendat, o lucrează proprietarul.

— Răspunde la ce te întreb, zise Juarez cu nerăbdare.

— Dacă ar începea pe mâini bune, ar face vreo zece mii de pesos, acum însă nu.

— Bine, poți s-o iei cu șapte mii.

Arbellez îl privi nedumerit.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, senior? zise el.

— Vorbesc doar destul de lămurit. Socot că moșia ți-ar conveni fiindcă e lipită de a d-tale. Vandacua a fost rechiziționată pentru stat și ți-o arendez dumitale.

— Și proprietarul?... întrebă speriat Arbellez.

— L-am împușcat adineauri eu cu mâna mea, era un trădător. Familia lui a trebuit să plece. Hotărăște-te repede, senior, da sau ba?

— Dacă așa stau lucrurile, atunci zic da, însă...

— Nici un însă. Adu hârtie și ce trebuie pentru scris, să facem contractul.

Ca tot ce hotăra Juarez, lucrurile fură aranjate în grabă, dar cu rost și cum se cerea. Apoi indianul zise arătând spre însoțitorul său:

— Seniorul acesta e căpitanul Verdoja. Va rămâne cu escadronul său câteva zile la conac. Îl poți găzdui la d-ta?

Arbellez n-avu încotro; mai curând ar fi zis nu, decât da...

— Soldații vor sosi diseară. Rânduiește ce trebuie, căpitanul va plăti ce ți se cuvine. Rămâi sănătos!

Se ridică de pe scaun, ieși în curte, încălecă și porni cu Verdoja în galopul cailor, lăsându-i pe cei de la conac încremeniți.

— Pentru ce fusese împușcat proprietarul vecin? se întrebau ei. De ce să-i arendeze tocmai lui Arbellez moșia? Așadar, acesta era Juarez, indianul faimos de care se temea o țară întreagă, om urât și iubit de atâția? Nici unul din ei nu bănuia urmările pe care le va avea vizita lui la conac.

Când Juarez ajunse la Vandacua găsi îngrămădite în fața casei lucrurile luate ca pradă de către soldați și, deși mare lucru nu era, totuși oamenii se bucurau ca niște copii. Pe urmă Verdoja primi instrucțiunile indianului. Popasul pe care trebuia să-l facă la Arbellez n-avea alt scop decât să-și odihnească bine caii și oamenii deoarece drumul până la Chihuahua era lung și cât se poate de anevoios. Juarez vorbi multă vreme cu aghiotantul său, semn că însărcinarea pe care i-o dădea era foarte importantă. Se despărțiră apoi cu o strângere de mână, și Juarez porni cu escadronul său pe același drum pe care venise de dimineață. Părea cu adevărat spiritul Răzbunării care apare și dispare tot atât de repede, lăsând după el urmele sângeroase ale menirii sale.

Era pe înserate, când tropote de cai vestiră sosirea lăncierilor la conac. Numai ofițerii erau găzduiți în casă, soldații trebuiau să-și facă lagărul afară sub cerul liber. Verdoja împreună cu ofițerii fură poftiți în salon, unde li se oferi ceva de băut, apoi li se arătară de către bătrâna Maria Hermoyes camerele unde aveau să locuiască pe timpul ședерii lor la conac.

Emma Arbellez tocmai venise să vadă dacă în camera lui Verdoja fusese pus tot ce trebuie, când îi auzi pașii apropiindu-se. Vru să iasă repede, dar nu mai avu când; Verdoja păși pragul.

— Poftiți, senior, îi zise ea cu amabilitatea unei gazde primitoare.

În clipa aceea lumina amurgului se răsfrânse pe chipul ei gingaș și o arătă parcă și mai frumoasă.

— Sunt fericit, răspunse el salutând-o politicos, că primul pas pe care-l fac în această cameră îmi dă prilejul să am înaintea mea o făptură atât de încântătoare, privind-o cu o admirație stânjenitoare.

— O, rosti ea vădit stingherită de privirile și cuvintele lui, venisem să văd dacă slugile nu au uitat să aducă tot ce trebuie.

— A, atunci dv. sunteți îngerul păzitor al acestei case, seniorita, nu-i așa? Poate chiar...

— Sunt fiica arendașului, răspunse ea scurt.

— Mulțumesc, seniorita. Dați-mi voie să mă prezint: Verdoja, căpitan de lăncieri, și mă simt în clipa aceasta fericit să vă sărut mânușițele.

Vru să-i apuce mâna, dar Emma reuși să se strecoare pe ușă, lăsându-l uluit în mijlocul încăperii.

— Drace, frumoasă fată! M-am îndrăgostit ca un nătâng de cum am văzut-o...

Seara, când se adunară cu toții la masă, Verdoja fu foarte dezamăgit văzând că Emma lipsește. Arbellez făcu prezentările. Ofițerii fură politicoși, dar cât se poate de reci cu Sternau, Unger și Mariano. Erau doar niște străini de care puțin le păsa. Numai Verdoja îi urmărea pe furiș.

Așadar aceștia erau oamenii a căror moarte îi va aduce o moșie în valoare de sute de mii de pesos. Privirile lui se opreau mai ales asupra lui Sternau, a cărui statură îl impresionase de la început. Cu un astfel de uriaș nu era ușor de luptat. Și din primele cuvinte pe care le spusese era clar că omul acesta e inteligent și conștient de valoarea lui. Verdoja înțelese că numai viclenia l-ar putea ajuta să-l înfrângă.

În timpul mesei, Arbellez făcu o observație care-i atrase atenția căpitanului.

— Nu e numai o plăcere pentru noi să vă avem în mijlocul nostru ci și o siguranță, zise arendașul. Nu mai târziu decât ieri am trecut printr-o mare primejdie.

— O primejdie? întrebă Verdoja cu o prefăcută mirare.

— Da. Era cât p-aci să fim atacați de o ceată de bandiți.

— Erau mulți?

— Destui. Peste treizeci de inși.

— Zău? Ar trebui să se ia măsuri împotriva acestor ticăloși care pun în primejdie viața și avutul oamenilor. Și atacul era plănuit numai în vederea jafului sau altceva și mai grav?

— La drept vorbind, intenția lor era să ucidă niște persoane care sunt oaspeții mei, dar fiindcă n-aveau altă posibilitate, bandiții trebuiau să dea năvală în conac, să prade tot și să ne omoare pe toți câți ne aflam în casă.

— Ei drăcie! Și cine erau persoanele vizate?

— Seniorii Sternau, Unger și Mariano.

— Ciudat... Și cum v-ați descotorosit de bandiți?

— Senior Sternau a împușcat vreo câțiva din ei.

Căpitanul se uită mirat la german, pe când ceilalți ofițeri zâmbeau neîncrezători.

— Doi, trei? întrebă Verdoja.

— Nu, ci a treia parte.

— Și isprava asta a făcut-o domnul Sternau singur?

— Împreună cu încă o persoană care-l însoțea.

— Nu-mi vine să cred! Zece inși să se lase uciși de un singur om? Imposibil!

— Ba e chiar așa cum v-am spus, zise Arbellez entuziasmat. Stați să vă povestesc...

— Mă rog, senior Arbellez, să nu mai discutăm... n-a fost cine știe ce ispravă, îl întrerupse Sternau, nemulțumit de laudele bătrânului.

— E un act de mare bravură, dimpotrivă... Aș ruga pe senior Sternau să îngăduie să aflăm și

noi cum s-au petrecut lucrurile, zise Verdoja curios și interesat.

Germanul ridică din umeri, plictisit. Pedro Arbellez făcu pe reporterul și povesti cu atâta însuflețire toată întâmplarea, încât ofițerii îl ascultau cu încordare, fără să-și ia ochii de la el.

— De necrezut! zise Verdoja când arendașul termină de povestit. Dați-mi voie, senior Sternau să un felicit pentru o astfel de izbândă vrednică de vă adevărat erou.

— Mulțumesc, răspunse acesta cu răceală.

— Vitejia aceasta nu e de mirare, începu iar arendașul. Ați auzit dv. de căpetenia unui trib indian, Ucigătorul-de-bivoli?

— Da, șeful mixtecașilor, pe cât știu.

— Dar de un vânător căruia i se zice Stăpânitorul stâncilor?

— E renumit pentru îndrăzneala și curajul lui, știe toată lumea:

— Ei bine, vânătorul acesta e senior Sternau și Ucigătorul-de-bivoli, cel care l-a ajutat în lupta cu banditii.

Ofițerii scoaseră o exclamație de mirare.

— Adevărat, senior Sternau? întrebă căpitanul Verdoja.

— Da, trebuie s-o mărturisesc, deși nu-mi place să mă văd dat în vileag, răspunse doctorul cât se poate de nemulțumit de laudele aduse.

Verdoja era un om deștept; își zise deci: Mariano e persoana principală în afacerea asta misterioasă, și dacă vânătorul acesta renumit se amestecă în treabă, înseamnă că e ceva la mijloc. Se hotărî să lucreze repede și fără întârziere.

— Dar cum se face, senior, că atacul era îndreptat numai împotriva acestor trei persoane? întrebă el apoi.

— Vă pot lămuri îndată, răspunse arendașul.

Sternau îi curmă însă vorba.

— E o chestiune strict personală care nu-l poate interesa pe senior Verdoja, zise el. S-o lăsăm, vă rog...

Arbellez înghiți observația și tăcu, dar căpitanul nu se dădu bătut.

— E departe de aici „Văgăuna tigrului"? întrebă el.

— La un ceas de drum, răspunse plictisit doctorul.

— Aș fi foarte curios să văd și eu locul, n-ai vrea să fii atât de bun, senior Sternau, să mergi cu mine până acolo?

— Mă rog... cu plăcere.

Pe chipul căpitanului flutură un zâmbet de bucurie vicleană pe care nu și-o putu stăpâni. Doctorul, cu spiritul lui de observație căruia nu-i scăpa nimic, îl văzu. Deveni atent și bănuitor, dar nu lăsă să se observe.

— Și când ne putem duce? întrebă Verdoja.

— Când doriți, senior, răspunse cât se poate de calm Sternau.

— Atunci o să-mi permit să fixez eu ora.

Schimbară vorba și cât ținu seara nu se mai pomeni nimic despre întâmplarea cu banditii. Ofițerii se retraseră în camerele lor, și peste puțin timp se făcu liniște la conac.

Mexicanul e obișnuit să flirteze cu orice femeie drăguță, și locotenentul Pardero, un tânăr aventurier, nu se dădea niciodată înapoi când era vorba

de vreo mică aventură amoroasă. Așa, stând la fereastră, pe întuneric, ca să respire puțin aer curat înainte de culcare, zări în grădina de sub fereastra lui o tânără fată pierdută în gânduri. Era Karja, indiana.

Pași ușori o treziră din visare. Ridică ochii și-l văzu lângă ea pe locotenent. Tresări speriată și vru să se îndepărteze, dar el îi tăie calea, se înclină ușor și zise cu glas rugător:

— Nu fugi, seniorita. Mi-ar părea foarte rău ca din pricina mea să fii lipsită de o plimbare în aerul acesta îmbălsămat de flori.

Ea îl privi cercetător:

— Pe cine cauți d-ta, senior?

— Nu caut pe nimeni. Am ieșit numai puțin la aer. Nu cumva intrarea în grădină e oprită?

— Pentru oaspeți nu.

— Sper însă că prezența mea nu te face să fugi, seniorita!

— Karja nu fuge de nimeni, e loc destul în grădină pentru amândoi.

Locotenentul păru că nu vrea să înțeleagă.

— Te cheamă Karja? Și ce cauți d-ta aici în hacienda?

— Seniorita Emma e prietena mea.

— Și cine e seniorita Emma?

— N-ai văzut-o încă? E fata lui senior Arbellez.

— Ai vreo rudă pe-aici?

— Ucigătorul-de-bivoli mi-e frate.

— Așa...? părea el impresionat în mod neplăcut. Căpetenia mixtecașilor? Acum e la conac?

— Nu.

— Dar ieri a fost cu senior Sternau la „Văgăuna tigrului" pe cât știu.

— E un om liber, vine și pleacă atunci când vrea și nu dă socoteală nimănui.

— Am auzit foarte multe despre el, dar nu știam că are o surioară atât de frumoasă, zise Pardero și apucă mâna tinerei vrând s-o ducă la buze.

Ea însă și-o smuci cu putere și-l izbi cu pumnul sub bărbie, încât îl făcu să se poticnească, apoi o luă la fugă.

— Stai tu, drac împieliţat, o să-ţi arăt eu ţie!... mârâi el înfuriat și se luă după ea.

Verdoja stătea și el la fereastră și privea îngândurat înaintea lui. Deodată zări o rochie albă fluturând prin întuneric. Coborî în grădină și se izbi piept în piept cu indiana, care fugea cât putea.

— Ah, seniorita! spuse el încântat și vru s-o cuprindă în brațe.

Dar Karja îl izbi și pe el cu pumnul ca și pe celălalt și fugi mai departe.

— A dracului tigroaică! mormăi el frecându-și bărbia.

În clipa aceea Pardero trecu în fugă pe lângă el.

— D-ta ești, locotenente? strigă Verdoja recunoscându-l pe Pardero. Încotro așa grăbit?

La strigătul lui, Pardero se opri rușinat.

— Ah, căpitane, te-ai întâlnit și d-ta cu afurisita aceea de fetișcană? Ai văzut-o? îl întrebă locotenentul necăjit.

— Nu numai c-am văzut-o, dar am și simţit-o...

— Cum asta?

— Mai bine zis i-am simțit pumnul cu care m-a mângâiat ceva cam prea tare sub bărbie...

— Zău? Atunci ai pățit-o și d-ta la fel ca mine.

— Nu face nimic, suntem tovarăși de suferință, râse căpitanul cu poftă. Dar cine era mititica?

— O cheamă Karja, e indiană și pare să fie prietenă cu fata arendașului.

— Cu seniorita Emma?

— Da. D-ta o cunoști?

— Am văzut-o înainte de masă. E o frumusețe.

— Zău? O fi și mai prietenoasă decât indiana de adineauri?...

— Aș!

— Să nu ne lăsăm, căpitane!

— Așa zic și eu, dar acum du-te să te culci; eu mă mai plimb puțin singur prin grădină. Noapte bună.

— Noapte bună, căpitane.

Locotenentul plecă și Verdoja se îndreptă spre locul unde dăduse întâlnire bandiților.

— Senior... șopti șeful bandiților.

— A, tu ești? Unde-ți sunt tovarășii? îl întrebă Verdoja.

— Aici, pe-aproape.

— Nu i-a simțit nimeni?

— Fii fără grijă, senior. Și-acu, ce poruncești?

— Îl cunoști tu personal pe acest Sternau?

— Nimeni din noi nu-l cunoaște.

— Foarte prost. O să meargă cu mine la „Văgăuna tigrului".

— Să-l așteptăm acolo?

— Să-l așteptați și să-l împușcați.

— O să-l împușcăm... ca pe un câine o să-l împușcăm! Ne-a ucis prietenii... Trebuie să moară și el și celălalt!

— Păi dacă nu-l cunoști... Până acum nu știu cine o să mai vină cu noi; în orice caz o să iau și eu câțiva oameni de-ai mei cu mine. Ce semn să-ți dau ca să-l poți recunoaște?

— Spune-mi cum arată.

— E mai voinic decât mine și poartă o barbă blondă. Cum va fi îmbrăcat și ce cal o să aibă nu pot ști dinainte.

— Atunci să stai mereu la dreapta lui, asta să-mi fie semnul.

— Crezi că ajunge?

— Da. Dar cu ceilalți doi cum facem?

— Pe aceștia vi-i dau eu în mână cu altă ocazie. Principalul e să vii în fiecare noapte la ora asta aici ca să ne putem întâlni și înțelege ce e de făcut. Acum du-te, să nu ne simtă cineva.

Banditul plecă și Verdoja se duse să se culce. Dormi foarte bine; crima plănuită nu-i tulbură defel somnul.

A doua zi dimineață îi propuse lui Sternau să meargă chiar acum la „Văgăuna tigrului". Germanul n-avu nimic împotrivă. Cei doi locotenenți ai lui Verdoja se rugară să-i ia și pe ei, ceea ce îi convenea de minune mexicanului.

Doctorul era singurul civil printre ei, așa că banditii nu puteau greși ținta; glonțul trebuia să-l nimerească.

Când ajunseră aproape de văgăună, Sternau descălecă și zise:

— Să ne lăsăm caii aici, îi vom găsi la întoarcere.

Ceilalți descălecară și ei și porniră pe jos. La intrarea în văgăună, doctorul se aplecă și cercetă cu atenție iarba de sub picioarele lui.

— Ce cauți? îl întrebă curios căpitanul.

— Hm... răcni germanul îngândurat, nimic. Să mergem mai departe.

Verdoja se ținea tot la dreapta lui, iscodind mereu cu privirea în jur, așteptându-se din clipă în clipă să audă împușcătura fatală. Jos pe pământ zăceau încă stârvurile bandiților; începuseră să intre în putrefacție și răspândeau un miros infect.

— Și zii, aici a fost, senior? întrebă căpitanul.

— Da, aici, răspunse acesta.

— Și cadavrele acestea sunt opera d-tale și a Ucigătorului-de-bivoli?

— Și a norocului... adăugă Sternau zâmbind.

Ceilalți nu băgaseră de seamă că în timp ce vorbea cu ei, doctorul privea pe furiș în toate părțile și se tot ascundea după ei.

— Aici nu poate fi vorba de noroc ci de îndemânare, urmă Verdoja. Bun țintaș trebuie să fii d-ta, senior Sternau!

— Aș! Se cere numai să știi să-ți întrebuințezi arma la timp. Zece dușmani care te atacă fățiș sunt mai puțin primejdioși decât unul care te pândește în umbră, răspunse el.

— Eu cred că pe d-ta nu te poate ataca nimeni, fu de părere Pardero.

— Ba și pe mine, zise acesta râzând, adăpostindu-se mereu după ceilalți.

— Cu neputință! exclamă Verdoja.

— Vreți să vă dau o probă?

— Da, da! strigă locotenentul curios.

— Atunci spuneți-mi dacă dv. credeți că se află cineva acum la pândă pe-aici?

— Cine-ar putea fi și unde?

— Și totuși mă pândește cineva ca să mă omoare, răspunse foarte calm doctorul în timp ce-și luă pușca din spate și o vârî sub braț.

Căpitanul se sperie, întrebându-se: „De unde știe Sternau că viața îi e în primejdie?"

— Vrei să glumești, senior, zise el cu glas nesigur.

— Nu glumesc defel și o să vă dovedesc îndată că vorbesc cât se poate de serios, răspunse acesta. Ridică pușca și trase de două ori una după alta.

Se auziră răcnete de sus, de la marginea prăpastiei.

Doctorul o luă atunci la fugă în susul râpei printre tufe și dispăru.

— Ce-a fost asta? strigă Pardero încremenit.

— A ucis un om, răspunse celălalt locotenent.

— Grozav om! rosti Verdoja îngrijorat.

— Să plecăm repede... aici e primejdie mare... băigui Pardero speriat.

Alergară la intrarea în văgăună și așteptară să vadă ce-o să mai urmeze. Se auziră din nou două împușcături, apoi nimic. Trecu vreun sfert de ceas. Auziră foșnind lângă ei, și, de frică, puseră mâna pe arme.

— Nu vă temeți, seniori, eu sunt, zise Sternau și răsări ca din pământ în fața lor.

— Ce-ai făcut, domnule? îl întrebă Pardero.

— Am tras, asta am făcut, răspunse el râzând.

— Asta știm și noi, dar de ce?

— Cum de ce? Ca să mă apăr, altminteri trăgeau ei în mine.

— Nu se poate! Cine? Și de unde știi d-ta?

— Ochii mei nu mă înșală niciodată.

— Noi n-am văzut nimic.

— Cred și eu. Dv. nu sunteți oameni de-ai preriilor ca mine. Domnul căpitan m-a văzut adineauri cum examinam iarba. Zărisem niște urme proaspete care duceau sus, la marginea râpei. Uitați-vă și dv., se văd încă deslușit și acum.

Ofițerii se uitară dar nu văzură nimic.

— Se cere un ochi ager și experimentat, le spuse Sternau. Mai departe! Fiindcă urmele duceau spre dreapta, mi-am aruncat ochii în sus și am zărit la marginea râpei niște capete. Nu puteau ști că i-am văzut, fiindcă îmi lăsasem pălăria pe ochi.

— Ce te făcea să crezi că sunt dușmani? întrebă Verdoja.

— Văzusem țevile puștilor printre tufe îndreptate încoace.

— *Carabma!* exclamă Pardero care habar n-avea de complot, se putea prea bine să fie pentru noi, nu pentru d-ta.

— Nu. Știu eu ce spun. Am motivele mele. De aceea mă ascundeam mereu după domnul căpitan. Glonțul hărăzit mie trebuia să treacă mai întâi prin el.

Căpitanul holbă ochii.

— Ei drace! Atunci eu am fost mai în primejdie decât toții! strigă el îngrozit.

— Așa e! râse doctorul. Am observat că banditii păzeau cu mare grijă pavăza pe care mi-o făcusem din trupul d-tale.

Cuvintele acestea îl cam puseră pe gânduri pe Verdoja. Nu cumva bănuia Sternau ceva?

— .De altfel era foarte ușor pentru mine să mă țin la adăpost, deoarece țevile puștilor erau îndreptate dinspre dreapta și domnul căpitan a avut bunătatea să se țină mereu la dreapta mea.

Verdoja păli. Acum nu mai încăpea nici o îndoială că bănuiala lui se adeverea.

— Dv. n-ați văzut nimic, eu însă știu foarte bine cum să ochești ca să nimerești pe cineva drept în cap. După ce am tras de două ori, am mai văzut alte două țevi de pușcă îndreptate spre mine, de aceea am luat-o la fugă printre tufe și am ieșit din văgăună. Neghiobii aceia și-au ales rău locul, ar trebui pălmuiți pentru prostia lor.

— Și unde te-ai dus după ce-ai luat-o la fugă?

— M-am strecurat cât am putut mai repede afară din văgăună ca să-i iau pe la spate. Fuseseră însă destul de deștepți ca să spele putina. Am mai tras și eu de două ori după ei, așa, la întâmplare.

— Și morții unde sunt?

— Colo sus. Vreți să-i vedeți? Tovarășii lor le-au luat numai armele, banii și i-au lăsat pe loc.

Ieșiră din văgăună și ajunseră la locul unde zăceau cadavrele celor doi bandiți. Căpitanul văzu cu bucurie că acela care făcea pe conducătorul lor lipsea.

— A fost o mare îndrăzneală din partea d-tale, senior, că te-ai ținut tot pe lângă noi când ai văzut țevile îndreptate spre d-ta, zise locotenentul.

— Deloc. Îndrăzneala era din partea acestor doi ca să mă lase să le văd țevile puștilor înainte de-a apuca să tragă. Un bun cunoscător al Vestului n-ar face niciodată o greșeală ca asta.

— Și-acum ce facem cu aceste două cadavre?

— Nimic, le aruncăm lângă celelalte. Nu cred să mă înșel în părerea mea că acești doi inși au fost ieri cu un anume Cortejo la San Rosa. Parcă și dv. tot de acolo veniți, nu-i așa? întrebă Sternau cu un ton indiferent. Verdoja însă ghici o urmă de acuzare în cuvintele și tonul lui.

— Așa e. A venit la Juarez unul, Cortejo, pe când stăteam la masă, răspunse al doilea locotenent, care habar n-avea de înțelegerea căpitanului cu spaniolul.

Căpitanul îi aruncă o privire fulgerătoare pe care însă ofițerul n-o surprinse.

— Mai era și altcineva cu el? întrebă doctorul.

— Da, vreo douăzeci de inși.

— Erau și aceștia doi printre ei?

— N-aș putea să-ți spun, pare-mi-se însă că da. Poate că domnul căpitan știe mai bine.

— Cum asta?

— Fiindcă acest Cortejo a dormit la el.

Verdoja se uită și mai încruntat la ofițer, deși degeaba. Sternau însă îi văzu scăpărarea de ură din privire. Se făcu însă că nu bagă de seamă.

— Nu cred că senior Verdoja va voi să-mi spună, zise el. De altfel, afacerea n-are nici o importanță. Nemernicii și-au luat pedeapsa.

Cei patru bărbați se întoarseră la locul unde-și lăsaseră caii, încălecară și porniră spre casă.

Doctorul tăcu tot drumul. Verdoja nu scoase nici el un cuvânt, numai locotenenții discutau cu aprindere între ei. Admirau curajul, prezența de spirit și îndemânarea germanului, și cum ajunseră la conac povestiră soldaților întâmplarea de la „Văgăuna tigrului".

Cei de la conac aflară bineînțeles de cele petrecute și regretară doar că nu toți banditii putuseră fi uciși, ca să scape de grijă. Sternau, care se știa urmărit de Verdoja, rămase mai tot timpul în camera lui, și când se duse la masă căută să răspundă cât mai pe scurt la multele întrebări care i se puneau relativ la cele petrecute. De-abia după-amiază, când îl văzu pe căpitan pornind călare peste câmp, îi adună pe prietenii săi în salon și le comunică bănuiala pe care o căpătase și care-i dădea de gândit.

Hotărâră să se ferească de căpitan și să-i supravegheze mișcările.

Seara, după cină, când se retraseră toți în camerele lor, Sternau se strecură la etajul de jos, într-o odăiță de lângă gangul casei. Își zicea că dacă într-adevăr căpitanul e în legătură cu banditii, numai noaptea se poate întâlni cu ei, și se așeză la pândă. Ușa din dos era încuiată, deci va trebui să iasă prin cea care dădea în gang și l-ar putea vedea de unde era.

Deschise puțin fereastra, ca s-audă mai bine, și se așeză pe scaun. Gândurile i se duceau acasă, la țară lui și la soția sa, făcu însă un efort și căută să-și concentreze toată atenția la prezent.

Pe la miezul nopții i se păru că aude un zgomot ușor în gang. Ascultă mai atent și auzi ușa deschizându-se încet. Își aruncă privirea prin fereastră și-l zări pe căpitan îndreptându-se spre poarta rămasă deschisă, deoarece ofițerii ceruseră să aibă oricând posibilitatea să comunice cu soldații lor care își făcuseră tabără afară din conac.

Sări pe fereastră, o închise pe dinafară și se luă după Verdoja, dar se opri lângă zid, de unde îl

putu vedea mai bine pe căpitan trecând de la un post la altul, dând ordine santinelelor. Acum, deși ar fi putut să se întoarcă în casă, Verdoja se îndreptă spre fundul curții și se opri lângă zidul în care era o spărtură. Ce căuta mexicanul acolo? Și de ce mergea încovoiat, furișându-se ca un hoț, în loc să calce drept, ca omul care n-are de ce să se ascundă?

Călcând în vârful picioarelor, doctorul ajunse, fără să-l simtă, aproape de Verdoja.

Îl auzi șoptind și o voce străină zicând:

— Ne stăteai în drum, senior; dacă trăgeam nimeream în d-ta.

— De ce n-ați stat pe stânga?

— Fiindcă din dreapta se vede mai bine în văgăună, și-apoi cine naiba și-ar fi închipuit că omul ăsta e atât de-al dracului?!

— S-ar zice că pe toate le știe, afurisitul! Deocamdată nu pot face vreun plan, de aceea îmi trebuie timp să chibzuiesc ce-i de făcut. Și-apoi, mi se pare că neamțul mă suspectează, așa că trebuie să schimbăm locul și să ne întâlnim în altă parte.

— Unde?

— Ai hârtie și creion la tine?

— Nu.

— Dar de scris și de citit știi?

— Da.

— Na, ți-am adus hârtie și creion. Când ieși din pădure ca să cobori în „Văgăuna tigrului" e un copac singuratic cu un bolovan la rădăcină. Cînd voi avea ceva de comunicat îți voi lăsa un bilet sub bolovan; tu să faci tot așa. Ai înțeles ce-ți spun?

— Da. Dar ia spune, senior, cine se plimbă colo sus, pe terasă? întrebă banditul arătând spre acoperiș.

— A, e Emma, fata arendașului. N-o văzusem. Mă duc să-i țin tovărășie. Tu du-te. Bagă însă bine de seamă; dacă s-o mai întâmpla ce s-a întâmplat azi-dimineață stricăm târgul. Eu nu intru în cârdășie cu proștii! Noapte bună!

La ultimele cuvinte Sternau se furișă în casă tot prin fereastră și o închise la loc. Aflase destul. Așadar, bănuiala lui se adeverea: căpitanul îi era dușman de moarte; fusese însărcinat de Cortejo să-l trimită pe lumea cealaltă și făcea tot ce-i stătea în putință să se achite de însărcinare.

Mare noroc avea că aflase de locul unde își vor pune Verdoja și banditul biletele; va putea astfel cunoaște toate planurile lor și le va putea zădărnici la timp. Dar ce căuta acum Verdoja pe terasă? Vroia numai să se scape de bandit sau avea în realitate intenția să se ducă acolo după Emma? Va vedea numaidecât.

Îl auzi pe căpitan urcând treptele. Lăsă să treacă câteva minute și se luă după el. Când ajunse în vârful scării, îl auzi pe Verdoja spunându-i Emmei:

— De ce fugi de mine, seniorita? Nu, nu te las să pleci!...

— Te rog, senior!

— Zadarnic, de data asta nu-mi mai scapi, fii pe pace!

Și zicând acestea vru să-i apuce mâna.

— Doamne, Doamne, ce să fac? Vrei să chem ajutor? strigă ea tremurând de indignare.

— Nu-i nevoie, seniorita, zise Sternau care răsărise ca din pământ lângă ei. Dacă domnul

Verdoja nu pleacă imediat de bunăvoie, zboară numaidecât pe sus de pe acoperiș drept în mijlocul curții.

— Ah, senior Sternau exclamă ea răsuflând ușurată.

— Sternau, scrâșni căpitanul furios.

— Da, eu sunt. Lasă mâna domnișoarei!

Verdoja o cuprinse atunci de mijloc și răspunse rânjind:

— Ce te amesteci d-ta? Hai, șterge-o, nemernicule, că te iau la palme!

Nici n-apucă să-și sfârșească fraza și pumnul doctorului se abătu ca un ciocan pe creștetul ticălosului, care se prăbuși grămadă.

— Să mergem, seniorita, te voi însoți până la ușa camerei d-tale, zise el apoi foarte calm.

— Doamne... se tânguia biata fată. N-am schițat nici cel mai mic gest care să-l îndreptățească la o astfel de purtare.

— Știu. Oameni de felul lui nu se dau înapoi de la nici o mârșăvie. Acum du-te de te culcă, seniorita, și fii fără grijă; cred că de-acum încolo nu va mai îndrăzni să te supere. Mai sunt și eu pe-aici...!

— Acești lăncieri nu-mi mai lasă pentru plimbare decât interiorul casei și acum va trebui să renunț și la asta.

— Nu, seniorita. Aveți absolută nevoie, pentru a vă întrema, de aer curat, și nu este permis să vi se răpească posibilitatea de a vă plimba în fiecare seară. O să iau toate măsurile ca să nu mai fiți tulburată în continuare.

El o conduse pe scări până la ușa camerei în care zăcea bolnavul, unde își luă rămas-bun, deoa-

rece ea dorea să rămână în preajma logodnicului său. Întors în camera lui, prin fața căreia trebui să treacă și căpitanul lăncierilor, se sprijini de ușă și începu să aștepte. După un timp mai îndelungat, auzi niște pași venind dinspre terasă și apoi strecurându-se prin coridor. Abia acum se duse la culcare.

Emma se simțea atât de tulburată și de enervată de insulta care i se adusese, încât nu reuși să adoarmă multă vreme în hamacul așezat lângă patul bolnavului. Era chinuită de gânduri dureroase. Lăncierii urmau să mai stea câteva zile în hacienda. În felul acesta căpitanul avea să găsească multe prilejuri de a-și relua atacurile și era improbabil că va mai găsi și atunci un apărător atât de curajos. Pe tatăl ei nu putea conta. Nu era născut să fie un erou și trebuia să dea dovadă de multă reținere față de militarii care-i erau, într-un fel, oaspeți. Ea își spunea că trebuie să țină seama și de faptul că persoana care-i lua apărarea se și expunea unor pericole. Ce reprezentau doi sau trei bărbați curajoși în fața unei trupe de lăncieri semisălbatici, fiecare din ei situându-se, de fapt, în afara legii!

Tot frământându-se cu aceste gânduri, a trecut și noaptea. Bolnavul n-a tulburat liniștea din cameră, zăcând nemișcat, cufundat într-un somn adânc. El nu s-a trezit nici în cursul dimineții când a intrat Karja ca s-o înlocuiască pe Emma într-o serie de treburi gospodărești inevitabile.

— Cum și-a petrecut noaptea? întrebă ea.

— Bine, răspunse Emma. A dormit fără întrerupere, așa că acum putem spera că însănătoșirea lui va progresa repede. Senior Sternau spunea că acum trebuie să ne mai temem numai de febra cauzată de rană și de urmările acesteia.

I-am dat leacurile făcute din plante. Sper ca în curând, cu ajutorul Domnului, să fie din nou sănătos.

— Aceasta este dorința mea cea mai fierbinte, spuse Karja. Deci nu trebuie să ne mai fie teamă pentru senior Unger, dar rămân îngrijorată pentru tine. Ești atât de palidă și de obosită. Veghea asta de noapte te epuizează.

— Nu, nicidecum. Dacă mă simt obosită nu e din cauza îngrijirii bolnavului, ci din altă cauză.

Ea îi relată, vorbind încet, ca să nu trezească bolnavul, cele întâmplate sus, pe terasa casei. Karja, care o asculta emoționată, s-a simțit îndemnată să-i povestească, la rândul ei, întâmplarea pe care o avusese în grădină cu locotenentul Pardero. Amândouă erau încă în toiul discuției și își exprimau cu foc revolta față de insistențele de neiertat cu care fuseseră nevoite să se confrunte, când a intrat în încăpere Sternau. El vroia să-l viziteze pe bolnav imediat ce se trezește și intrase încet în cameră, așa că auzise, fără să vrea, ultimele cuvinte ale celor două fete. Când ele îl observară, era deja târziu. Sternau se scuză și o întrebă pe Karja:

— Cum așa, și dumneata ai avut de suportat insistențe ca acelea cu care a avut de-a face senioríta Emma?

— Din păcate, da, îi confirmă ea.

— Din partea cui?

— Eram în grădină și locotenentul Pardero m-a acostat, iar când am reușit să scap de el, fugind, am dat de căpitan, care, și el a vrut să mă oprească și să mă înșface.

— Ticăloșii!

A fost singurul cuvânt rostit de Sternau la auzul celor relatate de cele două seniorite, după care s-a aplecat asupra bolnavului care dormea. După ce l-a cercetat atent cu privirea și mai ales i-a urmărit ritmul respirației, a dat din cap mulțumit. Când i s-a povestit cât de liniștit i-a fost somnul, fără nici o întrerupere, fața i s-a luminat și mai mult.

— Să-l lăsăm să doarmă în continuare. Somnul și liniștea sunt acum cel mai bun leac ce-i asigură însănătoșirea. De îndată ce se va trezi va avea voie să-și revadă fratele.

A doua zi dimineața, când se întoarse de la plimbarea lui obișnuită, se întâlni în poartă cu locotenentul Pardero.

— A, senior Sternau! Tocmai te căutam, îi zise el cam răstit.

— Pentru ce? întrebă scurt acesta.

— Trebuie să vorbesc ceva cu d-ta.

— *Trebuie*? Nu cumva vrei să spui că sunt obligat să te ascult!

— Ba da.

— Fie, deși un om bine crescut nu oprește pe cineva în drum ca să se răstească la el. Poftim sus în camera mea.

Locotenentul păli și făcu un pas îndărăt.

— Ești cam semeț, domnule! Te crezi un personaj atât de însemnat?

— Trebuie să recunoști și d-ta că nu suntem egali, atât ca poziție socială cât și morală și intelectuală. Totuși, sunt dispus să te ascult.

— Mă socotești inferior? întrebă mexicanul amenințător.

— Nu cred, ci sunt convins. Nu pune, te rog, mâna pe brațul meu, nu-mi plac astfel de gesturi, adăugă el dându-l la o parte pe mexican.

Acesta se simți intimidat de tonul și gestul doctorului, îi lăsă brațul, dar strigă cu ochii scăpărând de mânie:

— Lăudărosule! Voi, europenii, sunteți asemenea catârilor, purtați cu răbdare și fără să crâcniți orice povară în spinare; când vi se năzare însă, începeți să zvârliți din copite și deveniți îndărătnici, și numai cu bătaia vă poate potoli cineva. Și cum Sternau mergea înainte îndreptându-se spre camera lui lăsându-l să vorbească, mexicanul intră după el.

— Și-acum, zise foarte calm doctorul, spune ce ai de spus.

— Senior, începu Pardero, situația e de-așa natură încât nu te mai pot considera un om de onoare.

— Situația d-tale nu mă privește, vino la obiect. Ce dorești?

— Vin din însărcinarea superiorului meu, căpitanul Verdoja. D-ta l-ai insultat.

— Dacă ghionții pe care i-am dat sunt o insultă, atunci e-adevărat.

— Da. Și căpitanul vrea să-ți ceară satisfacție

— Așa! zise Sternau cu o mirare prefăcută. Satisfacție?! Prin d-ta?... Cunoști d-ta regulile duelului, senior Pardero?

— Te îndoiești?

— Da, deoarece te amesteci într-o afacere care numai onoare nu-ți poate face. Știi d-ta pentru ce — să zicem — l-am insultat pe căpitanul Verdoja?

— Perfect, răspunse locotenentul fierbând de mânie.

— Atunci nu pot decât să te disprețuiesc. L-am *bătut*, da, bătut, pentru că a insultat o *femeie*, mai mult chiar, a insultat-o pe fiica omului care i-a dat ospitalitate în casa lui. Cine ia apărarea unei astfel de josnicii este inexistent în ochii mei.

Mexicanul nu se mai putu stăpâni. Trase sabia pe jumătate din teacă răcnind:

— Cum? ! Ce-ai spus?! Îndrăznești?... O să...

— Nici un „o să...", răspunse cu o liniște înspăimântătoare medicul, dar ochii îi scăpărau amenințători. Ești o canalie tot atât de mare ca și superiorul d-tale.

— Dacă mai spui un cuvânt, te străpung cu sabia! Retrage-ți cuvintele, altminteri...

În timp ce vorbea, Pardero scosese sabia din teacă și vru să izbească. Într-o clipă însă sabia îi zbură din mână. Sternau i-o frânse drept în două și i-o aruncă la picioare.

— Poftim briceagul, zise el râzând. Și d-ta ai insultat-o pe seniorita Karja (aflase de la Emma), deci ești tot atât de ticălos ca și superiorul d-tale. Ieși imediat afară, dacă nu vrei să te arunc pe fereastră.

Pardero se opri în prag, strânse pumnii și strigă clocotind de furie:

— O să mi-o plătești, n-avea grijă!... Și chiar acum. Te vei bate cu noi amândoi și nu se poate să nu te ucidă unul din noi — dacă n-ai pe dracul în ajutor.

Sternau își aprinse foarte liniștit o țigară și aștepta. După vreun sfert de ceas bătu cineva în ușă.

— Intră, strigă el.

Era celălalt locotenent care, după ce salută, zise politicos:

— Vă rog să mă scuzați dacă vă deranjez, senior Sternau, dar n-ați vrea să-mi acordați o discuție de cinci minute?

— Cu plăcere. Ia loc și servește o țigară, zise cu amabilitate acesta.

Locotenentul fu foarte surprins de atitudinea lui, din spusele lui Pardero se aștepta la o primire contrară.

După ce-și aprinse țigara, mexicanul urmă:

— Sincer vorbind, nu sunt defel încântat de misiunea cu care am fost însărcinat, deoarece vin la dv. ca dușman iar nu ca prieten.

— Nu face nimic, senior; bănuiesc despre ce poate fi vorba.

— Am fost trimis de seniorii Verdoja și Pardero, care se cred insultați de dv., după cum spun ei.

— Termenul e bine ales, senior. Domnii se cred ei insultați, pe când în realitate ei au fost aceia care au insultat două doamne cărora le-am luat eu apărarea. Așadar, o provocare la duel, după cum înțeleg.

— Da.

— Și cu cine trebuie să mă bat?

— Cu amândoi.

— Hm! Îmi pare foarte rău pentru d-ta că ești trimisul unor oameni pentru care nu pot avea nici o considerație. De altminteri, aș putea să refuz provocarea, fiindcă nu se bate cineva decât cu oameni de onoare. Dar fiindcă nu vreau să te jignesc pe d-ta, care mi-ai vorbit atât de cuviincios, și fiindcă mă aflu într-o țară unde noțiunea cuvân-

tului onoare nu e bine definită, primesc. Şi-au exprimat domnii vreo preferinţă?

— Da. Căpitanul a ales ca armă sabia, iar locotenentul pistolul.

— Bine. Le voi împlini dorinţa, dar cu o condiţie.

— Care anume?

— Lupta cu senior Verdoja să dureze până ce unul din combatanţi va fi rănit, aşa încât să nu mai poată ţine sabia în mână.

— Cred că această condiţie va fi acceptată.

— Iar cu locotenentul mă voi bate la distanţă de trei paşi, fiecare din noi având dreptul să tragă două gloanţe.

— Dar bine senior, în felul acesta te duci la o moarte sigură! Dacă scapi de sabia căpitanului, cazi cu siguranţă lovit de glonţul locotenentului, care e cel mai bun ochitor din câţi cunosc eu.

— Poate că sunt alţii şi mai buni ca el, râse doctorul. Nu mă tem eu de locotenentul Pardero. Restul aranjează d-ta, te rog, cu senior Mariano, care va avea bunătatea să mă secundeze.

Ofiţerul plecă.

Sternau îl căută pe Mariano ca să-i spună cum stau lucrurile. Acesta se duse să se înţeleagă cu locotenentul despre condiţiile duelului. Se întoarse aproape imediat să-i spună medicului că amândouă fuseseră primite. El, fiind cel provocat, avea dreptul să-şi aducă pistoalele lui, şi deoarece era sigur pe sine nu avea nici cea mai mică grijă de rezultatul duelului.

Din momentul acela nu se mai clinti de la fereastră. Ştia ce avea să urmeze. Aproape de amiază îl văzu pe căpitan încălecând şi ieşind pe

poarta conacului. Sternau știa că se duce să pună o scrisoare sub bolovan. Cum îl văzu pe Verdoja îndepărtându-se, încălecă și el și o luă pe altă parte. Gândul lui era s-ajungă înaintea căpitanului, dar fiindcă conducătorul banditilor s-ar fi putut să se țină prin preajmă trebui să fie cu mare băgare de seamă. De aceea descălecă, legă calul într-un tufiș și porni pe jos, furișându-se printre tufe.

Când fu aproape de bolovan se întinse pe burtă și începu să se târască încet pe pământ. Zări în sfârșit bolovanul. Făcu un ocol, și când se convinse că nu se află nimeni pe-aproape, se apropie de el. La zece pași de bolovan era un cedru cu frunza deasă. Nu-i fu greu să se cațăre în pom și să se ascundă printre ramuri.

Peste puțin timp auzi tropot de cal și văzu pe cineva apropiindu-se de bolovan, descălecând și punând o hârtie sub el. Omul așeză bolovanul la loc și porni în goana calului. Sternau se dădu jos din copac, luă biletul, îl despături și citi:

„La miezul nopții lângă ladrillos. Vino negreșit; e mare nevoie. Mâine ne vom atinge scopul".

Nici o iscălitură. Doctorul puse biletul la loc, șterse urmele lăsate de el și se întoarse la conac.

Căpitanul nu sosise încă. Veni de-abia mai târziu. Habar n-avea că secretul lui fusese descoperit.

Locul de întâlnire era la *ladrillos*, cuvînt care în spaniolă înseamnă cărămizi.

Vechii locuitori ai Americii Centrale își clădeau de obicei piramidele și casele din cărămizi arse la soare, pe care le numeau *adobes*, în spaniolă *ladrillos*. Astăzi încă se mai găsesc prin codrii deși și suvenele întinse ruine din aceste *adobes*.

În apropiere de hacienda del Erina se afla o astfel de ruină. Era la depărtare de cel mult o jumătate de ceas. În jurul ei crescuseră mărăcini înalți și plante agățătoare; pe un singur perete însă rămăsese o spărtură cât poate trece un om. Sternau presupuse că acolo trebuie să se întâlnească Verdoja cu banditul. Nu spuse nimănui nici un cuvânt despre cele ce plănuia și-și petrecu după-amiaza în camera bolnavului. Săgeata-trăsnetului se bucura din inimă de revederea cu fratele său și memoria îi revenise complet. Povesti cu de-amănuntul întâmplarea din peștera comorilor și-o rugă pe Emma să aducă giuvaierurile dăruite de Ucigătorul-de-bivoli ca să i le arate doctorului. Acesta se bucură când află că dintr-un biet vânător sărac, Unger ajunsese pe negândite milionar.

— Lasă că nici n-ai avea nevoie de atâta bogăție, are tata destul, zise Emma zâmbind fericită că-și vedea logodnicul atât de vesel. Nu crezi că ar fi bine să împarți cu fratele tău, adăugă ea arătând spre marinar.

— Da, frate, răspunse Unger, tot ce am vom împărți pe din două. Parcă ziceai că ai un fecior?

— Da, am acasă nevastă și copil, răspunse marinarul oftând și povesti despre ai lui cu dor și drag în glas.

— După cum înțeleg, zise Antonio, băiatul trebuie să fie foarte inteligent și se cuvine să i se dea o educație aleasă. Domnul Rodenstein e un om foarte bun și o să caute să-l protejeze. Vreau însă ca băiatul să nu depindă de nimeni. Sunt doar unchiul lui și se cuvine să mă interesez eu de el.

Spre seară lăsară bolnavul să se odihnească și se duseră la masă. Ofițerii lipseau. După cele pe-

trecute în ajun, găsiră mai nimerit să mănânce în odăile lor. După masă, Sternau — pretextând că are ceva de lucru — rugă să nu fie deranjat de nimeni. Vroia să nu i se observe lipsa. Aşteptă până ce se linişti conacul, băgă în buzunare arme, curele şi cârpe, se furişă într-o cameră nelocuită care corespundea în curtea din dos, deschise fereastra, coborî în curte şi sărind zidul ieşi la câmp.

Se îndreptă apoi spre locul de întâlnire. Deşi domnea un întuneric adânc, simţul lui de orientare îl duse de-a dreptul la ţintă. Când fu mai aproape, se lăsă pe pământ şi începu să se târască pe burtă cu mare băgare de seamă.

Deodată se opri uimit în loc.

— Ce să fie asta? se întrebă el nedumerit. Miroase a carne friptă. Tare mă tem că dobitocul de mexican s-a apucat să-şi facă de mâncare.

Se târî mai departe luându-se după miros şi ajunse la spărtura pe care o văzuse peste zi. Se ascunse în tufele care o înconjurau. Văzu dincolo de ea un om care stătea lângă foc şi frigea ceva în frigare. După ce termină, omul se apucă să mănânce cu lăcomie.

Doctorul îl privi cu atenţie: banditul era destul de voinic; purta la brâu un cuţit lung şi jos, lângă el, avea o puşcă cu două ţevi. Totuşi înţelese că nu-i va fi greu să-l înfrângă. Aşteptă până ce i se păru că aude paşi prin întuneric. Paşii se apropiară şi căpitanul apăru în lumina focului.

— Ce, mă, eşti nebun? se răsti el.

— Pentru ce? întrebă banditul.

— Cine te-a pus, neghiobule, s-aprinzi focul?

— Mi-era foame şi mi-am făcut o fripturică de iepure.

— Să te ia dracu cu friptura ta cu tot! Pute cale de o poștă!

— Poate să pută, că n-are cine să simtă.

Căpitanul dădu din umeri și nu-i răspunse nimic.

— Ei, ce e, senior căpitan, la ce m-ai chemat? întrebă banditul.

— Unde-ți sunt oamenii?

— Dincolo de deal, în pădure.

— Știu unde te afli?

— Nu.

— Cu atât mai bine. N-ai putea să te descotorosești de ei?

— Ba s-ar putea, dar pot să fac eu singur treaba?

— Sper. Îți dau ție cât am făgăduit la toți. Cred că vei putea îndeplini singur ceea ce o să-ți cer deocamdată.

— Ce?

— Știi să ochești bine?

— Nu dau niciodată greș.

— Va trebui să tragi în doi inși în același timp.

— Cine sunt ăștia?

— Sternau și spaniolul.

— Am înțeles. Când și unde?

— Cunoști gropile de var din spatele dealului?

— Cum să nu!

— Mâine la ceasurile cinci am acolo un duel.

— *Caramba!* Vrei să te omoare, senior căpitan?

— Fără ajutorul tău ar fi posibil. Eu și cu locotenentul Pardero l-am provocat pe neamț la duel și Mariano e martorul lui. Așadar el se va bate cu noi amândoi, dar afurisitul ăsta are pe

dracu-n el, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Trebuie să nu-i dai timp să înceapă duelul.

— Am înțeles. Și Mariano? Să-l găuresc și pe el?

— Da.

— Fac cu plăcere ce-mi ceri, nu atât de dragul banilor cât pentru ca să mă răzbun, fiindcă ticălosul mi-a ucis tovarășii.

— Înainte de ora cinci, urmă Verdoja, te vei ascunde în tufele din preajma locului.

— Aha, pricep eu ce vrei să spui! Sternau cu Mariano au să vină probabil ei mai întâi, când vei veni d-ta cu locotenentul să-i găsești morți, cu țestele găurite.

— Nu, nu așa. Vreau să fiu de față când își vor da sufletul. Să mă uit ca la teatru. Eu l-am provocat cu sabia, locotenentul cu pistolul. Sunt deci primul; când îl vei vedea pe neamț gata să înceapă, ochești și tragi.

— Planul nu-i rău. Dar plata, senior?

— Mâine seară la miezul nopții tot în locul ăsta.

— Bine.

— Când ai fost să iei biletul?

— Pe înserate.

— Locul e sigur, ne putem folosi de el și de-acum înainte. Și-acum eu mă duc. Sper că mă pot baza pe tine. Noapte bună.

— Fii fără grijă, senior. Noapte bună!

Căpitanul plecă. Mexicanul mai rontăi carnea care mai rămăsese pe oase, pe urmă se sculă, își luă pușca în spinare și ieși dintre ruine.

Doctorul se strecură încet din tufiș, răsări ca din pământ în fața lui și-l apucă de beregată. Banditul nu putu scoate un cuvînt. Ca un cerc de

fier i se strângeau mâinile atacatorului în jurul gâtului. Încetul cu încetul trupul nemernicului se înțepeni, apoi se destinse și rămase moale ca o cârpă.

Sternau își descleștă degetele și-l lăsă la pământ. Omul nu era mort ci numai leșinat. Germanul se apucă să-l lege zdravăn, îi puse călușul în gură, îl ridică în spate și porni spre conac. Ajuns aci, îl trecu dincolo de zid, sări și el în urma lui, îl târî până la fereastra pe care n-o închisese de tot, îl trase înăuntru și închise bine fereastra la loc. Ieși apoi pe coridor, se uită în jur să vadă dacă nu e nimeni pe-aproape, se întoarse la bandit, îl ridică pe umeri și-l duse în camera lui. Lampa pe care o lăsase dinadins aprinsă ardea încă, semn că nu fusese nimeni în cameră în lipsa lui. Încuie ușa și se apropie de bandit.

Acesta se trezise din leșin și-l privea cu ochii plini de spaimă.

— Aha, mă recunoști, nemernicule! îi zise el în șoaptă. Bine zicea căpitanul că am pe dracu în mine, altminteri n-ai fi acum în mâinile mele... O să dormi mai bine aici decât afară. Dar mai întâi o să-ți scotocesc nițel buzunarele. Cine e atât de nesocotit ca să-și frigă iepurele în apropierea dușmanului poate să fie atât de dobitoc ca să păstreze biletul pe care l-a luat de sub bolovan.

Sternau îl căută prin buzunare și găsi într-adevăr biletul.

— Acum caută și gândește-te bine până la ziuă dacă e mai bine pentru tine să tăgăduiești ori să mărturisești ce știi.

Îl legă și mai zdravăn cu niște funii, îi îndopă mai bine călușul în gură, îl înțepeni de piciorul

patului și se culcă și el să se odihnească vreo câteva ceasuri.

La ora hotărâtă Mariano veni să-i bată în ușă. Îl rugă să se ducă să-l aștepte jos în curte și el se apucă să-și pregătească armele, controlă legăturile banditului, ieși din cameră, încuie ușa în urma lui, vârî cheia în buzunar și coborî scara agale, ca și când s-ar fi dus la plimbare.

Mariano îl aștepta. Se duseră la grajd, înșeuară caii și porniră la drum. Căpitanul stătea la fereastră și privea în urma lor.

— Bănuiești tu oare ce și-o fi zicând el acum? zise Mariano care-l văzuse. (Cei doi prieteni se tutuiau de la o vreme.)

— Ce?

— Își va fi zicând că nu-i chip să le mai scapi. Dacă nu te doboară el, te omoară cu siguranță celălalt. Am auzit că locotenentul ar fi un ochitor grozav. Discutau ieri afacerea duelului, ca și când ar fi fost un fleac, și sunt convins că nu le e frică deloc.

— Și eu cred la fel, dar din alt motiv nu le e frică. Cred cu siguranță că nici nu vom apuca să ne duelăm.

— Cum așa?

— Fiindcă — după ei — până atunci vom fi, și tu și eu, morți.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Stai că vei înțelege numaidecât. Ascultă.

Sternau îi povesti prietenului său despre întâlnirea lui Verdoja cu banditul și cele puse la cale de acești doi nemernici.

— Și ucigașul e închis în camera ta? întrebă îngrijorat Mariano. Dacă scapă?

— Imposibil! E legat fedeleș și nici de țipat nu poate fiindcă i-am vârât bine călușul în gură. Și-apoi, chiar dacă l-aude cineva gemând nu-i dă drumul, închipuindu-și că nu degeaba l-am încuiat acolo.

— Dar cu tovarășii lui ce-o să facem?

— Imediat după duel o să ne ducem cu vreo câțiva argați să punem mâna pe ei.

Curând după sosirea lor la locul de întâlnire veniră și ofițerii. Se salutară ceremonios. Sternau și Mariano băgară de seamă că privirile căpitanului scrutau în jur, căutând parcă să străbată tufișurile, doar-doar își va zări complicele. Acesta însă nu se vedea nicăieri.

Martorii încercară de formă să-i împace pe adversari, dar Verdoja refuză cu un gest de mândrie orice încercare.

— Nici un cuvânt despre împăcare! zise el. Adversarul meu a pus condiția ca lupta să înceteze numai după ce unul din noi nu va mai putea ține spada în mână. Am primit această condiție și o voi respecta în totul.

— Dar dv., senior Sternau? întrebă martorul.

— Eu am fost acela care am pus condițiile, deci cu atât mai mult le voi menține. Și-acum, domnule martor, înainte de-a începe, mi-e îngăduit să spun un cuvânt?

— Mă rog, vorbiți.

— Atunci află, domnule locotenent, că omul în fața căruia mă aflu acum ca să ne încrucișăm spadele așteaptă cu absolută siguranță ca să se tragă asupra mea și a martorului meu gloanțele ucigătoare. Ucigașul a fost cumpărat de el și tre-

buie să-şi primească la miezul nopţii, lângă *ladrillos*, recompensa crimei lui.

Ofiţerul se dădu un pas înapoi şi strigă mânios:

— Senior, ceea ce spui d-ta e o insultă nemaipomenită şi nedemnă de un om de onoare.

— Ba este purul adevăr, domnule locotenent, răspunse cu răceală Sternau. Uită-te, te rog, la camaradul d-tale; îl vezi cum s-a îngălbenit de spaimă? Cum îi tremură mâna... şi buzele? Astfel arată un om nevinovat?

Locotenentul aruncă o privire către superiorul său şi păli.

— O, *Dios...!* E-adevărat... Tremuri, căpitane?

— Minte! strigă acesta cu glas răguşit.

— Până şi glasul îi tremură, zise Sternau. Îi e frică... Şi-acum să începem comedia!

— Da, să începem! răcni el şi se repezi cu spada înainte spre Sternau.

— Stai! strigă acesta, şi cu o lovitură făcu să-i zboare sabia din mână. Nu s-a dat încă semnalul de luptă. Respectă regulile, altminteri arunc sabia şi pun mâna pe nuia. M-ai înţeles?

Se aşezară în poziţie de luptă; martorii numărară până la trei şi duelul începu. Căpitanul se aruncă turbat asupra lui Sternau, dar acesta para cu dibăcie loviturile. Deodată un fulger îi sclipi în ochi, izbi... şi vârful spadei străpunse mâna adversarului, care urlă ca un nebun...

— O, nenorocitul de mine! Mi-a tăiat mâna... Am rămas schilod.

Doctorul se întoarse atunci spre martori şi le spuse foarte liniştit:

— Omul acesta nu va mai atinge cu dreapta lui vreo femeie fără voia ei.

Căpitanul, uitând de durere, răcni scos din fire:

— Tu nu ești om, ci diavol! Dar, dracu de-ai fi, tot nu mă las până ce nu-ți voi veni de hac!

Martorul lui și cu Pardero se apropiară de el ca să-l potolească și să-i oprească sângele care gâlgâia din rană. Îi lăsă să-l panseze, pe când de pe buzele lui ieșeau cuvinte de amenințare.

Sternau însă nici nu se sinchisi de ceea ce spunea ticălosul. Când sfârșiră pansamentul, Verdoja îi șopti printre dinți lui Pardero:

— Dacă-l ucizi, îți iert tot ce mi-ai rămas dator la cărți.

Mexicanul dădu din cap, dar gestul era ca cel al unui automat. Era tot atât de palid ca și superiorul lui și ochii îi erau ațintiți la martori, care măsurau distanța.

După ce pistoalele fură examinate și încărcate, adversarii se așezară față-n față.

Locotenentul își drese glasul și strigă:

— Una!

Mâinile care țineau pistoalele se ridicară și adversarii îndreptară țevile unul spre pieptul celuilalt.

— Două!

Mâna lui Pardero tremura. Își încleștă fălcile ca să nu se audă cum îi clănțăne dinții și ținti locul unde știa că e inima. Acolo, drept acolo trebuia să nimerească glonțul, își zise el. La o distanță de trei pași nu putea să dea greș. Sternau însă stătea nepăsător; un zâmbet îi flutura pe buze.

— Trei! strigă locotenentul.

Era cuvântul hotărâtor. Doctorul nu-și luase ochii de la Pardero. Dar în clipa aceea, cu o iuțeală fulgerătoare îndreptă arma spre mâna ofițerului și trase. Mâna lui Pardero, împreună cu pistolul, zbură cât colo. În același timp se auziră două țipete.

— Mâna mea!... se văita Pardero.

— Aoleu, m-a împușcat și pe mine! răcnea căpitanul.

Locotenentul se zăpăcise de tot. Alergă la căpitan, care se văicărea ca o muiere.

— Vina nu e a mea ci a adversarului meu. Glonțul tras de el a ricoșat și te-a nimerit pe tine, căpitane, zise Sternau. Cine duelează trebuie să știe bine să mânuiască arma. Dacă ai curaj să insulți o femeie, trebuie să știi să suporți consecințele. Obiceiul meu e să dau pedeapsa cuvenită unor astfel de lichele. Bună ziua, domnilor.

Își băgă pistoalele în buzunar, încălecă și plecă urmat de Mariano. Se îndreptară spre *ladrillos*, unde era locul de întâlnire al căpitanului cu șeful banditilor ca să-i poată lua urma și să dea de tabăra lor.

Urmele, care erau încă destul de proaspete, duceau peste deal la o pădure. Adunară câțiva argați și se îndreptară într-acolo. Găsiră un bandit pus de santinelă, care de frică le arătă vizuina hoților. Aceștia, buimaci de somn, se lăsară prinși și legați pe cai, apoi alaiul o luă spre conac. În drum, doctorul le scoase călușurile din gură, poruncindu-le să nu scoată însă un cuvânt, altminteri îi împușcă. Le lăsă și mâinile libere, doar atât cât să poată ține frâul, apoi argații îi luară între ei.

Aproape de conac îi trimise pe argați să-și vadă de treabă, și mânând dinapoi pe cei cinci banditi câți mai rămăseseră din ceată, intră cu ei pe poartă.

Arendașul se miră când îi văzu venind.

— Îmi aduceți musafiri, senior Sternau? întrebă el pe acesta.

— Nu musafiri, senior, ci prizonieri, răspunse el.

— Prizonieri? Sfinte Dumnezeule, ai pățit iar ceva! strigă speriat bătrânul.

— Lasă că o să-ți spun eu ce e. Acum dă ordin să ne deschidă cineva beciul ca să-i băgăm pe indivizii ăștia la răcoare. Aș dori însă ca ofițerii care sunt încartiruiți la d-ta să nu afle deocamdată nimic despre treaba asta.

Legară iar zdravăn mâinile banditilor și-i închiseră într-un beci fără ferestre, a cărui ușă groasă și bine zăvorâtă nu permitea nici cea mai mică încercare de fugă.

Sternau și cu Mariano se duseră apoi în salon, unde-i găsiră pe toți ai casei adunați acolo și le povestiră cele întâmplate. Arendașul se înspăimântă grozav. Se temea ca nu cumva soldații să caute să-și răzbune ofițerii jefuind conacul și omorându-i pe cei care se aflau în el.

— Teama nu ți-e îndreptățită, zise doctorul căutând să-l liniștească. Soldații sunt oamenii lui Juarez, care îți este binevoitor d-tale, altfel nu ți-ar fi arendat Vandacua. Ofițerii știu lucrul ăsta. Și-apoi, avem o armă puternică împotriva lor: prizonierii pe care îi vom lua îndată la întrebări.

Se duse în camera lui să vadă ce e cu banditul prins peste noapte. Îl găsi vânăt la față și

horcăind, căci respirația îi era grea din pricina căluşului. Îi scoase căluşul din gură, îl dezlegă, lăsându-i numai mâinile legate la spate şi-i porunci să se scoale.

Banditul de-abia se putu ridica de jos. Se uită cu ură la el şi-i zise clocotind de furie:

— Cum ai îndrăznit d-ta să pui mâna pe mine, un mexican liber care nu e supus nimănui?

— Ia lasă prostiile! Vezi doar bine că nu mai eşti un mexican *liber*.

— Nu de bunăvoie. Cer să-mi redai libertatea şi satisfacţie.

— Ce ceri tu e una, şi ce o să primeşti o să vezi tu numaidecât. Mie să nu-mi joci teatru, m-ai înţeles? O să mergi chiar acum unde vreau eu, zise Sternau enervat, şi-l împinse pe uşă.

Când intră în salon şi văzu atâţia adunaţi acolo, întrebă nedumerit:

— De ce m-ai adus aici, senior?

— Ca să răspunzi la ce te voi întreba eu, de aceea. Uite, vezi pistolul ăsta? La cea mai mică încercare de fugă te împuşc ca pe un câine, să ştii!

Mexicanul se îngălbeni, dar se ţinu dârz.

— Zici aşa ca să mă sperii, dar n-ai să îndrăzneşti.

— Nu s-a născut încă omul care să mă facă să spun o minciună. Uită-te jos în curte şi ai să vezi caii tovarăşilor tăi.

Banditul îşi aruncă ochii afară şi se convinse că Sternau nu mintea. Făcu totuşi o încercare să-i înspăimânte pe cei din jurul lui.

— O să mă răzbune căpitanul, zise el cu obrăznicie.

Doctorul se apropiase în același timp cu mexicanul de fereastră și-i zări pe ofițeri venind.

— Îi cunoști pe cei trei călăreți care vin încoace? E căpitanul cu ofițerii lui. Când vor fi mai aproape ai să vezi că Verdoja și Pardero au mâna bandajată. M-am bătut azi-dimineață cu ei în duel și i-am lăsat pe amândoi schilozi. Ce ajutor mai aștepți de la ei? zise el banditului, căruia îi pierise toată îndrăzneala.

Se auziră pașii ofițerilor urcând scara, dar nici unul nu apăru în salon.

— Și-acum, porunci Sternau întorcându-se spre bandit, răspunde! Așa e că ați fost tocmiți de Cortejo să mă pândiți pe mine și pe cei doi prieteni ai mei?

— Da.

— Și după ce lovitura din „Văgăuna tigrului" a dat greș ați trecut în slujba căpitanului?

— Da.

— Ați avut ordin să mă împușcați?

— N-am tras eu, ci tovarășii mei, ăia doi pe care i-ai omorât d-ta.

— Nu căuta să-ți micșorezi vina, erai conducătorul lor. Ai avut pe urmă câteva întâlniri cu Verdoja, și ieri, la cea din urmă, ți-a poruncit să mă împuști pe mine și pe senior Mariano în momentul când va fi să începem duelul?

— Da, mărturisi banditul, apoi adăugă: Dar nu te-aș fi omorât, Doamne ferește!

— Așa? Și ce-ai fi făcut?

— Aș fi ieșit de unde pândeam și aș fi venit să-ți spun ce are de gând cu d-ta căpitanul.

— Asta s-o spui altuia, nu mie! Și-acum o să-ți aduc aici tovarășii, să vedem ce-o să spună și ei. Mariano, fii bun și adu-i încoace pe banditi.

Când aceștia își văzură tovarășul legat, înțeleseră că tăgăduiala le-ar fi îngreunat situația, așa că mărturisiră fără multă vorbă.

— Sunteți niște tâlhari și ucigași la drumul mare, le zise doctorul, și locul vostru e la spânzurătoare. Vreau însă să mă îndur de voi și vă iert, dar cu o condiție.

— Care? întrebă unul din ei.

— Să mărturisiți în fața căpitanului adevărul. Vreți, sau nu?

Banditii se priviră întrebători.

— Și dacă nu vrem? zise unul mai dârz.

— Pun să vă spânzure imediat.

— N-o să ne lăsăm noi spânzurați pentru secătura aia! Mai bine mărturisim.

— Bine. Vă dăruiesc deocamdată viața, pe urmă vom vedea noi ce-o mai fi. Acum veți fi închiși din nou. Nu căutați însă să fugiți, fiindcă orice încercare de fugă o veți plăti cu capul.

Banditii tăcură și ieșiră îngânduratí din salon.

9. UN TRIBUNAL DE ONOARE

După plecarea lui Sternau și a lui Mariano, cei trei ofițeri fură nevoiți să mai rămână câtva timp la locul de luptă, din pricina rănilor. Mâna lui Pardero era complet sfărâmată, dar hemoragia nu era prea mare, așa că un pansament provizoriu ajunse să oprească sângele. Nu tot astfel era situația lui Verdoja. Degetele îi fuseseră retezate de la rădăcină și sângele nu se putea opri; de asemenea la împușcătura din braț. Glonțul nimerise, probabil, într-o venă și cu greu se putea opri hemoragia.

În timp ce locotenentul îi pansa, răniții mormăiau cuvinte de furie și de amărăciune.

— Cine și-ar fi putut închipui una ca asta?! zise Pardero.

— Că vei fi atât de stângaci să tragi în mine, îl întrerupse Verdoja.

— Eu? Ai auzit și d-ta cum s-au petrecut lucrurile. Afurisitul ăsta de neamț e un ochitor și un trăgător cum n-am mai pomenit.

— Și d-ta pe dos: cum nu există altul mai prost.

— Domnilor, vă rog să nu vă certați de pomană, le zise locotenentul. Stați liniștiți să vă pansez. Îndemânarea acestui Sternau e într-adevăr uimitoare, dar ce e și mai uimitor sunt cuvintele pe care l-am auzit spunându-le.

— Bine zici! Te acuza, căpitane, că ai tocmit un om să-l omoare pe el și pe Mariano, adăugă Pardero.

— Ce infamie! bombăni Verdoja, peste paloarea căruia se întinse o pată roșie.

Locotenentul îl privi mirat. Era un om de onoare care habar n-avea de planurile superiorului său, căruia îi servise de martor fiindcă n-avea încotro, deși era revoltat că Verdoja insultase o femeie. Era perfect convins că învinuirile aduse de Sternau erau întemeiate.

— Ce l-a făcut pe neamț să ridice o astfel de acuzare? îl întrebă el.

— Răutatea, răspunse Verdoja.

— Te înșeli, căpitane. După cum îl cunosc eu pe omul acesta, nu e capabil de o răutate, răspunse foarte calm mexicanul.

— Atunci a fost o înscenare ca să sporească efectul.

— Nici asta nu cred. Un Matava-se nu e un actor.

— Taci! se răsti Verdoja. Nu cumva crezi calomniile acestui nemernic?

— Dacă a fost calomnie, de ce-ai tăcut atunci? Mă abțin de la orice comentariu până ce nu se va dovedi că acuzatorul n-a avut dreptate, răspunse cu seriozitate ofițerul.

— Chiar te sfătuiesc s-o faci.

Locotenentul care tocmai îl pansa ridică ochii, încruntă sprâncenele și-l întrebă privindu-l lung:

— E o amenințare, căpitane?

— Da.

Locotenentul lăsă fașa din mână, făcu un pas îndărăt și zise:

— Pe care ți-o interzic formal. În slujbă ești superiorul meu, dar când e vorba de o afacere de onoare, suntem pe picior de egalitate, domnule căpitan. Atitudinea d-tale față de mine e cât se poate de ciudată, și imediat ce ne vom întoarce la conac voi căuta să am o întrevedere cu domnul Sternau. Te-a acuzat de încercare de asasinat. A făcut-o pe nedrept, va trebui să-mi dea satisfacție; nu, atunci îmi voi da imediat demisia.

— Îți interzic să vorbești cu el! se răsti Verdoja.

— Domnule căpitan, primesc ordine numai în ce privește serviciul, altfel nu. Îmi cunoști acum părerile. Dacă vrei să termin pansamentul, te rog să încetăm discuția.

Verdoja tăcu dar fierbea de mânie. Din pricina iritării hemoragia se potoli cu greu. În timp ce locotenentul îl pansa, schimbă o privire cu Pardero și înțelese că avea în el un aliat.

În cele din urmă pansamentul fu gata și se înapoiară la conac.

Printre soldați se afla unul care studiase câtva timp medicina, dar din pricina vieții dezordonate pe care o dusese nu-și putu termina studiile și intrase în armata lui Juarez. Făcea acum pe doctorul escadronului și s-ar fi cuvenit să fie de față la duel. Dar Sternau refuzase, și căpitanul

— care era sigur că planul îi va izbuti — nu stăruise nici el. Acum trimise imediat după el să le facă un pansament medical.

Aflară cu acest prilej că în lipsa lor venise un om cu un ordin de la Juarez ca escadronul să plece fără cea mai mică întârziere la Monclava.

— Voi fi în stare să călăresc? întrebă Verdoja.

— Da. Rana în sine n-ar fi o piedică, numai că nu ar fi bine dacă ar crește temperatura, deși nu cred.

— Dar locotenentul Pardero?

— Rana lui e mai dureroasă, dar nu-i primejdioasă, așa că se poate. Ceea ce însă e sigur, e că nu veți mai putea ține nici unul sabia în mână de-acum înainte.

— O să luptăm cu stânga, făcu semeț căpitanul. Mâine dimineață plecăm.

În vremea asta locotenentul se duse la Sternau să-i vorbească. Acesta văzu că are de-a face cu un om de onoare, totuși nu vru să-i dea deocamdată nici o explicație.

— Și totuși insist, zise locotenentul. A venit un ordin de la Juarez să plecăm cât mai curând la Monclava. Dacă ești într-adevăr sigur de învinuirea adusă căpitanului, și mi-o dovedești, îmi dau imediat demisia. Mă refer de asemenea și la Pardero, deoarece bănuiesc că sunt înțeleși amândoi.

— Și totuși le-ai servit de martor.

— N-avea cine s-o facă. De altfel, bănuiala am căpătat-o în drum spre locul de întâlnire. Vezi deci și d-ta, domnule, că e neapărat nevoie să-ți cer lămuriri precise.

— Le vei avea în curând, domnule locotenent. Căpitanul a văzut că lovitura a dat greș și, după cum bănuiesc eu, se va duce să ducă un ordin omului însărcinat cu asasinatul. Intenționez să-l urmăresc. D-ta pregătește-te să mă însoțești. Vei avea prilejul să te convingi de adevărul spuselor mele. Te rog însă să nu afle nimeni de planul acesta.

Locotenentul plecă. Doctorul nu se înșelase în presupunerile lui, căci îndată ce se văzu pansat, Verdoja încălecă și plecă împreună cu Pardero, căruia îi spuse că are ceva de vorbit cu el între patru ochi.

Pardero era un adevărat mexican: flușturatec, pătimaș, dornic să-și satisfacă toate plăcerile. Era sărac, dar vroia să se îmbogățească. Credea că banul îi poate satisface orice și, ca să aibă bani, ar fi fost în stare de orice. Dar până acum nu reușise decât să facă datorii, și căpitanul era creditorul său principal la care pierduse la cărți sume respectabile. De împrejurarea aceasta vroia să se folosească Verdoja. Îi trebuia un aliat care să depindă de el și nimeni nu se potrivea mai bine ca Pardero pentru un astfel de scop. Verdoja nu știa că toți complicii săi fuseseră prinși, și se ducea acum să pună un bilet sub bolovan, înștiințându-l pe bandit să fie la miezul nopții la locul cuvenit. Totuși nu se duse de-a dreptul la bolovan, ci făcu un ocol; se știa urmărit de Sternau și se ferea.

— De ce plecăm de-abia mâine la Monclava și nu astăzi? întrebă Pardero pe drum.

— Mai avem amândoi o treabă pe-aici, îi răspunse Verdoja.

— Amândoi? se miră Pardero.

— Da. Ori nu cumva vrei să-l laşi pe neamţ nepedepsit fiindcă te-a schilodit?

— Ah, de l-aş putea avea odată în mână! zise Pardero scrâşnind din dinţi.

— O să-l avem, locotenente, dacă suntem doi. Vrei să mă ajuţi?

— Din toată inima! Dar cum să facem?

— Las' că ştiu eu! Mai am eu şi alte planuri care vor fi în avantajul nostru, al amândurora.

— Sper că mi le vei spune şi mie.

Hm... sunt foarte delicate şi nu ştiu dacă mă pot bizui pe tăcerea d-tale.

— Jur!

— Bine, te cred. Ce zici de acuzaţia pe care mi-a adus-o azi dimineaţă neamţul?

— Hm... mormăi Pardero ocolindu-i privirea.

— Hai, spune!

— Drept să-ţi spun, atitudinea d-tale... de...! mai că-mi vine să cred că avea dreptate...

— Aşa şi e.

Pardero se fâstâci.

— Cum, e-adevărat? bâigui el.

— Da, şi dacă planul meu ar fi reuşit, n-am fi acum amândoi fără o mână, schilodiţi pe viaţă. Trebuie să-ţi spun, dragul meu, că am ordin de la o persoană foarte sus-pusă ca Sternau şi prietenul lui, spaniolul, să dispară de pe faţa pământului.

Ultimele cuvinte fuseseră bine calculate ca să-l impresioneze pe locotenent.

— Zău! spuse Pardero intrigat. Şi cine e persoana?

— Deocamdată nu pot să-ți spun. Neamțul ăsta e mai mult de cât pare să fie. De dispariția lui depind lucruri mari, și cine reușește să-l înlăture va fi bine răsplătit bănește. Îți închipui și d-ta că nu m-aș expune eu unor astfel de primejdii, dacă n-aș ști că prin dispariția lui pusă la cale de mine nu m-ar aștepta un viitor strălucit.

Toate minciunile acestea erau spuse să-l ispitească pe Pardero, care se lăsă prins în capcană.

— Și crezi că mă voi alege și eu cu ceva dacă te ajut? întrebă el.

— Mai e vorbă! Mai întâi avansarea. Pe urmă parale din gros și satisfacția de-a ne fi răzbunat. Ei, ce zici, mă pot bizui pe d-ta?

— Îți stau cu mare plăcere la dispoziție, căpitane, și te rog să-mi spui ce am de făcut.

— Până acum nu știu nici eu. Deocamdată trebuie să aflu de ce omul meu nu a venit încă.

— O să ne întâlnim acum cu el?

— Nu. Trebuie mai întâi să-i comunic că-l aștept la miezul nopții la locul convenit. Din cele ce-mi va spune el voi ști cum să lucrez. Acesta e și motivul pentru care n-am plecat astăzi la Monclava.

— Dar de unde a aflat neamțul ce-aveai de gând cu el? Nu cumva omul d-tale e un trădător?

— Nu, sunt sigur de el. Mai degrabă cred că am fost spionați de neamț. Trebuie să se fi aflat din întâmplare pe-aproape. De aceea voi schimba locul de întâlnire.

După ce-i văzu pe amândoi plecați de la conac, doctorul, însoțit de locotenent, se îndreptă pe alt

drum spre bolovan. Locotenentul se urcă în copac, iar el se ascunse într-un tufiș.

Trebuiră să aștepte o bună bucată de timp până ce auziră tropot de cai. Călăreții descălecară și se apropiară de bolovan. Erau Verdoja și Pardero. Căpitanul ridică bolovanul, puse un bilet jos, așeză bolovanul la loc, apoi încălecă și porni iar cu Pardero. După ce se îndepărtară, Sternau scoase biletul, îl citi și i-l întinse ofițerului.

„Fii la noapte aici. Trebuie să-mi dai socoteală pentru neghiobia ta" citi locotenentul.

Literele erau neregulate, ca la un om neobișnuit să scrie cu stânga. Ca întotdeauna, nici o iscălitură.

— Rândurile sunt pentru omul care trebuia să vă împuște? întrebă locotenentul.

— Da.

— Și vei lăsa să ajungă biletul în mâinile lui?

— Nu mai poate ajunge.

— Eu în locul d-tale aș pune biletul la loc și la noapte aș veni să ascult ce spune căpitanul.

— Nu mai e cu putință, deoarece omul e acum în puterea mea. L-am prins și l-am dus legat la conac. Să ne întoarcem acasă. Pe drum îți voi da lămuririle pe care mi le-ai cerut azi-dimineață.

Cele povestite de medic îl indignară pe locotenent, care îl întrebă după ce sfârși:

— Și acum ce ai de gând să faci?

— Să dau totul în vileag.

— Foarte bine. Pot să fiu și eu de față?

— Desigur! Te voi ruga chiar să-mi fii martor.

— Dar cu banditii ce-are să se întâmple?

— Le-am promis că le dăruiesc viața, dacă vor face mărturisiri complete în fața căpitanului. E de datoria mea să mă țin de cuvânt.

— Hm! Nu e tocmai prudent; cum se vor vedea liberi, vor căuta să te asasineze mișelește.

— Nu este exclus, dar nu mi-am călcat în viața mea cuvântul și nu o voi face nici acum. S-ar putea însă ca gestul meu să le schimbe gândul.

— Nu prea cred; pentru oameni de soiul acestora, mila și îndurarea e semn de slăbiciune.

Când Verdoja îi văzu pe Sternau și pe locotenent venind împreună se încruntă. Prietenia acestora îl nemulțumea și-i dădea de gândit.

— Unde ai fost, locotenente? îl întrebă el pe ofițer.

— La plimbare.

— Ți-am dat eu voie? se răsti el amenințător.

— Era nevoie? răspunse ofițerul cu glas tăios.

— Așa cred. Ne aflăm în misiune, nu în cantonament, și se cuvine să-mi ceri voie când ai poftă de plimbare.

Ofițerului i se urcă sângele în obraji, căci soldații erau aproape și auzeau fiecare cuvânt.

— Pentru plimbare nu se cere permisie, domnule căpitan. M-am plimbat și eu puțin, cum ai făcut și d-ta adineauri cu locotenentul Pardero.

Căpitanul luă un aer semeț.

— Știi d-ta ce înseamnă nesupunerea în armată? strigă el amenințător.

— Știu tot așa de bine ca și d-ta, senior, dar aici nu poate fi vorba de nesupunere ci de o simplă divergență de păreri, care se poate tranșa în li-

niște, nu cu răcnete în fața soldaților, ceea ce nu e demn de un ofițer.

Ochii căpitanului aruncau scântei. Făcu un pas spre locotenent, întinse mâna și strigă:

— Dă încoace sabia! Acum, imediat!

Deși tânăr, ofițerul era un om chibzuit și curajos. Reuși să-și stăpânească mânia și răspunse zâmbind:

— Sabia? Ei aș! N-ai d-ta dreptul să mi-o ceri.

— Sunt superiorul d-tale, răcni Verdoja scos din fire.

— Vrei să zici „ai fost", acum nu ești decât un nemernic și un ticălos, și-ar fi o rușine pentru mine ca mâna d-tale să atingă sabia unui om cinstit.

Cuvintele acestea fuseseră spuse atât de tare încât lăncierii le auziră limpede.

Soldații americani nu sunt atât de disciplinați ca aceia din Europa, și când grozava acuzare le ajunse la ureche, făcură un cerc în jurul ofițerilor. Sternau nu se clintise de lângă curajosul locotenent. În primul moment căpitanul fu atât de uluit de îndrăzneala ofițerului, încât nu putu scoate o vorbă. Se repezi apoi la locotenent răcnind ca turbat:

— Retrageți cuvintele! Acum, îndată!

— Să mi le retrag? Dimpotrivă, repet ceea ce am spus, răspunse el cât se poate de liniștit.

Căpitanul vru să se repeadă atunci la ofițer, dar Sternau dădu pinteni calului și, dintr-o săritură, fu lângă ei, dîndu-i lui Verdoja un pumn atât de tare, încât îl ameți.

— Ce-a fost asta? Cum ai îndrăznit...? răcni Pardero zăpăcit.

— Nimic, am îndrăznit cel mult să-mi murdăresc mâna, răspunse cu scârbă acesta.

— Are dreptate, răspunse locotenentul. Ești și d-ta un ticălos ca și celălalt, și orice atingere cu oameni ca voi produce dezgust.

— Aiurezi, pesemne, zise locotenentul îngălbenindu-se de furie.

— Deloc. Sunt în toate mințile, ceea ce nu pare să fie cazul la d-ta.

— Uiți, se vede, că eu îți sunt superior prin vechime?

— Nu-mi mai ești superior. Dacă nu vă dați voi amândoi demisia din armată, mi-o dau eu.

— Zău? Știi foarte bine că nu se poate da demisia cu una cu două. Deocamdată te arestez pentru nesupunere, și pe domnul Sternau pentru lovire.

— Da? întrebă doctorul indignat. Un vierme ca tine să mă aresteze! Îndrăznește numai să pui mâna pe mine!

Și cum se afla tocmai lângă el, se aplecă în șa, îl ridică în sus ca pe un fulg, și-l trânti apoi cu toată puterea, încât Pardero rămase nemișcat la pământ.

Lăncierii priviseră în tăcere scena care se desfășurase sub ochii lor. Acum vagmistrul escadronului nu mai putu răbda.

— Am putea și noi ce înseamnă toate acestea, domnule locotenent? zise el ieșind din rând.

Locotenentul îi zâmbi prietenos.

— Randoso, care din ofițeri vă e vouă mai drag? spune drept, îl întrebă el.

— Hm... Păi... De, domnule locotenent, o știți doar foarte bine. Altminteri am fi îngăduit noi să fie insultați așa domnul căpitan Verdoja și domnul locotenent Pardero, mai cu seamă de un civil?

— Atunci o să-ți spun pricina, Randoso. Acești doi ofițeri s-au purtat ca niște mișei. S-au întovărășit cu niște bandiți și asasini ca să ucidă doi oameni cinstiți și au insultat două doamne cumsecade. Azi-dimineață au avut un duel în care și-au pierdut amândoi mâna dreaptă, pedeapsa lui Dumnezeu, Randoso! Chiar adineauri am fost cu senior Sternau în pădure ca să mă conving că sunt niște ticăloși fără pereche, care nu sunt vrednici să comande unor bravi lăncieri mexicani. De aceea nu mai vreau să slujesc sub ordinele lor.

— *Caramba!* Atunci îmi dau și eu demisia, senior! zise bătrânul vagmistru.

— Să nu faci una ca asta, Randoso. Ești un vechi ostaș și-ți cunoști meseria. Eu zic să studiem bine cazul și să hotărâm pe urmă care din noi să plece: eu sau d-ta.

— Bine ați grăit, domnule locotenent, aprobă bătrânul mângâindu-și mustața. Dar dacă plecați dv., nici eu nu mai rămân. S-a dovedit că sunt vinovați și vor fi izgoniți dintre noi, iar dv. o să fiți căpitanul nostru.

— Și tu locotenent, pe urmă vin la avansare ceilalți.

— Și-acum, ziceți să facem un tribunal militar — o curte marțială?

— Nu, crimele lor nu sunt în legătură cu milităria. Vom institui un tribunal civil — un fel de juriu de onoare, mai bine zis.

— Bine și așa. Să le luăm armele?
— Se înțelege de la sine.
— Să-i legăm?
— Nu, dar deocamdată îi vom transporta la conac și-i vom închide într-o cameră bine păzită. Juriul, martorii și pârâții, împreună cu soldații care vor fi de față la judecată se vor aduna cu toții în curte. Acuzații sunt acum în nesimțire. Când se vor deștepta din leșin să vii să-mi spui. Vreau să fii și tu de față la anchetă.

Era un mare noroc că tânărul locotenent era atât de iubit de soldați, altfel lucrurile ar fi luat o întorsătură cu totul diferită și situația lui Sternau ar fi fost cât se poate de primejdioasă.

Locotenentul se duse cu acesta din urmă în salon, unde erau adunați toți ai casei, și le povesti ce se întâmplase. Mariano fu de părere că la judecată trebuie să fie de față toată lumea, și cei doi acuzați să fie aduși înaintea tribunalului de către patru argați voinici.

Jos, în curte, se începură în grabă pregătirile; se așezară bănci și scaune pe care să ia loc pârâții, judecătorii și acuzarea. La o masă ședea locotenentul cu vagmistrul; la stânga și la dreapta lor, subofițerii. Acesta era tribunalul — curtea, cum se zice în termeni juridici. Pe latura cealaltă luaseră loc Sternau și Mariano, acuzatorii. În fața lor Unger, arendașul, Emma și Karja, martorii, iar pe a patra latură soldații, argații și cibolerii.

Se aduseră acuzații.

Nici nu se poate descrie starea de spirit în care se aflau Verdoja și Pardero. Nu și-ar fi putut închipui vreodată că vor fi supuși unei astfel de umilințe. Clocoteau de mânie și, dacă s-ar fi pu-

tut servi de mâna dreaptă, nici n-ar fi fost cu putință să fie ținuți în frâu de cei patru argați care îi duceau aproape pe sus.

— Ce înseamnă asta? strigă Verdoja când văzu atâta lume adunată. Și voi, nemernicilor, cărați-vă că... zbieră el către soldați.

— Măsoară-ți cuvintele, senior Verdoja, îi zise locotenentul în calitate de președinte. Stai în fața noastră ca acuzat, și numai de atitudinea d-tale depinde felul cum te vom trata.

— Acuzat, eu? Cine a-ndrăznit să mă acuze?

— Vei afla îndată.

— Noi, pe care ne vezi aici.

Verdoja izbucni într-un hohot de râs.

— Nu cumva mă aflu într-un balamuc? Să mă judece, cine? Soldații mei? Ticăloșilor, la locul vostru, acum, imediat, altminteri dau ordin să vă împuște pe toți! răcni el la lăncieri.

Ridică mâna stângă și vru să se repeadă la vagmistru, dar argații îl țintuiră.

— Cer ca acuzatul să fie legat imediat, dacă nu se astâmpără! zise Sternau.

— Se admite, răspunse locotenentul.

— Îndrăzniți?! Pun să se dărâme întregul conac până la temelie! răcni căpitanul.

— Aveți curele sau frânghii? întrebă locotenentul pe argați.

Aceștia scoaseră cele cerute din buzunare.

— Vedeți, domnilor, că nu glumim, zise locotenentul grav acuzaților. Supuneți-vă de bunăvoie, altminteri vă vom sili s-o faceți.

— Să ne supunem? Dar ce crimă am făcut? Cine îndrăznește să instituie o curte marțială în

care inferiorii să-i judece pe superiori? Eu sunt acela care acuz! strigă Verdoja.

— Te înșeli, domnule Verdoja. Nu-i vorba aici de o curte marțială, ci de un tribunal de onoare, în care se va hotărî dacă oamenii cinstiți pot sluji sub comanda d-tale.

Căpitanul vru să se răstească din nou, dar Pardero îi puse mâna pe umăr și-i șopti la ureche:

— Astâmpără-te, pentru Dumnezeu! Cu mojicii nu facem nici o ispravă...

— Bine, începeți farsa, zise Verdoja încercând să se stăpânească. O să vedem noi... Cine râde la urmă...

Președintele, văzând că s-a făcut liniște, se adresă mai întâi doctorului.

— Senior Sternau, aveți cuvântul.

Acesta se ridică în picioare și începu:

— Acuz, în numele acestor doamne, pe pârâți pentru atitudine necuviincioasă față de două făpturi fără apărare. Mai departe îi acuz de încercare de crimă asupra persoanei mele, a domnilor Mariano și Unger.

— Puteți dovedi temeinicia acuzațiilor dv.?

— Da.

— Acuzați, ce aveți de spus în apărarea voastră? îi întrebă locotenentul pe cei doi ofițeri.

— E atât de absurdă încât nici nu merită răspuns, zise Verdoja.

— Mulțumesc. Prin tăcerea dv. ne ușurați sarcina. Trecem peste prima acuzație, pe care pârâții nici n-o tăgăduiesc. În ce privește însă pe cea de a doua, trebuie să fim mult mai stăruitori și să

venim cu amănunte. Domnule Sternau, vă rog să precizați.

Doctorul începu cu întâlnirea lui în drum spre hacienda del Erina cu Ucigătorul-de-bivoli și avertismentul pe care acesta i-l dăduse; aminti de stăruința lui Verdoja de a vedea „Văgăuna tigrului" însoțit de el și locotenenții săi, de drumul pe care căpitanul îl făcuse într-ascuns cu Pardero, probabil cu intenții dăunătoare pentru el și Mariano.

Când sfârși, Verdoja luă cuvântul, deși spusese că nu va răspunde la acuzații.

— După cum văd, zise el, pare să am de-a face cu niște nebuni. Omul acesta a înșirat o mulțime de bănuieli neîntemeiate, și pe aceste bănuieli ale închipuirii lui bolnave cutează să aducă în fața unui tribunal de onoare doi cavaleri și ofițeri ai glorioasei noastre republici. E o rușine ceea ce s-a făcut, o rușine pe care voi știi s-o pedepsesc după cum merită, îndată ce comedia va lua sfârșit.

— Nu mă tem de nici o pedeapsă, deoarece voi întări cele spuse cu dovezi. Când acești doi domni au pornit azi-dimineață de la conac, m-am luat după ei împreună cu domnul locotenent, ca să văd ce au de gând. Trebuie să știți că Verdoja își instalase la marginea pădurii un fel de oficiu poștal, un bolovan sub care își punea ordinele scrise. Cel de astăzi era următorul: „*Fii la noapte aici. Trebuie să-mi dai socoteală pentru neghiobia ta*". Cred că Verdoja nu poate tăgădui faptul.

Când doctorul pomeni despre bolovan și începu să citească biletul, pârâții se îngălbeniră, dar nu ziseră nimic.

— Trebuie să mărturisesc, urmă Sternau, că spionam întâlnirile acuzatului. Auzeam tot ce vorbea și știam ce-mi rămânea de făcut. Am martori care vor confirma cele spuse de mine.

La un semn al lui, argații îi aduseră pe cei șase prizonieri în fața tribunalului. La vederea lor Verdoja se dădu îndărăt înspăimântat.

Banditii mărturisiră tot, dar pârâții nu voiră să recunoască nimic și tăceau cu îndărătnicie.

— Vina inculpaților e dovedită, zise locotenentul. După legile țării, Verdoja ar trebui osândit la moarte. În ce-l privește pe locotenentul Pardero, nu stăruim să aflăm până unde a mers complicitatea lui. Dar, fiindcă noi n-am instituit decât un tribunal de onoare, nu avem cădere să osândim, ci numai să hotărâm dacă putem rămâne sub comanda lor. Eu, din partea mea, renunț, și mă declar din acest moment demisionat.

— Nu-ți primesc demisia! strigă Verdoja.

— Nu mă poți opri nici pe mine și nici pe aceia care sper că-mi vor urma pilda.

— Să îndrăznească numai! răcni el înfuriat.

— Eu de asemenea, zise vagmistrul ridicându-se de pe scaun, nu mai vreau să servesc alături de niște nemernici, și cred că mulți din camarazii mei vor face ca mine.

Verdoja vru să spună ceva, dar se iscă o larmă care-i acoperi glasul. Soldații și gradații nu mai vroiau să știe de ei și cerură ca locotenentul să le fie căpitan de-acum încolo.

După ce se potoli gălăgia, locotenentul le vorbi astfel:

— Camarazi! Iau sub conducerea mea escadronul și-i voi alege pe cei mai destoinici dintre voi

ca locotenenți, avansând în același timp pe alții. Voi trimite un raport amănunțit lui Juarez, care va aproba sau dezaproba dispozițiile luate de mine. Tribunalul de onoare și-a făcut datoria. Juriul a hotărât ce crede de cuviință. Acuzații vor fi predați celor în drept să-i pedepsească pentru crimele plănuite împotriva acuzatorului și a prietenilor săi, iar noi vom pleca peste un sfert de ceas la Monclava.

Locotenentul se duse imediat în camera lui ca să scrie raportul pentru Juarez, pe când soldații se apucară să-și facă pregătirile de drum.

Starea de spirit în care se afla Verdoja când se văzu închis cu Pardero nu se poate descrie. Fierbea nu alta. Umilința pe care o îndurase cerea răzbunare. Se stăpâni însă în fața inferiorului său, căutând să nu-și dea frâu liber mâniei.

Pardero stătea la fereastră și privea afară.

— Suntem păziți de doi argați înarmați până în dinți, zise el. Se tem să nu fugim. Dar, ia explică-mi și mie, Verdoja, atitudinea d-tale în afacerea asta.

— Care? întrebă Verdoja, aparent liniștit.

— Am fost supuși unei umilințe nemaipomenite și, după cum văd, ai primit verdictul fără cea mai mică împotrivire. Știi că încep să mă îndoiesc de povestea d-tale cu persoana aceea sus-pusă și răsplata care ne așteaptă?

— Și eu încep să mă îndoiesc de inteligența d-tale, Pardero. Nu înțelegi că toată afacerea de acum, nu-i decât un inconvenient trecător, fără importanță, de care nici nu trebuie să ne sinchisim? Căpitanul ăsta proaspăt avansat cu de la sine putere a procedat după cum avea dreptul să procedeze, dar ceea ce pierdem astăzi vom câștiga

în curând însutit. Am ordin să înlătur anumite persoane — și o voi face, n-avea grijă! În schimb răsplata va fi în raport cu neplăcerile pe care le întâmpinăm acum.

— Ești atât de sigur? Cum vrei să înlături persoane în a căror putere ne aflăm și care ne pot trimite când au chef pe lumea cealaltă?

În sinea lui, Verdoja îi dădea dreptate, dar își dădu osteneala să-l liniștească pe Pardero, ceea ce reuși în cele din urmă. Știa el foarte bine că la Juarez nu mai avea ce căuta și nici la partida adversă, care va intra la bănuieli și va pune să-l spioneze într-ascuns. Se hotărî să renunțe la armată și să trăiască numai pentru realizarea a două scopuri: să pună mâna pe pământul făgăduit de Cortejo, și să o răpească pe Emma ca să se răzbune pentru umilința îndurată. Avea însă nevoie de un ajutor, un tovarăș care să-i fie devotat cu trup și suflet, și în care să se poată încrede fără teamă. Pardero era cel mai nimerit pentru aceste scopuri. Ca să-l câștige, îl luă pe departe:

— La drept vorbind, sunt foarte mulțumit de cele întâmplate. Sunt sătul de militărie până peste cap. Și-apoi, era o piedică serioasă în realizarea planurilor mele. Dar ia ascultă, Pardero, cam cât îmi ești d-ta mie dator?

— Vreo cîteva mii de piaștri de argint.

— Pe care nu mi-i vei putea achita niciodată, dacă rămâi toată viața în situația mediocră în care te afli acum. Ajută-mă să-mi ating scopul și-ți dau îndărăt polițele, renunțând la orice pretenții. Mai mult chiar, vei avea și o răsplată bănească, și pe deasupra un premiu la care nici nu te aștepți.

— Ce premiu?

— Pe Karja.

— Ei, să știi căpitane că dacă te ții de făgăduială, mă arunc și în foc pentru d-ta! răspunse Pardero încântat.

— Nici să nu te îndoiești. Cât privește teama că ne vor omorî ăștia de-aici, să n-ai nici o grijă. Sunt sigur că ne vor lăsa să plecăm nestingheriți. Pe urmă... la lucru, băiete! încheie Verdoja cu un zâmbet diabolic pe buzele lui palide.

— Rușinea și umilința pe care am îndurat-o astăzi cere o răzbunare cumplită, zise Pardero. Ce ai de gând să faci?

— Ceea ce au făcut și ei cu noi. Îi voi atrage în cursă și-i voi închide într-un loc de unde nici dracu nu-i mai poate scăpa. În apropierea conacului meu se află ruinele unei vechi piramide mexicane cu o mulțime de ganguri — un adevărat labirint — pe care numai eu le cunosc. E un secret care se moștenește la noi în familie din tată în fiu. În subterana asta îi voi lăsa să putrezească, iar pe fete le vom avea în mâinile noastre.

— Ești un diavol, Verdoja, dar un diavol simpatic, râse cu cinism Pardero.

— O să fim doi diavoli de-acum încolo, răspunse râzând ticălosul. Să nu crezi însă că mă mână numai dorul răzbunării; mai e și altceva la mijloc. Mi s-a făgăduit o răsplată fantastică dacă reușesc să-i înlătur din calea unor anumite persoane pe Sternau, Mariano și Unger. Se vor ține ele de cuvânt? Sunt aproape sigur că da, totuși, în vremurile astea tulburi în care trăim nu se știe ce se poate întâmpla. Dacă îi omor și aceia din ordinul cărora lucrez încearcă să mă tragă pe

sfoară, nu le pot face nimic și trebuie să înghit cacealmaua; sunt însă în viață și în puterea mea, se schimbă chestia. Vezi deci că procedez cât se poate de înțelept, spre folosul nostru, al amândurora.

— Da, da, ești un mare pișicher, de aceea cred că planurile noastre vor reuși cu siguranță și am toată încrederea în d-ta. Dar mi se pare, nu știu cum să zic... cu neputință ca doi schilozi ca noi să pună mâna pe trei bărbați voinici și două femei destul de zdravene.

— N-am eu grijă de asta. În binecuvântatul nostru Mexic există destui oameni, care, pentru un pumn de arginți, să facă lucruri și mai și!

— Și urmările...? Fiindcă vom fi cu siguranță urmăriți.

— Nu mă sinchisesc eu de asta! Vom lua-o prin pustiul Mapimi, și fii sigur că acolo nu ne va urmări nimeni.

— Prin pustiul Mapimi! exclamă Pardero înfiorându-se. Ce, ești copil? Mergem la o moarte sigură...

— Nu-ți fie teamă, tinere! Am mai fost eu pe-acolo. Să nu crezi ce se spune, că pustiul ar fi numai o întindere nesfârșită de nisip și stânci; se găsesc în el și păduri, apă și fructe ca să nu mori de foame și sete.

În timp ce puneau ei la cale viitorul, în salon ee ținea sfat ce e de făcut cu prizonierii. Mariano sra de părere să fie împușcați, dar ceilalți protestară. Fusese într-adevăr o încercare de omor, dar omorul nu se săvârșise. Și-apoi, nu se știa ce va zice Juarez de o astfel de hotărâre. Era mai bine

să-i lase să plece, rămăseseră fără câte o mână și asta era o pedeapsă destul de aspră.

Ca să aibă timp ștafeta să ajungă la Juarez îi mai ținură încă două zile închiși și, după ce le luară pușile și pistoalele, le dădură drumul, amenințându-i însă că, dacă vor fi văzuți prin apropierea conacului, vor fi imediat împușcați.

Verdoja și Pardero primiră în tăcere hotărârea, încălecară și se îndreptară spre orașul Saltilo, care se afla în partea de miazăzi a provinciei Coahuila. Aci își schimbară uniformele cu haine obișnuite, civile, apoi se pierdură fără urmă.

După timpurile acestea de agitație domni câteva săptămâni liniștea. Sternau nu vroia să plece de la conac, până ce nu-l va vedea pe Anton Unger complet restabilit, deoarece o cât de neînsemnată iritare i-ar fi putut primejdui sănătatea.

Nu trecu nici o lună și convalescența era pe sfârșite. Totuși, trupește era încă destul de slăbit, în mintea lui însă, perfect lucidă acum, se înfiripase un singur gând : să se răzbune pe Alfonso de Rodriganda. De aceea nu-și lăsă prietenii să plece, vroia să pornească împreună cu ei pe calea răzbunării și, neputând face încă drumul călare, așteptau cu toții să se mai întremeze.

Și astfel mai trecură câteva săptămâni.

În vremea aceasta, Mariano primise două scrisori de la logodnica lui, prin care îl sfătuia să se lase îndrumat și pe viitor de către doctor, în nădejdea căruia se putea lăsa fără frică.

Înainte de plecare la Mexico, Sternau îi scrisese soției sale și o rugase ca să-i trimită viitoarea ei epistolă pe adresa prietenei ei Amy Dryden, prin intermediul căreia aceasta urma să-i parvină cu siguranță, oriunde s-ar fi aflat. În aceeași zi,

Mariano a mai primit o scrisoare de la iubita lui. Plicul era destul de voluminos și atunci când l-a deschis, a găsit în el o epistolă pentru Sternau.

Scrisoarea era din patrie, din Rheinswalden; conținea mai multe pagini așternute mărunt și o pagină separată, adresată căpitanului Unger de soția lui și de Kurt. În ea Roseta îi relata despre faptul că acasă la toți le merge bine și-i dădea fel de fel de vești despre unii și alții. Sternau citi cu atenție scrisoarea, după care o împături cu grijă, o puse în port-vizitul din buzunarul hainei și porni călare prin prerie. Simțea nevoia să rămână singur, numai cu gândurile sale.

Anton Unger, în plină convalescență, purtase până acum, pe cicatricea rămasă de pe urma operației pe craniu, un pansament special din piele, care urma să fie înlocuit cu o plăcuță de aur. Făcuse zilnic mici excursii călare, sub supravegherea atentă a doctorului Sternau, astfel încât, după un timp, organismul său s-a întărit într-atât, că își putea permite acum să întreprindă drumuri mai lungi, desigur călare pe un cal liniștit, cu un mers fără zguduituri. Așa stând lucrurile, Sternau a fixat data plecării pentru săptămâna următoare. Până atunci urmau să se odihnească cu toții în primitoarea haciendă.

Săptămânile din urmă constituiseră pentru Emma și iubitul ei o perioadă de fericire și amândoi resimțeau o mare recunoștință pentru Sternau, căruia îi datorau această fericire.

Pedro Arbellez fusese între timp numit de Juarez administrator și al moșiei Vandacua, așa că avea deseori drum pe acolo.

Într-una din zile, trebuind să meargă din nou la Vandacua, îl luă și pe viitorul lui ginere cu el. Curând după plecarea lor de la hacienda del Erina, Sternau, care stătea la fereastră, văzu un călăreț venind în goana calului spre conac. Era un ofițer de lăncieri. Când Emma îi ieși în întâmpinare în calitatea ei de gazdă, ofițerul, care părea să fie foarte grăbit, o întrebă, după ce o salută cuviincios:

— Mă rog, asta e hacienda del Erina?

— Da, răspunse ea.

— Proprietatea lui senior Pedro Arbellez?

— Da, eu sunt fiica lui. Ce doriți?

— Sunt o ștafetă a lui Juarez care duc știri la Monclava. Juarez mi-a spus că, dacă voi întârzia pe drum, e sigur că senior Arbellez va fi bucuros să mă găzduiască, de aceea am îndrăznit să vă deranjez.

— Cu plăcere, răspunse Emma. Deși tata e plecat și se întoarce abia mâine, voi căuta eu să vă ofer ospitalitatea de care vorbiți. Poftiți în casă; unul din argați va avea grijă de calul dv.

Străinul o urmă în salon, unde fu prezentat și celorlalți bărbați. La masă nu prea luă parte la conversație, și când doctorul îl întrebă unde se află acum Juarez, răspunse ocolindu-i privirea:

— Motive diplomatice și strategice nu îngăduie întotdeauna un răspuns, senior. Juarez nu vrea să se știe unde se găsește în momentul de față.

Cuvintele acestea i se părură lui Sternau ciudate. Îi aruncă o privire scrutătoare, apoi nu-i mai adresă toată seara nici un cuvânt.

Străinul mai stătu puțin, apoi zise că se duce să se culce, deoarece trebuie să se scoale de dimineață ca să-și vadă de drum.

În camera unde-l conduse bătrâna Maria Hermoyes, făcu lumină și se trânti pe pat fără să se dezbrace. Își aprinse o țigară, pe urmă alta, și iar alta, așteptând cu auzul încordat până ce se făcu liniște deplină în conac. Luă apoi lumânarea, se apropie de fereastră și o plimbă de trei ori în sus și în jos, după aceea o stinse și rămase în așteptare. Trecură câteva minute; un pumn de nisip azvârlit în geam îi dădu de veste că semnalul lui fusese văzut. Deschise fereastra.

După ce ofițerul ieșise din sufragerie, doctorul și prietenii săi răsuflară ușurați. Prezența lui parcă îi apăsa. Omul avea ceva sinistru în privire și chipul respingător. Glasul de asemenea. Uniforma nu i se potrivea pe trup. Sternau simțise o antipatie nefirească pentru acest străin, pe care nu și-o putea explica. Totuși, nu spuse nimănui nimic. De-abia când fu în camera lui se lăsă pradă gândurilor care îl frământau. Începu să se plimbe de colo până colo; își dădea seama că neliniștea care îl tulbura e în strânsă legătură cu prezența străinului la conac. Să fi fost omul acesta într-adevăr ofițer? Verdoja și Pardero plecaseră cu gânduri de răzbunare, și de când Arbellez administra Vandacua, o parte din argați fuseseră luați acolo.

Doctorul se hotărî să vegheze. Ieși tiptil pe coridor și își lipi urechea de ușa străinului. N-auzi nici un zgomot, probabil că dormea. Se furișă în curtea din spate să vadă dacă nu-i ceva suspect pe-acolo. Nu bănuia nici pe departe ce-l aștepta.

Dinspre Saltilo venea pe înserat o ceată de oameni înarmați. Erau doisprezece inși, în frunte cu Verdoja și Pardero. Se opriră la marginea pădurii din apropierea haciendei del Erina, descălecară, își legară caii de copaci, doi din ei rămaseră de strajă, iar ceilalți opt o luară pe jos spre conac.

— S-a nimerit bine că ne-am mai găsit uniformele unde le lăsasem, zise Verdoja către Pardero. Am putut astfel să-l îmbrăcăm pe Enrico militar, ca să-l trimitem să iscodească și să aflăm ce se petrece la conac înainte de-a începe treaba.

— Numai de nu l-ar mirosi careva că-i spion, răspunse Pardero.

— Nu duc eu grijă de asta. E o pușlama și jumătate, știe el cum să facă și în ce fel să se poarte ca să nu se trădeze. Presimt că toate au să iasă cu bine.

Era lună nouă, deci întuneric, așa că ajunseră la conac nevăzuți de nimeni. Ocoliră zidul și se opriră în spatele casei.

— Colo sunt odăile de musafiri, zise Pardero. Are să ne facă el acum un semn. Nu crezi că ar fi bine să trecem dincolo de zid și să ne ascundem în curte?

— N-ar fi rău.

Escaladară zidul și se apropiară încet de fereastra luminată, pe când oamenii lor rămaseră afară și se chirciseră lângă zid.

Deodată auziră prundișul scrâșnind.

Era Sternau, care venea pășind încet și cu băgare de seamă. Se opri la colțul casei, ascultă câtva timp, apoi porni mai departe.

— El a fost, șopti Pardero. Ce facem acum?

— Pe el! O să-i dau una în cap cu patul puștii, fiindcă în casă ar fi mai greu de înfrânt.

— Dar dacă i se observă lipsa?

— N-are cum, toți dorm. Să mergem!

Verdoja apucă pușca de țeavă și se luă după doctor. Iarba deasă răsărită printre prundiș înăbușea zgomotul pașilor. Când fu la doi pași de acesta, se aplecă puțin, calculă distanța și se repezi asupra lui.

Având auzul foarte fin, acesta se întoarse și în aceeași clipă se auzi o pocnitură zdravănă și Sternau se prăbuși la pământ.

— Pardero, șopti fostul căpitan, vino-ncoa'!

— Gata?

— Da. Acum îl leg. Cere băieților să-ți arunce un căluș.

Pardero îi aduse cele cerute.

— Poftim, ține călușul. A mers mai lesne decât mă așteptam. El era singurul de care mă temeam. Cu ceilalți isprăvim repede. A, uite că Enrico ne face semn.

La una din ferestre se văzu lumina plimbându-se de trei ori pe la geam, apoi se stinse.

— Unde-l ducem acum pe neamț? întrebă Pardero.

— Îl lăsăm pe loc. E atât de bine legat încât nu se poate mișca. Și-apoi e leșinat — dacă nu chiar mort. De scăpat nu ne mai poate scăpa.

Îl transportară pe acesta după colțul casei, apoi Verdoja aruncă o mână de nisip în geamul lui Enrico.

— Totu-i în regulă? întrebă acesta deschizând fereastra.

— Da. Aruncă frânghia.

Pe când acesta aruncă de sus un capăt de frânghie, Pardero prinse din zbor de la unul din oamenii care așteptau dincolo de zid o scară de frânghie și o legă de funia înțepenită de fereastră.

— O să mă țină? întreabă Verdoja.

— Da.

— Bine, vin.

Fostul căpitan începu să se cațere pe scara improvizată și ajunse la fereastră.

— Am pus mâna pe Sternau, zise el mulțumit către Enrico. I-am dat una în cap cu patul puștii jos în curte, l-am amețit și l-am legat zdravăn. Acum să vedem de ceilalți.

— Pesemne că a ieșit pe ușa din spate, fiindcă nu l-am simțit. Probabil că ușa a rămas deschisă, așa că puteți intra cu toții de-a dreptul în casă fără să mai urcați scara de frânghie, fu de părere banditul.

— Nu, pe ușă s-ar face gălăgie și ne-ar simți; tot mai bine e prin fereastră, răspunse Verdoja. În orice caz, voi lăsa doi oameni de pază, jos la ușa principală, ca să nu poată scăpa careva pe-acolo.

Verdoja coborî scara de frânghie și porunci oamenilor săi să treacă peste zid și apoi să intre în casă prin fereastră, iar doi să rămână la intrare și să nu lase pe nimeni să iasă.

Banditii veniseră până la conac nesimțiți de argați, așa că planul le reușise fără prea multă greutate. Îl aveau în mână pe doctor, cel mai de temut dintre cei care se aflau la conac; cu ceilalți vor isprăvi mai lesne.

— Arendașul nu-i acasă, șopti Enrico către Verdoja.

— Unde e?

— La Vandacua. A plecat cu ginere-său.

— Pe dracu! Are și un ginere? zise fostul căpitan foarte mirat.

— Adică logodnicul fiică-si.

— Ăsta cine mai e?

— I-am auzit spunându-i senior Antonio, parese că a fost tare bolnav.

— A, ăsta! S-a dus și el la Vandacua?

— Da.

— Nu face nimic, ne putem lipsi de el. Dar Mariano e-aici?

— Da.

— Și căpitanul Unger?

— Da.

— Dar fetele, Emma și indiana?

— Le-am văzut pe amândouă.

— Bine. Știu camerele fiecăruia. Ai felinarul orb la tine?

— Da, să-l aprind?

— Aprinde-l și veniți toți după mine.

Deschiseră binișor ușa camerei și ieșiră pe coridor. Enrico le lumină drumul. Verdoja îi duse mai întâi la camera lui Mariano. Bătu încet de câteva ori în ușă.

— Cine-i acolo? întrebă un glas.

— Eu, Sternau, zise Verdoja în șoaptă, totuși destul de tare ca să fie auzit.

— A, tu! Ce e?

— Deschide repede. Trebuie să-ți spun neapărat ceva important.

— Imediat.

Se auzi un foșnet.

— N-aprinde lumina, șopti Verdoja.

Mariano își trase hainele pe el și deschise.

— Vino înăuntru, zise el tot în șoaptă, curios să afle ce se întâmplase.

Auzi pe cineva intrând, dar nu băgă de seamă că erau mai mulți pași. În clipa următoare două mâini îi cuprinseră gâtul și-i apăsară beregata, încât îi tăie răsuflarea. Vru să se zbată, dar alte mâini îl legară și-i vârâră un căluș în gură.

— Gata și cu ăsta! Acum la Unger, zise Verdoja.

Procedară și cu el la fel, cu același succes. Sternau, Mariano și marinarul erau acum în mâinile lor fără să fi fost simțiți de careva din casă.

Acum venise rândul fetelor.

Verdoja bătu la ușa Emmei.

— Cine-i acolo? întrebă ea.

Verdoja își subție glasul și răspunse în șoaptă:

— Eu, Karja.

— Ce vrei?

— Deschide, trebuie să-ți vorbesc, Emma!

— Pentru ce?

— Sst! Mai încet. Știi... ofițerul ăla străin... Nu știu dacă să-l trezesc pe senior Sternau...

Emma se prinse în cursă.

— Ah, e vreo primejdie... Stai să-ți deschid îndată.

O auziră dându-se jos din pat, apropiindu-se de ușă și trăgând zăvorul.

— Hai, intră, ce s-a întâmplat? întrebă ea în șoaptă.

Verdoja o apucă de gât și fata căzu grămadă; leșinase de spaimă. De aci banditii trecură în camera indiencei. Și aici vicleșugul avu același rezultat, numai că fata, mai puțin slabă de înger,

nu leșină ci încercă să se împotrivească. Zadarnic. O legară și pe ea și-i puseră călușul în gură.

Acum banditii îi aveau pe toți în mâinile lor. Îi duseră în spinare în curte, luându-le și hainele cu ei. Unul din banditi descuie poarta și ieșiră afară în câmp. Totul nu durase mai mult de-un ceas. În mai puțin de o jumătate de oră ajunseră la marginea pădurii, unde-și lăsaseră caii. Banditii aduseseră cinci cai și pentru prizonieri. Îi urcară în șa și-i legară pe cai. Doctorul își venise în simțiri dar nu spunea nimic, nu făcea nici cel mai mic gest.

Cei treisprezece banditi se împărțiră în cinci grupuri. De fiecare prizonier trei inși, pe când conducătorii numai câte unul. Se despărțiră și fiecare grup apucă pe alt drum. Era o șiretenie de-a lor ca să nu poată fi urmăriți. De-abia după o zi de mers trebuiau să se întâlnească două grupuri, într-un anumit loc, și tocmai a doua zi seara, toate, într-un singur punct, stabilit de mai înainte și bine cunoscut de ei.

Planul le reușise pe deplin.

A doua zi spre seară se adunaseră toate grupurile într-unul singur. Poposiră peste noapte în jurul unui foc, și după ce cinară le dădură și prizonierilor să mănânce, fără însă să le dezlege mâinile, apoi se întinseră jos să doarmă, după ce rânduiră orele de veghe.

Verdoja ceru să fie cel dintâi care va sta de pază ca să poată chinui prizonierii. Aceștia erau așezați în mijlocul lagărului, înconjurați de cei unsprezece mexicani.

— Ei, măi secătură, cum îți place plimbarea asta călare? îl întrebă el pe Unger. Mi-a spus ci-

neva care vă are grozav la suflet să vă salut din partea lui.

— Cine? întrebă marinarul.

— Un prieten de-al vostru; îl cheamă Cortejo.

— Cel din Mexic?

— Chiar el. Vă iubește ca sarea-n ochi...

— Lua-l-ar dracu!

— Nu știu dacă l-o lua ori nu, dar pe voi o să vă ia cu siguranță!

— În nici un caz fără tine!

— Taci, nemernicule! se răsti el și-i dădu un picior în spate. O să te-nvăț eu minte să nu te mai amesteci unde nu-ți fierbe oala!

Trecu apoi la Mariano.

— Vezi ce pățești dacă ești prieten cu toți ticăloșii? îi zise mexicanul. Cunoști pe unul Cortejo, prieten de-al vostru? întrebă el apoi.

Mariano nu-i răspunse.

— Îl cunoști? Răspunde!

Tânărul tăcea mereu.

— Aha, văd că n-o scot la capăt cu binișorul, dar o să vă fac eu să vorbiți, fiți pe pace! Și-i dădu și lui un picior în spate.

Se apropie acum de Sternau. Acesta, deși strâns legat, avea totuși genunchii liberi.

— Și tu, câine! Ne-ai lăsat fără o mână, de aceea va trebui să ispășești îndoit decât ceilalți. Cum ți-a fost când ai simțit patul puștii mele în creștetul scăfârliei?

Sternau nici nu clipi.

— Ce, nu vrei nici tu să răspunzi? Știi tu, ticălosule... Te fac eu acuși să-ți deschizi pliscul...

Ridică piciorul să-l izbească și pe el, dar prizonierul își strânse repede genunchi și, când îi deschise, îl lovi cu atâta putere pe Verdoja în pântece, încât acesta se poticni și căzu cu capul pe vreascurile aprinse. Se ridică numaidecât, scotând un urlet înfricoșător.

— Ochiul meu! Ochiul meu! răcnea el. M-a orbit... M-a nenorocit!

Banditii săriră speriați din somn și alergară să vadă ce s-a întâmplat. În cădere, Verdoja nimerise peste un vreasc uscat și o așchie care îi sărise în ochi rămase înfiptă acolo.

— Ochiul e pierdut, fiindcă nu e nici un medic pe aci, zise unul din mexicani.

Verdoja alerga de la unul la altul și se ruga să-i scoată așchia, dar nimeni nu îndrăznea s-o facă.

— Numai unul ar putea face ceva, zise Pardero, și ăsta e Sternau.

— Cine? El, tîlharul care m-a nenorocit? răcni Verdoja. O să îl omor cu mâna mea...!

— E medic și știe cum să-ți scoată așchia din ochi.

— S-o scoată, da, s-o scoată... Pe urmă, las' pe mine, o să mă răzbun de-o să-i placă și lui...

Pardero se apropie de medic și-l întrebă:

— D-ta ești și oculist?

Deoarece fostul ofițer îi vorbise cuviincios, acesta dădu din cap afirmativ. Totuși, n-ar fi răspuns astfel dacă nu i-ar fi trecut ca un fulger prin minte gândul că ar putea fugi.

— Vei putea scoate așchia?

— Nu pot să știu până ce nu voi examina ochiul.

— Bine. O să-ți desfac legăturile astfel ca să poți umbla.

Pardero îi dezlegă curelele de la picioare și-l împinse spre Verdoja, care stătea ghemuit lângă foc și gemea.

— Examinează-l! porunci el.

Verdoja își luă mâna de pe ochi, îl privi mânios cu cel sănătos și-i zise:

— Să știi, nemernicule, că dacă nu-mi vindeci imediat ochiul, pun să te ardă de viu...!

Deschise câteva secunde ochiul bolnav și Pardero ridică o țandără aprinsă ca să-i facă lumină. Vorbea în limba mexicano-spaniolă. Sternau era convins că nimeni din cei de față nu cunoștea limba germană în afară de Unger; de aceea, pe când examina cu băgare de seamă ochiul, murmură în această limbă:

— Curaj! Vă voi salva!

— Ce tot mormăi acolo? se răsti la el Verdoja.

— Noi medicii, numim orice boală sau rană pe numele ei latinesc, așa am făcut și acum, răspunse doctorul.

— Se poate scoate așchia?

— Da.

— Atunci scoate-o imediat!

— Cum să ți-o scot, nu vezi că sunt cu mîinile legate?

— Dezleagă-l! porunci Verdoja.

— Dar dacă fuge? întreba Enrico cu teamă.

— Prostule! Noi suntem treisprezece și el unul, cum vrei să fugă? Faceți cerc în jurul lui, zise Pardero.

Când Sternau pronunțase cele câteva cuvinte în limba lui, Unger tuși încet în semn c-a înțeles. Atunci medicul se hotărî să lucreze repede și fără întârziere.

— Nu pot apuca așchia cu degetul, dați-mi un cuțit, zise el.

I se dădu ce cerea. Acum era cu desăvârșire liber și avea și o armă în mână. Nu-i mai trebuia decât o pușcă sau un pistol și cîteva gloanțe.

În jurul lagărului păsteau caii. Puștile erau așezate în piramide și Verdoja își încinsese în jurul mijlocului un chimir cu bani de care atârna o cartușieră plină. Într-o clipă Sternau își făcu planul.

Examină cuțitul: tăișul era bun și vârful ascuțit. Se apropie acum de Verdoja și-i puse mâna pe cap.

— Deschide ochiul bolnav și închide-l pe celălalt, îi spuse el.

Fostul căpitan făcu așa cum i se ceru. Doctorul ridică în sus cuțitul, dar îl lăsă imediat în jos. Cu o iuțeală extraordinară îi tăie chimirul, îl apucă între dinți, apoi îl apucă pe Verdoja cu amândouă mâinile și-l aruncă peste ceilalți mexicani. Vreo trei, patru din ei se rostogoliră la pământ. Se făcu o spărtură prin care germanul își croi drum. Smulse unuia o pușcă, sări în spinarea unui cal și porni în goană nebună drept înainte.

Totul se petrecuse cu o repeziciune fulgerătoare. Când răcnetele de furie izbucniră din piepturile banditilor, doctorul era departe. Puseră toți mâna pe arme, se auziră câteva împușcături, dar nici unul nu-l nimeri.

— Pe cai! După el! răcni Verdoja.

Într-o clipă patru bandiți fură în șa, pornind în direcția luată de medic.

Acesta își închipuise că se va întâmpla așa. În timp ce gonea mereu înainte, își examină arma; văzu că era o pușcă cu două țevi, încărcată. Îi ajungea să ucidă cu ea pe vreo câțiva din bandiți care l-ar fi ajuns din urmă.

Opri calul și privi îndărăt; se auzea deslușit tropot de cai. Bandiții veneau risipiți, nu în ceată. Întunericul era atât de adânc încât nu se zărea nimic, de auzit însă se auzea clar. Sternau sări de pe cal și trase și calul după sine la pământ. Mexicanii trecură pe lângă el fără să-l vadă. Într-o clipă doctorul fu din nou în șa, luîndu-se după ei. Peste câteva momente îi ajunse și se alătură de cel din dreapta lui. Acesta crezând că e tovarășul lui, îi strigă:

— Ia-o la stânga! Înainte!

În aceeași clipă pușca lui Sternau șuieră prin aer, patul ei îl izbi pe mexican drept în creștet și-i sfărâmă țeasta. Apucă de căpăstru calul acestuia și luă ce găsi atârnat de oblânc, apoi îl goni peste câmp.

Acum se dădu aproape de celălalt mexican.

— Bine mă, mie îmi spui s-o iau la stânga și tu o ții pe dreapta? întrebă acesta supărat.

— Iaca vin! răspunse Sternau cu glas schimbat, și până să-și dea banditul seama îi zdrobi și lui capul cu patul puștii. Luă și de la acesta ce socoti că îi va fi de folos și porni mai departe. Nu mai avea acum decât doi adversari. De aceștia se va descotorosi lesne, își zise el.

— Încoace, băieți! Am pus mâna pe el! le strigă doctorul cu glas schimbat.

— Unde-i? întrebă unul din ei.

— Aici! A căzut de pe cal.

Mexicanii veniră în goana cailor. Sternau îndreptă pușca înspre ei și trase. Se auziră două împușcături; oamenii se rostogoliră din șa, dar caii rămaseră în loc.

Germanul își încordă auzul, dar nu auzi nimic. Așadar, numai aceștia patru porniseră în urmărirea lui. Descălecă și îi pipăi pe întuneric; erau morți. Le luă și lor puștile, pumnalele și pistoalele, două lasouri și o cantitate bunicică de gloanțe. În chimirul lui Verdoja erau o mulțime de bani de aur și hârtii; avea de toate, numai de-ale gurii nu. Nu se îngrijoră însă prea mult de lipsa aceasta.

Agăță repede prada de oblâncurile șeilor celor doi cai, îi legă unul de celălalt, apucă frâul și porni la întâmplare în pustiul nesfârșit.

Cea mai mare grijă a lui era să facă să i se piardă urma; știa că mexicanii vor găsi la ziuă cadavrele tovarășilor lor și vor da de urmele lui. Trebuia deci să-i inducă în eroare și să-i țină cât mai mult în loc. Nu se putea ca imediat ce se va observa lipsa lui și a celorlalți la conac, să nu plece o echipă de argați în căutarea lor și să pună mâna pe Verdoja cu banda lui. Se hotărî deci să călărească în cerc câteva ore, ca să nu mai știe banditii încotro s-o apuce. Pe la amiază se opri la locul unde-i omorâse pe cei doi mexicani din urmă și găsi o grămadă mare de bolovani, semn că tovarășii lor dăduseră peste cadavre și le îngropaseră acolo. Uitându-se atent, văzu după urmele lăsate de copite că mexicanii, luându-i cu ei

pe prizonieri, porniseră în urmărirea lui. Râse cu poftă, deoarece în loc să fie — după cum credeau ei — înaintea lor, îl aveau în spate. Se luă după ei și din urmă în urmă, ajunse la locul unde începea întinderea nesfârșită a pustiului Mapimi.

Dar mexicanii nu sunt deprinși cu drumul prin pustiu. În loc să meargă unul în urma altuia, ca indienii, călăresc în grup, așa că doctorul putu număra treisprezece urme de copite. Deci, în afară de cei patru mexicani uciși de el se aflau în grup Verdoja, Pardero, cei patru prizonieri și șapte mexicani. Spera să dea, după ce se va întuneca, de locul unde se vor opri să poposească peste noapte și să mai secere pe vreo câțiva din banditi.

Cu o noapte în urmă, când cei patru banditi porniseră în goana cailor să-l ajungă din urmă, cei rămași în lagăr ascultară în tăcere s-audă ce are să se întâmple. Până și Verdoja uită să mai geamă. După un interval de timp, mai lung, se auziră în depărtare două împușcături.

— L-au prins! strigă Pardero.

— Da, dar nu viu, bombăni Verdoja. L-au împușcat, nemernicii! Cum să mă mai răzbun acum? Cine să-mi mai vindece ochiul?

— Poate că a fost doar rănit, își dădu cu părerea unul din banditi. Omul ăsta are pielea tăbăcită.

— Atunci au să ni-l aducă aici; peste o jumătate de ceas trebuie să sosească.

Dar jumătatea de ceas trecu și nu veni nimeni.

— De ce-or fi zăbovind? întrebă Verdoja înfuriat. O să-i învăț eu minte pe netrebnicii ăștia!...

Ceasurile treceau într-o așteptare zadarnică. Verdoja nu putea dormi din cauza durerilor. Când

începură să se ivească zorile trimise doi din mexicani să vadă ce e cu tovarășii lor.

Nu trecu mult și aceștia îi găsiră pe doi cu țestele sfărâmate și, ceva mai departe, dădură și de cadavrele celor împușcați.

— Santa Madonna! toți patru morți! zise unul din cei doi banditi trimiși după Sternau.

— Să știi că omul ăsta îl are pe dracu-n el... bodogăni celălalt, speriat. Hai să ne întoarcem.

Când cei din lagăr îi văzură venind singuri, rămaseră încremeniți.

— Ei, unde-i? îi întrebă Verdoja. Ce vă uitați la mine ca niște tâmpiți?

— Nu l-am găsit, răspunse unul din ei cu frică. Doi din tovarășii noștri au fost împușcați, și ceilalți doi zac cu țestele sfărâmate. Toți patru au fost jefuiți de arme și le-a luat și caii.

Ochii prizonierilor sclipiră de fericire și Emma nu-și putu stăpâni un țipăt de bucurie.

— Gura! se răsti Verdoja la ea. Vă bucurați degeaba. Nu-mi scapă el mie, fiți pe pace! Să plecăm imediat. Trebuie să aflu încotro a luat-o.

Îi legară atunci pe prizonieri pe cai și porniră în direcția unde fuseseră găsite cadavrele.

Le găsiră pe cele două dintâi, dar din urmele lăsate nu putea nimeni să priceapă cum se petrecuseră lucrurile. Luară cadavrele cu ei și merseră mai departe până ce dădură și de celelalte două. Dar nici aici nu găsiră vreo urmă de luptă.

— Ăsta-l are pe dracu-n el! zise unul din mexicani făcându-și cruce. Cum se poate ca un fugar să ucidă patru inși fără ajutorul diavolului?...

— Taci, dobitocule! se răsti Verdoja mâniat. Neamțul e om șiret, atâta tot. I-a luat cu viclesuguri. Uite aici urmele cailor. După el!

Îngropară în grabă cadavrele, puseră bolovani peste ele și porniră la drum.

— S-a întors la hacienda, fu de părere Pardero.

— Nu, răspunse Verdoja, urmele duc spre răsărit și hacienda se află la miazăzi. Alte planuri are el în cap. Dacă ar fi vrut să se întoarcă la conac, ar fi luat-o de-a dreptul. Urmele văd că duc în pustiu. Să ne luăm după ele.

Merseră încă vreo câteva ceasuri până ce ajunseră la locul unde doctorul cotise spre miazăzi.

— Ei, vezi că am avut dreptate? răsti Pardero încântat. S-a dus la conac după ajutor.

— Vorbești prostii! îi tăia Verdoja scurt vorba. Cine a putut ucide singur patru inși n-are nevoie de ajutor ca să se lupte cu nouă, câți am mai rămas noi. Neamțul nu-i prost. Nu face el patru zile pe drum, două la dus și două la întors, când știe bine că în vremea asta ni s-a pierdut urma.

— Atunci ce are de gând?

— A luat cu el armele celor uciși. Pentru ce? Ca pradă? Aș! Nu se cară el degeaba cu ele. Îi trebuie pentru altceva. Și caii? Ca să-i aibă de schimb.

— Dar de ce-a luat-o spre miazăzi?

— Ca să facă înadins un ocol. Când o fi după deal o s-o ia după noi ca să ne cadă în spate. Poate că vrea să câștige timp, și în vreme ce noi ne învârtim în cerc, sosesc oameni de la conac. Știți cu toții că Sternau e supranumit Stăpânitorul stâncilor. Nu îi e frică de noi — a dat doar dovadă. Cam ghicesc eu ce vrea el și o să-i dejoc

planurile. Bănuiesc că de câte ori vom face un popas de noapte o să caute să pună mâna pe vreo câțiva din noi. Așadar, nici un popas. Mergem fără întrerupere până mâine dimineață, apoi ne odihnim câteva ceasuri, pe urmă pornim din nou, și poimâine în zori ajungem la marginea de vest a pustiului și suntem la țintă. El va trebui însă să poposească două nopți la rând, așa că ne va pierde urma și vom scăpa de el.

— Bine, bine, dar au să țină caii atâta vreme la drum?

— Cu siguranță. Mâine dimineață vom ajunge la un iaz; o să-i adăpăm, iar dacă s-ar întâmpla să crape poimâine și avem zor, găsim pe câmpie cai berechet.

— Și fetele?

— Lasă că rabdă ele! Le eliberăm prizonierilor mâinile ca să nu oboseaască prea tare. La marginea pustiului, lăsăm câțiva oameni de-ai noștri să-l aștepte pe naemț. Cum l-or zări, să pună mâna pe el sau să-i tragă un glonț în cap. Și-acum, la drum!

După cum vedem, Verdoja ghicise planul doctorului, dovadă că era mai deștept decât și-l închipuia el. Dacă reușea, își ducea prizonierii la loc sigur, iar pe el îl împușcau sau îl luau prizonier bandiții.

După mușchii contractați ai feței, se vedea bine că Verdoja suferea dureri cumplite; totuși, nu se plângea ci răbda cu bărbăție. Singura lui preocupare era acum s-ajungă la țintă, răzbunarea va veni pe urmă.

Merseră toată ziua printre bolovani, stânci plesuve și nisip încins până ce ajunseră spre seară la

o pădurice unde se opriră să se odihnească vreo jumătate de ceas.

Pe cât sunt de fierbinți în regiunile acelea zilele, pe atât de răcoroase sunt nopțile. Frigul le prindea însă bine, deoarece le făcea drumul mai ușor și caii oboseau mai puțin. De altminteri, e de neînchipuit cât de mult pot duce la drum caii mexicani.

11. ÎN SUBTERANELE PIRAMIDEI

A doua zi dimineață ajunseră la iazul mult așteptat, unde făcură un popas mai lung. Caii fură lăsați să pască în voie și să se satură de apă, iar oamenii să-și potolească foamea. Li se dădu și prizonierilor ceva de mâncare.

Când auziră caii nechezând și-i văzură zbenguindu-se, înțeleseră că s-au odihnit destul și porniră iar la drum. Treceau acum prin locuri mai puțin aride, ici, colo o tufă, o pajiște, ba chiar câte o pădurice destul de deasă. Ajunseră într-o trecătoare îngustă, care dădea într-o vâlcea, mărginită de râpe împădurite. Făcură din nou un popas ca să poată ține caii la drum până pe înnoptat.

Verdoja lăsă și aici trei din oamenii săi ca să se ascundă în tufe și să-l aștepte pe Sternau. Era convins că germanul se va opri aici ca să cerceteze urmele lăsate de ei. Până mâine seară în nici un caz nu va putea ajunge la râpă, și până atunci el, Verdoja, avea vreme destulă să-și trimită și ceilalți mexicani care-i mai rămăseseră să le ție tovărășie ăstorlalți.

Când ieșiră din vâlcea dădură de un șes întins cu o pășune bogată. Cotiră pe drumuri neumblate

ca să nu-i întâlnească nimeni; merseră toată ziua fără să dea de vreun conac, deși trebuiau să fie pe undeva prin apropiere, și se opriră pe înserat înaintea unei piramide năruite, înconjurată de sfărâmături de stâncă și de tufe. Verdoja duse două degete la gură și scoase un fluierat prelung. Tufele se dădură la o parte și un om ieși dintre ele.

— A fost cineva trimis de mine aici? îl întrebă Verdoja.

— Da, senior, mi-a adus scrisoarea și am pregătit tot ce mi-ai poruncit, până și lumină.

— Bine. Du-mă unde trebuie. Ceilalți vor rămâne afară până mă voi întoarce.

Fostul căpitan se apropie de Emma, îi legă mâinile la spate, o dădu jos de pe cal și o împinse printre tufe. Tânăra fată nu încercă nici o împotrivire, căci știa c-ar fi fost inutil. O legară la ochi. Verdoja o luă în brațe și porni cu ea. După zgomotul înăbușit al pașilor, înțelese că se aflau într-o subterană; aci urcau, aci coborau și aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat. Auzi în sfârșit o ușă scârțâind; Verdoja o lăsă jos și-i luă legătura de pe ochi; văzu că se afla într-o încăpere lungă de peste doi metri, lată de vreun metru și jumătate și înaltă de aproape trei metri. Nici o fereastră. O mână de paie drept așternut, un ulcior cu apă, un codru de pâine uscată și două lanțuri fixate în lungul pereților. Verdoja ținea în mână un felinar aprins. Omul care îi adusese aici plecase, închizând ușa cu drugi de fier în urma lui.

— În sfârșit am ajuns la destinație, zise Verdoja triumfător. De aici nici dracu nu te mai poate scăpa, așa că o să-ți dezleg mâinile.

După ce-o dezlegă, o privi zâmbind cu satisfacție.

— Dar bine, senior, eu nu ți-am făcut nimic... De ce m-ai răpit ca să mă aduci în locul acesta îngrozitor? îl întrebă ea tremurând, cu glasul înecat în lacrimi.

— Cum nu mi-ai făcut nimic? Mi-ai furat inima și atunci te-am furat și eu pe tine, răspunse el râzând cu răutate. Și fiindcă te iubesc, trebuie să mă iubești și tu, încheie el apropiindu-se de ea.

Emma se repezi ca o tigroaică, îi smulse cuțitul de la brâu, îl îndreptă spre el și strigă:

— Îndărăt, nemernicule, că te omor!

Verdoja se opri uluit, apoi izbucni într-un hohot de râs.

— Dă încoa' cuțitul, fetițo, ăsta nu e ac de pălărie ca să te joci cu el.

Vroi să o apuce și, neavând decât o mână, așeză felinarul pe pământ. În clipa aceea fata ridică cuțitul spre el și zise:

— Sunt o fată fără putere, dar dumneata ai o singură mână. Să nu îndrăznești să te atingi de mine!

El rămase, nehotărât, pe loc. În clipa aceea intră paznicul, care auzise ultimele ei cuvinte.

— Să vă ajut, senior? îl întrebă el pe căpitan.

— Da, răspunse acesta. Vino mai aproape și ia-i cuțitul!

Emma își dădu seama că nu se putea apăra împotriva amândurora, dar nu renunță să spere că s-ar putea împotrivi agresiunii lor. Hotărâtă, își propti cuțitul în propriul piept și spuse:

— Dacă îndrăzniți să mă atingeți, atunci mă omor!

Expresia feței ei era atât de hotărâtă, că Verdoja trebuie să-i dea crezare. Dar nu și să-și schimbe intențiile mârșave, decât pentru moment. De aceea reținu mâna paznicului, care se pregătea să imobilizeze fata, și-i spuse:

— Las-o deocamdată. De aici nu poate să scape. Foamea e un oaspete aspru, o să-i zdrobească repede împotrivirea. Nu-i da nici o fărâmă de mâncare până nu se cumințește. Să mergem!

Cu aceste spuse, luă felinarul și părăsi închisoarea. Paznicul îl însoți; cei doi încuiară poarta în urma lor și Emma auzi zăvoarele pe care le trăgeau pe ușa masivă de la intrare.

Ea se lăsă pe culcușul de paie și încercă să-și adune gândurile. Deprinsă cu aerul sănătos de la țară, se vedea acum închisă în hruba aceasta întunecoasă, neavând altă hrană decât o bucată de pâine uscată și un ulcior cu apă stătută care avea să se isprăvească repede, și pe urmă? În lungul drum pe care îl făcuse de când fusese răpită de acasă avusese ocazia să schimbe câteva cuvinte cu indiana, care-i spusese că ar trebui să-și procure cu orice preț o armă. Întâmplarea făcuse să i asculte sfatul și acum fiind în posesia unui cuțit ca văzuse chiar atunci folosul pe care l-ar putea trage de pe urma unui astfel de mijloc de apărare. Oboseala o cuprinse și adormi plângând.

În vremea asta Verdoja ieși din piramidă și se întoarse la ceilalți prizonieri. Piramida, o rămășiță a vechii arte arhitectonice mexicane, era ridicată pe o temelie săpată în stâncă. În această stâncă se făcuseră o mulțime de mici încăperi; la fel se aflau și în interiorul piramidei astfel de încăperi legate între ele prin ganguri numeroase în care

preoții și membrii familiei domnitoare de odinioară își făceau slujbele religioase și ospețele. Cărămizile se fărâmițaseră în decursul anilor și printre ele crescuseră buruieni. Acum piramida părea o movilă de verdeață, din falnica construcție de odinioară nemaicunoscându-se nimic.

Înăuntrul ei însă, furtunile și ploile nu putuseră pătrunde, așa că totul rămăsese într-o stare destul de bună. Odăile și gangurile erau tot atât de solide ca și cu veacuri în urmă, pereții de stâncă erau nemăcinați de vreme.

Ruina se afla pe pământul care aparținuse odinioară strămoșilor lui Verdoja. Unul din ei încercase ani și ani de-a rândul să dea de intrarea în piramidă, până ce o găsi în sfârșit sub dărâmături. N-a spus nimănui nimic, dar taina a încredințat-o fiului său ca să se moștenească din tată în fiu.

Multe lucruri care nu trebuiau să iasă la lumina zilei și să ajungă la urechile justiției se petrecuseră de-atunci în subteranele piramidei. Omul care îl condusese pe Verdoja și pe Emma era paznicul acestei ruine și sluga credincioasă a actualului stăpân. Păzeau amândoi cu strășnicie taina și știau că se poate baza unul pe celălalt.

După ce ieșiră din piramidă, Verdoja porunci s-o dezlege pe Karja. Procedară cu ea la fel ca și cu Emma, asemenea și cu Pardero. Acesta vru să se împotrivească, dar Verdoja îi spuse că trebuie neapărat să-l lege la ochi, deoarece nimeni în afară de el nu trebuie să cunoască intrarea în subterană. Când va fi înăuntru poate să-și scoată legătura de la ochi și să se plimbe cât o pofti prin piramidă.

Ajunseră la încăperea unde o duseseră pe Emma ; alături era o alta la fel, în care o băgară pe Karja.

— Eu mă duc acum să-i aduc și pe ceilalți prizonieri, zise Verdoja către Pardero. Te las să stai puțin de vorbă cu indiana dumitale. Dacă te plictisești, ieși în gang și cheamă-mă.

Când rămase singur cu fata, Pardero vru s-o ia în zeflemea ca să se răzbune pentru ghiontul pe care i-l dăduse în grădina conacului.

— Ei, ce zici, fetițo? Tot mai faci pe fudula? Așa-i că mi-ai căzut în mână? o întrebă el zâmbind.

— Lașule! îi strigă ea cu ochii scăpărând de mânie. Ne-ați luat prin vicleșug, nu în luptă dreaptă. Și-apoi, ce vitejie e să înfrângi o femeie?!... Sternau tot v-a scăpat... Era bărbat! Voi sunteți ca lupii de câmpie care ies noaptea pe întuneric după pradă și, cum aud o împușcătură, o iau la fugă schelălăind. Sunt numai o femeie, dar nu mă tem de tine nici cât de o gânganie pe care o pot strivi între degete.

— Taci, nefericito! Ești în puterea mea și depinde numai de felul cum te porți ca să te zdrobesc sau să te scap.

— Să mă zdrobești *tu* pe *mine*? zise ea. Nu ești tu omul care s-o zdrobească pe sora Ucigătorului-de-bivoli! Ai fi mort dacă te-ai atinge de-un fir de păr din capul meu!

— Zău! zise el râzând și întinse mâna spre ea.

Indiana se repezi ca fulgerul la el și-i smulse cu o mână cuțitul de la brâu, întocmai cum făcuse Emma cu Verdoja. Fiind însă mai îndemânatică decât ea, îi smuci cu cealaltă mână în același timp și pistolul, împingându-l cu atâta putere, încât îl izbi de ușă.

— Stai, ticăloaso, că-ți arăt eu ție! răcni Pardero scos din fire, și înaintă cu pumnul amenințător spre ea.

— Un pas dacă mai faci, ești mort! strigă indiana cu revolverul întins.

— Nu mi-e frică de-o muiere... răspunse el și vru să pună mâna pe fată. În clipa aceea răsună o detunătură și cu un răcnet de durere Pardero duse mâna pe care o mai avea la gură. Glonțul îi sfărâmase falca și-i sfârtecase limba.

— O să-mi plătești tu, diavole! bolborosi el și se repezi ca un nebun spre ea. Tăișul pumnalului fulgeră o clipă, apoi se înfipse în pieptul nenorocitului, care se prăbuși fără viață pe lespedea de piatră.

— Du-te în iad, unde ți-e locul! strigă indiana, și cu o furie nebună îi mai înfipse de câteva ori pumnalul în piept. Cînd văzu că Pardero nu mai mișcă, îi smulse și celălalt revolver de la brâu, punga cu muniții, ceasul, teașca în care avea proviziile atârnată de o curea peste umăr și tot ce mai găsi la el.

Tresări auzind ciocănind în perete.

— Cine e? întrebă ea.

— Eu, Emma, se auzi un glas înăbușit.

Karja scoase un țipăt de bucurie, apucă felinarul de jos și într-o clipă fu lângă ușa de-alături. Cu mare greutate reuși să tragă zăvoarele ruginite de vreme și să deschidă ușa. Emma o privi încremenită.

— Ești liberă! Ai arme și lumină! strigă ea nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Arme am, dar liberă nu sunt, răspunse indiana. Știai că sunt aici și ai bătut în perete?

— Am auzit două voci, una de bărbat și alta de femeie, și mi-am închipuit că trebuie să fii tu. Apoi a urmat o împușcătură. Cine a tras?

— Eu. I-am sfărâmat lui Pardero falca, apoi l-am înjunghiat cu pumnalul pe care i-l smulsesem de la brâu.

— Ce grozăvie! murmură Emma cutremurându-se.

— De ce grozăvie? întrebă Karja. Trebuia să mă apăr... Acum să nu pierdem timpul de pomană. Să nu-l lăsăm pe Verdoja să ne încuie în celulele astea strâmte, fără aer și lumină. Ai vreo armă la tine?

— Da, un pumnal pe care l-am luat de la Verdoja.

— Foarte bine, văd că poți fi și tu curajoasă la nevoie. Ține și un pistol. Tragem în oricine s-ar atinge de noi. Și-acum hai să cercetăm gangul.

Porniră pe drumul luat la venire. Gangul era îngust și tavanul scund, aerul înăbușitor și mucegăit. Karja mergea înainte. Deodată scoase o exclamație de bucurie.

— Ce e? întrebă Emma.

— Am găsit ceva. Am scăpat de grija luminii și nici de foame nu o să murim. Ia te uită aici.

În perete era un fel de firidă în care se afla o întreagă provizie de turte de mălai, *tortillas* — cum le zic mexicanii — și o sticlă mare plină cu ulei.

— Mare noroc pe noi! zise Emma bucuroasă. Mă temeam că Verdoja mă va lăsa într-adevăr să flămânzesc, după cum m-a amenințat.

— N-avea grijă, cu turtele astea și ce am

mai găsit în teașca lui Pardero nu murim noi de foame. Să mergem mai departe.

— Nu crezi că-i periculos să ne avântăm? Ne putem rătăci dacă ne afundăm tot mai mult înăuntrul piramidei.

— Nu. Știu foarte bine că pe-aici am venit. Deși eram legată la ochi, mi-am dat seama că ușa celulei mele se deschidea pe partea de unde veneam.

Înaintau cu mare băgare de seamă; ajunseră în sfârșit la o ușă cu un zăvor mare pe dinafară, care se vedea că fusese uns de curând. Ușa era întredeschisă. O dădură de perete și se pomeniră într-un alt gang lateral. Karja fu destul de prevăzătoare ca să examineze mai întâi ușa și văzu că avea și pe dinăuntru un zăvor, astfel încât se putea închide și pe dinafară și pe dinăuntru.

— Bine erau puse lucrurile la cale! zise Karja. Zăvorul din afară era destinat să oprească la nevoie comunicarea cu gangul nostru, iar cel dinăuntru ca să nu putem fugi.

— Doamne, ce soartă ne așteaptă! șopti Emma cutremurându-se. Și-acum, ce facem?

— Deocamdată așteptăm. Mâncare și lumină avem; la fel și arme. Nu se poate ca doctorul să nu dea de urma noastră. De-aș ști numai încotro s-o luăm, la dreapta, la stânga...

— Sst! Ascultă! șopti Emma.

Se auzeau pași apropiindu-se.

— Înapoi, și să încuiem ușa, zise Karja.

Se dădură îndărăt și împinseră zăvorul. Pașii trecură pe lângă ușă fără să caute cineva s-o deschidă. Izbiră numai ușor cu pumnul în ea, ca și când ar fi vrut să vadă dacă e închisă sau nu.

— Erau pași de bărbat, șopti Emma.

— Da, păreau să fie patru inși. Cred că era Verdoja, paznicul, Mariano și Unger. S-au oprit. Ascultă! Ce spun?

Răsuna glasul lui Verdoja.

— Stați, am ajuns, zise el. Unul aici, celălalt dincolo. Înainte!

Se auzi zăngănit de fiare, apoi din nou pașii a doi oameni. Se opriră la ușa gangului și încercară s-o deschidă.

— A, a încuiat-o, zise Verdoja râzând.

— Foarte rău a făcut, acum trebuie s-așteptăm, mormăi paznicul.

— Nici nu mă gândesc!

— Dar dacă Pardero vrea să iasă din gang?

— Treaba lui!

— O s-o ia la fugă prin ganguri și o să se rătăcească, sau o să vadă ce nu trebuie...

— Încuiem ușa gangului și s-aștepte până ce-om veni să-l luăm.

— Dar dacă iese prin ușa din dos a celulei?

— N-o să poată, fiindcă nu-i știe secretul. Să mergem, peste un ceas o să te întorci să-l iei.

Fetele răsuflară ușurate; înghețaseră de frică să nu dea Verdoja peste ele. Ascultară până ce-i auziră îndepărtându-se.

— Și-acum ce facem? întrebă Emma.

— Îi dezlegăm pe senior Mariano și pe Unger. Vom fi patru și nu mai avem de ce ne teme.

Traseră zăvorul și ieșiră în gangul transversal. Văzură două uși una lângă alta. Karja bătu la una din ele, dar nu-i răspunse nimeni. La cealaltă, la fel. O deschise și lumină cu felinarul înăun-

tru. Un bărbat stătea ghemuit jos, ferecat în lanțuri.

— Senior Unger! murmură ea recunoscându-l. De ce nu răspunzi?

Omul făcu o mișcare și lanțurile zăngăniră.

— Seniorita Karja! strigă el plin de bucurie. Cum de-ai ajuns aici?

— Am reușit să ne dezlegăm, răspunse ea.

— Cu cine mai ești aici?

— Cu seniorita Emma.

— Ah, e și ea cu d-ta?

— Da, aici sunt, răspunse Emma intrând în celulă. Curajoasa Karja l-a omorât pe Pardero, i-a luat armele și m-a eliberat și pe mine. Acum vom face același lucru cu d-ta.

— Slavă Domnului! zise el răsuflând adânc. Verdoja a plecat?

— Da. Paznicul se întoarce peste un ceas.

— Avem timp destul deci. Senior Mariano e în celula de-alături.

— O să-l eliberăm și pe el. Dar cum să facem? Cu ce să descuiem lanțurile? întrebă îngrijorată Karja.

— N-au nici un fel de lacăt, sunt doar agățate în perete de piroane, însă atât de sus, că nu se poate ajunge până acolo.

Karja se urcă în spatele lui Unger și în câteva minute scoase verigile din piroane. Marinarul era liber. Își frecă membrele amorțite, se ridică în picioare și strigă voios:

— Asta zic și eu noroc în nenorocire! Acum să nu mai pierdem vremea cu întrebări și răspunsuri, ci să ne gândim și la Mariano.

Trecură în celula alăturată și îl scoaseră și pe Mariano din lanțuri.

Tânărul fu de părere ca pumnalele să le oprească fetele, iar pistoalele să le ia ei.

Hotărâră să nu se îndepărteze unul de altul, ca să nu se rătăcească. Totuși împărțiră proviziile în patru părți egale, deoarece nu se putea ști ce se va întâmpla și fiecare trebuia să aibă cu sine partea lui. Unger și Mariano își împărțiră și gloanțele luate de la Pardero, iar la urmă marinarul luă și sticla cu ulei.

Porniră acum să cerceteze subterana. Gangul în care se aflau celulele celor doi bărbați avea o ușă care dădea într-o celulă făcută în stâncă. De aici pornea un alt gang, unde văzură o ușă cu două zăvoare ruginite. După multă trudă izbutiră să tragă zăvoarele, dar ușa nu se putu deschide. Era aceea despre care spunea Verdoja: „Nu o poate deschide, fiindcă nu-i cunoaște secretul".

— Ce-i de făcut? întrebă Mariano.

— Să căutăm, poate descoperim în cele din urmă secretul, fu de părere Unger.

Studiară atent ușa, pipăiră bucată cu bucată peretele, dar zadarnic. Nu găsiră nimic.

— Căutăm degeaba și timpul trece, zise în cele din urmă Mariano. Trebuie să încercăm să scăpăm prin vicleșug. Paznicul trebuie să vină. Să punem mâna pe el și să-l silim să ne scoată de-aici.

— Ar fi singurul și cel mai bun mijloc, răspunse Mariano. Să stingem felinarul — îl vom aprinde după aceea cu aprinzătoarea pe care o avem de la Pardero — și să așteptăm. Unul din noi să rămână în gang, iar celălalt să stea după ușă.

Când o veni paznicul, îl înhățăm și-l înghesuim de perete.

— Și noi ce facem? întrebă Karja.

— Vă ascundeți în celula senioritei Emma. În cealaltă e cadavrul lui Pardero și nu cred că ar fi o tovărășie plăcută pentru dv.

Făcură întocmai după cum plănuiseră. După o bucată de timp se auziră pașii înăbușiți ai paznicului, apoi o bufnitură și pașii se apropiară.

Venea paznicul. Lumina felinarului său juca pe lespezile de piatră și se opri pe ușa deschisă. Omul se opri.

— Senior Pardero? strigă el.

Nu-i răspunse nimeni.

Se dădu mai aproape.

— Ce e? șopti Mariano cu glas schimbat.

— Senior Verdoja a plecat la conac, m-a trimis să te duc și pe d-ta.

— Și ceilalți?

Dacă gangul n-ar fi fost atât de îngust, umed și întunecos, omul nu s-ar fi putut înșela atât de lesne. Așa însă, la lumina slabă a felinarului, corpul ghemuit al lui Mariano și glasul său înăbușit puteau fi luate foarte bine drept ale lui Pardero.

— Au plecat toți? întrebă spaniolul.

— Da. Senior Verdoja ar fi vrut să trimită numai vreo câțiva, s-a temut însă că șiretul ăla de Sternau n-o să poată fi prins cu una cu două. Dacă i-l aduc viu o să le dea un bacșiș gras, dacă îl ucid, o să le dea și atunci ceva, dar mai puțin.

— Păi... le erau caii obosiți.

Unger văzu că Mariano vroia să afle cât mai multe amănunte de la paznic; se temea însă că până la urmă acesta își va da seama că nu vorbea

cu Pardero, de aceea se dădu binișor în spatele mexicanului.

— S-au dus mai întâi la conac să schimbe caii, urmă omul care nu bănuia nimic. De altminteri Mariano și Unger ăștia, cum le-o fi zicând, sunt bine ferecați și n-au cum să fugă.

— Zău! făcu Mariano și ieși la lumină în același moment în care Unger îl apucase pe la spate pe paznic și-i pusese mâna în gât. Omul scăpă felinarul din mână, scoase un horcăit înăbușit, bătu aerul cu mâinile și rămase moale ca o cârpă în brațele lor.

— A leșinat, zise marinarul. S-aprindem felinarul.

Îi dădură drumul jos, aprinseră lămpița și apropiară lumina de fața lui. Ochii îi erau ficși și sticloși, fața pământie.

— Omul nu e leșinat, e mort, zise Mariano.

— Nu se poate! L-am strâns doar puțin de beregată, răspunse mirat Unger.

— Uită-te și d-ta. Ăsta nu e chip de om leșinat. A murit de-a binelea, dar nu de mâna d-tale ci de spaimă.

— Ei drăcia dracului! Mai știi! Pesemne că l-a apucat damblaua de frică. Dobitocul! Acum nu ne mai poate arăta ieșirea din subterană.

— Poate că o găsim și singuri. Să plecăm pe unde a venit el.

— Ușor de zis, senior, dar greu de făcut. Gangurile se aseamănă perfect unele cu altele și pare să fie un adevărat labirint. Și-apoi sunt și uși care nu se pot deschide dacă nu le cunoști secretul.

— O să vedem noi. Mai întâi să ne convingem dacă omul e într-adevăr mort. Să-i luăm deocamdată pistolul și pumnalul; vom avea astfel încă două arme cu noi.

Mariano luă cuțitul și-i făcu pazniculuí o crestătură într-o venă; nu-i ieșiră însă decât o picătură, două de sânge. Îi ascultară inima, dar aceasta își încetase bătăile. Vreme de un sfert de ceas se trudiră zadarnic să-l readucă la viață. Se convinseră în cele din urmă că era într-adevăr mort.

— Inexplicabil! zise Unger. Individul acesta cutreiera gangurile fără cea mai mică frică și la cea dintâi emoție îl lovește damblaua! Să-l ducem lângă cadavrul lui Pardero, ca să nu-l mai vadă fetele.

Îi scotociră mai întîi buzunarele; găsiră la el un ceas, un briceag și o mulțime de țigări, căci mexicanul e de obicei un fumător pasionat.

De-abia după ce luară de-acolo cadavrul le chemară pe fete și le spuseră cele întâmplate.

— Omul nu părea defel să fie un fricos, zise Karja. Probabil că senior Unger i-a strâns prea tare beregata cu mâinile sale puternice.

— Da de unde! făcu acesta supărat. N-o fi fost el fricos, dar își avea pesemne cugetul încărcat de prea multe păcate și spaima l-a omorât. Dar să nu discutăm degeaba. Mai bine să vedem dacă ne-a lăsat individul drumul liber.

Porniră în susul gangului și trecură într-unul lateral pe unde văzuseră că venise paznicul, apoi pe altul, și apoi iar pe altul până ce ajunseră la un perete de stâncă unde se închidea drumul. Se întoarseră iar la gangul dintâi și o luară pe stân-

ga. Deodată se opriră în fața unei uși cu două zăvoare și traseră de ele, dar ușa rămase închisă.

— Și asta e cu secret, rosti Unger cu ciudă.

— Probabil. Să-l căutăm, răspunse Mariano.

Se căzniră ceasuri întregi fără folos. Își încordară toate puterile să scoată ușa din balamale, dar degeaba.

— De prisos toată munca noastră. Trebuie să facem altă încercare, fu de părere Mariano.

— Care?

— Să punem mâna pe Verdoja.

— Bine zis, răspunse Unger. Când Verdoja va vedea că paznicul nu se mai întoarce, își va închipui că i s-a întâmplat ceva și va veni să vadă despre ce e vorba. Îl prindem și facem cu el ce-am făcut cu ăstalalt.

— Dar dacă îl strângi și pe el de gât? strigă Emma.

— Ei aș! Nici nu e nevoie să-l apuc de gât. Noi bărbații îl ținem și voi amândouă îl legați. Ca să scape cu viață și să ne spună care e ieșirea din piramidă.

— E singura noastră șansă de-a scăpa, zise Karja. Până să vină Verdoja o să mai treacă o bucată de timp.

— Atunci dv. căutați să dormiți câteva ceasuri și noi o să veghem.

Așa și făcură. Fetele se culcară în celula lui Mariano, iar el și Unger rămaseră să păzească la ușă în așteptarea lui Verdoja.

Acesta habar n-avea ce-l aștepta. Se dusese cu mexicanii săi la conacul moșiei lui părintești. Hacienda Verdoja se afla la depărtare de două zile de capitala provinciei Chihuahua, dar până la

Mexico era cale de o săptămână, călare. De aceea strămoșii lui Verdoja fuseseră toți moșieri, din tată în fiu, și se îndeletniciseră numai cu creșterea vitelor, ținându-se departe de orice mișcare politică. El era cel dintâi care renunțase la aceste principii. Era orgolios și ambițios și vroia să se facă luat în seamă. Aceasta în Mexic e ceva foarte lesne, dar și greu în același timp. Presimțea că Juarez va ajunge cândva cineva și se lipise de el. Alături de acest aventurier energic, căruia nu-i sosise încă ceasul, se ridicase până la gradul de căpitan. Sfârșitul venise însă prea repede printr-o decădere rușinoasă, căci știa bine că Juarez nu va mai vroi să știe de el.

Era târziu când ajunse la conac. Nu-l aștepta nimeni, toți dormeau. Sculă vreo câțiva argați ca să pregătească la repezeală cai odihniți pentru oamenii aduși de el. Aceștia plecară apoi în goană în direcția de unde veniseră. Erau siguri că vor pune mâna pe Sternau, mort sau viu, în vederea recompensei făgăduite.

După ce-i văzu plecați, Verdoja se gândi și la el. Era neînsurat și o rudă îndepărtată îi vedea de gospodărie. Bătrâna fu foarte mirată când îl văzu venind în puterea nopții, dar mirarea ei se preschimbă în spaimă când băgă de seamă că e ciung și chior. Vru să spună ceva, dar Verdoja i-o tăie scurt și-i porunci să-i aducă repede ceva de mâncare.

În timp ce mânca, spuse bătrânei că va veni un musafir, un anume domn Pardero, așa că să-i pregătească masa și o cameră. Pe urmă se duse să se culce, fiindcă pica de oboseală.

Când se trezi a doua zi dimineața, bătrâna veni să-i aducă șocolata, iar el o întrebă:

— Senior Pardero s-a sculat?

— Care senior Pardero? întrebă ea mirată.

— Domnul pe care îl așteptam aseară.

— A, ăla... Nici n-a mai venit.

— Cum n-a mai venit? strigă Verdoja încremenit. Dar paznicul care trebuia să-l aducă e aici?

— Nu, nu l-am văzut nici pe el.

— Pesemne că te-a furat somnul și nu știi.

— Nu intră nimeni în casă fără știrea mea! se răsti bătrâna indignată. Nici nu m-am mai culcat azi-noapte și am așteptat până la ziuă, dar n-a venit nimeni, înțelege ce-ți spun!

Verdoja tăcu, ieși în curte, porunci să i se pună șaua pe cal și porni în galop spre piramidă. Când ajunse, descălecă și ascunse calul într-un tufiș. Se afla aici o stâncă despicată în crăpăturile căreia crescuse un strat gros de mușchi, iar la poalele stâncii crăpăturile păreau să fie foarte adânci. Verdoja se lăsă la pământ, puse umărul la una din crăpături și dădu la o parte lespedea. În locul ei se căscă o gaură mare cât să poată trece un om. Verdoja se lăsă în gaură și trase lespedea la loc. Păși apoi într-un fel de hrubă unde erau atârnate câteva felinare. Aprinse unul și se îndreptă spre un gang care răspundea în subterană. Urcă vreo câteva trepte, coborî altele, coti când la dreapta, când la stânga, ajunse la celule, deschise o ușă, o închise la loc, apoi alta, și iar o alta, toate apăsând pe un resort, care lăsa să se audă un sunet metalic strident.

Urcă iar o scară, și după ce deschise și aci câteva uși în același mod misterios, ajunse și la ușa pe care prizonierii se căzniseră zadarnic s-o deschidă. Apăsă pe un buton și, deși ușa avea două zăvoare mari, se deschise imediat. De aci se duse la celelalte, unde-i închisese pe Mariano și pe Unger, ferecați în lanțuri.

Încuiase toate ușile în urma lui. Nu bănuia nici pe departe ce surpriză îl aștepta.

Păși agale, fără nici o grijă. Când ajunse în gangul unde erau celulele fetelor, lumina felinarului căzu brusc pe chipul lui Mariano. N-apucă bine să-l vadă și se simți apucat pe la spate și-l auzi pe Unger strigând:

— Am pus mâna pe el!

— Încă nu! răcni Verdoja, care cu o smucitură îi scăpă din mâini și-i dădu cu atâta putere un picior în burtă lui Mariano încât acesta căzu grămadă la pământ. Apoi o luă la fugă cu felinarul în mână drept înainte.

Înțelese imediat cum stau lucrurile. Pardero și paznicul fuseseră uciși, altfel prizonierii n-ar fi acuma liberi. Trebuia cu orice preț să le scape și să încuie ușile ca ei să nu mai aibă pe unde ieși. De aceea renunțase la luptă și o luase la fugă.

— După el! strigă Unger.

Mariano se dezmetici repede și sări în picioare.

— Și fetele? strigă el.

— Lasă-le!

— Dar dacă ne rătăcim de ele? Mă duc să le aduc.

— Doamne sfinte! strigă Unger oprindu-se în ușă, și-a zdrobit oasele!

— Unde? Unde? întrebă Mariano gâfâind.

— Colo jos.

Veniră și cele două fete, care vrură să închidă ușa după ele, dar Mariano le opri la timp.

— Pentru Dumnezeu, ce vreți să faceți? strigă el îngrozit. Dacă închideți ușa suntem pierduți, fiindcă n-am mai putea-o deschide și am rămâne în vecii vecilor aici, pe locul acesta strâmt unde de-abia am avea loc toți patru.

Așa și era. Încăperea era pătrată, tăiată drept la mijloc, de la un capăt la altul, de o deschizătură lată de cinci metri, și cu o adâncime mult mai mare, deasupra căreia fusese pusă o scândură îngustă drept punte. Distanța de la ușă la deschizătură nu era nici de un metru, așa că erai amenințat în fiece moment să te rostogolești în abisul acela îngrozitor.

La lumina felinarului văzură că în tavan era o gaură aidoma celei de la picioarele lor.

— Aici a fost cândva un puț, zise Mariano.

— Ia ascultați! zise Unger, care se lăsă în genunchi și strigă aplecându-se peste groapă:

— Verdoja!

Un geamăt îngrozitor îi răspunse.

— Ești în simțiri?

Gemetele se repetară, dar nu deslușiră cuvintele.

— Te putem ajuta? întrebă iar marinarul.

Drept răspuns, auziră aceleași gemete.

— Nenorocitul, e pierdut! A căzut de la mai bine de douăzeci de metri, zise Mariano cu milă.

— Și-a primit pedeapsa, murmură Karja cu o privire sălbatică în ochii ei întunecați. Dar noi ce ne facem acum?

— Ușa e deschisă, poate că reușim să aflăm secretul, răspunse Emma.

Luminară ușa și se trudiră multă vreme să găsească vreun buton care să fie în legătură cu resortul prin care ușa se deschidea și se închidea de la sine, dar nu găsiră nimic. Peste abis nu puteau trece. Gemetele lui Verdoja erau din ce în ce mai sfâșietoare și le făcea milă. Se întoarseră în gangul unde erau celulele, lăsând ușa deschisă. Se priveau descurajați, neștiind ce să facă.

— Să vedem dacă Verdoja n-a lăsat vreo ușă deschisă când a venit încoace, zise Mariano.

O luară iar în susul gangului, ușile erau însă toate închise.

— Vom muri aici de foame, suspină Emma.

— Nu se știe, răspunse Mariano. Dumnezeu nu o să ne părăsească...

— Să mai încercăm, poate că aflăm taina ușilor, fu de părere Unger.

— N-o s-o aflăm niciodată; numai senior Sternau ne poate veni în ajutor, zise Karja.

— Dar dacă l-au prins și l-au ucis banditii lui Verdoja? se tângui Emma.

— Nu cred, știe el cum să le scape printre degete, răspunse marinarul. De altfel să nu ne mai frământăm degeaba cu secretul ușilor, avem o unealtă foarte bună în mână: cuțitele noastre.

— Bine zici, spintecăm ușile, strigă Emma.

Cu toată situația tragică în care se aflau, Unger nu-și putu stăpâni râsul.

— Nu așa, seniorita, lemnul ăsta e tare ca fierul și ne-ar trebui luni întregi și o muncă de uriași ca să tăiem toate ușile, cu riscul ca la urmă abia să nu nimerim ieșirea. Ceea ce zic eu e să dărâmăm o parte din zidul care încadrează ușa, fiindcă aici trebuie să fie secretul.

— Să știi că așa e, încuviință Mariano. Să ne apucăm deci de treabă.

— Mai e și un alt mijloc, zise Karja. Răsucim o frânghie și unul din noi se lasă jos la Verdoja. Trăiește, trebuie să ne spună cum se deschid ușile.

— Din ce să facem frânghia?

— Din curelele cu care am fost legați și din hainele celor două cadavre și, dacă nu ajunge, chiar dintr-ale noastre. Poate că reușim să desprindem și lanțurile din celule. Avem și păturile pe care le luaseră banditii pentru noi. Le tăiem în fâșii și le împletim într-o funie groasă.

Făcură după cum îi sfătuise Karja. Frânghia era lungă de peste douăzeci de metri. O încercară și era destul de trainică, atât cât să țină un om. Mariano, mai slăbuț, se oferi să se lase în fundul puțului.

Aveau cu ei două felinare. Unul și-l atârnă Mariano de gât, luară frânghia și se întoarseră la încăperea unde se afla Verdoja. Acesta gemea jalnic. Mariano își legă un capăt al frânghiei în jurul pieptului, iar celălalt capăt trebuia să-l țină Unger împreună cu fetele.

Tânărul le spuse că la întoarcere să nu-l tragă în sus, ci să-l lase să se cațere pe frânghie, căci se temea că frânghia nu va fi destul de trainică să-l țină la tras.

Deoarece aveau patru ulcioare cu apă, sacrificară unul ca să ude frânghia, pentru a-i da mai multă trăinicie și elasticitate, apoi Unger, Emma și Karja apucară de frânghie și cu un „Doamne-ajută!" Mariano se lăsă în puț.

Marinarul era voinic și puternic, așa că la coborâre n-avea nevoie de ajutorul fetelor. Tână-

rul dispăru în abis. Lumina felinarului său se zărea din ce în ce mai slab, până ce nu mai fu decât o scânteie în adâncul înconjurat de beznă.

— Doamne, Doamne, dacă se asfixiază? strigă Emma. Puțul e adânc și trebuie să fie plin de gaze.

— Nu-l auzi pe Verdoja gemând? Dacă ar fi așa, ar fi murit de mult, răspunse Unger.

Când nu mai rămase sus decât vreo doi metri de frânghie, simțiră că Mariano a ajuns în fundul puțului. Rămaseră nemișcați ascultând.

Puțul era, după cum am spus, nu rotund, ci pătrat, cu pereții drepți și netezi. Cu veacuri în urmă trebuie să fi conținut apă, acum era însă complet secat. Mariano se afla într-o scobitură de stâncă poroasă, înconjurat de jur-împrejur de un strat de pământ nisipos care absorbise cu timpul apa.

Îl căută cu privirea pe Verdoja și-l văzu chircit ca un câine la picioarele lui, gemând și tânguindu-se; la gură avea spume de sânge; ținea ochiul sănătos deschis și se cunoștea că e perfect conștient de ce se petrece.

— Nu te mai boci așa, am venit să te scot, îi zise tânărul.

Nenorocitul își curmă gemetele și-l privi cu o ură îngrozitoare în ochi.

— Unde e Pardero? întrebă el.

Se vedea bine că efortul pe care-l făcea ca să vorbească îi pricinuia dureri cumplite.

— Mort! răspunse Mariano.

— Și paznicul?

— Mort și el.

— Fetele?

— Sunt sus cu noi.

— Ucigașilor! șopti el.

— Nu insulta, ticălosule! Tu singur ești vinovat de cele ce s-au întâmplat. Și totuși noi o să te salvăm.

— Voi? Cum? întrebă Verdoja.

— Te legăm de frânghie, te ridicăm de-aici și te ducem la conac.

Chipul schimonosit de durere al lui Verdoja se lumină o clipă, apoi se întunecă iar.

— Cum veți reuși să ieșiți din piramidă? întrebă el.

— O să ne spui secretul ușilor și drumul spre ieșire.

— A, nu-l cunoașteți? O bucurie sălbatică îi luci în ochi și fața i se schimonosi de bucurie și mai grozav decât de durere.

— Să... muriți de foame... de sete... aici cu mine... bolborosi el.

— N-o să murim, fiindcă nici tu nu vrei să mori, și numai noi te putem salva, răspunse foarte calm Mariano.

— Să mă salvați! Schilod, fără mâini, fără picioare... șira spinării ruptă... Eu... eu... trebuie să mor!

— Nu, n-ai să mori, te vom salva.

— Nu, nu! Să muriți și voi... aici... cu mine... repetă el și gura i se strâmbă într-un rânjet feroce.

— E ultimul tău cuvânt? întrebă Mariano, care începuse să-și piardă răbdarea.

— Da, ultimul... scrâșni el, ultimul, ultimul, ultimul...

— Bine, până acum ți-am vorbit calm, văd însă că n-ajută, de aceea o să întorc foaia. Se mai găsesc mijloace pentru ticăloși de soiul tău. N-avem poftă să ne prăpădim aici din pricina răutății tale, zise Mariano. Îngenunche lângă Verdoja, îl apucă de brațe în locul unde îi erau rupte și apăsă cu toată puterea. Nenorocitul scoase un răcnet atât de înfiorător, încât Mariano își închipui că s-a cutremurat întreaga piramidă.

— Cum se deschid ușile? Spune! scrâșni el printre dinți.

— Nu spun! zbieră Verdoja.

— Ba o să spui, repede, și Mariano apăsă din toate puterile pe oasele sfărâmate ale nenorocitului. Urletele acestuia întreceau orice închipuire omenească. Tot nu răspunse la întrebare. Atunci Mariano îl apucă de picioare ; nu folosi la nimic, căci Verdoja își frânsese șira spinării și nu mai simțea nimic de la mijloc în jos și râdea batjocoritor.

— Râzi, Satano! Dar sunt dureri încă și mai grozave, o să vezi tu, scrâșni Mariano scos din fire.

Îl apucă de umeri și-l smuci o dată atât de tare, încât crezu că i-a scos brațele din loc. Verdoja scoase un urlet de fiară, dar tot nu răspunse.

— Omule, tu l-ai întrecut pe dracu! strigă Mariano. Atunci, mori ca un câine! Dumnezeu nu o să ne lase.

Și cu aceste cuvinte apucă frânghia, se răzgândi însă, scotoci buzunarele ticălosului și scoase tot ce găsi în ele.

— Tâlharule! scrâșni Verdoja.

— Lasă că ție tot nu-ți mai trebuie și s-ar putea să ne prindă bine, râse Mariano apucând frânghia și începând să se cațere pe ea. Când ajunse

sus, ceilalți îl întrebară cu înfrigurare dacă a aflat secretul ușilor. Mariano le povesti însă scena cu Verdoja și torturile pe care le întrebuințase dar care nu duseseră la nici un rezultat. Fetele se înfiorară, Unger însă îi zise nemulțumit:

— De ce nu l-ai omorât? Câinele!

— Mai bine așa, lasă-l să se chinuiască. Să moară ca un ticălos ce e, răspunse Mariano supărat.

— Așadar nu ne mai rămâne decât să încercăm cum am plănuit: să scoatem cărămizile din jurul ușii. Când vom cunoaște mecanismul uneia, le vom putea deschide pe toate.

Se întoarseră în gangul unde era ușa pe care intrase ultima oară Verdoja.

12. PE URMELE DISPĂRUȚILOR

Pedro Arbellez rămăsese peste noapte împreună cu Anton Unger la hacienda Vandacua, unde avea de făcut niște socoteli și nu știa că în timpul acesta fata lui fusese răpită de bandiții lui Verdoja.

A doua zi dimineața, când se sculă bătrâna Maria Hermoyes și n-o văzu, își închipui că a ieșit la plimbare pe câmp, cum făcea și în alte dăți. Musafirii de asemenea. Dar când văzu că a trecut prânzul și după-amiaza și că nu s-au mai întors, se înspăimântă.

Spre seară veni și Arbellez cu Anton. Vestea dispariției Emmei și a celorlalți îl făcu pe arendaș să-și piardă capul. Alergă de colo până colo frângându-și mâinile, pe când Săgeata-trăsnetului își păstra calmul și sângele rece. Nu mai era acum omul prăpădit de boală, își recăpătase energia pe de-a-ntregul. În mai puțin de un sfert de ceas înțelese din urmele lăsate de bandiți, și pe care numai un om al pustiului le putea cunoaște, aproape tot ce se întâmplase. După alt sfert de ceas era în șa și zbura ca o săgeată, însoțit de bătrânul Francisco, peste câmpie, îndreptându-se spre pus-

tiu. Luaseră cu ei cai de schimb, provizii și ceva de-ale îmbrăcăminții pentru cei dispăruți.

Săgeata-trăsnetului — cum îi vom spune de-acum încolo — avea încă vreo câteva ceasuri înaintea lui până a nu se fi întunecat de-a binelea; își zise, pe drept cuvânt, că banditii vor fi părăsit hacienda după miezul nopții, deci aveau un avans de mai bine de douăsprezece ore pe care spera să-l câștige pe drum. Ajunse însă la poalele dealului când Verdoja apucase să intre în pustiul Mapimi.

Când faimosul om al pustiului fu la locul unde mexicanii își făcuseră în ajun lagărul, reconstitui în gând, după urmele găsite, tot ce se petrecuse cu prizonierii. Fiecare fir de iarbă, orice urmă de picior era pentru el ca o carte deschisă în care citea întreaga dramă petrecută acolo.

— Ah, murmură el deodată, asta ce-o mai fi? Aici s-a dat o luptă crâncenă. Se cunoaște cum cineva s-a înțepenit bine în călcâie, pe când altul în vârful degetelor, căutând să se apere; pe urmă învingătorul a luat-o la fugă. Pare că a ridicat pe careva în brațe și l-a azvârlit în ceilalți ca să-și croiască drum.

Săgeata-trăsnetului ocoli tăciunii stinși studiind mai departe.

Ici, urmă el, au fost rezemate puștile una de alta. O pușcă a smuls-o fugarul în treacăt. A fost probabil unul de-ai noștri, cred că Sternau.

Căutătorul porni iar la drum cu Francisco, căruia îi explica tot ce credea el. Se luară după urmele fugarului și ale dușmanilor săi care duceau mai întâi spre apus apoi spre miazăzi. Cu multă iscusință cercetătorul descifră cele mai mici amă-

nunte: uciderea celor dintâi doi banditi porniți în urmărirea fugarului, apoi a celorlalți doi și apoi, curând, dădu și de mormântul lor.

— Vezi d-ta aici urmele astea de copite? zise el către Francisco. Doi din cai n-aveau călăreți, numai al treilea purta o povară în spinare, probabil pe doctor. Îi luase ca să-i aibă de schimb. A pornit-o apoi spre răsărit și a făcut așa ca să le vină în spate banditilor. Îl avem deci și pe el și pe ei înaintea noastră.

La cuvintele acestea privi cu încordare în față ca și când s-ar fi așteptat să-i zărească. Deodată tresări. Văzu o nouă moviliță de nisip care nu-și avea nici un rost acolo. Nu putea fi o simplă întâmplare și nici nisipul îngrămădit de vânt. Se vedea bine că era făcută de mână omenească.

— Cu siguranță că e un semn lăsat de Sternau, zise el cu bucurie. Să vedem ce-o fi în ea.

Începu să scormonească nisipul și scoase dinăuntru o hârtie împăturită în care scria următoarele:

„Eu am reușit să fug, ceilalți sunt tot prizonieri, dar sănătoși. Am cu mine trei cai, arme și muniții destule. Verdoja m-a lovit în cap, pe când mă aflam în curtea conacului. Era cu Pardero și încă unsprezece mexicani. Au intrat prin fereastra camerei falsului ofițer și i-au atras pe prietenii noștri în cursă. Au uitat să mă caute în buzunare. Am hârtie și creion la mine, așa că v-am putut scrie aceste rânduri. Prizonierii vor fi eliberați de mine — fiți deci fără grijă! Luați-vă după urmele mele și nu zăboviți pe drum.

Sternau

3 septembrie 1849, ora 9 dimineața.

Plin de bucurie, Săgeta-trăsnetului sări în șa și porni în goana calului, urmat de Francisco. Caii mexicani nu obosesc lesne, nici chiar după o zi întreagă de drum, așa că aceștia, luați odihniți de la conac, alergau ca vântul. Dar fiindcă și doctorul gonea cât putea, era greu să-l ajungă atât de curând.

Călăriră fără răgaz până târziu după-amiază, când zăriră în depărtare trei puncte mici negre.

— El e și cei doi cai luați de la banditi, strigă Săgeata-trăsnetului. Trebuie neapărat să-l ajungem până a nu se înnopta.

Dădură pinteni cailor, care goneau ca nălucile. Trecu o jumătate de ceas; punctele creșteau din ce în ce până ce deslușiră un călăreț și doi cai fără povară. Deodată se văzu bine cum călărețul ridicase pușca și o rotea deasupra capului.

— S-a întors și ne-a văzut, zise Săgeata-trăsnetului.

— Crede că suntem dușmani, altminteri s-ar opri să ne aștepte, răspunse Francisco.

— Ești foarte priceput în meseria ta, dragul meu, dar om al savanelor nu ești, zise zâmbind Săgeata-trăsnetului. Ca să ne aștepte, ar însemna să piardă din timp și spațiu și acum fiecare clipă e prețioasă. Pe întuneric nu se pot vedea urmele banditilor și rămânem în urmă, pe când ei înaintează tot mai mult. De aceea trebuie să ne folosim de timp cât mai e lumină, și doctorul se așteaptă să-l ajungem din urmă.

— S-ar fi putut însă să fie niște dușmani.

— Cu atât mai mult n-ar avea nici un interes să ne aștepte. Bănuiește însă că suntem de-ai lui. Uite, ne face iar semn.

Acum ridică și Săgeata-trăsnetului pușca și o roti deasupra capului ca să-l priceapă doctorul.

— Ne apropiem din ce în ce de el, zise Francisco.

— Nu-i de mirare; caii noștri sunt odihniți, pe când ai lui nu. Și-apoi, e mai voinic ca noi, deci și mai greu de dus. Uite, acum schimbă calul.

Într-adevăr, Sternau sărise din fugă în spinarea unuia din caii pe care-i ducea cu sine.

Distanța dintre ei scădea mereu. Își puteau auzi chiar glasul.

— Domnule Sternau, strigă Săgeata-trăsnetului în limba germană.

Doctorul întoarse capul și răspunse cu glasul lui puternic:

— Bună ziua, domnule Unger. Te-am recunoscut de mult.

— După ce?

— Numai un cunoscător al pustiului călărește în felul acesta și știam că la del Erina rămăseseși singur d-ta. Dar hai mai repede!

— Vin îndată.

Săgeata-trăsnetului se săltă în șa ca să ușureze calului povara și scoase un fluierat strident. Calul se repezi ca fulgerul, al lui Francisco la fel, și după câteva minute călăreau amândoi alături de Sternau.

— Bine-ați venit, le zise el voios. Dar de ce-ați luat atâtea bulendre cu dv.?

— Sunt numai lucruri folositoare, răspunse Săgeata-trăsnetului zâmbind. Socot că prietenii noștri vor fi cam goluți și le-am luat haine și arme.

— Zău? zise doctorul bucuros.

— Da, de toate.

— Foarte bine ați făcut. Ce mai e pe la conac? Când s-a descoperit lipsa noastră?

Săgeata-trăsnetului îi povesti ce și cum, în timp ce caii goneau de zor. Când se înnoptă și urmele banditilor nu se mai putură deosebi prin întuneric, poposiră pe un loc cu iarba rară unde caii aveau ce paște. Nu găsiră însă nici o așchie ca să facă foc, așa că trebuiră să rămână pe întuneric. De altfel nici nu aveau chef de vorbă fiindcă se cerea să se odihnească bine în vederea lungului drum pe care îl mai aveau de făcut.

Când se lumină de ziuă încălecară și o porniră în goană prin pustiu.

13. INIMĂ-DE-URS ȘI UCIGĂTORUL-DE-BIVOLI

La hotarul de miazăzi al Noului Mexic și Arizona, în vecinătatea lui Rio Grande del Norte, se află la sud de acest însemnat râu al Mexicului un șes întins, ici, colo întrerupt de un șir de dealuri care coboară la răsărit și nord-est în câmpiile indienilor comanși. Șesul însă e al apașilor și între aceste două triburi dăinuie dintotdeauna o ură de moarte.

Comanșii fuseseră chemați în Mexic pentru a mări numărul trupelor guvernamentale. Alergaseră în număr mare nădăjduind să se întoarcă cu prăzi bogate. Porniseră mii și mii, dar nu fățiș, ci împărțiți în cete și pe furiș, ca să nu prindă de veste dușmanii lor neîmpăcați, apașii.

Cu vreo săptămână înainte de întâmplările povestite mai sus, se putea vedea pe șes, într-o mică prerie, o mare agitație. Era perioada când bivolii sălbatici pornesc în cârduri spre regiunile de la miazăzi. Acesta e prilejul când indienii vin să-i pândească prin locurile de trecere pentru a-și face proviziile de carne pentru iarnă.

Soarele apăruse de mult la orizont, luminând cu sulițele lui de foc un spectacol sângeros. Cât

cuprindeai cu ochii, leșuri de bivoli uciși și trupuri arămii alergând de colo până colo îndeletnicindu-se cu „facerea cărnii", cum numesc oamenii preriilor această operație. Focuri numeroase, deasupra cărora sfârâiau hălci mari de carne, sute de cureluțe și sfori legate de stâlpi pe care atârnau felii subțiri de carne de bivol, ca să le usuce vântul și soarele.

În mijlocul acestui tablou atât de pitoresc se ridicau trei corturi. Erau făcute din piei de bivoli și împodobite cu pene de vultur, semn că slujeau de acoperământ unor șefi vestiți printre indieni. În două din aceste corturi nu se afla acum nimeni. În fața celui de-al treilea însă, stătea un bătrân indian, tatuat din cap până în picioare. Își înfășurase trupul într-o piele de cerb tăbăcită, iar alături de el se vedea o pușcă cu țeava lungă. Cicatrice numeroase îi brăzdau trupul și părul îi era strâns în vârful capului într-un fel de coc, în care stăteau înfipte cinci pene de vultur.

Omul acesta era Calul-înaripat, una din cele mai de seamă căpetenii ale apașilor. Era cărunt tot și nu mai avea destulă putere să vâneze bivoli, dar inima îi era încă tânără și mintea ageră, de aceea vorba lui avea precumpăneală. În sfat era prețuit mai mult decât părerile a sute de războinici. Fiindcă nu mai putea lua parte la vânătoare, stătea înaintea cortului său și privea la spectacolul care se desfășura sub ochii lui. Vânătorii de bivoli erau mulți, căci se întovărășiseră alte trei triburi prietene apașilor.

Șesul era presărat cu tufișuri, și printre aceste mici insule de verdeață se dădeau luptele între vânat și vânători. În apropierea celor trei corturi ale

căpeteniilor triburilor se afla un tufiș des. Părea că bătrânul șef nici nu se uita într-acolo, totuși ochiul lui ager zărise crăcile mișcându-se. Puse mâna pe pușcă și vru să tragă, crezând că e vreo sălbăticiune mai măruntă, dar văzu un om ivindu-se dintre tufe și apropiindu-se de el. Era un apaș, un străin. Cum putuse el ajunge până în mijlocul lor, fără să fie simțit de cineva?

Calul-înaripat rămase cu degetul pe trăgaci, dar străinul ridică mâna stângă în semn că n-are gânduri dușmănoase. Era îmbrăcat tot în veșminte de piele de bivol și la spate purta o pușcă grea cu două țevi. La brâu avea pe lângă teașca de muniții, un cuțit și un tomahawk. Chipul îi era arămiu, era deci un indian.

Străinul se așeză jos, la stânga bătrânului, puse mai încolo pușca, tomahawkul și cuțitul, dovada intențiilor sale pașnice, și zise în limba indiană:

— Feciorii apașilor au avut astăzi o vânătoare îmbelșugată. Marele Spirit a fost binevoitor vitejilor săi fii.

Bătrânul era încredințat că avea de-a face cu un războinic renumit, totuși răspunse foarte liniștit:

— Apașii vânează acum ca să-și pregătească merinde, dar știe să-și nimerească la nevoie vrăjmașii, și mai bine decât bivolii.

Calul-înaripat a spus adevărul, încuviință străinul.

Chipul bătrânului se însenină.

— Mă cunoști tu, străinule?

— Nu te-am văzut nicicând, dar faima ta a străbătut dincolo de dealuri și câmpii; cine te vede, te recunoaște numaidecât.

— Calul-înaripat e o căpetenie a tribului; poartă pene de vultur și stă călare pe cal când pornește din lagăr.

În cuvintele lui era un tâlc pe care străinul îl înțelese, căci răspunse îndată:

— Și alte căpetenii au cai, dar îi ascund când pornesc în iscoadă. Au și ele drept să poarte pene de vultur și la brâu scalpurile a treizeci de dușmani uciși, dar nu vor să se dea astfel în vileag străinilor. Capul nu le-a încărunțit încă, totuși știu că o punguță cu șiretenie prinde de multe ori mai bine ca un cort plin cu pulbere și gloanțe.

Cuvintele lui făcură mare impresie asupra bătrânului. Multe pene de vultur și peste treizeci de vrăjmași! De atâta vitejie nu se poate lăuda nici Calul-înaripat, de aceea zise:

— Străinul e curajos și șiret, numai un războinic vestit poate fi așa, fiindcă numai un astfel de om se poate furișa în mijlocul dușmanilor. Străinule, tu nu ești un comanș. Fiii apașilor sunt porniți după vânat, dar nu la luptă, securea de război e îngropată în pământ. A venit printre noi străinul ca să fumeze pipa păcii?

— A fumat-o mai de mult.

— Atunci străinul e un prieten de-al apașilor?

— E fratele lor. Toți licarilla îl cunosc; de aceea a venit să-l caute aici pe vestitul Shosh-inliett, Inimă-de-urs, căpetenia lor.

Chipul nepăsător al bătrânului se însuflețí. Îi aruncă o privire de admirație străinului și-l întrebă:

— Străinul e frate cu Inimă-de-urs?

— Da.

— Și e îndreptățit să poarte șapte pene de vultur?

— Da.

— Și la cingătoare treizeci de scalpuri dușmane?

— Chiar mai multe.

— Atunci știu cine e. E Mocași-tayiss, Ucigătorul-de-bivoli, de aceea nu poartă penele de vultur la el ci le lasă acasă în wigwamul său.

— Calul-înaripat a ghicit. Fratele meu Inimă-de-urs se află aci printre războinicii apașilor?

— Da. A ucis astăzi peste zece bivoli. Căpetenia mixtecașilor poate să-i vorbească; va fi el însuși fratele nostru și războinicii apașilor se vor înfrăți cu el și nu-l vor ucide.

— Războinicul apașilor nu l-ar putea prinde și ucide, chiar de-ar fi dușmanul lor, răspunse indianul zâmbind. Ucigătorul-de-bivoli nu cunoaște frica și nu există nimeni de care să se teamă.

Bătrînul tăcu, în semn de aprobare, pe urmă îl întrebă:

— Să trimit pe cineva să-ți aducă aici calul?

— Nu, oamenii au treabă cu tăierea bivolilor. O să mă duc eu să-l aduc. Nu-i o rușine pentru un șef să-și îngrijească singur calul care l-a purtat în spinare.

Se ridică de jos și porni să se furișeze printre tufe fără să fie simțit de cineva.

Preria, care era aci numai un fel de îmbucătură a marii savane, dădea într-o pădure deasă care acoperea dealurile și văgăunile de la poalele munților. Ucigătorul-de-bivoli dispăru pe sub copaci, și tocmai vroia să coboare într-o râpă când auzi crengile trosnind și tropot de copite. Se uită să vadă din ce parte venea zgomotul, și văzu un

taur grozav urmărit de un vânător călare. Acesta ducea în spinare tolba cu săgeți, în mâna stângă arcul, iar în dreapta sulița lungă și flexibilă, care e mult mai primejdioasă pentru animal decât un glonț de pușcă. Vânătorul nu părea s-aibă mai mult de douăzeci de ani. Unul mai în vârstă și mai cu experiență ar fi preferat carnea fragedă a unei bivolițe tinere, decît a unui taur bătrân, și nici n-ar fi cutezat să urmărească un animal atât de voinic prin locuri primejdioase ca acelea. În înfierbântarea luptei, însă, vânătorul nu mai ținea seama de nimic. Gonea prin hârtoape și tufe unde crengile îi sfâșiau carnea.

Vânat și vânător apucară pe râpa în fundul căreia se afla ascuns calul Ucigătorului-de-bivoli. Taurul, văzându-se încolțit, își lăsă capul în piept; vânătorul aruncă sulița, dar nu nimeri locul potrivit ca să-l ucidă, și numai îl răni. Înfuriat, taurul se repezi cu coarnele înainte și spintecă burta calului vânătorului. Acesta avusese însă timp să sară la vreme și scăpă de primejdie. Nu mai avea acum altă armă decât cuțitul și săgețile. Într-o clipă slobozi o săgeată care se înfipse în ochiul taurului. Fusese o prezență de spirit cu adevărat uimitoare. Dar taurul mai avea un ochi, și acesta zdravăn. Scoase un răget îngrozitor, rămase o clipă în loc și lăsă iar capul în piept, pregătindu-se să se repeadă asupra vânătorului. De astă dată coarnele lui ascuțite l-ar fi nimerit cu siguranță, dar în același moment un glonte șuieră pe la urechile vânătorului și odată cu pocnitura taurul lăsă capul într-o parte, se cutremură, genunchii i se îndoiră și căzu mort la pământ. Glonțul îi pătrunsese prin ochi de-a dreptul în creier.

Când Ucigătorul-de-bivoli văzuse ce sfîrșit tragic va avea lupta, se lăsase la vale pe povârnișul râpei și împușcase taurul. Vânătorul se întoarse mirat și-l văzu pe indian încărcându-și foarte liniștit pușca.

— I se pare fratelui meu mai gustoasă carnea de taur bătrân decât a unei bivolițe tinere? îl întrebă acesta pe vânător cu ironie. Și găsește mai nimerit să-l ucidă în pădure decât pe câmpie? Ar trebui ca fratele meu să fie mai prevăzător și mai cuminte de-acum încolo.

Cu toată pielea oacheșă a feței, se vedea bine că tânărul roși până în albul ochilor. Zise însă dârz:

— Ce-ți pasă ție dacă mă omora taurul?

— N-are fratele meu părinți ca să-l jelească?

— Tatăl meu e Calul-înaripat, răspunse cu mândrie vânătorul.

— Și pe tine cum te cheamă?

— Numele meu îmi va duce faima peste dealuri și văi.

— Așadar n-ai încă nici un nume? Ai fi murit atunci fără să se poată spune cine a fost îngropat. Tânărul meu frate a scăpat de o mare rușine. Să fie mai cu băgare de seamă de-acum înainte și va purta în viitor un nume care să-i facă fală.

Obiceiul la apași e ca să se dea nume bărbaților de-abia după ce au înfăptuit ceva eroic. E o mare ocară pentru un tânăr să moară fără nume. De aceea mânia tânărului la aceste cuvinte spori.

— Să-ți iau scalpul ca să-mi fac astfel un nume? strigă el trăgând cuțitul de la brâu.

Ucigătorul-de-bivoli zâmbi.

— Până s-apuci tu să-l iei pe al meu, l-aș lua eu de zece ori pe-al tău...

— Încearcă!

Cu aceste cuvinte, tânărul apaș îl apucă pe Ucigătorul-de-bivoli de piept și vru să înfigă cuțitul în el. Dar acesta îi prinse cu un gest fulgerător mâna care ținea cuțitul și i-o strânse cu atâta putere, încât tânărul scoase un urlet de durere și arma îi căzu la pământ.

— De când e obiceiul să se vaite un apaș când îl doare ceva? îl întrebă căpetenia mixtecașilor. Și de când mai e obiceiul să-l ucidă pe acela care i-a salvat viața? Aș avea acum dreptul să-ți iau scalpul, dar te iert fiindcă... uite colo un dușman care e mai vrednic de luptă decât tine, zise el arătând cu mâna spre marginea râpei, unde tufele se dăduseră la o parte și dintre ele apăruse un urs enorm. Era un urs grozav, cenușiu, dintr-aceia cărora americanii le spun *grizly* și care, când se ridică în două labe, e înalt de aproape trei metri, fiind în stare să târască cu el un bou, atât e de puternic. E socotit ca cea mai primejdioasă fiară de pe suprafața pământului. Cine poate înfrânge un urs cenușiu e considerat egal cu un erou care a ucis și a luat scalpurile a zece dușmani.

Ursul adulmecase a pradă și venea întins spre ea.

— Ah! de-aș avea eu acum pușca tatei!... strigă tânărul indian.

Unui apaș nu i se dă armă de foc decât după ce și-a căpătat un nume.

— Uite-o pe-a mea, zise Ucigătorul-de-bivoli.

Apașul îl privi încremenit. Nu putea pricepe cum e cu putință să renunțe cineva la un astfel

de vânat. Văzu însă pe celălalt întinzându-i foarte serios puşca şi înţelese că nu e o glumă. O smuci repede şi alergă în întâmpinarea ursului.

Mai repede decât el fuses însă Ucigătorul-de-bivoli; trase cuţitul de la brâu şi, luând-o pe altă parte, ajunse înaintea tânărului în faţa fiarei. Vroia să supravegheze lupta ca să poată interveni la nevoie. Ursul îşi ochise prada. Era la numai şase paşi de băiat şi se ridicase pe labele dinapoi ca să-l cuprindă în braţe. Indianul se folosi de prilej, ochise şi trase între coaste, chiar în dreptul inimii, apoi sări la o parte cu puşca întinsă spre urs şi cu mâna pe trăgaci. Puşca era cu două ţevi. Fiara mai făcu doi, trei paşi şi se opri, scoase un mormăit, sângele îi ţâşni prin gură şi se prăbuşi la pământ.

— Minunat! strigă Ucigătorul-de-bivoli. Glonţul l-a nimerit drept în inimă. Fratele meu are ochiul ager şi mâna sigură. N-a tremurat o clipă. Fratele meu va fi cândva un mare războinic. Acum are dreptul să i se dea un nume şi eu îi voi fi prietenul lui atâta vreme cât marele Manitou mă va dărui cu viaţă.

Apaşul, care nu clipise în faţa grozavei fiare, începu acum să tremure de bucurie.

— E cu adevărat mort? întrebă el.

— Da. Fratele meu îi poate lua pielea şi păstra capul afumat ca un trofeu, în amintirea celei dintâi fapte eroice pe care a săvârşit-o.

Tânărul se lăsă în genunchi lângă urs, ca să vadă dacă mai dă vreun semn de viaţă. Indianul acesta era mai bucuros de isprava lui decât mulţi albi când primesc cea mai înaltă decoraţie. Se apucă numaidecît să jupoaie ursul, în vreme ce

Ucigătorul-de-bivoli își încărcă pușca, se duse să-și dezlege calul și plecă lăsându-l pe tânăr să-și vadă de treabă.

Când ieși din pădure, soarele scăpătase de după deal; peste o jumătate de ceas va fi noapte. Apașii târau bivolii uciși cu frânghii de curele la locul unde își îngrămădeau vânatul de peste zi. Mixtecașul nu mai veni pe furiș ci în văzul tuturor. Se îndreptă spre corturile căpeteniilor, și când fu lângă ele descălecă. În fața unuia din corturi stătea un indian cu trei pene de vultur înfipte în cocul capului. Era Inimă-de-urs.

— Inima mea a fost dornică de tine, frate, îi zise el întinzându-i mâna. Mulțumesc marelui Manitou că mi-a îngăduit să te revăd. Fii oaspetele cortului meu și vino să fumezi pipa păcii cu frații mei.

Războinicii care stăteau în cerc în jurul lor priveau cu respect la căpetenia mixtecașilor și se dădură la o parte să-i facă loc de trecere. Cei doi indieni se apropiară de cortul bătrânului șef cu care vorbise mai înainte Ucigătorul-de-bivoli; se afla aci și un al treilea șef. Se ridicară amândoi în picioare și-și dădură mâna în semn de bun-sosit.

Apașii se apucară să pregătească cina. Hălci mari de carne de bivol se frigeau în frigare și răspândeau un miros cât se poate de plăcut pentru stomacurile lor flămânde. Numai unul singur lipsea de la ospăț: feciorul bătrânului șef Calul-înaripat, dar nimeni nu-l pomeni. De altfel toți tăceau în vreme ce se pregătea ospățul. E obiceiul la indieni ca să nu se vorbească în timp ce se frige carnea, și numai când e gata căpetenia tribului are dreptul

să înceapă. Deodată privirile tuturor se îndreptară spre o făptură ciudată și grozavă care venea cu pași rari spre ei. Era tânărul apaș. Jupuise ursul de piele, dar îi lăsase capul și și-l pusese peste al lui, așa că blana părea o manta care se târa ca o trenă după el.

Când ajunse lângă cortul tatălui său se opri. Era foarte mirat văzându-l pe străin alături de el, dar nu zise nimic și-i puse la picioare două din labele ursului. Era un omagiu, un semn de cinstire pe care ceilalți nu-l puteau pricepe. Înțeleseră însă că era în legătură cu uciderea ursului, totuși nimeni nu scoase un cuvânt. Nici chiar Calul-înaripat, dar în ochii lui lucea bucuria că feciorul lui doborâse o fiară atât de grozavă cum e ursul cenușiu. În sfârșit, când friptura începu să sfârâie molcom deasupra focului, semn că e aproape gata, Calul-înaripat se sculă în picioare și începu:

— Ziua de astăzi a hărăzit războinicilor apași o mare bucurie: Ucigătorul-de-bivoli, marele șef al mixtecașilor, prietenul fratelui nostru Inimă-de-urs, a venit să fumeze cu ei pipa păcii. Mâna lui e puternică, piciorul sprinten, mintea înțeleaptă și tot ce face sunt fapte de vitejie. Fie binevenit printre noi!

După ce-și sfârși discursul, bătrânul luă un cărbune, aprinse luleaua, trase de șase ori din ea, suflând fumul spre cer, spre pământ și spre cele patru puncte cardinale, apoi o întinse musafirului.

Acesta se ridică de jos și zise:

— Fiii apașilor sunt războinici renumiți prin vitejia lor, căci până și copilandrii lor ucid ursul cu un singur glonț fără măcar să clipească.

La vorbele lui toți își ațintiră privirile la feciorul bătrânului șef. Acesta aflase din cuvintele tatălui său cine era omul căruia avea să-i mulțumească pentru bunătatea lui și inima îi tresări în piept de bucurie. Bătrânului însă i se umeziră ochii când auzi pe un astfel de războinic lăudându-i feciorul.

— Căpetenia mixtecașilor, urmă Ucigătorul-de-bivoli, a venit printre voi să vă aducă o veste mare. Vă va spune-o după cină. Dușmanii voștri sunt și dușmanii lui și prietenii voștri sunt și prietenii lui. El și-ar da viața pentru fiecare din fiii apașilor și va fi bucuros ca faima mixtecașilor să se contopească pe de-a-ntregul cu a lor.

După ce sfârși trase și el șase fumuri din lulea și le împrăștie în aceleași direcții după cum făcuse bătrânul, apoi dădu calumetul lui Inimă-de-urs, care îl trecu și el, la rândul său, celuilalt șef, un alt fiu al bătrânului, și apoi, din mână în mână, la toți războinicii adunați în jurul focului, în afară de tânărul care n-avea încă nume și nu se putea deci bucura de această favoare.

După ce se sfârși solemnitatea, începu cina. Toate hălcile acelea enorme de carne fură înghițite la repezeală, pe urmă bătrânul spuse că e gata s-asculte vestea adusă de Ucigătorul-de-bivoli.

Acesta începu astfel:

— În țara întinsă a Mexicului a izbucnit o mare gâlceavă. Războinicii ca și oamenii pașnici nu erau mulțumiți de căpetenia lor. E un alb și nu-și face datoria cum s-ar cuveni s-o facă. Oamenii și-au ales atunci o altă căpetenie, pe indianul Juarez; acesta e puternic ca un taur, viclean ca o panteră și știe tot ce trebuie să cunoască un șef.

Omul acesta a ascultat glasul neamului său și voiește să-l facă fericit. De aceea a strâns în juru-i tot oameni viteji unul și unul și cutreieră ținuturile ca să adune pe lângă el pe toți cu dragoste de țară. Căpetenia de până acum are frică și a trimis o ștafetă la fiii comanșilor să-i vină în ajutor. Atunci căpeteniile acestora au ținut sfat și i-au făgăduit ajutorul lor. Sute și sute din ei pornesc acum spre Mexic. Vor să se așeze cu toții între imașurile apașilor și Mexic; dacă izbutesc, atunci li se taie războinicilor apași calea spre ținuturile de miazăzi și îi împing spre munți, unde vor duce mare lipsă, fiindcă iarna bate la ușă. Dar căpetenia cea nouă a mexicanilor are dragoste pentru vitejii războinici apași și vrea să-i vadă înfrânți pe câinii de comanși. De aceea m-a trimis pe mine să vă spun că voiește împreună cu voi să-l respingă pe dușman. Comanșii au și pornit la drum, dar dacă apașii se grăbesc și li se pun în cale între pustiul Mapimi și orașul căruia i se zice Chihuahua, dușmanii nu vor mai putea înainta și vor fi biruiți în pustiu.

După ce sfârși, se așeză iar la locul lui. Apașii tăcură multă vreme, apoi Calul-înaripat luă cuvântul:

— Cuvintele fratelui nostru bine le-am auzit și găsim că bine-a grăit. Căpetenia cea nouă e un indian de-al nostru și ne e mai drag decât un alb. Fiii apașilor nu se vor lăsa învinși de câinii de comanși. Calul-înaripat roagă pe frații lui să-și dea părerea.

Inimă-de-urs se sculă atunci în picioare și zise:

— Aveți aici, înaintea voastră, pe fratele meu Ucigătorul-de-bivoli. E un mare războinic, nu se

teme de dușmani și gura lui grăiește adevărul. Nicicând nu va ieși de pe buzele lui un cuvânt care să fie în dauna fiilor și fiicelor apașilor. Mulți comanși am ucis eu împreună cu el și nădăjduiesc să le mai iau încă multe scalpuri. Acestea sunt pe drum, de aceea se cere să nu mai zăbovim nici noi. S-au adunat aci trei neamuri de apași să-și pregătească merinde pentru iarnă. Eu, căpetenia vitejilor licarilla, sunt gata să pornesc îndată la drum, dacă triburile celelalte aflate aci făgăduiesc să ne facă și nouă parte din merinde și să vină pe drum după noi.

Acum luă cuvântul cel de-ai treilea șef, feciorul bătrânului.

— Fratele meu Inimă-de-urs a grăit înțelept, zise el. Războinicii apașilor să nu mai piardă vremea; unul din noi trebuie să plece îndată, fie eu sau altul, după cum sfatul va hotărî.

Așadar toți erau învoiți, mai rămânea acum să-l întrebe și pe vraciul lor.

„Vrăjitorul" sau vraciul tribului își purta cu mândrie însemnele demnității sale: scalpuri, pungi, cozi împletite, bețișoare și steguleț. Se înfășură acum într-o piele de bivol proaspătă și începu un dans care, la lumina jăratecului, părea și mai înfiorător.

Indienii priveau cucernici și nu-și pierdeau defel răbdarea, deși dansul ținu multă vreme. În cele din urmă vraciul se opri, luă două vreascuri aprinse și privi cu mare luare-aminte încotro se îndrepta fumul. Se uită apoi la stele și zise cu glas răsunător:

— Manitou, Marele Spirit, e mânios pe viermii care își zic comanși. Îi dă pe mâna apașilor

și poruncește ca războinicii licarilla să pornească la drum îndată ce soarele se va înălța a doua oară pe cer. Celelalte triburi să plece după ce se va zbici carnea pregătită pentru iarnă.

În cuvintele lui nu era numai aprobarea, ci și hotărârea care trib să pornească mai întâi. Căpetenia acestuia era Inimă-de-urs. Oamenii lui erau cât se poate de voioși de această hotărâre. Li se dădea o zi întreagă pentru pregătiri. Pregătirile erau mai ales zugrăvirea chipului în culorile de război, căci fără aceasta indianul nu are încredere în biruință.

Mai discutară și alte chestiuni, dar se învoiră toți numaidecât, căci erau bucuroși să pornească la luptă împotriva comanșilor.

Acum veni rândul să se hotărască dacă tânărului apaș feciorul Calului-înaripat să i se dea un nume, răsplata cuvenită actului său de bravură la care fusese de față Ucigătorul-de-bivoli. Tânărul stătea tăcut la o parte și nu zicea nimic.

— Fiul mea s-a îmbrăcat în pielea ursului, zise bătrânul. Avea el dreptul s-o facă sau nu?

— Eu l-am ucis, răspunse băiatul.

— Singur?

— Da.

— Cu ce armă?

— Cu puşca pe care mi-a împrumutat-o vestitul șef al mixtecașilor. Îl am martor.

— Căpetenia mixtecașilor a fost martor la lupta feciorului meu cu ursul; văd labele fiarei la picioarele lui. Să ne spună și nouă cum s-au petrecut lucrurile.

Ucigătorul-de-bivoli povesti atunci cele întâmplate, căutând să ocolească tot ce-ar fi putut să-l

jignească pe tânăr și, după ce sfârși, Inimă-de-urs se ridică spunând:

— Feciorul Calului-înaripat a doborât ursul cenușiu cu un singur glonț. E mai mult decât dacă ar fi ucis zece fii de-ai comanșilor. Inima lui e vitează, mâna sigură și ochiul ager; e vrednic să fie primit printre războinici. Inimă-de-urs vroiește să i se dea un nume.

Cererea aceasta era cât se poate de măgulitoare pentru tată și fiu, deoarece ei, interesați în cauză, nu aveau dreptul s-o ceară.

Învingătorul ursului stătea în picioare lângă foc. Ochii îi luceau de mândrie și de bucurie.

— Fratele meu Inimă-de-urs e vestit printre cei mai vestiți, lui am să-i mulțumesc că voi avea și eu un nume. Când va avea loc serbarea?

— Îndată ce fiii apașilor se vor înapoia în wigwamurile lor, răspunse bătrânul.

— Dar se poate să ia parte la lupta împotriva câinilor de comanși unul care n-are încă nume?

— *Nu.*

— Eu însă vreau să-l însoțesc pe Inimă-de-urs, prietenul meu, în Mexic, de aceea vreau să mi se dea chiar de mâine numele.

— Nu e obiceiul. Labele ursului aparțin căpeteniei mixtecașilor, oaspetele nostru; să hotărască el, dacă știe vreunul pentru tine.

— Numele l-am găsit, răspunse Ucigătorul-de-bivoli. Tânărul meu prieten a biruit ursul, de aceea zic să-l cheme *Șoșsesté*, adică *Ucigătorul-urșilor-grizly*. Dacă fratele meu Calul-înaripat îngăduie, tânărul va porni mâine cu noi ca să biruie pe comanși cum l-a biruit pe urs.

Hotărârea faimosului mixtecaș era iarăși o distincție pentru apaș și fu primită numaidecât.

Sfatul luă sfârșit, dar căpeteniile celor trei triburi de apași stătură încă mult de vorbă, discutând cu gravitate despre luptele care îi așteptau. În cele din urmă, se făcu liniște. Lagărul era păzit de santinele care se schimbau din ceas în ceas.

A doua zi dimineață avu loc serbarea așa-zisului botez, când cele două labe de urs fripte aveau rolul principal.

Ucigătorul-ursilor-grizly primi în dar cea mai bună pușcă a tatălui său și, ca fecior al unei căpetenii de trib, dreptul să poarte o pană de vultur în vîrful capului. După-amiază se începu zugrăveala de război a feței. Erau peste două sute de inși care porneau la luptă în zorii zilei și aveau de lucru cu pregătirile, împodobindu-și îmbrăcămintea și armele cu trofeele luptelor anterioare.

Când armata aceasta părăsi a doua zi lagărul, apașii fură petrecuți o bucată de drum de ceilalți apoi, după ce se depărtară, formară convoiul după obiceiul indian, adică mergând unul în urma altuia. Cel mai bătrân dintre războinici fu însărcinat cu conducerea convoiului, pe cînd Ucigătorul-de-bivoli, Inimă-de-urs și Ucigătorul-ursilor-grizly porniră în goana cailor ca să cerceteze locurile pe unde avea să treacă convoiul și să vadă dacă nu-i așteaptă vreo primejdie.

Deoarece ar fi fost o lipsă de prevedere s-o ia pe câmpie, merseră peste dealuri și văi ca să coboare la șes. Drumul acesta pe ocolite îi întârzie mult dar nu puteau face altfel. Dacă ar fi luat-o de-a dreptul prin prerie, ar fi fost expuși la un

atac neprevăzut. De-abia a cincea zi de la plecare cei trei călăreți ajunseră în pustiul Mapimi. Deodată toți trei își struniră caii în același timp, căci zăriseră urme.

— Copite de cai, zise Ucigătorul-urșilor-grizly, care descălecase.

— Să le numere fratele meu și să-mi spună câți au fost, zise Inimă-de-urs, vrând să-l pună la probă pe tânărul apaș.

Acesta examină urmele, apoi răspunse:

— Treisprezece.

— Așa e. Și călăreții cine erau?

— Albi.

— După ce cunoaște fratele meu că au fost albi?

— N-au mers unul în urma celuilalt, se văd deslușit toate urmele de copite.

— Când au trecut pe-aici?

Tânărul apaș se apucă iar să cerceteze, se aplecă, apoi zise:

— Soarele e acum drept deasupra capului nostru; au trecut ieri, după răsăritul lui.

— Erau grăbiți?

— Foarte. Copitele cailor au răscolit nisipul și l-au azvârlit în urmă, semn că alergau în goană.

— Bine a văzut fratele meu. Ar putea el acum să-mi spună dacă erau oameni pașnici sau nu?

Tânărul îl privi nedumerit și clătină capul îngândurat.

— Cine poate cunoaște așa ceva după urmele cailor? întrebă el.

— O să-i dovedesc eu acum fratelui meu că se poate. Mapimi cere patru zile de drum călare ca să-l străbaţi. Cine a călărit trei zile în şir îşi ştie calul obosit şi caută pe cât se poate să-l cruţe. Urmele de copită nu sunt uşoare ca la galop, ci foarte adânci; nici săriturile lungi, ci scurte. Caii erau peste măsură zoriţi de călăreţi, semn că fugeau de cineva.

Apaşul încercă să se justifice.

— Şi cine e urmărit goneşte, zise el.

— Dacă ar fi fost aşa, s-ar fi ţinut în urma fugarului şi nici nu se vede o altă urmă; aşadar ei erau urmăriţi şi fugeau de urmăritori.

— Fratele meu, Inimă-de-urs, are dreptate, încuviinţă şi Ucigătorul-de-bivoli. Urmăritorii pot fi din moment în moment aici şi nu trebuie să ne vadă. Ucigătorul-urşilor-grizly să se întoarcă îndată să le spună războinicilor apaşi să se îndrepte spre miazănoapte şi să ne aştepte după dealurile care mărginesc pustiul. În vremea asta noi vom căuta să dăm de rostul urmelor.

Tânărul apaş încălecă şi porni în goana calului, pe când cei doi indieni cercetau cu băgare de seamă urmele. Deodată se priviră cu înţeles.

— Fugarii s-au dus spre apus, zise Ucigătorul-de-bivoli.

— De-a dreptul spre trecătoare. Primejdios loc...

— Poate că fugarii au vrut să întindă o cursă urmăritorilor. Ia să vedem!

— Să ne ştergem mai întâi urmele, fiindcă s-ar putea s-avem de-a face cu duşmani.

Împrăștiară nisipul peste urme pe o bună bucată de drum, încălecară și făcură un ocol prin pustiu, până ce ajunseră la poalele munților care mărginesc în partea de vest pustiul Mapimi. Se afla aci o trecătoare foarte primejdioasă, cu urcușul și coborâșul plin de râpe și prăpăstii. În sfârșit urcară coama unui deal de unde se putea vedea bine trecătoarea. Aci trebuiau mexicanii lui Verdoja s-aștepte să treacă Sternau, ca să-l prindă sau să-l împuște, intenție de care, bineînțeles, indienii habar n-aveau. Descălecară, ascunseră caii în niște tufe și priviră în vale.

— Ah! exclamă deodată Inimă-de-urs.

Exlamația lui era pentru celălalt o dovadă că ochii ageri ai indianului zăriseră ceva. Se uită și el în direcția unde îi arăta tovarășul său și văzu un om urcând povârnișul. De la depărtarea unde se aflau ei, omul se vedea numai cât un cărăbuș, totuși pe măsură ce înainta se putea deslușI din ce în ce mai bine.

— Un mexican! zise Ucigătorul-de-bivoli.

— Așa e, pare să fie chiar mai mulți, mai încolo de coastă.

— Pândesc pe cineva.

Omul urcă dealul, puse mâna streașină la ochi și scrută depărtarea. Se uitară și ei în aceeași direcție.

— Vin! șopti Ucigătorul-de-bivoli.

— Sunt trei oameni călări, răspunse Inimă-de-urs, a cărui privire era tot atât de ageră ca și a tovarășului său.

— Să fie ăștia urmăritorii?

— Nu cred ca trei inși să urmărească pe alți treisprezece.

— De ce nu? Dacă sunt oameni voinici... De altminteri s-ar putea să fie cercetași trimiși înainte și ceata să vină mai pe urmă.

— S-așteptăm și vom vedea noi ce-o să mai fie.

Îl observau acum pe mexicanul din vârful dealului; acesta îi zărise și el pe călăreți, căci scoase un strigăt și coborî în fugă coasta.

— Dă de veste celorlalți care trebuie să fie ascunși pe undeva pe-aproape, zise unul din indieni.

Așa și era, căci imediat după aceea apărură încă doi și se ascunseră în spatele unui colț de stâncă.

— Au să-i omoare, zise Inimă-de-urs.

— Dar de ce sunt numai trei când noi am văzut după urme că au fost treisprezece?

— Probabil că tovarășii lor și-au văzut de drum. Au socotit pesemne că sunt de-ajuns ca să ucidă mișelește pe la spate trei viteji.

— Să le dăm de știre?

— Nu numai atât, să le venim chiar în ajutor, dacă vedem că merită. Trebuie să căutăm ca în scurtul timp până s-ajungă ei aici, noi să ieșim în spatele acelora de colo.

Zis și făcut. Coborâră în fugă dealul pe după tufișurile care dominau trecătoarea, se furișară la locul unde așteptau cei trei mexicani și se ascunseră după niște bolovani. Îi puteau vedea de-aici foarte bine; de asemenea și întreaga vale de dincolo de trecătoare.

Se auzi tropot de cai și drumeții apărură în raza vederii lor.

— Ah, răcni Inimă-de-urs, acesta e Itinti-ka, Săgeata-trăsnetului, fratele nostru. Îl știam bolnav...

— Și Francisco, argatul lui Arbellez? Oare ce-or fi căutând ei pe-aci? Nu cumva s-a întâmplat ceva la conac? adăugă Ucigătorul-de-bivoli îngrijorat.

— O să aflăm noi numaidecât. A, dar uite-l și pe fratele meu Matava-se! De unde până unde?

— L-am cunoscut și eu acum câteva luni la hacienda del Erina.

— Să-i omorâm pe acești trei mexicani!

— Să vedem mai întâi ce gânduri au. Dacă pun mâna pe arme îi împușcăm pe loc.

Mexicanii stăteau și ei ascunși după un bolovan și șușoteau între ei. Așteptau ca Sternau să ajungă de-abia a doua zi și acum sosea cu încă doi. Cine să fie aceștia?

— Pesemne că s-au întâlnit pe drum, zise unul din mexicani. Ei, acum ce facem? De prins nu mai poate fi vorba, fiindcă nu e singur, dar de împușcat ne va fi ușor.

— Și pe ceilalți să-i lăsăm să fugă? întrebă altul.

— Ei aș! Ca să se ducă să spună la conac? Mai avem însă timp. N-au ajuns încă în bătaia puștilor noastre și nu trebuie să ne scape nici unul, să-i doborâm pe toți trei deodată, altminteri s-ar putea s-o pățim rău de tot cu afurisitul ăsta de Sternau.

— Dacă ne-ar veni ajutoarele trimise de Verdoja i-am putea prinde pe toți trei, adăugă al treilea mexican.

— N-avem trebuință de alții, suntem doar oameni în putere!

Ei nu bănuiau că, în spatele lor, se aflau doi inși care le spionau orice mișcare.

În vremea aceasta doctorul cu prietenii lui se apropiau mereu. Lăsase calul la pas și examina cu luare-aminte valea și distanța de la un perete la altul.

— Primejdios loc, zise el. Dacă Verdoja n-a pus pe cineva să ne pândească aici, atunci să știi că e un mare dobitoc! Să înaintăm cu băgare de seamă; nu vă uitați nici la dreapta nici la stânga, am eu grijă de asta.

Ajunseră la locul unde poposise Verdoja cu ai săi.

— Descălecați, legați caii și să ne prefacem că vrem să ne oprim aici ca să ne odihnim, dar repede, cât mai repede, șopti el.

Săgeata-trăsnetului privi în direcția unde se uitase Sternau și sări îndată de pe cal.

— Ai dreptate, răspunse el. Să ne facem însă că n-am văzut nimic. Trebuie să ne căutăm un loc de apărare.

— Colo, pe dreapta, bucata aceea mare de stâncă, răspunse Sternau. Caii n-au să ni-i împuște. Să ne prefacem că adunăm vreascuri ca să facem focul și să ne adăpostim după stâncă.

Lăsară caii să pască și se apucară să adune vreascuri.

— Vor să poposească aici, îi putem deci ucide pe îndelete, zise unul din mexicani.

— Ce e asta? zise un altul. Se ascund după bolovani; pesemne că ne-au văzut urmele...

— Da de unde! Altceva trebuie să fie...

— Nu cred. Acum suntem asediați și ei și noi.

Așa și era. Sternau nu văzuse altceva decât o creangă ruptă proaspăt de unul din mexicani când urcase dealul. Atât îi fusese de ajuns și lui și tovarășului său, Săgeata-trăsnetului, ca să-și dea seama că sunt pândiți de cineva.

Se aflau acum la adăpost în dosul bolovanului.

— Ce e jocul ăsta de-a v-ați-ascunselea? răcni mirat Francisco, care nu pricepea nimic din ce se petrece.

— Vezi cumva creanga aceea ruptă? îl întrebă doctorul.

— Da. O văd. Ei și, ce-i cu asta?

— E că acum, de curând, a stat cineva în vârful dealului și a pândit venirea noastră. Când ne-a văzut a coborât, sau mai bine zis s-a lăsat s-alunece prea repede la vale, și a rupt creanga.

— Ei drăcia dracului! zise bătrânul îngrijorat.

— Nu-ți fie frică, moșule! râse Sternau. Sunt doi, cel mult trei inși.

— De ce așa de puțini? întrebă Săgeata-trăsnetului.

— Nu cumva crezi că Verdoja era să-și mobilizeze întreaga trupă pentru un singur om — fiindcă mă aștepta numai pe mine — și să-și lase prizonierii singuri? Socotea că trei inși sunt de-ajuns să-mi expedieze un glonț în creier. Ar trebui acum să vedem dacă dăm de ascunzătoarea lor.

Ochiul lui ager alunecă încet de la tufă la tufă, de la bolovan la bolovan.

— Am găsit! șopti el.

— Unde? întrebă Francisco.

— Am zărit o clipă numai un genunchi în dosul bolovanului acela de colo. Ia să-i trimit eu un glonț, așa, într-o doară...

— N-o să-l nimerească, zise bătrânul.

— Să vedem!

Doctorul se întinse pe burtă; printre bolovanii unde erau ei era o spărtură prin care se putea vârî țeava pușții fără să fie văzut.

— Pune d-ta pălăria în vârful pușții și ridic-o atât cât să se creadă că e un cap de om care vrea să privească peste bolovani, îi zise el lui Săgeata-trăsnetului. Poate că vreunul din mexicani o să se lase păcălit și o să încerce să tragă. Vom ști atunci unde le e ascunzătoarea după direcția din care va veni glonțul.

— Bine, să-ncercăm, răspunse Săgeata-trăsnetului zâmbind.

Cei doi indieni pândeau.

— Uite-l că descalecă, șopti Inimă-de-urs tovarășului său. Stăpânitorul-stâncilor privește în juru-i... a zărit ceva.

— Da, adăugă Ucigătorul-de-bivoli, știe că e pândit... le spune și celorlalți.

— A, s-a ascuns după bolovani... acum sunt salvați! Să vedem ce-au de gând să facă.

Deodată apăru pălăria: părea într-adevăr că e un cap de om.

— Vai, ce nesocotiți! spuse Ucigătorul-de-bivoli nemulțumit.

— Nu cumva crede fratele meu că Stăpânitorul-stâncilor e atât de prost? zise celălalt zâmbind. Așteaptă și vom vedea noi ce e.

Mexicanii se sfătuiră între ei, apoi unul luă carabina, o sprijini de muchia bolovanului, aplecă puțin capul într-o parte și ochi pălăria. Nici n-apucă să tragă și se auzi o pocnitură, o lumină

fulgeră și mexicanul căzu cu țeasta sfărâmată grămadă la pământ.

— Ei, a văzut fratele meu că a fost o cursă? zise Inimă-de-urs.

— Stăpânitorul-stâncilor e cu adevărat un mare vânător, răspunse cu admirație celălalt indian.

— O să le vină el și celorlalți doi de hac, dar durează ceva mai mult. N-ar fi bine să ieșim și noi la iveală?

— Să mergem! răspunse scurt mixtecașul.

Cei doi mexicani erau acum atât de ocupați cu mortul, încât habar n-aveau ce se petrece în spatele lor. Indienii se ridicară în picioare ca să-i vadă prietenii lor, le făcură semn, apoi se lăsară iar la pământ.

— Ei drace! Cine-or mai fi și ăștia? întrebă Săgeata-trăsnetului încremenit.

— E Ucigătorul-de-bivoli și celălalt... stai... parc-ar fi Inimă-de-urs, răspunse Sternau. Ce întâlnire! Dușmanul se află acum între două focuri. Cui i-ar fi putut trece prin minte că sunt și ei prin apropiere! Nu se putea o coincidență mai fericită...

— Cu siguranță că au să-i împuște ei pe mexicani. Noi să stăm numai să privim, zise bătrânul Francisco.

— Mai bine-ar fi să punem mâna pe ei ca să-i descoasem nițel, poate aflăm ceva ce ne-ar putea interesa, fu de părere doctorul. Bănuiesc că mexicanii aceștia nu cunosc limba apașilor și când m-or auzi strigând ceva, n-au să știe cui îi sunt adresate cuvintele și nici ce înseamnă. Nu

cred că indienii vor fi atât de imprudenți să îmi răspundă.

— Ți-ai găsit! rosti Săgeata-trăsnetului, care îi cunoștea mai bine.

Sternau lăsă să treacă vreo câteva minute, apoi strigă de unde era ascuns:

— *Tenilsuk nagongoakația* — câți sunt la număr dușmanii?

Drept răspuns văzu două brațe ridicându-se de după bolovani.

— Așadar numai doi, — după cum spuneam eu, zise Sternau, și strigă: *Si ankimau to tasta ta si ankiman hotili hiahinta* — nu vreau să fie omorâți ci prinși de vii!

— Ce dracu tot zbiară neamțul ăla? zise unul din mexicani mânios. Dacă vrea să ne ia peste picior, n-are decât s-o spuie pe limba noastră. În ce încurcătur-a dracului ne aflăm! Cum om scoate capul, ne împușcă pe loc. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să stăm ghemuiți aici până ce s-o înnopta, dacă nu chiar până ce vor veni ai noștri.

Se întâmplă însă altfel decât credeau ei. Indienii înțeleseră numaidecât ce vroia doctorul. Puseră jos puștile, apucară cuțitele între dinți și se apropiară târâș de mexicani. Sternau îi văzu. Se ridică în picioare și duse pușca la ochi.

— Aha, vrea să tragă! râse unul din mexicani care privea de după bolovan. Stai că-i arăt eu lui! Își luă pușca, dar în aceeași clipă se simți apucat pe la spate și strâns cu atâta putere de gât, încât își pierdu cunoștința. Același lucru păți și celălalt.

— Pe ei! strigă doctorul și alergă într-acolo urmat de tovarășii săi.

Nu mai era însă nevoie de ajutorul lor, căci indienii se și apucaseră să-i lege cu lasourile lor pe leșinați.

— Ucigătorul-de-bivoli, căpetenia mixtecașilor, mi-a salvat pentru a doua oară viața, zise Sternau și-i întinse mâna indianului.

— Matava-se s-a salvat fără ajutorul meu, răspunse el cu modestie.

Doctorul strânse apoi mâna și lui Inimă-de-urs.

— Au trecut ani de când nu am mai văzut pe fratele meu, căpetenia apașilor, îi zise el. Multă bucurie simte inima mea la vederea lui.

— Tot asemenea se bucură și Inimă-de-urs. Multe veri de-a rândul a așteptat clipa de-acum.

În câteva cuvinte, Săgeata-trăsnetului le povesti celor doi indieni vindecarea cu ajutorul lui Sternau. Stăteau de vorbă pe șoptite ca să nu fie auziți de mexicani.

— Ce-i aduce pe prietenii noștri prin pustiu? întrebă Ucigătorul-de-bivoli.

— O întâmplare cât se poate de dureroasă, răspunse acesta. Hacienda del Erina a fost atacată.

— De cine, de mexicani?

— Da. Ticăloșii aceștia au răpit de la conac patru persoane, adică pe senior Mariano, senior Unger, seniorita Emma și pe seniorita Karja.

— Karja, sora mea? interveni înspăimântat Ucigătorul-de-bivoli.

— Pe floarea femeilor vitejilor mixtecași? exclamă Inimă-de-urs. Nu se găsea nici un bărbat pe-acolo.

— Ba erau toți, dar...

— Cum? De față cu bărbații să cuteze cineva o faptă ca asta? adăugă indianul cu dispreț. Ăștia nu se mai pot numi bărbați!

— Am fost și eu răpit odată cu ceilalți, răspunse doctorul.

— Stăpânitorul-stâncilor a fost răpit? îl văd doar liber...

— Da, fiindcă am reușit să fug. Îi rog pe frații mei să-mi îngăduie să le povestesc cum s-a întâmplat.

După ce sfârși de povestit întâmplările din ultimele zile, apașul îi întinse mâna și zise:

— Fratele meu să ierte cuvintele mele nesocotite. E ușor să înfrângi prin vicleșug, în întunericul nopții, chiar pe omul cel mai voinic și viteaz. Acum socot că ar fi bine să ne ascundem undeva caii, fiindcă nu se știe ce se mai poate întâmpla.

Nu trecu mult și banditii se deșteptară din leșin. Francisco rămase de pază la intrarea în strâmtoare, iar ceilalți se adunară în jurul mexicanilor ca s-audă răspunsurile pe care le vor da la întrebările lui Sternau.

— Faceți parte din ceata lui Verdoja? începu el.

Banditii tăcură.

— Orice tăgăduială ar fi zadarnică, v-am văzut cu ochii mei printre ei. Vă atrag atenția că prin tăcerea voastră vă înrăutățiți situația. De ce-ați rămas în urma celorlalți?

— Așa ne-a poruncit Verdoja, răspunse unul din ei posomorât.

— Pentru ce?

— Ca să te prindem și să te ucidem.

— Mi-am închipuit eu! Aveați voi însă curajul, numai trei, câți erați, să mă atacați? Ați avut

doar prilejul să vedeți ce pot. De ucis, m-ați fi ucis poate, dar de prins în nici un caz.

— Socoteam că o să treci de-abia mâine pe-aici, și până atunci era vorba să ne vină ajutoare.

— Da? Când?

— Poate chiar mâine până-n prânz.

— Câți?

— Nu știm nici noi.

— Știți unde și-a dus Verdoja prizonierii?

— Nu.

— Minți!

— Crezi d-ta că Verdoja e omul care să-și încredințeze oricui tainele?

— Hm! S-ar putea ca aceia care vor veni mâine să știe... Unde era vorba să vă întâlniți?

— Aici în vale.

— Ce sumă v-a făgăduit Verdoja pentru afacerea asta?

— Câte o sută de pesos de om.

— Bine. Ne vom sfătui ce e de făcut cu voi.

Hotărârea luată în ce privește soarta celor doi bandiți fu cât se poate de nefavorabilă. Doctorul și prietenul său ar fi vrut să le dăruiască viața, dar indienii împreună cu bătrânul Francisco erau împotrivă; aceștia îi duseră ceva mai încolo după un tufiș, și cînd europenii noștri auziră curând două detunături de armă înțeleseră că au fost împușcați.

Se adunară apoi toți cinci la un loc și indienii povestiră care era motivul venirii lor acolo. Sternau știa numai atât: că în Monclava se află un escadron de lăncieri comandați de un ofițer și că Verdoja avea cu sine șase mexicani. Chiar dacă aceștia din urmă vor sosi mâine aici, nu aveau de ce se

teme. De aceea se luă hotărârea ca Inimă-de-urs să se ducă să-și aștepte oamenii la locul de întâlnire, iar Ucigătorul-de-bivoli să rămână cu doctorul.

Nici după-amiază și nici peste noapte nu tulbură nimic tăcerea, dar a doua zi pe la prânz se auziră tropote de cai. Sternau rânduise fiecăruia ce avea de făcut și dăduse ordin să fie împușcați caii mexicanilor, îndată ce vor fi în bătaia puștilor. Când zgomotul se apropie, se ascunseră cu toții după un colț de stâncă.

Mexicanii se iviră în vâlceaua care dădea în strâmtoare. Văzând că tovarășii lor nu se zăresc nicăieri, porniră prin trecătoare. De-abia făcură câțiva pași și se auziră patru împușcături. Caii sforăiră, se ridicară pe picioarele dindărăt, apoi se prăbușiră la pământ. Un moment, cai și călăreți fură de-a-valma unii peste alții. Prietenii noștri se folosiră de învălmășeală, puseră mâna pe mexicani și-i legară burduf.

Conducătorul lor era chiar individul care se dăduse la conacul lui Arbellez drept ofițer de lăncieri.

— Așa! A venit vremea să ne răfuim, nemernicule! îi zise Sternau cu dispreț. Cred că o să-ți treacă pofta să mai faci pe ofițerul.

Acesta îi aruncă o privire plină de ură.

— Eu sunt un mexican liber și n-am de dat socoteală unui venetic ca tine, răspunse el dârz.

— Un mexican liber? Nu mai spune! N-am auzit până acum ca un om legat burduf să fie și liber în același timp. Să-mi spui imediat unde i-ați dus pe prizonierii luați de la hacienda del Erina.

— Treaba mea!

— Repet întrebarea, doar o singură dată! Unde sunt prizonierii?

— Nu spun!

Ucigătorul-de-bivoli trase pumnalul de la brâu, îl îndreptă spre falsul ofițer, și zise amenințător:

— Unde e sora mea Karja?

Omul tăcu. Nu știa probabil obiceiurile indienilor.

— Vorbește! zise iar mixtecașul cu glas potolit.

— Nu vreau!

— Bine. Numai morții nu vorbesc, și cine nu vrea să vorbească trebuie să fie mort.

Cu aceste cuvinte indianul înfipse pumnalul cu un gest fulgerător drept în inima banditului. Omul își dădu sufletul fără să scoată un geamăt.

— Așa vor muri și ceilalți, adăugă Ucigătorul-de-bivoli cât se poate de calm.

Se apropie apoi de un alt bandit și zise punându-i și lui pumnalul în piept:

— Nici tu nu vrei să spui?

Omul se codi o clipă. Nu vroia să moară, dar nici să-și trădeze tovarășii. Momentul i se păru lung indianului; cuțitul intră până în plăsele în pieptul mexicanului.

Veni rândul unui al treilea.

— Spune, câine, unde sunt prizonierii?

— Spun, iaca spun... strigă banditul îngrozit. Sunt în niște ruine... la Chihuahua, în apropiere de moșia Verdoja.

— Descrie-mi ruinele.

— E o veche piramidă mexicană, se află la nord de conac și e toată acoperită cu tufe.

— Pe unde e intrarea?

— Nu știu... era întuneric când am ajuns

acolo... nu ne-a lăsat să ne apropiem. Numai senior Verdoja, senior Pardero și o slugă bătrână de-a lui senior Verdoja au intrat înăuntru. Au dus mai întâi fetele și pe urmă pe cei doi bărbați.

— Pe ce parte se află intrarea.

— Nu știu.

— Dar în ce direcție a luat-o Verdoja ai văzut?

— S-a îndreptat spre tufele din colțul piramidei și a pierit după colț.

— Atunci pe-acolo trebuie să fie. Și ce-ați făcut pe urmă?

— Ne-am dus la hacienda Verdoja, unde ni s-au dat cai odihniți și am plecat iar.

— Încoace?

— Da.

— Câtă vreme ați umblat?

— De la două ceasuri după miezul nopții până acum.

— Dacă pornim imediat putem ajunge până diseară la piramidă?

— Da.

— Bine. O să ne duci acolo, dar în așa fel ca să nu ne simtă nimeni. Să știi că dacă bag de seamă, sau numai bănuiesc că vrei să ne înșeli, ești mort. Cunoști drumul?

— Da, foarte bine.

— Atunci nu mai avem trebuință de ăstalalt. După legile savanei, a meritat moartea.

Și până să aibă doctorul vreme să-l oprească, indianul înfipse pumnalul în pieptul celui de-al patrulea mexican.

— Ucigătorul-de-bivoli e prea crud, observă Săgeata-trăsnetului cu asprime. Astfel de scalpuri sunt lesne de luat.

— Căpetenia mixtecașilor nu ia decât scalpurile vrăjmașilor biruiți în luptă, aceștia însă sunt niște ticăloși care au murit ca șacalii pe care îi ucizi cu ciomagul, n-am trebuință de scalpurile lor, răspunse indianul semeț.

Luară tot ce găsiră mai de folos de la mexicani și porniră la drum.

Trecură prin strâmtoare, cotiră spre nord unde îi aștepta Inimă-de-urs cu apașii săi. Aceștia rânduiră din distanță în distanță santinele, ca să fie găsiți mai ușor.

Hotărâră să plece toți împreună ca să pună stăpânire pe conac și să-i prindă pe Verdoja și Pardero, care se vor vedea astfel siliți să-i elibereze pe prizonieri; pe urmă cei doi ticăloși vor fi judecați și osândiți. Unul din apași se întoarse la Calul-înaripat ca să-i spună unde să vină și el cu ceilalți războinici după ce se vor sfârși pregătirile proviziilor de carne. Și fiindcă bătrânul argat Francisco era acum de prisos, îl trimiseră îndărăt la conac să-i comunice lui Arbellez cum stau lucrurile.

Convoiul se puse-n mișcare. În frunte mergeau albii cu Inimă-de-urs și Ucigătorul-urșilor-grizly, având între ei mexicanul care trebuia să-i conducă la piramidă. În urma lor veneau apașii, călărind unul în urma celuilalt, caii pășind pe urmele celor dinaintea lor — după obiceiul indian. Ajunseră la podișul Chihuahua și trecură pe lângă mai multe haciende fără să fie văzuți de careva. Spre seară dădură de o pădure ce părea să nu mai aibă sfârșit, și de-abia când se înnoptă zăriră din depărtare ruinele piramidei, ținta călătoriei lor.

La nord-vest de Mapimi, dinspre regiunea sud-vestică a lui Cosigniachi, o mulțime de ape mai mari care străbat șesul și se varsă în fluviul Rio Grande del Norte a prilejuit acelor locuri, odinioară sterpe, dezvoltarea unei vegetații îmbelșugate. Pășuni întinse mărginite de codri prelungindu-se până la Sonora, o provincie nord-vestică a Mexicului, și pierzându-se apoi în susul Apaderiei iar de acolo mai departe, la nord de Rio Gila, au contribuit și aici la rodnicia pământului. Una din aceste păduri era aceea pe lângă care trecea acum convoiul. Nu întâlniseră țipenie de om în cale și credeau că nu fuseseră văzuți de nimeni. Pădurea nu era prea întinsă, altfel ar fi căutat ei să se convingă dacă nu-i pândește cineva, așa însă era cu neputință. Se mulțumiră numai cu o cercetare superficială la marginea ei și-și văzură de drum.

Un observator mai atent ar fi prins însă un zvon ușor neîntrerupt care se auzea dintr-acolo. O crenguță ruptă, un foșnet de frunze când ici, când colo. Ba la un moment dat se auziră chiar cuvintele:

— Fratele meu tot n-a învățat încă să se miște fără să facă zgomot?

Apoi răspunsul, tot în șoaptă:

— Pe sub copaci e întuneric. Are fratele meu ochi de pisică de cunoaște prin beznă toate crenguțele și frunzele codrului?

Se făcu tăcere; se auzea doar foșnetul slab al pădurii, pe urmă amuți și el.

— De ce s-a oprit fratele meu? A auzit ceva? șopti un glas.

— Da. Un nechezat de cal. A, altul! Vin călăreți! Uite colo o cetină bătrână. Să ne urcăm în ea. De sus putem vedea peste șes fără să fim văzuți.

Erau doi indieni înarmați care înaintau tiptil prin pădure. Se cățărară ca veveritele în copac. De-abia apucaseră să se ascundă printre crengi și auziră pași. Doi din apași descălecaseră și cercetau marginile pădurii. După ce se îndepărtară, tropote de cai mulți răsunară în urma lor.

— Oh! Apașii! șopti unul din indieni.

— Se duc la luptă, adăugă celălalt.

— Sunt și chipuri albe printre ei.

— Da, patru. Ah, ah!

— De ce se miră așa fratele meu?

— Îl cunoaște fratele meu pe albul acela voinic care merge în frunte?

— Nu.

— E Matava-se. L-am văzut acum vreo câteva ierni când am fost în orașul căruia-i zic albii Santa-Fe.

— E un mare viteaz! Dar pe cei doi șefi care călăresc alături de el îi cunoaște fratele meu?

— Da. Unul e Inimă-de-urs, câinele de apaș!

— Iar celălalt, mixtecașul, Ucigătorul-de-bivoli. Ia să vedem câți oameni au cu ei.

De acolo de unde stăteau ei se putea vedea foarte bine convoiul. Numărară oamenii, și după ce trecură toți, zise unul:

— De douăzeci de ori câte zece și încă șase apași și patru albi.

— Fratele meu n-a dat greș la numărătoare. Unde s-or fi ducând?

— Drumul duce la hacienda Verdoja. Președintele din Mexic i-a chemat în ajutor pe războinicii comanșilor, pesemne că trădătorul Juarez a cerut și el ajutor la apași. Acum se duc la hacienda pe care trebuie s-o luăm în stăpânire. Mâine sosesc mulți războinici de-ai comanșilor; apașii vor fi înfrânți și ne vom alege cu multe scalpuri de-ale lor.

— Bine. Atunci să ne despărțim; eu o să-i urmăresc, iar fratele meu să se ducă să dea de veste la ai noștri.

— Așa să fie!

Indienii coborâră din copac, și văzând că apașii n-au lăsat iscoade în urmă ieșiră din pădure.

Erau doi războinici comanși care, deși nu purtau pene de vultur în păr, cum poartă căpeteniile de trib, trebuie să fi fost ceva mai mult decât simpli războinici, altminteri nu li s-ar fi încredințat slujba de iscoade.

Soarele asfințea și în depărtare se vedea dispărând treptat lungul șir al apașilor.

— Să grăbească fratele meu pasul ca să nu-i piardă din ochi, altminteri după ce se va înnopta nu le va mai putea găsi urma prin întuneric, zise unul din ei.

Celălalt porni numaidecât și se putu apropia nevăzut de convoi, târându-se mai mult pe burtă.

Apașii ajunseră lângă piramidă.

— Ah, de s-ar putea dărâma ruinele astea din temelie! murmură Săgeata-trăsnetului, care își știa ființa atât de dragă lui prizonieră în subteranele ei.

— Răbdare, dragul meu, răspunse Sternau, îi vom elibera cât de curând, fii pe pace!

— Suspinele Karjei, fiica mixtecașilor, le vor plăti ticăloșii cu capul lor... scrâșni Ucigătorul-de-bivoli. Oare pe unde să fie intrarea?

Doctorul se întoarse spre mexicanul care îi condusese și-l întrebă:

— În ce loc v-ați oprit?

— Hai să-ți arăt, răspunse el, și după ce merseră o vreme se opri și zise: Aici.

— Și pe unde a dispărut Verdoja cu prizonierii?

— Colo, în tufiș.

— Bine, dacă se adeveresc spusele tale îți vom dărui viața, dar dacă ne-ai mințit, vei plăti cu capul tău, ai înțeles?

— Nu, nu mint, o să vedeți și voi, răspunse omul care n-avea defel poftă să împărtășească soarta celorlalți trei tovarăși ai săi.

Sternau îi chemă pe Ucigătorul-de-bivoli, Săgeata-trăsnetului și Inimă-de-urs, arătându-le locul.

— Acum să nu se apropie nimeni în afară de noi de piramidă, zise apașul. Verdoja, tot ducându-

se încoace și încolo, trebuie să fi lăsat urme de pași care nu cred să se fi șters încă, dar pe care nu le putem vedea pe întuneric. S-așteptăm până ce se va lumina de ziuă.

— De ce s-așteptăm până atunci? întrebă Inimă-de-urs nerăbdător.

— Da, de ce? Și în vremea asta prizonierii se zbat în suferință... adăugă Săgeata-trăsnetului, tot atât de îngrijorat de soarta Emmei ca și indianul de-a surorii sale.

— Atunci sunteți de părere să ne arate Verdoja însuși drumul?

— Da. Să atacăm conacul și vai de el dacă n-o să vrea!

— Bine. Să vedem mai întâi ce e pe la conac.

— Ba ne ducem de-a dreptul acolo, punem mâna pe el și-l târâm încoace.

— Ah, ah! Veniți repede! se auzi deodată strigătul unui indian.

— Cine să fie? se întrebă doctorul cu mirare.

— Era glasul fratelui meu Ucigătorul-ursilor-grizly, zise apașul. Se dusese să cerceteze împrejurimile ca să vadă dacă nu suntem spionați.

— Se vede că a descoperit ceva interesant. Să mergem repede într-acolo.

Alergară la locul de unde venea glasul și-l găsiră pe tânărul indian cu genunchii pe pieptul unui comanș. Într-o clipă acesta fu legat burduf.

— Cum a pus fratele meu mâna pe câinele acesta de comanș? întrebă Inimă-de-urs.

— Veneam în urma convoiului și am auzit deodată pe cineva târându-se pe furiș după voi. Am descălecat și l-am prins aici vrând să asculte ce vorbeați.

— Ucideți-l! strigă unul dintre războinici.

— De când e obiceiul la apași ca războinicii să grăiască înaintea căpeteniilor lor? zise cu asprime Sternau indianului. Cine nu-și poate stăpâni limba e un copil fără minte sau o muiere.

Omul lăsă capul în pământ rușinat.

— Unde-ți sunt tovarășii? îl întrebă Inimă-de-urs pe spion.

Comanșul tăcu. Ucigătorul-urșilor-grizly îl izbi cu palma peste față.

— Răspunde când te întreabă o căpetenie de-a noastră, ticălosule! se răsti el.

Dar omul tăcea cu îndărătnicie.

Încercară și ceilalți să-l facă să vorbească. Zadarnic. Doctorul schimbă atunci tactica.

— Ești un viteaz războinic de-al comanșilor, îi zise el, și vei răspunde numai aceluia care se va purta cu tine cum se cuvine unui războinic viteaz. Vei încerca să fugi dacă te dezleg?

— Nu.

— Și-mi vei răspunde la ce te voi întreba?

— Stăpânitorului-stâncilor da; el e drept și bun, nu pălmuiește un prizonier ce nu se poate apăra.

Aluzia era la adresa tânărului apaș care îl pălmuise.

— Cum, mă cunoști? îl întrebă cu mirare Sternau.

— Te cunosc și mă socot prizonierul tău.

— Nu ești prizonierul meu ci al aceluia care te-a biruit. Ridică-te! îi porunci doctorul după ce îi desfăcuse legăturile.

Omul se sculă în picioare, nu făcu însă nici un gest de fugă.

— Ești singur? îl întrebă Sternau.

— Nu.

— Sunteți mulți?

— Numai doi.

— Așadar, iscoade?

— Da.

— Vin mulți războinici după voi?

— Nu mi-e îngăduit să-ți spun.

— Bine, nu mai insist. Așadar nu vei căuta să fugi?

— Ba da.

— Fiii comanșilor vorbesc în două feluri? Mi-ai făgăduit că nu fugi.

— Dacă aș fi prizonierul tău, nu, dar nu vreau să fiu prizonierul unui băiețandru care a îndrăznit să ridice mâna asupra mea.

— Atunci trebuie să te legăm iar.

— Încearcă!

Comanșul vru să se repeadă la tânărul apaș, și dacă nu l-ar fi ținut la timp doctorul, l-ar fi doborât cu un singur pumn în furia umilinței pe care o îndurase. Dar Sternau îi prinsese cu stânga mâna din zbor și cu dreapta îi trânti un pumn în tâmplă cu atâta putere, încât omul se prăbuși amețit la pământ și, în clipa următoare, Ucigătorul-ursilor-grizly îi și înfipse cuțitul în inimă.

— Scalpul lui e al meu! strigă el.

— Prost scalp... făcu doctorul întorcând capul cu dispreț.

— Pentru ce? întrebă nedumerit apașul. N-aveam dreptul să-l ucid?

— Fiindcă nu l-ai biruit în luptă dreaptă n-ai dreptul să-i porți scalpul, răspunse Inimă-de-urs în locul lui Sternau. Comanșul nu mai era în stare

să se apere. De ce l-ai pălmuit? Un războinic viteaz nu poartă scalpul aceluia pe care l-a batjocorit.

Lecția era aspră dar meritată. Tânărul apaș lăsă ochii în jos și plecă rușinat, nemaiîndrăznind să ia parte la consfătuirea care urmă aproape în șoaptă.

— Iscoadele acestea trimise de comanși dovedesc că nici ei nu sunt departe, zise doctorul. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Unul din ei s-a întors să le spună că ne-au văzut. Frică n-are de ce să ne fie, pentru că apașii vin în urma lor, totuși n-ar fi rău să sfârșim repede ce avem de făcut aici la piramidă, până nu vin comanșii. În nici un caz însă nu cred că vom fi gata până mâine după-amiază. Părerea mea e să renunțăm deocamdată la conacul lui Verdoja, și în zori să ne apucăm de cercetat piramida. Presupunând chiar că sosesc comanșii mai devreme decât ne-așteptăm noi, avem aici o poziție de apărare cum nici nu se poate închipui alta mai bună. Avem apă destulă pentru noi și pentru cai și tufele ne pot sluji de adăpost, numai merindele ne lipsesc. Lipsa se poate remedia lesne fiindcă n-avem decât să prindem câteva vite de pe câmp după ce se vor culca văcarii.

Așa și făcură. Prinseră câteva vite, cât să le ajungă proviziile pentru două săptămâni și șesul care împrejmuia piramida era destul de mare ca să aibă caii și vitele unde să pască din belșug. Trimiseră și câteva iscoade înaintea comanșilor, apoi, după ce se rânduiră santinelele, oamenii se culcară ca să se odihnească, știind că ziua următoare va fi foarte obositoare pentru ei. Săgeata-

trăsnetului, Inimă-de-urs și Ucigătorul-de-bivoli rămaseră însă treji. Gândul la cei aflați în piramidă, în cine știe ce primejdie, nu-l lăsa să doarmă.

Cum începu să se lumineze de ziuă îl deșteptară pe Sternau, căci fără el nu puteau întreprinde nimic. Cei patru bărbați se apucară să cerceteze cu băgare de seamă locul arătat de cu seară de mexican și găsiră într-adevăr urme care duceau spre colțul sud-estic al piramidei. Pașii se deosebeau clar prin tufiș, apoi se pierdură în iarbă. Trecuse prea mult timp și iarba călcată avusese vreme să se ridice iar.

Prost lucru! Stăteau acum toți patru și se priveau nedumeriți, neștiind ce să facă, aproape că-i cuprinsese disperarea. Doctorul nu era însă omul care să se lase pradă disperării. Mai aruncă o privire înciudată la piramidă, care se împotrivea cu atâta înverșunare să-și dezvăluie taina, apoi zise:

— Orice trudă e zadarnică. Să mergem la Verdoja.

După cinci minute, o ceată de cincizeci de inși în frunte cu Matava-se și Inimă-de-urs alerga peste câmpie în goana cailor. Soarele se ivea la orizont când zăriră din depărtare conacul. Ca vântul se repeziră apașii într-acolo. Zoreau, știind că din clipă în clipă pot sosi comanșii, și trebuiau să fie înapoi la piramidă. Ajunseră la zidul care împrejmuia conacul fără să fie simțiți de cineva. Poarta era încuiată, dar nu le păsa apașilor de un fleac ca acesta. Într-o clipă săriră peste zid, legară câțiva argați care se aflau acolo și deschiseră poarta ca să intre Matava-se cu Inimă-de-urs. Aceștia descălecară și împreună cu trei apași

urcară scara. Casele în regiunea aceea sunt toate la fel, așa că Sternau știa unde trebuia să fie camera proprietarului.

Năvala apașilor făcuse, bineînțeles, gălăgie și trezise toată casa. La vederea indienilor oamenii rămaseră împietriți de groază. În afară de menajeră, rudă cu Verdoja, se mai aflau în conac vreo cinci servitoare, care se îngrămădiseră toate în prima cameră și așteptau tremurând de frică, neștiind ce are să se întâmple. Cînd îl văzură pe doctor trecând pragul, începură să bocească și să țipe ca nebune.

— Tăcere! le porunci el.

Menajera căzu în genunchi și-și împreună mâinile:

— Senior, fie-ți milă; noi nu ți-am greșit cu nimic... se rugă ea.

— Unde e senior Verdoja?

— Nu e aici. A plecat de ieri dimineață și nu s-a mai întors.

Iată ceva care nu-i convenea. Venise la conac numai cu gând să afle de la Verdoja intrarea în piramidă și acum vedea că făcuse drumul degeaba. Dezamăgirea și necazul i se citeau atât de bine pe față, încât menajera nu se putu stăpâni să nu-l întrebe.

— Sunteți în dușmănie cu nepotul meu?

Lui Sternau îi veni atunci gândul că ar putea afla ceva de la ea.

— Verdoja ți-e nepot? o întrebă el.

— Da, mi-e nepot de vară.

— Atunci are destulă încredere în d-ta.

— Vai de mine, senior! Mi-ar fi dat el altminteri gospodăria pe mână? replică ea indignată.

— Nu, vreau să spun dacă ți-ar încredința oarecare taine pe care nu le-ar încredința altcuiva.

— Da.

— Ți-a spus ieri unde se duce?

— Nu.

— A dormit noaptea trecută la conac?

— Da.

— Dumneata cunoști piramida care se află pe aci prin apropiere?

— Da.

— Știi d-ta dacă mai dăinuiesc încăperile din ea?

— Da. Verdoja se ducea adesea acolo.

— Ah, răcni doctorul cu bucurie. Pe unde intra înăuntru?

— Asta nu știu, e o taină de familie, dar în sertarul biroului e un plan al piramidei, poate să fie însemnat în el ce cauți d-ta senior.

— Bine, du-mă în camera unde e biroul.

Biroul era însă încuiat, așa că trebui să strice broasca sertarului cu vârful pumnalului ca să-l poată desface. Găsi într-adevăr un plan cu interiorul piramidei. Îl băgă în buzunar și alergă să le spună și tovarășilor săi bucuria. În vremea aceasta apașii se aprovizionaseră cu gloanțe și praf de pușcă din pivnița conacului. Mai luară și câteva pârghii și târnăcoape, căci s-ar fi putut să aibă nevoie de ele.

Nu trecuse nici o jumătate de ceas de la venirea lor la conac și erau înapoi în drum spre piramidă.

Sternau se apucă să studieze planul. Era cât se poate de amănunțit. Interiorul avea trei etaje, iar în mijloc se afla puțul acela adânc cât ținea toate trei etajele. Jur-împrejurul lui se aflau

ganguri întretăiate de coridoare în care dădeau toate încăperile. Trei intrări duceau din afară în piramidă. Trebuia găsită acum una din aceste intrări. Nu găsiră însă nimic până ce nu-i veni doctorului în minte să măsoare exact mijlocul unuia din pereți. Drept la mijloc pe peretele de stâncă era o crăpătură ciudată. Se uită cu luare-aminte în jurul ei fără să observe ceva, îngenunche să vadă mai bine, apoi sări brusc în picioare strigând:

— Am găsit!

— Adevărat? întrebă Săgeata-trăsnetului nevenindu-i să creadă.

— Da, uite, aici e intrarea, piatra se mișcă.

— Unde? Unde? întrebară ceilalți doi cu înfrigurare.

— Lespedea asta din mijloc trebuie dată la o parte.

Săgeata-trăsnetului se lăsă în genunchi și împinse din răsputeri. Lespedea intră în locul ei. Sternau se aplecă și privi înăuntru.

— Uite un felinar și o sticlă cu ulei.

— Să aprindem repede felinarul și să coborâm, zise cu înfrigurare Săgeata-trăsnetului, apoi aprinse felinarul și o luă înainte în hrubă, fără măcar să se uite înapoi. Doctorul, Ucigătorul-de-bivoli și Inimă-de-urs îl urmară.

Hruba dădea într-un gang lung; se opriră înaintea unei uși. Sternau cercetă planul la lumina felinarului.

— Nu văd nici o ușă însemnată pe plan, zise el. Are broască?

— Nu, totuși e încuiată, răspunse Săgeata-trăsnetului.

— Atunci trebuie să fie un zăvor pe dinăuntru sau vreo încuietoare secretă. N-avem timp acum de căutat, așa că trebuie s-o spargem. Faceți cu vârful pumnalului găuri între perete și ușă, pe care să le umplem cu praf de pușcă și să-i dăm foc. Zidul e din cărămidă și îl putem dărâma lesne. Eu mă duc s-aduc explozibilul.

Așa și făcură. Răsuciră apoi câteva fire de ață pentru fitil, îl îmbibară cu pulbere, îl aprinseră la un capăt și alergară afară din gang. Nu trecu mult și se auzi o detunătură. Vrură să intre ca să vadă dacă zidul din jurul ușii s-a năruit, când se pomeniră cu Ucigătorul-urșilor-grizly venind în fugă foarte agitat.

— Ce veste ne aduce fratele nostru? îl întrebă Inimă-de-urs îngrijorat.

— Câinii de comanși vin din pădure, răspunse el.

— Cine a adus vestea?

— Cerbul-roșu.

— Să-l auzim ce spune. Du-te de-l adu.

Cerbul-roșu, una din iscoadele trimise de apași, veni.

— Să ne spună fratele nostru ce-a văzut! îi porunci Inimă-de-urs.

— M-am întors pe drumul pe care am venit, începu el; cei doi comanși omorâți de noi ne văzuseră pesemne din pădure. Am luat-o pe marginea pădurii, și după ce am mers o bucată de vreme am auzit ciorile cârâind. Se speriaseră, se vede treaba, de cineva. M-am ascuns repede într-un tufiș. Nu trecu mult și zării pe câinii de comanși apropiindu-se de locul unde mă aflam. Erau mulți nevoie mare, fiindcă am numărat de patru ori

câte zece ori zece războinici, și aveau și trei căpetenii cu ei.

— Îi cunoști?

— Nu.

— Încotro se duceau?

— După ce-au trecut toți, m-am luat după ei. Când au ajuns la marginea pădurii au ținut sfat și s-au îndreptat apoi spre conac.

— Atunci o să-i vedem în curând.

— Poate că abia la noapte, își dădu cu părerea Săgeata-trăsnetului.

— Așa cred. Au să caute să ne împresoare mai întâi ca să taie orice legătură, pe urmă tocmai la noapte au să ne atace. Vegheați cu toții și, dacă vedeți ceva suspect, veniți să ne dați de veste, noi suntem jos în piramidă.

După ce plecă iscoada, coborâră în gang, și când ajunseră la ușă o găsiră smulsă din țâțâni. O scoaseră dintre dărâmături și o cercetară cu atenție, dar nu găsiră altceva decât sus și jos o gaură, iar în uscior câte un dinte de fier în care se îmbuca ușa. Dintele era însă așa de bine înțepenit, încât nu puteau înțelege mecanismul prin care se lăsa sau se ridica la nevoie.

— N-o să ne rămână altceva de făcut decât să spargem toate ușile, zise Sternau. Deocamdată să mergem mai departe, pe urmă mă voi întoarce să iau explozibil.

Merseră o bună bucată de drum până să dea de altă ușă, care se afla pe partea dreaptă a gangului. Doctorul se uită din nou pe plan.

— Ce caută fratele meu? îl întrebă Inimă-de-urs.

— Caut locul unde s-ar putea afla prizonierii. Cred că trebuie să fie în mijlocul piramidei, în apropierea puțului, fiindcă acolo sunt în mai mare siguranță. Acum să spargem și ușa asta ca să vedem ce e dincolo de ea.

Făcură ca și cu cealaltă, dar și aici găsiră același mecanism. Omul care îl născocise trebuie să fi fost deștept. Merseră mai departe. În afară de pulbere, luaseră acum cu ei un târnăcop și o pârghie de fier. La prima ușă încercară s-o ridice din balamale, dar zadarnic, ușa nici nu se clinti, așa că fură nevoiți să se servească iar de explozibil. Ușa aceasta avea două zăvoare groase și le trebuia o mai mare cantitate de pulbere. Se auzi o bufnitură formidabilă și, când se întoarseră să vadă rezultatul, găsiră atâta zid năruit, încât nu putură trece dincolo și era nevoie să-l dea la o parte, ba să și sprijine tavanul ca să nu se dărâme peste ei. Era o muncă îndelungată fiindcă le lipseau uneltele necesare și trecură astfel iar cîteva ore.

În vreme ce dădeau ei cărămizile și molozul la o parte, veni un apaș să cheme pe căpeteniile lor afară. Când aceștia ieșiră din piramidă, văzură că fuseseră înconjurați de comanși, care formaseră un cerc în jurul piramidei, tăindu-le orice posibilitate de scăpare. Comanșii erau peste o sută, cea mai mare parte călări.

— Aceștia au apucat să ia cai de la hacienda, zise Sternau. Ceilalți sunt duși să prindă și ei de pe câmp și nu vor începe atacul până ce nu va avea fiecare om un cal pentru sine. Suntem deci deocamdată în siguranță și ne putem întoarce la treaba noastră.

15. SALVAȚI!!

În vreme ce primejdia devenea tot mai amenințătoare în jurul piramidei, prizonierii vedeau năruită orice posibilitate de salvare. Se bizuiseră pe doctor, dar trecuseră două nopți de când se aflau închiși în piramidă, ceea ce li se părea o veșnicie, și el nu dădea nici un semn de viață. Apă aproape că nu mai aveau, proviziile erau pe sfârșite, cadavrul paznicului și a lui Pardero răspândeau un miros infect, iar din puț se auzeau necontenit gemetele amestecate uneori cu răcnete de durere ale lui Verdoja.

Karja, indiana, nu mai scotea un cuvânt, pe când Emma nu-și mai putea stăpâni tânguirile, la gândul că va trebui să moară. Salvarea nu putea veni decât dinafară, și cine putea fi salvatorul? Interiorul piramidei era o taină, și aceia care o cunoșteau zăceau unul mort, iar celălalt cu oasele zdrobite în fundul puțului.

— O, Doamne! se ruga Emma cu mâinile împreunate, fii milostiv cu noi și nu ne lăsa să putrezim în bezna asta îngrozitoare! Scoate-ne la lumina zile și voi slăvi mărirea Ta până la sfârșitul vieții mele...

Marinarul tăcea posomorât, dar Mariano apucă mâna fetei și încerca s-o îmbărbăteze.

Nu dispera încă, seniorita. Doctorul știe prea bine ce soartă ne-a hărăzit Verdoja și Pardero, și va face tot ce e cu putință ca să ne scape din ghearele lor.

— Dar cine să-i spună că ne aflăm aici?

— Va avea Dumnezeu grijă să-i îndrume pașii... Sunt sigur că ne va găsi.

— Și dacă i se va fi întâmplat și lui vreo nenorocire?

— Lui nu i s-a întâmplat nimic. Știe că viața noastră atârnă de el și va fi prevăzător. Poate că tocmai din pricina asta suntem siliți să-l așteptăm atât. De altminteri n-au trecut decât două zile de când ne aflăm aici. Se prea poate că în momentul de față să fie pe urmele noastre. Inima îmi spune că... Sst! Ascultați!

N-auziră nimic.

— Ce e? îl întrebă Emma.

— Parc-am auzit o bubuitură, ca și când ar tuna undeva în depărtare.

— Ți s-o fi părut, senior, tunetul nu pătrunde până aci în fundul pământului.

Tăcură; o tăcere grea și apăsătoare. Deodată marinarul strigă necăjit:

— Fir-ar a dracului de treabă! Nu găsesc și pace!

— Ce să găsești? îl întrebă Mariano.

— Mijlocul cum să ridic afurisita asta de piramidă în aer fără să pățim noi nimic, bineînțeles.

— Nu te mai osteni degeaba, totul e zadarnic. Ajutorul nu ne poate veni decât dinafară.

— Să vină atunci mai repede; nu pentru mine fiindcă eu duc la tăvăleală, dar pentru duduile astea, sărmanele, care n-au meritat o astfel de soartă. Cumplită moarte trebuie să fie să te stingi încetul cu în... Ascultați! strigă el curmându-și vorba.

— Același zgomot de adineauri, dar mult mai puternic, zise Mariano. Furtuni nu sunt acum, și chiar de-ar fi, cum poate să se audă tunetul până aici?

— N-a fost tunet, ci o împușcătură, răspunse Unger.

— Imposibil să pătrundă detunătura până la noi, zise Emma.

— Dar dacă a tras cineva chiar aci înăuntrul piramidei? murmură marinarul.

— Cine vrei să tragă?

— Știu și eu... Știu numai că eu, ca marinar, pot deosebi foarte bine tunetul de împușcătură. A fost o împușcătură. Dacă s-ar fi tras afară, fie chiar o ghiulea de tun, tot nu am fi putut auzi noi aici. Am auzit-o însă, ceea ce dovedește că a fost trasă înăuntrul piramidei.

— Totuși nu era detunătură de armă. Și-apoi ce rost ar avea împușcătura? Ca să ne dea de veste? Doctorul știe prea bine că nu-i putem răspunde.

Marinarul rămase câteva momente pe gânduri.

— Așa e, glonțul de pușcă sună altfel, zise el dând din cap. Dar știți a ce seamănă detunătura? A praf de pușcă.

— Sfinte Dumnezeule! Crezi că...?

— Da. Cred că doctorul e aici. Poate că i-a venit în minte gândul să spargă ușile.

Aceste cuvinte le spuse cu atâta încredere, încât Emmei îi luciră ochii de bucurie și speranță.

— Vrei să mă faci să sper, senior Unger. O, tată, sărmanul meu tată, te voi mai vedea eu vreodată?... zise ea și izbucni în plâns.

Nu era însă un plâns de bucurie, căci descurajarea o cuprinse din nou. Deodată se auzi o pocnitură atât de grozavă, încât se cutremură pământul de sub picioarele lor și pereții trosniră.

— Ura! Ura! răcni marinarul nebun de bucurie. Doctorul e aici! Asta a fost o explozie în toată regula! Salvați, suntem salvați!

— E cu putință? murmură Emma și căzu în genunchi.

— Cred că senior Unger are dreptate, zise Mariano. D-ta ce părere ai, seniorita Karja?

Indiana, care tăcuse până atunci și stătuse cu ochii închiși, ridică încet pleoapele și răspunse:

— E Sternau, știam că va veni.

Emma se lăsă la pieptul ei și-o sărută, apoi zise printre lacrimi:

— Doamne, îți mulțumesc din adâncul inimii mele... niciodată nu te voi uita, cum n-ai uitat nici Tu acum de făpturile Tale...

Ascultară câtva timp în tăcere. Se aflau acum în gangul celulelor unde fuseseră închiși Mariano și Unger.

— N-ar fi bine să ne apropiem de ușa gangului? fu de părere marinarul.

— Ba da, fiindcă am putea auzi mai bine ce se petrece, răspunse Mariano.

Se duseră la ușă și se așezară jos ascultând încordați.

Auzeau un zgomot înăbușit și repetat care părea să nu mai ia sfârșit.

— Știți ce e zgomotul ăsta, senioritelor? întrebă Unger. Dau cărămizile și molozul la o parte. Explozia din urmă a fost foarte puternică și a astupat intrarea în gang.

— Oh, ce bine-ar fi să fie așa! oftă Emma.

— Așa și este.

— A, uite că nu se mai aude nimic...

— Probabil că se odihnesc.

Acestea se petreceau în vremea când cele două căpetenii de apași fuseseră chemate sus să vadă ce făceau comanșii în jurul piramidei.

Prizonierii rămaseră din nou în așteptare. Nimeni nu scotea un cuvânt. Zgomotul începu iar; de astă dată se auziră lovituri de târnăcop și voci omenești care veneau parcă de la mare depărtare, apoi... pași apropiindu-se.

— Și-acum, ușa, zise cineva. Cu siguranță că duce la puț. Mai avem pulbere destulă.

Prizonierii săriră ca electrizați în picioare. Bucuria le luase graiul. Se țineau strâns de mână.

— Sternau! murmură marinarul. Știam eu! Cunoaște drumul...

Ascultară din nou. Auziră pe cineva pipăind ușa, pe urmă cuvintele:

— Pe asta n-o deschizi decât cu foarte mult praf de pușcă, are zăvoare duble.

Emma recunoscu glasul. Începu să strige nebună de bucurie:

— Antonio! E Antonio! Antonio!

Urmă un moment de tăcere în dosul ușii, ca și când spaima i-ar fi amuțit pe toți, apoi un glas strigă:

— Emma! Tu ești, iubito?

— Da, eu sunt, dragul meu.

— Slavă Ţie, Doamne! Eşti singură?

— Nu, suntem aici toţi patru.

— Şi tu, Karja? întrebă un glas pe care nu-l auziseră până atunci.

— Da, sora ta e aici, răspunse indiana, ai cărei obraji se înroşiră de bucurie.

— Ah, ah! se auzi un alt glas.

Acum Karja se îngălbeni.

— Cine e? întrebă în şoaptă marinarul.

— Cunosc glasul, e al lui Inimă-de-urs, răspunse încet Emma. Sunt toţi aici: el, mixtecaşul şi Săgeata-trăsnetului. Dar unde să fie Sternau? Parcă i-am auzit adineauri glasul. Să mă fi înşelat eu?

Cineva bătu în uşă şi se auzi glasul doctorului întrebând în limba germană:

— Cum stăm, căpitane? De bucurie te-a uitat toată lumea, până şi fratele d-tale.

— Mulţumesc, domnule doctor, mă ţin încă bine pe picioare. Dă drumul zăgazului ca să pornim corabia pe apă, răspunse Unger râzând.

— Se va face, căpitane! Acum însă nu e vreme de întrebări şi răspunsuri, le amânăm pentru mai târziu. Numai un lucru aş vrea să ştiu: Verdoja şi Pardero sunt acolo?

— Da, dar şi-au căpătat porţia. Pardero e mort şi paznicul de asemenea. Verdoja a căzut în puţ şi şi-a zdrobit braţele şi şira spinării, totuşi trăieşte încă.

— Ce soartă îngrozitoare! După cum văd, v-aţi luptat vitejeşte. Şi-acum să ne grăbim să vă eliberăm. Aveţi lumină.

— Da, două felinare aprinse.

— Cu atât mai bine. Îndepărtați-vă cât mai mult, spargem ușa. Sau n-aveți loc să vă dați înapoi?

— O, foarte mult chiar.

— Bine. Începem.

Prizonierii se retraseră în fundul gangului. Se auzea deslușit scrâșnetul pumnalelor în lemn, pe urmă o tăcere de câteva minute, apoi o bubuitură teribilă care cutremură pereții până la temelie.

— Emma, unde ești? întrebă Săgeata-trăsnetului.

— Aici! răspunse ea alergând înaintea lui și căzându-i în brațe. O, dragul meu, credeam că o să putrezesc în fundul piramidei.

— Să mulțumim lui Dumnezeu că nu s-a întâmplat așa. Capul meu bolnav n-ar fi suportat o astfel de lovitură și mi-aș fi pierdut mințile, răspunse el sărutând-o.

Ucigătorul-de-bivoli veni lângă ea.

— Unde e Karja, fiica mixtecașilor? întrebă el.

— Aici sunt! strigă indiana apropiindu-se.

Acum apăru și Sternau. Își strânseră mâinile cu căldură, apoi își povestiră pe scurt cele întâmplate.

— Cum i-ai smuls lui Verdoja cuțitul din mână și l-ai amenințat că-l omori? o întrebă Săgeata-trăsnetului uimit pe logodnica lui.

— Da, și fii sigur că n-aș fi șovăit o clipă s-o fac.

— Eroina mea dragă!

În clipa aceea se auzi un glas întrebând:

— Fiica mixtecașilor a ucis pe Pardero cu mâna ei?

Era Inimă-de-urs, căpetenia apașilor, care punea această întrebare.

— Da, răspunse aproape în șoaptă Karja.

— Și și-a salvat astfel tovarășii?

— Da.

— Fiica mixtecașilor e o fată vitează, vrednică să fie singura soție a unui mare șef.

Și zicând acestea, apașul o mângâie ușor pe cap, apoi se îndepărtă de ea, dar Karja știa că gestul acesta însemna pentru el mai mult decât un potop de cuvinte de dragoste la un altul.

— Dragii mei, interveni doctorul, să lăsăm acum pentru mai târziu manifestările de bucurie și să ne ocupăm de prezent. Să cercetăm celulele în care ați fost închiși și să vedem ce-i cu morții al căror miros e de nesuportat.

Mariano luă un felinar și făcu pe călăuza. Salvatorii se cutremurară când văzură celulele strâmte și umede în care fuseseră ferecați prizonierii și, când ajunseră în fața cadavrelor, rămaseră foarte impresionați. Osânda lui Dumnezeu înarmase brațul slab al unei femei ca să pedepsească doi nelegiuiți...

Deodată se auzi un țipăt înfiorător, prelung.

— Ce-a fost asta? întrebă Sternau.

Verdoja a răcnit, răspunse Mariano, al cărui glas tremura fără voie.

— Îngrozitor! zise Sternau înfiorându-se. Vreau să-l văd.

Se duse împreună cu Mariano la puț, iar fetele rămaseră cu Unger în gang.

Tocmai când ajunseră ei la marginea puțului, nenorocitul scoase un răcnet atât de înfiorător, încât cei doi bărbați se cutremurară.

— Şi n-a vrut să spună secretul uşilor? îl întrebă doctorul pe Mariano.

—. Nu, zicea că vrea să ne lase să murim aici împreună cu el.

— Ăsta nu e om, ci diavol. Totuşi, vreau să mă duc să-i vorbesc.

Doctorul îşi legă lasoul peste piept şi puse să-l coboare în puţ. Când ajunse jos lăsă lumina felinarului să cadă pe faţa lui Verdoja, care clipi şi deschise ochii lui injectaţi; se uită îngrozit ca la un strigoi şi murmură:

— A, tu eşti, câine?

— Da, eu sunt. Am venit să-ţi spun, diavol cu chip de om, că planurile tale infernale au fost nimicite şi că prizonierii sunt liberi.

— Blestemaţi să fiţi în vecii...

— Taci şi nu blestema, nemernicule! Te afli în pragul morţii, roagă-te mai bine lui Dumnezeu să-ţi ierte păcatele pe care le-ai făcut în viaţă.

Verdoja vru să facă o mişcare, dar scoase un urlet de durere, scrâşni din dinţi şi răcni:

— Du-te... pleacă... nu cer îndurare de la nimeni!

— Nici nu eşti vrednic de ea, ticălosule, totuşi vreau să văd dacă mai poate fi o fărâmă de nădejde să scapi

Cu aceste cuvinte medicul se aplecă şi-i pipăi mădularele zdrobite.

— Dumnezeu te-a pedepsit după faptele tale, Verdoja, zise apoi Sternau. Nu mai e scăpare pentru tine, peste câteva ceasuri nu vei mai fi printre cei vii.

Îşi dezlegă lasoul, îl legă cu el pe Verdoja şi făcu semn celor de sus să-l tragă afară din puţ.

După ce nenorocitul fu așezat pe o pătură, lăsară iar lasoul ca să-l scoată pe doctor.

— Ce facem acum cu muribundul? întrebă Săgeata-trăsnetului.

— O să-l ducem în gangul în care ieși afară și să-i dăm puțină apă să bea, pe urmă îl vom lăsa acolo până ce Dumnezeu se va îndura să-i cruțe suferințele. Acum să ne vedem de treburile noastre.

Când fetele se văzură la lumina zilei, Emma rămase o clipă cu ochii închiși ca orbită, apoi începu să plângă de bucurie.

— Dacă aș uita vreodată ce-ai făcut pentru noi, senior Sternau, să mă uite Dumnezeu și pe mine... zise ea sărutându-l cu dragoste de soră.

— Matava-se, cere-mi viața, ea îți aparține, adăugă și Ucigătorul-de-bivoli strângându-i mâna.

Urcară spre ieșirea piramidei ca să poată vedea mai bine ce se petrece. Numărul comanșilor crescuse; trebuie să fi fost acum vreo trei sute, toți călări și bine înarmați. Emmei i se făcu frică, dar ceilalți căutară s-o îmbărbăteze, și reușiră în cele din urmă. Cât pentru Karja, care-i ura de moarte pe comanși, ceru să i se dea o pușcă pentru a ucide cât mai mulți din ei.

Înainte de a se înserа, nu mai lipsea nici unul din comanși. Erau peste patru sute de inși care încercuiseră piramida. Seara aprinseră focuri de posturi și apașii făcură și ei foc ca să-și pregătească de mâncare. Pe urmă, pe la miezul nopții, focurile din amândouă taberele fură lăsate să se potolească.

Acum trebuiau să fie cu băgare de seamă. Atâta vreme cât ardeau focurile în lagărul dușman, nu aveau de ce se teme, deoarece orice mișcare putea fi văzută cu ușurință, pe când așa, se puteau aștepta

în orice moment la un atac. Căpeteniile apașilor hotărâră ca oamenii lor să stea toți treji. Printre tufișuri santinelele vegheau cu pușca în mână. Rânduiră posturi din distanță în distanță. Oamenii aveau ordin să se retragă îndată ce vor simți că dușmanul înaintează. De fiecare latură a piramidei erau înșirați apașii sub comanda unuia din șefi. Sternau era comandantul gărzii.

Trecuseră vreo două ceasuri după miezul nopții când Săgeata-trăsnetului trimise un om să-i spună lui Sternau că dușmanul înaintează spre nord și spre sud. Peste puțin veni un altul din partea celorlalți șefi ca să comunice același lucru. Deci, comanșii plănuiau să dea toți năvală din aceeași parte.

— Să ia fratele meu cincizeci de războinici cu el și să se ducă, făcând un ocol, să sară comanșilor în spate, zise doctorul către Inimă-de-urs. Veți găsi în dosul taberei caii dușmanului și să dați năvală călări.

— Ah! răspunse apașul, căruia îi plăcu însărcinarea. Matava-se e un conducător priceput și un mare războinic; apașii vor ieși biruitori din luptă și-i vor înfrânge pe câinii de comanși.

Nu trecu mult și dispăru pe nesimțite împreună cu oamenii săi. Sternau porunci celorlalți o sută cincizeci de inși care îi mai rămăseseră să nu cumva să tragă în călăreți, deoarece sunt de-ai lor, apoi așteptară în tăcere rezultatul luptei, care părea destul de îndoielnic.

Mai trecu o bucată de vreme, când la orizont cerul începu să albească și lumina fu îndeajuns ca să se deosebească oamenii de la mică distanță;

deodată se auzi un răcnet îngrozitor, scos din patru sute de piepturi. Era strigătul de război.

Indienii preriilor se luptau mai bucuroși călări, fiind însă vorba să ia cu asalt piramida nu se puteau sluji de cai. Era o țintă prielnică pentru apași, și când dușmanul fu destul de aproape, la comanda doctorului, o sută cincizeci de gloanțe și săgeți porniră în același timp. Comanșii rămaseră un moment uluiți, dar sub îndemnul șefilor lor înaintară din nou. În vremea asta apașii își încărcaseră iar armele și efectul fu tot atât de dezastruos pentru dușman ca și celălalt.

Răcnete îngrozitoare dovedeau furia comanșilor. Își strânseră rândurile și se repeziră iar la asalt. Apașii nu mai aveau când să-și încarce armele, așa că părea să urmeze o luptă corp la corp și momentul hotărâtor se apropia. Cine mai avea un glonț în pușcă îl descărcă și puse mâna pe tomahawk. Deodată se văzură niște călăreți venind în goană. Era Inimă-de-urs cu apașii săi. În tăcere, fără obișnuitul răcnet de război al indienilor, dădură buzna peste gloata înghesuită a comanșilor și călcară în picioare tot ce le stătea în cale.

Se luminase aproape de-a binelea și Sternau putu vedea deslușit câmpul de luptă. Priceperea și mintea lui ascuțită îi dictară ce avea de făcut.

— Încălecați și dați iureș în ei! strigă dânsul.

Caii apașilor se aflau foarte aproape de acolo. În mai puțin de-un minut apașii fură pe cai și se repeziră în gloata de comanși. La așa ceva nu se așteptau comanșii. Își făcură drum care cum putu printre apași și o luară la fugă peste câmpie. Biruința era a acestora din urmă, care se alesceră

cu peste o sută de scalpuri dar pierduseră și ei vreo treizeci de oameni.

În timp ce apașii stătură să se odihnească, comanșii își strângeau rândurile și vrură să înceapă lupta din nou întrebuințând tactica din ajun: împresurară piramida cu gând să taie calea apașilor.

Doctorul ținu sfat cu căpeteniile celelalte.

— E momentul să plecăm, le zise el. Comanșii ne vor lăsa drumul liber, înfrângerea le-a slăbit curajul.

— De ce să plecăm? întrebă Inimă-de-urs. Aici comanșii nu ne pot birui și în curând trebuie să sosească ai noștri.

Ceilalți fură de aceeași părere și Sternau fu nevoit să cedeze.

Verdoja fusese dus în gangul de la intrarea în piramidă și un indian pus de pază lângă el. Omul își putu lua în curând locul printre ceilalți apași, căci nenorocitul mexican își dădu sufletul după scurt timp în chinuri groaznice.

Tecu ziua, și încă una, fără ca războinicii așteptați să sosească. Numărul comanșilor părea să fi sporit iar. Peste noapte unul din apașii postului din afară zări un om târându-se pe brânci. În același moment îl zări și acesta pe apaș. Santinela puse mâna pe cuțit dar auzi că celălalt șopti:

— Fratele meu să stea liniștit, sunt și eu apaș ca și el, dar nu din același trib. Care din căpetenii poruncește fratele meu?

— Matava-se.

Omul tăcu o clipă, uimit de cele ce auzise.

— Matava-se se află aci? întrebă el apoi.

— Da.

— Atunci biruința e a noastră, fratele nostru va înfăptui mari isprăvi. Unde pot să-l găsesc?

— Mergi înainte, ai noștri te vor vedea și te vor duce la el.

Omul îi ascultă sfatul. Când fu în fața lui Sternau îl întrebă privindu-l țintă.

— Cine ești?

— Eu sunt Uliul-rotitor, căpetenia neamului Llanvero.

La vorbele lui Inimă-de-urs se apropie de el și-i întinse mâna:

— Uliul-rotitor? Da, așa-i, zise el cu bucurie. Când a sosit fratele meu cu apașii săi?

— Am venit singur, ca ștafetă.

— Nu în calitate de șef?

— Nu. Calul-înaripat a adunat pe toate căpeteniile apașilor și le-a spus că în Mexic a izbucnit război și că Juarez e prietenul nostru. Noi eram adunați toți, pregătiți de luptă, dar războinicii noștri nu vroiau să se bată pentru căpetenia de-acum a mexicanilor și și-au îngropat securea de război în pământ și m-au trimis pe mine să-ți spun cum stau lucrurile.

— Atunci războinicii nu vin încoa'?

— Nu. Calul-înaripat îți trimite vorbă să te întorci cu războinicii care se află aci pe meleagurile de vânătoare ca să „faceți" carne pentru iarnă.

Inimă-de-urs lăsă capul în pământ fără să scoată o vorbă, dar Ucigătorul-de-bivoli luă cuvântul:

— De când grăiește apașul în două feluri? Întâi ne spune să luăm securea de război, pe urmă ne poruncește s-o îngropăm iar. Noi am câștigat aici o mare biruință, am pus mâna pe o mulțime

de scalpuri și acum să ne întoarcem ca să „facem" carne?

— Tu nu ești silit s-asculți, ești doar căpetenia mixtecașilor.

— Atunci nu mai zic nimic! zise indianul cu ciudă.

— Ce zice Matava-se? întrebă Inimă-de-urs pe Sternau.

— Eu sunt pentru pace, deși nu mă dau în lături când e vorba să vin în ajutorul fraților mei. Fratele meu Inimă-de-urs poate să facă după cum crede de cuviință.

— Frații mei să se sfătuiască între ei, eu am spus ce-aveam de spus, acum trebuie să mă întorc de unde am plecat. Așa e porunca pe care mi-au dat-o căpeteniile noastre, adăugă Uliul-rotitor și plecă.

Cei rămași nu pomeniră deocamdată nimic despre afacerea asta.

Înspre ziuă se auziră țipete de bucurie în tabăra comanșilor, semn că survenise ceva îmbucurător pentru ei. Ce, se văzu de-abia când se lumină de-a binelea. Peste noapte sosise trupa de întărire pe care căpeteniile o trimiteau în ajutorul actualului președinte.

Doctorul se înspăimântă. Acum nu mai putea fi vorba de scăpare, trebuiau să piară cu toții. Războinicii apașilor priveau și ei posomorâți la numărul mare al dușmanului. Nu mai aveau ce spera deoarece orice ajutor le fusese tăiat.

Matava-se se urcă în vârful piramidei ca să fie singur cu gândurile lui. Se cerea acum multă prezență de spirit ca să se găsească un mijloc de scăpare. Știa că și cele două căpetenii indiene vor

sta să chibzuiască și fiecare să-și dea pe urmă părerea.

Situația era cât se poate de critică. Libertatea lor, dacă nu chiar viața, le era în joc. Îi va mai revedea el vreodată pe cei atât de dragi lui?... Bägă mâna în buzunar să mai citească o dată ultima scrisoare a Rosetei, scoase însă planul piramidei, îl despături, și se apucă să-l studieze mai mult în neștire.

Gangurile erau toate la fel, numai unul singur, foarte scurt, nu se potrivea cu celelalte. Părea să fie mai mult o încăpere lungă și îngustă. Pe plan, în locul unde era gangul acesta, scria numai atât: *peta-pove*, un cuvânt pe care Sternau nu-l mai auzise până atunci.

Pe când își frământa el creierii ce poate să însemne, veni și Ucigătorul-de-bivoli.

— A auzit fratele meu vreodată cuvântul *peta-pove*? îl întrebă el.

— Da. Așa vorbesc indienii Jemes și înseamnă: „a se duce în vale". Dar pentru ce îmi pune fratele meu o astfel de întrebare?

Doctorul nu-i răspunse; privi cu încordare spre apus, unde se deslușeau bine cordilierele din Sonora. Un gând îi străfulgeră prin minte. Se întoarse spre indian și-i zise numai atât:

— Vino după mine!

Alergă în grabă în lagăr, luă un butoiaș cu praf de pușcă, aprinse câteva felinare și chemă vreo câțiva apași voinici cărora le dădu un târnăcop și vreo doi drugi de fier. Îl rugă pe Inimă-de-urs să aibă grijă de fete, iar el porni împreună cu apașii și cu Ucigătorul-de-bivoli să coboare în piramidă. Când ajunseră la gangul din dreapta

se opriră înaintea unei uși pe care însă nu o putură deschide, așa că fură nevoiți să o spargă cu explozibil. La a două ușă, care răspundea în gangul unde se aflau acum, făcură același lucru, și intrară într-o încăpere lungă și îngustă, semănând mai mult a celulă. Sparseră și aci o ușă și văzură înaintea lor o scară cu câteva trepte. Coborâră treptele și se pomeniră într-un gang îngust și înalt care părea să nu mai aibă sfârșit. Era un fel de tunel sub pământ, făcut din cărămizi și care ducea în direcție dreaptă spre apus.

Era întocmai ce socotise doctorul când îl auzise pe Ucigătorul-de-bivoli tălmăcindu-i cuvântul acela străin. Inima îi sălta de bucurie. O luase înaintea celorlalți care de-abia se puteau ține după el, luminându-și calea cu felinarul pe care îl ținea în mână. Cât merse el așa întruna, nu-și putu da seama. Deodată se opri văzând înaintea lui iar câteva trepte. Le urcă și pătrunse într-un fel de hrubă, plină cu bolovani.

Aci era nevoie de târnăcopul și pârghiile aduse de apași. Dădură bolovanii la o parte și deodată văzură lumina zilei. Măriră spărtura, ieșiră din hrubă și se pomeniră într-o vâlcea plină cu bolovani, în care nu creștea nici un fir de iarbă. Urcară cu băgare de seamă clina dealului și zăriră la depărtare de o milă piramida, iar între ea și vâlcea gloata de comanși. Caii lor pășteau la nici cinci sute de pași de vâlcea.

— Ce zice fratele meu de această descoperire? îl întrebă Sternau pe mixtecaș.

— Prețuiește cât o viață omenească, răspunse acesta foarte calm, dar cu ochii lucind de bucurie.

— Comanșii vor crede cu siguranță că suntem vrăjitori.

— Au să ne caute degeaba, în vreme ce noi vom fi cine știe unde. Karja, fiica mixtecașilor, nu va trebui să moară de mâna fratelui ei, care ar fi ucis-o mai bine decât s-o știe soția unui ticălos de comanș.

— Acum să ne întoarcem pe unde am venit, ca nu cumva să ne zărească vreunul din comanși.

Coborâră în hrubă și astupară deschizătura la loc, apoi se înapoiară prin tunel la piramidă. Cine știe câte se vor fi petrecut în gangul acela subteran! Probabil că slujise să amăgească norodul; preoții îl străbătuseră adesea pe când sus, pe altarul de sacrificiu din piramidă curgea în valuri sângele sacrificaților.

Ajunși iar afară din piramidă, căpeteniile ținură îndelung sfat între ei, apoi îi chemă și pe războinici să-și dea părerea. Se luă hotărârea ca să urce împreună munții și să se despartă pe urmă, dar Inimă-de-urs adăugă:

— Inimă-de-urs își iubește prietenii și-i va însoți până la Guaymas.

Karja roși de plăcere; știa ea pentru cine nu se îndura apașul să plece.

În munți era greu de găsit merinde, de aceea era bine să ia cât mai multe provizii cu ei și, fiindcă nu puteau duce și caii prin subterane, se hotărâră să-i lase aci iar în schimb să-i ia pe-ai comanșilor, care păsteau aproape de vâlcea.

Erau cu toții ocupați cu pregătirile de drum; trebuia să nu le lipsească nimic. Soarele era spre asfințit, când Karja se urcă până în punctul cel mai înalt al piramidei. Silueta ei dreaptă și zvel-

tă se contura pe fundalul cerului înroșit. Obrajii ei oacheși se înviorară sub sărutul de adio al soarelui ce dispărea la orizont. La ce se gândea ea oare?

Ochii ei erau îndreptați spre miazănoapte. Acolo era Guaymas, ținta călătoriei pe care urma să o întreprindă, acolo se găsea și hacienda del Erina, locul ei de baștină, unde vroia să se înapoieze, dar acolo erau și terenurile de vânătoare și de pășunat ale apașilor, precum și Inimă-de-urs, căpetenia lor, atât de apropiat inimii ei.

Cum de și-a putut închipui că l-ar putea iubi pe contele Alfonso. Cât de deosebit de el era Inimă-de-urs!

Cufundată în gânduri, ea nu auzi persoana care urca de pe cealaltă parte a piramidei și care nu era altcineva decât acela la care se gândea cu atâta prețuire.

Inimă-de-urs o văzu si se opri locului. Zări soarele care-i aureola capul și-i dădea strălucire obrajilor, ochii întunecați, îndreptați cu adâncă tristețe și dor înspre miazănoapte. Atunci el se apropie. Ea îi auzi pașii și se întoarse. Când îl zări, se roși toată.

Căpetenia apașilor își dădu seama de tulburarea de care fusese cuprinsă tânăra fată, făcu un pas înapoi și spuse:

— Fiica mixtecașilor se sperie când apare Inimă-de-urs. El o să plece, fără să știe însă ce anume a supărat-o.

Ea îi replică cu o voce abia auzită:

— Căpetenia apașilor nu m-a supărat cu nimic.

Atunci el se întoarse și o privi scrutător:

— Dar ea îl urăște, vrea să plece atunci când apare el?

— Nu.

— Are Inimă-de-urs vreo vină că drumurile ni se întretaie? Poți să poruncești visului ce să aducă și ce nu? De ce vede ochiul în valurile fluviului și în norii cerului, tot timpul, numai unul și același chip și mereu aceeași siluetă? Sunt eu oare Manitou să pot ucide viața care îmi stăpânește inima?

Karja tăcea, dar Inimă-de-urs vedea că e agitată de un tremur ușor.

— De ce nu răspunde Karja? întrebă el. Cât timp o să mai poată vedea Inimă-de-urs pe aceea pe care o iubește? Câteva zile, câteva ore? După care ea o să devină femeia altuia.

— Ea nu o să fie niciodată femeia altuia, spuse ea în șoaptă.

Atunci el se apropie de ea.

— Niciodată, spui tu, niciodată? Ești sigură cu adevărat? Spune-mi Karja, tu mă iubești?

— Te iubesc, spuse ea, roșind.

— Și eu te iubesc. Tu ai să fii femeia apașului, singura sa femeie. Tu nu va trebui să muncești ca altele, ci o vei duce ca o senioră albă, a cărei dorință e poruncă.

Inimă-de-urs o luă în brațe și o sărută, fără să se mai gândească la faptul că, aflați în vârful piramidei puteau fi văzuți de toți comanșii.

Stăteau îmbrățișați, uitând de ei și de tot ce-i înconjura, luminați de ultimele raze ale soarelui,

când brusc, tresăriră amândoi la auzul unei voci cunoscute:

— Care dintre voi e bolnavul care trebuie sprijinit de celălalt?

Era Ucigătorul-de-bivoli. Se apropia momentul plecării și el își căuta sora, nebănuind, bineînțeles că o va găsi în brațele apașului.

Acesta din urmă se simți pentru moment jenat, dar se stăpâni repede și întrebă cu o voce fermă:

— Ucigătorul-de-bivoli îmi mai este prieten și frate?

— Bineînțeles, răspunse cel întrebat.

— Nu e supărat pe mine că i-am răpit inima sorei sale?

— Nu, nu este supărat, pentru că inima sorei sale nu i-o poate răpi nimeni. În inima unei femei bune au loc amândoi, soțul și fratele.

Îmi dai voie să vin la hacienda del Erina și să aduc darul nupțial?

— Îți dau voie!

— Ce să conțină?

— Hotărăște tu singur! Ucigătorul-de-bivoli nu-și vinde sora.

— Să-ți aduc o sută de scalpuri ale dușmanilor tăi?

— Nu; scalpurile dușmanilor le iau eu însumi.

— Sau zece piei de urs brun?

— Nu, am destule blănuri.

— Atunci, spune-mi tu ce ceri.

Ochii vânătorului părură că s-au umezit; el își lăsă mâna pe umărul apașului și spuse:

— Nu-ți cer nici scalpuri, nici blănuri, nici aur și nici argint, îți cer în schimb ca fiica mixtecașilor, Karja, să fie fericită în cortul tău. Tu îmi

ești prieten și frate, dar dacă sora mea nu ar fi fericită cu tine, ți-aș sfărâma capul cu tomahawkul meu și ți-aș da creierul drept hrană furnicilor. Du-te la ai tăi, vorbește cu ei, după care vino la hacienda del Erina și o vei căpăta pe Karja!

Ucigătorul-de-bivoli se întoarse și plecă. Inimă-de-urs îl urmă, mândru, ca un bărbat care nu a mai rostit un cuvânt dulce unei femei.

Atâta timp cât era lumină nu se puteau gândi să părăsească lagărul, ca să nu dea de bănuit dușmanului. Cum se întunecă însă, fiecare își luă ce îi era de trebuință, în afară de arme bineînțeles, și coborâră în piramidă. Când nu mai rămase nici unul afară, Sternau puse un butoiaș cu pulbere la ușa din afară a gangului, aprinse un fitil și urmă calea după ceilalți. Străbătură prin întuneric tunelul și, când ajunseră la capătul lui, se auzi un bubuit îndepărtat ca de tunet, deși nu era nici urmă de nor pe cer. Pulberea făcuse explozie și dărâmase gangul care răspundea în tunel. Acum nu mai putea ști nimeni pe unde fugiseră.

Le mai rămânea deci un singur lucru: să facă rost de cai. Cine știe ce greutate nu era, căci păștean destui de-ai comanșilor în apropiere de vâlcea. Se trimiseră iscoade să vadă cum sunt păzite animalele și aflară că nu sunt decât trei inși care le păzesc. Apașii îi uciseră la repezeală și puseră mâna pe cai.

Ca să nu atragă atenția comanșilor pornind toți odată, doctorul îi sfătui pe apași să-și ia unul câte unul calul și să-l încalece de-abia după ce se vor fi îndepărtat o bună bucată de drum.

Pământul în prerii e moale, de aceea comanșii nu auziră pași și nici zgomot de copite. De-abia când se lumină de ziuă și găsiră trupurile înțepenite ale paznicilor și caii nicăieri, înțeleseră ce s-a petrecut. Dar apașii aveau acum drum de aproape o jumătate de zi înaintea lor și nu le păsa de vreo urmărire. Dezamăgirea și furia comanșilor nu se poate descrie. Zadarnic căutau ei o explicație la dispariția aceasta misterioasă a dușmanilor lor căci nu fu cu putință s-o găsească.

Mai jos de Colima, în Mexicul de Vest, se află, la revărsarea fluviului cu același nume în ocean, portul numit Puerto de Colima, zis și Manzanillo. Micul oraș Colima se află într-o regiune foarte rodnică și comerțul e aci foarte dezvoltat, așa că portul e veșnic plin de vapoare, unele chiar de mare tonaj.

Se afla și acum printre celelalte vase mari și mici un astfel de vapor. Părea să fie nou de tot și foarte plăcut la vedere. Probabil că același lucru îl gândeau cei doi inși care stăteau pe mal și-l admirau de la distanță.

— *Goddam*, frumos vapor! Nu e de mirare, marfă americană... zise unul din ei, un individ trecut de vârsta tinereții, lung și deșirat, îmbrăcat în haine cadrilate.

— Se cunoaște la prima vedere, răspunse celălalt, o matahală de om, lat în spate, care putea fi luat drept marinar, dacă n-ar fi fost încălțat în niște pantofi de lac găuriți și în mâini cu mănuși de piele, murdare și rupte la degete.

— Oare nu s-ar putea dosi un tun, undeva pe bord, ce zici? întrebă lunganul.

— Nu mă întreba pe mine că te pricepi d-ta mai bine, căpitane, răspunse matahala zâmbind.

— Așa crezi? Ha-ha-ha! Te rog să nu-mi mai spui căpitane, fiindcă s-ar putea să-ți scape vorba când mai sunt și alții de față. Eu sunt domnul director de trupă Gozmani și tu ești... ei, cum îi zice... re...re ...

— Regizorul...

— Așa, regizorul meu Hermilio Martinez.

— La ordine, domnule director! răspunse celălalt cu o plecăciune caraghioasă.

— Oare ce destinație are vaporul? întrebă mai departe lunganul.

— Cine știe! Poate că am putea afla. Băietanul ăla de colo pare să facă parte din echipaj.

Se apropiară mai bine de chei, unde era ancorată o luntre în care stătea tolănit un băietan de vreo șaisprezece ani.

— Ei, senior, ești de pe vaporul de colo? îl întrebă directorul.

Băiatului nu-i spusese încă nimeni până atunci senior, de aceea fu încântat de părerea pe care și-o făcuseră cei doi străini despre el și răspunse fudul:

— Da, seniori.

— Cum îi zice vaporului?

— „Lady", doar scrie pe el cu litere aurite.

— Așa e, bine zici senior, nu văzusem. Și are acea frumoasă „Lady" un căpitan?

— Păi se poate vapor fără căpitan? râse băiatul.

— Mă gândeam că poate să aibă de comandant un locotenent.

— Asta se poate numai la vapoarele de război.

— Și cum îl cheamă pe căpitanul vostru, senior?

— Master Wilkers.

— Așadar, e un nord-american?

— Da, veritabil. Eu de asemenea.

— Te cred. Și ce-ați încărcat pe bord?

— De toate, și o grămadă de marfă pentru Guaymas.

— Pentru Guaymas? Hm! Într-acolo am vrea și noi să ne ducem. Poate că ne ia căpitanul pe bord. Unde e acum?

— S-a dus în oraș, da' zicea că se întoarce repede. A, uite-l că vine!

— Care e? Acela mărunțel?

— Da, ăla care ține mâinile în buzunarele pantalonilor.

Cei doi indivizi se uitară cu luare-aminte la omul care se apropia cam pe două cărări de chei. Era un individ mărunțel și uscățiv, cu obrajii roșii și ochii lăcrimoși, semn că trăsese binișor la măsea.

— Ei, mă, dă-i drumul! strigă el din depărtare băiatului.

— O să mai zăbovim nițel, sir, răspunse băiatul.

— Pentru ce mă? La mine nu merge cu zăbavă... treizeci de noduri pe minut, așa să știi!

— O fi, da' nu acu', fiindcă gentlemenii ăștia au ceva de vorbit cu d-ta.

— Cu mine? Hm! Și cine sunt dumnealor?

Străinii se apropiară de american și-și scoaseră pălăriile până la pământ.

— Vă rog să mă scuzați, căpitane, începu lunganul, eu sunt directorul unei trupe de teatru — numele meu e Gozmani — și domnul e regizorul meu Hermilio Martinez.

— Actor? Hm... oameni simpatici... și veseli... Și ce poftiți dv.?

— Am auzit că vă îndreptați spre Guaymas și tot într-acolo aș vrea să mă duc și eu cu toată sleahta mea.

— Nu mai spune! Și câte persoane sunteți?

— Șase bărbați și cinci femei, foarte tinere, frumoase și pline de draci.

— Știi că ar avea haz! râse căpitanul. Dar de p'ătit aveți de unde?

— Dacă n-ai cere prea mult, se poate.

— Cinci dolari pe cap, fără întreținere, hrana vă privește pe dv.

— Adică cincizeci și cinci de dolari. Nu s-ar putea cu cincizeci, senior?

— Hm... nu prea! Acu, fiindcă sunteți actori și oameni de petrecere, fie! Plata când vă urcați pe punte, altminteri vă arunc pe toți în apă, m-ai înțeles?

— Când ridicați ancora?

— Chiar astă seară la ceasurile unsprezece.

— Îți mulțumim căpitane pentru bunăvoința pe care ne-o arăți și vom ști să ne facem vrednici de ea. La ceasurile zece și jumătate vom fi pe bord, zise lunganul, și după ce salutară cu un respect exagerat se îndepărtară.

Mai cutreierară puțin străzile, pe urmă o luară înspre marginea orașului și se opriră la o casă dărăpănată cu un singur etaj. Era un fel de han,

cu o cârciumă, în care fură întâmpinați cu bucurie de câțiva indivizi suspecți.

— Ei, ce mai e nou, directore, s-a făcut?

— Da, în sfârșit!

— Era și timpul! Dar cum?

— O trupă de actori, șase bărbați și cinci dame.

— Ha-ha-ha! Are haz, zău!

Directorul dădu un pahar cu rachiu peste cap, apoi plecă spunând că va veni să-i ia diseară.

Pe-nserate „Lady" se pregăti de drum. Marinarii priveau mereu spre chei așteptându-i curioși pe pasageri. În sfârșit îi văzură venind. Luntrea trebui să se ducă în două rânduri să-i ia, fiindcă nu încăpeau toți o dată.

Căpitanul Wilkers stătea la scara vaporului cu mâna întinsă. După ce-și primi plata, îi lăsă să treacă pe punte fără să-i întrebe de pașaport ori alte hârtii de legitimare. Nu li se arătă un loc anume unde să se așeze sau să-și pună lucrurile, dar nici nu fu nevoie, deoarece „actorii" își găsiră singuri un locșor unde să nu supere pe nimeni.

De aceea marinarii își ziseră cu satisfacție că acești domni și doamne par să fie oameni tare de ispravă.

— Da' oare duduiele astea or putea suporta călătoria? întrebă unul din marinari către ceilalți. Marea e agitată și, când o începe vasul să se clatine, or să-l vadă pe dracu!

Curios însă că nici unul din călători nu părea să sufere de răul de mare. Totuși, marinarii nu băgară de seamă. Stăteau toți adunați pe puntea de la proră și vorbeau de-ale lor, pe când timo-

nierul admira stelele de pe cer și căpitanul sforăia în cabina lui.

Actorii se aciuiseră undeva pe punte și păreau să doarmă. Dar pe la două după miezul nopții, directorul făcu o mișcare.

— Cred că a sosit timpul, șopti el. Am trecut de latitudinea Quatalaxaca; să începem, băieți!

— Toți odată? întrebă unul din ei, îmbrăcat femeiește.

— Da. Uite norul de colo; când o fi drept deasupra noastră, să-și ia fiecare un om în primire. Pumnalul drept în inimă, și să-l lăsați acolo ca să nu țâșnească sângele.

După câteva minute, norul acoperi cerul de deasupra vaporului și întunericul se lăsă mai adânc.

— Sus! Înainte! șopti directorul.

Cei zece indivizi aruncară tot ce aveau alb în îmbrăcăminte și porniră să alunece ca niște umbre pe punte. Se auzi ici un suspin, colo un horcăit, apoi se făcu liniște.

Directorul se îndreptă spre cârmă. Timonierul privea norul care se depărta. Deodată simți ceva apăsându-i pe inimă, ceva rece și tare care îi pătrunse în piept; vru să țipe dar nu mai avu când, și se prăbuși mort lângă cârmă. În clipa aceea directorul scoase un fluierat ascuțit și imediat regizorul fu lângă el.

— Ei, cum stăm?

— Totul în regulă, senior.

— Bine, treci la cârmă, eu mă duc să văd ce-i cu căpitanul.

— Dar cu băiatul ce facem? Doarme jos în cală.

— N-avem nevoie de el.

— Păcat! Era un strengar simpatic.

În câteva cuvinte se hotărâse destinul a două vieți omenești.

Directorul se îndreptă spre cabina comandantului. Ușa nu era încuiată. O deschise și trecu pragul. Căpitanul dormea. Ucigașul ridică liniștit pătura, potrivi vârful pumnalului în dreptul inimii și apăsă cu putere. Lăsă pumnalul în rană, îl luă pe căpitan în brațe și-l duse pe punte. După câteva momente veni și regizorul cu cadavrul băiatului.

Scoaseră bolovani de la balast, îi legară de picioarele cadavrelor și le dădură drumul în mare.

Directorul coborî în cabina comandantului și cercetă cu luare-aminte registrul de bord, actele și fractele aflate acolo. Spre ziuă ieși pe punte, și cu un fluierat își adună oamenii pe covertă.

— Gluma a reușit pe deplin, băieți, le zise el. Acum vom începe o viață de care să ne pizmuiască și regele. Deocamdată trebuie însă să fim cu mare băgare de seamă. Avem mărfuri pentru Guaymas. Nimeni nu cunoaște acolo vaporul și nici echipajul. Păstrăm deci numele trecute în registrul de bord. Eu sunt căpitanul Wilkers.

Fiecare dintre marinari căpătă câte unul din numele trecute în role și i se făcu cunoscută identitatea.

„Lady" era un vas admirabil, care aluneca pe valuri ca o săgeată, așa că a doua zi intră în portul Guaymas mai devreme decât s-ar fi așteptat ei.

Guaymas e un orășel foarte plăcut care aparține provinciei mexicane Sonora. Are împreju-

rimi frumoase unde marinarii se duc adesea în excursie. Căpitanul Wilkers se înfățișă imediat la poliția portului ca să-și declare sosirea, legitimându-se cu actele găsite la bord, iar de acolo la negustorul pe numele căruia era încărcătura vasului. După ce sfârși aceste formalități, se hotărî să rămână câteva zile aci și să mai petreacă nițel în oraș, deși era cam prea aproape de locul crimei și ar fi putut fi primejdios pentru el.

Într-una din zile îl luă pe timonierul său să facă împreună o excursie prin împrejurimi. Închiriară niște catâri și o luară spre munți, iar spre seară se înapoiară în oraș. Petrecură câteva ore într-o cârciumă, apoi porniră spre chei. În drum, tocmai pe când treceau pe sub un felinar, se întâlniră cu un om la vederea căruia rămaseră ca trăsniți.

— Ei drace! Strigoi să fie? șopti directorul speriat și rămase împietrit în loc.

— Ce asemănare... murmură timonierul înspăimântat.

— Să mă ia dracu dacă nu era chiar el!... Hai să-l urmărim, vom vedea noi dacă e strigoi ori nu...

Se luară după necunoscutul care îi îngrozise atât, și-l văzură apropiindu-se de o casă împrejurul căreia era o grădiniță. Sună la ușă și o femeie tânără și frumoasă veni să-i deschidă.

— A, d-ta ești, senior Mariano? întrebă ea. Poftim înăuntru, senior Sternau te așteaptă cu nerăbdare.

— El e! mormăi căpitanul printre dinți.

— Da, e el! încuviință timonierul.

Și știi cine locuiește în casa asta? Sternau, omul care ne-a atacat cu iahtul lui în Jamaica, mi-a împușcat ofițerii și m-a rănit și pe mine. D-ta m-ai salvat atunci, de aceea te-am făcut timonierul meu.

— Tii, ce bine s-a potrivit! Mare poftă aș avea să mă răzbun acum pentru cele ce-am pătimit atunci...

— D-ta ai poftă, dar pentru mine răzbunarea aceasta e o chestie de viață și de moarte. Nu-l mai las eu să-mi scape din mână, fii pe pace! Sst! Auzi, ies pe veranda din grădină... Am putea auzi ce vorbesc. Repede peste gard!

Săriră gardul și se ascunseră după un tufiș.

Locuitorii vilei apropiară două mese una de alta, așternură o față de masă albă, puseră o lampă aprinsă la mijloc, o farfurie cu fructe, și începu o discuție însuflețită.

În jurul mesei se aflau Sternau, Mariano, Inimă-de-urs, Săgeata-trăsnetului, Unger, Emma și Karja.

Sosiseră de-abia de ieri în oraș și, fiindcă trebuiau să aștepte plecarea unui vapor încă vreo câteva zile, închiriaseră camere mobilate în oraș și se adunau aci la doctor. Se discutară câteva chestiuni diferite care nu-i interesau pe cei doi ascunși în grădină, până ce în sfârșit o auziră pe Emma întrebând:

— Și ce ai de gând să faci după ce vei ajunge la Mexico, senior Sternau?

— Să mă reped nițel în Africa. Vreau să dau de urma contelui Fernando, răspunse cel întrebat.

— Crezi într-adevăr că bătrânul mai trăiește?

— În nici un caz n-a murit în Mexic. Ai auzit d-ta de ticălosul acela de Henrico Landola, seniorita?

— Piratul pe care l-ai înecat cu vas cu tot în fundul mării în Jamaica?

— Da. Nemernicul l-a dus pe bătrân undeva pe coasta Africii Centrale și l-a debarcat acolo. Dacă n-a murit încă îl voi găsi, sper, la Harar.

— Pe urmă vrei să strângi lațul în jurul gâtului Cortejilor, cauza tuturor nenorocirilor?

— Da. Dar să lăsăm acum lucrurile astea dureroase; am scris astăzi acasă, nevesti-mi, o scrisoare mai lungă și nu vreau să-mi întunec în minte chipul ei drag cu astfel de gânduri triste.

Conversația luă o întorsătură mai veselă, care nu-i mai interesa pe cei doi.

— Ticălosul! Sternau ăsta... îl am mereu în calea mea... scrâșni Landola — căci el era falsul căpitan Wilkers...

— Să punem mâna pe el, *master*! zise timonierul.

— Ba bine că nu! Să știu că mă ia dracu și tot nu mă las! Numai că nu știu cum să fac...

— Lasă că o să găsim noi. Ar trebui mai întâi să aflăm toate planurile șleahtei ăsteia, dar mai bine ar fi să nu dai ochii cu ei.

— Aș! Am eu destule bărbi false!

— Nu, nu, s-ar putea totuși să te recunoască. Să mă lași pe mine să lucrez pentru d-ta. O să încep chiar de mâine să-i spionez și nu se poate să nu găsim noi un mijloc...

— Sper și eu. A, auzi, s-a spart sindrofia... să-l urmărim pe Mariano, trebuie neapărat să aflu unde locuiește. Să sărim repede gardul și să ne

luăm după el, dar nu împreună; dacă îl pierde unul din vedere, să nu scape celuilalt.

Se ascunseră după colțul casei și se luară după tânărul spaniol, mergând la distanță unul de altul, ca doi cetățeni pașnici care își văd de drumul lor. Îl văzură intrând în curtea unei case unde își închiriase o cameră, apoi, după ce descuie ușa, dispăru înăuntru.

— Acum știm unde locuiește; de asemenea și doctorul, zise Landola tovarășului său. Trebuie să mai aflăm cam ce-au de gând să facă.

— O să mă interesez eu. Nici neamțul, nici altul din șleahta lor nu mă cunoaște, răspunse timonierul.

— Bine, dar cât se poate de repede, chiar de mâine dimineață, fiindcă nu e timp de pierdut.

În acea noapte, Landola și timonierul său dormiseră în oraș. Dis-de-dimineață, când timonierul se duse să vadă ce mai e pe vapor, îi văzu pe Sternau și pe Mariano plimbându-se pe chei. Se opriră la un moment dat să privească mai cu atenție vaporul, și văzându-l pe timonier pregătindu-se să se îndrepte într-acolo, doctorul îl întrebă foarte politicos:

— Mă rog, domnule, d-ta faci parte din echipajul acestui vapor?

— Da, răspunse timonierul bucuros că norocul îl slujise pe neașteptate.

— A, îmi pare bine! Și n-ai vrea să fii atât de bun să-mi spui ce destinație are?

Timonierului îi fulgeră un gând. Dacă reușea, planul răzbunării le pica de-a dreptul în mână fără să mai caute ei să-l găsească. Vroia însă mai

întâi să vadă dacă nu se înșela în presupunerile lui, de aceea zise cât se poate de liniștit:

— Pentru ce mă întrebați, senior? Vrei să te luăm și pe d-ta pe bord sau ai vreo marfă de trimis?

— N-am nici o marfă de expediat, ci aș vrea să mă luați împreună cu alți prieteni de-ai mei pe bord. Destinația noastră ar fi Acapulco sau alt port din apropierea lui.

— Hm! încuviință timonierul, ar merge... Tot am eu de gând să mă opresc la Acapulco.

— A, d-ta ești căpitanul?

— Chiar așa.

— Când ridicați ancora?

— Mâine dis-de-dimineață. Călătorii trebuie să vină diseară pe bord. Vreți să vizitați vaporul?

— Nu acum; voi veni poate peste un ceas. Vom stabili atunci și prețul călătoriei. Bună ziua, senior.

— Bună ziua.

Doctorul vroia să viziteze vaporul împreună cu Unger, acesta fiind mai priceput în astfel de lucruri. În timp ce el cu Mariano se întorceau în oraș, timonierul se urcă în luntre și zori spre vapor. Era bucuros că Sternau amânase vizita cu un ceas, va avea astfel timp să ascundă tot ce ar fi putut părea suspect și să-i dăscălească pe marinari cum să se poarte.

— Când veniră cei doi, fură primiți cât se poate de frumos. Vizitatorii rămaseră încântați și plătiră costul călătoriei fără să se tocmească.

Ca să se înapoieze la hacienda del Erina, Emma și Karja ar fi trebuit să facă drumul pe uscat însoțite de Săgeata-trăsnetului și cele două căpetenii

indiene. Călătoria era însă mult prea obositoare și foarte primejdioasă. Hotărâră deci să meargă cu toții la Acapulco și de acolo la Mexico, de unde era mai lesne de ajuns la del Erina. Inimă-de-urs și Ucigătorul-de-bivoli nu vroiră să-i însoțească pe apă. Preferau să facă drumul pe uscat, socotind s-ajungă înaintea lor și să ducă îmbucurătoarea veste arendașului că fiica lui trăiește, e sănătoasă și se va întoarce în curând acasă. Înainte de plecare vroiau să petreacă însă seara cu toții împreună pe vapor.

Mare fu bucuria lui Landola când află de la timonier vestea că a pus mâna pe dușmanii lui de moarte.

— S-a potrivit mai bine decât aș fi visat eu, zise el frecându-și mâinile de bucurie. Nu mai am nevoie de barbă falsă și de nici o altă deghizare. Eu vin pe bord după ce se întunecă și-i vom avea pe toți în palmă.

— Să-i lăsăm în viață?

— Da. E mai bine așa. Aș putea trage foloase de pe urma lor.

— Hm!... o să fie o luptă crâncenă... Sunt toți oameni voinici ai dracului!

Îi biruim unul câte unul. Doctorul e cel mai de temut... O s-avem de furcă cu el, dar o să-l punem și pe el cu botul pe labe.

— Da, numai că o să trebuiască s-așteptăm până ce vor fi părăsit indienii vaporul.

— N-au să-l părăsească defel, fiindcă îi luăm și pe ei. Sunt nevoit s-o fac ca să nu se afle în ce fel au dispărut ceilalți. Odată toți în mâinile noastre, ne îndreptăm spre apus unde știu eu o insulă de care nu s-a apropiat niciodată vreun vapor.

Îi debarcăm acolo. De hrană, nu vor duce lipsă, căci sunt pomi fructiferi și apă de izvor din belșug. Orice încercare de fugă le-ar fi zadarnică și vor rămâne în pustietatea aceea până la sfârșitul vieții sau... până voi avea eu motivele mele ca să-i iau de acolo.

— Unde se află insula?

— Departe de calea vapoarelor, patruzeci grade latitudine sudică de Insulele Paștelui, și e o închisoare mai sigură decât oricare alta, împrejurul căreia sunt ziduri de zeci de metri înălțime. N-are însă nume și e toată numai din stânci de coral. Copacii de pe ea sunt subțiri, așa că nu se poate face vreun vas din ei, și chiar dacă le-ar veni în gând prizonierilor să-și facă o barcă, departe n-ar ajunge, fiindcă valurile se izbesc acolo cu furie de stânci și s-ar face țăndări.

— Vom avea însă martori... marinarii noștri pot să trădeze mai târziu din vreo pricină oarecare.

Căpitanul îl privi disprețuitor, apoi zise cu subînțeles:

— Nu vom avea nici un martor, căci vom fi singurii care se vor întoarce din această călătorie.

Timonierul se înfioră. Ce-ar fi să-l omoare căpitanul și pe el, ca să nu mai existe *nici un* martor în urmă? Își zise că trebuie să fie atent și să-i spioneze orice mișcare căpitanului.

Spre seară călătorii veniră pe vapor și fură întâmpinați cu multă bunăvoință. Masa fu îmbelșugată și aleasă și fiecare părea încântat de călătoria plăcută pe care o va face. În timp ce stăteau ei la masă, Landola se strecură pe bord și se apucă de treabă.

Era întuneric beznă și se lăsase o ceață deasă de nu se vedea om cu om. Câțiva din marinarii cei mai voinici se așezară lângă lanțul ancorei, pe când un altul coborî în cabina comandantului unde erau adunați călătorii.

— Ce cauți aici nechemat? se răsti falsul căpitan la el.

— Să iertați, căpitane, răspunse marinarul, dar a venit chiar acu un om care vrea să vorbească cu domnul Sternau.

— Cu mine? se miră acesta. Ce vrea?

— Păi... zice că e gazda unde ați tras și are să vă spună ceva între patru ochi.

— Bine, vin.

Doctorul se sculă de la masă și-l urmă pe marinar. Când fu sus pe punte, se simți deodată apucat de la spate și, în același timp, un pumn îl izbi cu atâta putere în tâmplă, încât se prăbuși jos leșinat.

— Pe ăsta l-am pus bine! râse Landola. Legați-l zdravăn și duceți-l jos în cală. Pe urmă aduceți-l pe indianul ăla îmbrăcat în piele de bivol, pare să fie, după Sternau, cel mai voinic dintre ei.

Nu trecu mult și marinarul coborî iar în cabină și-i zise Ucigătorului-de-bivoli că îl poftește domnul doctor sus. Indianul îl urmă fără nici o bănuială; avu și el soarta lui Sternau; asemenea și Inimă-de-urs. De la o vreme Mariano păru neliniștit.

— Mă duc să văd și eu ce lucru atât de important a avut de spus gazda, zise el nemaiputându-și stăpâni nerăbdarea, și ieși din cabină.

Cei doi frați Unger, care rămăseseră cu fetele, și așa-zisul căpitan la masă, îi auziră pașii îndepărtându-se și așteptară zadarnic întoarcerea lui. Îngrijorați, se sculară și ei să se ducă să vadă ce s-a întâmplat, spunând fetelor că vin numaidecât.

Trecu o bună bucată de timp fără ca să se arate cineva, când deodată ușa cabinei se deschise și Landola se ivi în prag.

Fetele îl priviră cu teamă, el făcu o plecăciune respectuoasă și zise:

— Aveți bunătatea, domnișoarelor, să mă urmați. Domnii, însoțitorii dv., doresc să vă vorbească.

Nici Emma, nici Karja nu bănuiră nimic și urcară pe punte.

Aci domnea un întuneric de nu puteai zări nimic. Deodată se simțiră apucate pe la spate de niște mâini puternice, încât nu mai putură face nici o mișcare. Scoaseră doar un țipăt de groază.

— Gura! se răsti cineva la ele. Ascultați ce am să vă spun: bărbații care vă însoțesc s-au purtat atât de dușmănos cu mine și cu oamenii mei, încât am fost nevoit să-i pun la respect. Sunt toți închiși, și vă consider și pe voi prizonierele mele.

— Cu ce drept? se răsti Karja.

— Cu dreptul celui mai tare, râse Landola. Nu știu dacă mă cunoașteți. Numele meu e Landola.

— Landola, piratul? strigă Emma înspăimântată.

— Da, piratul, răspunse el cu mândrie. Vedeți deci că orice împotrivire ar fi zadarnică. Vouă, fiindcă sunteți femei, nu vi se va face nimic, mai mult încă, veți fi libere să vă plimbați

pe punte, dar îndată ce veți încerca să faceți ce va împotriva ordinelor mele vă omor prietenii, ați înțeles? Și eu când spun ceva nu glumesc, cred că știți asta, nu-i așa? Bărbații care sunt cu voi au fost închiși și legați jos în cala vaporului; le voi spune și lor că dacă nu stau liniștiți vă leg un pietroi de gât și vă arunc în mare.

— Și care ne va fi soarta pe urmă? întrebă Karja, curajoasă ca o adevărată indiană ce era.

— O să vă debarc pe toți pe o insulă pustie unde n-o să mai puteți face rău nimănui. Pe tot timpul călătoriei veți fi lăsate în pace, marinarii se vor purta respectuos cu voi, cu o singură condiție însă: să stați liniștite și să nu faceți cea mai mică încercare de a fugi. Acum haideți cu mine să vă arăt cabina în care veți sta până la debarcare.

Le duse apoi într-o încăpere strâmtă și întunecoasă și le încuie acolo. Bietele fete se aruncară una în brațele celeilalte și începură să plângă amar. Din culmea fericirii, se cufundau din nou în durere și nenorocire.

De aci piratul trecu la prizonieri. Pe aceștia îi închise în fundul calei, unde apa pătrundea înăuntru prin crăpăturile vasului și nisipul era umed și rece ca gheața. Îi legaseră strașnic cu lanțuri, încât nu puteau face nici o mișcare, și-l trântise pe fiecare la mare distanță unul de altul ca să nu se poată atinge. Cel mult își puteau auzi vorba.

Prizonierii se treziră din leșin, și când doctorul văzu la lumina felinarului pe omul care stătea în fața lui știa că nu se putea aștepta la nimic bun din partea lui.

— Ei, senior Sternau, mă recunoști? îl întrebă piratul cu ironie.

Acesta păru că nici nu-l vede.

— Aha, faci pe fudulul! Nu-i nimic, vreau să le spun și celorlalți domni care nu m-au văzut niciodată cine sunt. Eu sunt Henrico Landola, căpitanul faimosului „La Pendola". Mi se zice uneori și Grandeprise, comandantul vasului-pirat „Lion". Acum, după ce m-am prezentat, cred că știți cu cine aveți de-a face. Hai, răspundeți!

Dar nici unul nu scoase un cuvânt.

— Bine, tăceți. Sunt convins că spaima v-a luat graiul, de aceea voi fi îngăduitor cu voi. Presupun însă că dacă ați amuțit, de surzit n-ați surzit; de aceea, ascultați ce am să vă spun. Am primit de la cineva însărcinarea să vă înlătur pe toți din cale. Sunteți în mâna mea și vă pot ucide în orice moment, dar am hotărât să vă cruț, nu din milă — Henrico Landola nu cunoaște astfel de slăbiciuni —, ci din alte motive pe care nu e nevoie să vi le ascund. Dacă vă ucid, mi se va da o răsplată bănească atât de mare, încât ar putea ispiti pe oricine nu numai pe mine. S-ar putea însă ca să mă tragă pe sfoară, și după ce s-ar ști că au scăpat de voi să nu mi se mai dea nici un gologan. De făcut nu le-aș putea face nimic și tot eu aș fi păcălit. De aceea am hotărât să vă las în viață, ca să pot avea oricând o armă împotriva lor și să-i silesc să mi se dea ce mi s-a făgăduit. Mi se plătește? rău âneți dispăruți pentru vecii vecilor. Nu? vă redau libertatea în schimbul aceleiași sume și cu condiția să nu-mi faceți nici voi la rândul vostru nimic. De aceea cred că veți fi la locul vostru și nu veți încerca să fugiți, — ceea ce, de altfel, nici nu v-ar reuși. Fetele sunt și ele închise; vor fi însă bine tratate. Dar să știți că atât unii cât și

ceilalți veți plăti cu viața cea mai mică încercare de fugă.

Landola tăcu, să vadă efectul pe care-l făcuseră vorbele lui asupra prizonierilor; aceștia însă rămaseră nemișcați, părând că nici nu l-au auzit. Urmă deci:

— Vă înștiințez că veți sta legați ca acum zi și noapte, în afară de cele câteva momente când vi se vor dezlega, la douăzeci și patru de ore o dată, mâinile, ca să vi se dea de mâncare și de băut. V-am spus ce aveam de spus. Să vă intre bine în cap că aveți de-a face cu un om care nu știe de glumă și că la cel mai mic gest de nesupunere vă așteaptă moartea. Ne-am înțeles, nu-i așa? Noapte bună!

Landola ridică felinarul de jos și ieși trăgând după el zăvorul greu de fier.

Câteva minute domni o tăcere adâncă în încăperea strâmtă și umedă.

În sfârșit se auzi glasul apașului exclamând cu necaz:

— Uf!

— Uf, îi răspunse prietenul său, căpetenia mixtecașilor, tot atât de înciudat.

Urmă iar o tăcere.

— Ce zici de afacerea asta? îl întrebă după un timp Mariano pe Sternau.

— Nimic, ce vrei să spun! răspunse acesta îngândurat. Nu cumva ți-ar putea reuși să-ți desfaci peste noapte lanțurile?

— Cu neputință.

— Atunci trebuie să ne supunem soartei, n-avem ce face.

Glasul doctorului părea liniștit deși furia îi clocotea în piept. Erau toți bărbați care nu se temeau de moarte și primejdii, nedeprinși să se văicărească, știind că numai sângele rece îi poate salva.

— Tâlharul ăla e pierdut dacă îndrăznește să se apropie de un fir de păr din capul Karjei, sora căpeteniei mixtecașilor, zise Ucigătorul-de-bivoli scrâșnind din dinți, căci gândul lui era numai la ea, nicidecum la primejdia în care se afla el.

— Ticălosul va trebui să sufere chinurile cele mai îngrozitoare, adăugă cu glas amenințător căpetenia apașilor.

— Doar nu vom putrezi noi în afurisitul ăsta de vas... mormăi Anton Ungar, îngrijorat și el de soarta logodnicei sale.

Sternau, care se gândea întotdeauna în primul rând la ce era mai important, îl întrebă:

— Cum au putut să pună mâna pe d-ta? Au încercat să te sugrume sau ce?

— Mi-au pus mâna în beregată și m-au înăbușit, altminteri nu mă lăsam eu prins.

— Mare noroc ai avut! Dacă te izbeau în cap, rămâneai mort pe loc, fiindcă rana de la creier nu e încă pe deplin vindecată, îi zise doctorul. Și-acum, dragii mei, să lăsăm amenințările și să ne gândim serios la un mijloc de scăpare. Încercați să vedeți dacă nu poate vreunul din voi să-și rupă legăturile. Pe mine m-au socotit pesemne mai primejdios și m-au legat mai strâns ca pe oricare, așa că nu pot face nici o mișcare. Hai, puneți-vă puterea la încercare și vedeți dacă nu e chip să sfărâmați lanțurile.

Îi urmară sfatul. Un timp oarecare nu se auzi în strâmta încăpere decât zăngănit de lanțuri și respirația grea a prizonierilor. Totul fu însă în zadar.

— Degeaba! oftă Mariano. Trebuie să ne bizuim numai pe o întâmplare, altminteri nu-i nimic de făcut.

— Slabă nădejde! răspunse Sternau. Banditul o să caute să se îndepărteze chiar la noapte de țărm. Dacă nu reușim să ne eliberăm până atunci, rămânem prizonierii lui până o avea el poftă să ne ucidă sau să ne debarce pe vreo insulă pustie cine știe unde. În drum vom avea însă de luptat nu numai cu el și oamenii lui, ci și cu elementele naturii. Lanțurile nu ni le putem rupe, asta e sigur, doar dacă nu le va reuși fetelor să ne procure vreo pilă cu care să pilim lanțurile. Și chiar așa, primejdia ar fi tot atât de mare, fiindcă banditii ne-ar ucide pe loc.

— Atunci ce-i de făcut? întrebă Mariano.

— Părerea mea e să ne supunem soartei și să nu ne pierdem speranța. Va veni și clipa salvării noastre și vom ști să ne răzbunăm pentru cele îndurate, fii pe pace!...

Cuvintele lui, spuse cu multă hotărâre, îi îmbărbătară pe ceilalți. Toți tăceau. Se auzea doar din când în când zăngănit de lanțuri, apoi respirația regulată a prizonierilor adormiți. Când se treziră din somn, înțeleseră din legănarea vasului că pluteau în larg. Încotro? Nimeni nu știa.

Trecură ceasuri, zile și săptămâni într-un fel de toropeală din care nu-i scoteau decât scurtele momente în care li se aducea mâncarea. Timpul fusese destul de prielnic și mai deloc furtună. Va-

sul nu acostase însă nicăieri, plutise fără întrerupere, vreme care li se părea prizonierilor nesfârșită, până ce într-una din zile tăcerea fu întreruptă de zăngănitul ancorei și se auziră pașii mai multor marinari oprindu-se în dreptul ușii zăvorâte.

— În sfârșit! șopti doctorul răsuflând. Clipa hotărâtoare a sosit... dar orice ar fi mai bine decât gaura asta umedă și întunecoasă...

Cineva trase zăvorul și se auzi glasul răstit al lui Landola.

— Scoateți-le lanțurile, dar legați-i atât de strâns încât să nu se poată mișca, porunci el oamenilor săi.

Marinarii făcură întocmai, apoi îi scoaseră pe prizonieri sus pe punte și-i trântiră jos ca pe niște buturugi. Nenorociții, care semănau mai mult a stafii decât a oameni, răsuflară adânc în aerul rece și curat. Ceva mai la o parte, legate și ele fedeleș, zăceau Emma și Karja, palide și trase la față ca după boală. La dreapta lor se întindea marea nesfârșită, la stânga zăriră o insulă înconjurată de un cerc de mărgean de care valurile se izbeau cu furie. Nu se vedea decât o singură deschizătură în acest cerc bătut de talazuri și aceea atât de îngustă, încât numai o luntre trainică ar fi putut răzbate pe insulă.

Prizonierii aruncară numai o privire trecătoare spre insulă, atenția lor fiind îndreptată spre echipajul vasului-pirat, adunat în jurul căpitanului lor.

— Domnilor, zise Landola prizonierilor, am ajuns la destinație. Insula aceasta vă va fi de acum

încolo locuința. Nu veți ști niciodată cum se numește și unde se află căci nu e cunoscută de nimeni și nici nu e în calea vapoarelor. Veți găsi aci fructe, pește, păsări și vânat destul, precum și izvoare cu apă limpede ca să vă potoliți setea. Armele pe care vi le-am luat nu vi le dau înapoi, dar vă puteți face lațuri, arcuri și săgeți pentru păsări și sălbăticiuni, pentru hrană și îmbrăcăminte. V-am spus și vă repet că împrejurările vor hotărî dacă ne vom mai vedea sau nu. Dacă veți zări vreodată un vas apropiindu-se să știți că nu poate fi altul decât al meu. Acum, oamenii mei vă vor trece într-o barcă printre stânci la țărm. După ce se vor îndepărta ei, vă puteți rupe legăturile frecându-le de bolovanii ascuțiți. Rămâneți sănătoși, domnilor și doamnelor!

Prizonierii tăceau. Barca vâslită cu îndemânare de către marinarii lui Landola trecu prin deschizătura îngustă dintre stânci, și după ce prizonierii fură debarcați pe țărm, porni să se întoarcă la vapor.

Sternau se apucă numaidecât să-și frece legăturile mâinilor de un colț de stâncă, și reuși în cele din urmă să le rupă. Cu mâinile libere acum, apucă un pietroi colțuros și le tăie și pe cele de la picioare. În curând fură și ceilalți liberi.

Ucigătorul-de-bivoli ridică mâna și, arătând spre navă, spuse:

— Cred frații mei că am putea cuceri marea barcă a dușmanilor nostri?

În ciuda seriozității situației în care se aflau, Sternau zâmbi și declară:

— Acest lucru nu e posibil!

Ucigătorul-de-bivoli arătă cu mâna valurile care se izbeau de stânci și insistă:

— Le e teamă fraților mei de aceste valuri? Căpetenia mixtecașilor poate înota în orice apă!

— Numai că înainte de a putea ieși de aici, vasul a și plecat. Uite că își și ridică pânzele. Care înotător ar putea să-l ajungă din urmă?

Așa s-a și întâmplat. Corabia își reluase cursa și, fiind un velier bun, a și reușit să parcurgă o distanță apreciabilă, astfel că în scurt timp, insula, care nici nu era prea mare, dispăru din ochii echipajului.

Căpitanul Landola stătea sus pe covertă și privea cu ocheanul spre insulă. Când nu o mai zări, puse jos ocheanul și zise întorcându-se spre timonier:

— S-a făcut! Băieții sunt la adăpost.

— Ești sigur? zise timonierul cu îngrijorare în glas. Dar dacă reușesc să scape de aici?

— Fii pe pace, nu mai scapă ei cât e lumea și pământul!... Altceva mă îngrijorează pe mine; uite, ăștia de colo... și arătă spre marinari.

— Păi, să luăm și noi măsuri... răspunse timonierul zâmbind cu subînțeles.

— Așa o să și facem. Acum să ne îndreptăm spre insula Pitcairn, hotărî Landola.

— Hm! exclamă timonierul care pricepu numaidecât ce avea de gând Landola.

Vântul era prielnic și vremea frumoasă, așa că ajunseră în curând în insula Pitcairn. Căpitanul coborî o luntre ușoară pe apă și se duse singur pe uscat.

— Cam bănuiesc eu ce are de gând... ia să fiu cu băgare de seamă, își zise timonierul.

Când se întoarse Landola, părea foarte nemulțumit,.

— Mi-a fost drumul degeaba, mormăi el. Socoteam să-mi schimb aci echipajul la repezeală, dar văd că va trebui să mai rămân câteva zile.

— N-ar fi bine să încerc eu, căpitane? zise timonierul care înțelegea că nu mai era sigur de viața lui pe bord.

Landola îi dăduse să înțeleagă că vroia cu orice preț să înlăture martorii faptei sale nelegiuite. Dintre toți marinarii, el era singurul care cunoștea locul unde se afla insula misterioasă. De-abia acum își dădea seama timonierul cât de primejduită îi era viața. Landola însă zâmbea atât de blajin și mulțumit, încât îi mai trecu spaima.

— Bine zici, răspunse el la propunerea timonierului, du-te. Ia și câțiva oameni din echipaj cu d-ta, cred că patru, cinci inși încăpeți în luntre. Și vezi să nu te grăbești până mâine dimineață când ridicăm ancora, ai tot timpul.

— Atunci mă duc imediat.

— Nu uita să luați și arme cu voi, cu indigenii ăștia nu e de glumit.

Timonierul se duse în cabina lui să-și schimbe hainele. După ce se îndepărtă, Landola râse ironic și mormăi încet în barbă:

— M-a simțit, al dracului! Bine că mi-am găsit ce căutam. Oamenii cu care m-am înțeles adineauri mi se par potriviți pentru scopul meu. S-au săturat să tragă pe dracul de coadă... Acu să văd cum scap mai repede de ăsta.

Căpitanul se duse după timonier. Îl găsi încheindu-și haina de zile mari cu nasturi de metal cu ancore pe ei. Pe măsuță sclipea un revolver încărcat.

— L-ai încărcat? întrebă Landola, luând revolverul în mână și prefăcându-se că vrea să-l examineze.

Timonierului, care parcă bănuia ceva, îi trecu un junghi prin inimă.

— Bagă de seamă, căpitane, cu jucărioara asta nu-i de glumit! strigă el.

— Nici prin gând nu-mi trece, răspunse Landola apăsând pe trăgaci și glonțul pătrunse prin ochiul timonierului care căzu fulgerat la pământ.

Căpitanul alergă pe punte și strigă marinarilor:

— Timonierul e rănit... s-a împușcat din greșeală...

Dădură fuga cu toții în cabină, dar îl găsiră mort. Vârâră cadavrul într-un sac, îi legară un pietroi de gât și-l azvârliră în mare nepăsători. Martorul cel mai de temut, singurul care ar fi fost în stare să găsească insula misterioasă, era acum înlăturat. Landola își adună apoi oamenii și le spuse că a găsit aci în port câțiva marinari, printre care și un timonier, oameni de ispravă, pe care i-a angajat.

— Ne cred negustori de treabă, și deocamdată nu trebuie să afle cine suntem și nici cum mă cheamă. Încetul cu încetul o să-i punem la curent. Voi să vă țineți gura, și să nu cumva să scăpați vreo vorbă, ați auzit?

Toți făgăduiră să fie cu băgare de seamă și îi primiră cu prietenie pe noii marinari. Căpitanul știa la început prin șiretlic să le inspire încredere și,

treptat-treptat, îi obișnui cu gândul că se află în slujba unui pirat din cei mai temuți.

De-a lungul unui șir de ani, Landola a reușit să facă mările nesigure, până ce averea pe care reușise să o strângă prin mijloacele sale sângeroase, i-a permis „să se retragă" discret din „afaceri"..

17. PANTERA SUDULUI

În timp ce Landola pândea în largul mării ducându-și prizonierii în insula îndepărtată și pustie, cei din Europa așteptau în zadar vreo veste de la ei. Dar și în Mexico lordul Dryden și Amy erau tot atât de îngrijorați de soarta lui Mariano. Nici chiar Pablo Cortejo și fiica lui Josefa nu știau nimic de soarta lor.

Trecuseră săptămâni și luni fără ca nenorociții să dea vreun semn de viață. Drept e că situația politică a Mexicului era atât de tulbure încât veștile ajungeau cu greu până acolo. Președintele Herrera, adversarul politic al lui Juarez, fusese înlocuit la sfârșitul anului 1850 cu altul, apoi iar altul, căci domnia fiecăruia era de scurtă durată. Juan Alvarez, de obârșie indiană, ca și Juarez, supranumit pentru cruzimea lui Pantera Sudului, dar care în adâncul sufletului său s-a dovedit a fi un adevărat patriot, în cele din urmă și-a depus mandatul din proprie inițiativă. El a fost urmat de Ignacio Comonfort, care l-a numit pe Juarez ministru de interne și președinte al tribunalului suprem, titlu care echivala cu acela de vicepreședinte al republicii mexicane. Adversarul lui Comonfort fu generalul Miguel Miramon, omul care mai târziu trecu de partea împăratului Maximilian,

trimisul lui Napoleon al III-lea, trădându-și astfel țara.

Era în anul 1857. Trecuseră șapte ani de la dispariția lui Sternau, Mariano și a celorlalți. Într-o zi apăru în orașul Mexico un călăreț mai în vârstă, plin de praf, care părea să fi venit de departe. În urma lui călăreau câțiva argați, tot atât de bine înarmați ca și el, care aduceau cu ei un catâr cu o povară care, deși nu era mare, părea să fie foarte grea, judecând după oboseala catârului. Bătrânul își opri calul în fața tribunalului, descălecă și-l întrebă pe portar dacă poate vorbi cu Excelența Sa, senior Benito Juarez.

Omul îl măsură cu privirea și-i răspunse disprețuitor:

— Nu prea cred.

— Pentru ce nu?

— Ți-a spus dumnealui să vii?

— Nu.

— Atunci așteaptă. Cere mai întâi o audiență.

— Altminteri nu se poate?

— Fără audiență nu primește decât pe prieteni.

— Păi și eu sunt un prieten.

Atitudinea mândră a bătrânului îl impresionă pe portar.

— Cum te cheamă pe d-ta, senior?

— Pedro Arbellez, și sunt proprietarul haciendei del Erina.

— O, atunci e altceva, senior! Veniți de departe, de aceea sunteți în halul ăsta. Păi... să mă iertați și dv., dar vedeți că vine multă lume

la el ca să ceară dreptate, și n-are bietul om vreme să răsufle.

Arbellez fu condus de un servitor într-o încăpere destul de mare, unde văzu câțiva inși întinși în hamac și fumând. Unul din ei era Benito Juarez.

— A, senior Pedro Arbellez! zise el sculându-se în picioare la vederea musafirului. Nu te-am mai văzut de acum șapte ani, când ți-am arendat Vandacua. Ce te aduce la mine?

— Ți-am adus arenda moșiei, senior, răspunse bătrânul. Și-apoi, aș vrea să-ți mai fac și o mare rugăminte.

— De ordin particular?

— Nu, am venit să mă adresez judecătorului suprem.

— Bine, vei fi ascultat. Te rog să mă lași mai întâi să termin cu domnii aceștia. Șezi colo pe masă, că alt loc n-am. Așadar, senior, urmă el adresându-se unui individ mai trecut, cu ochii sfredelitori, am pus să te aducă din închisoare ca să sfârșesc odată pentru totdeauna cu afacerea d-tale. Nu cumva ți s-a stins țigara?

— Nu, senior.

— Foarte bine, acum să revenim la fapte. De cât timp ești închis?

— De trei săptămâni, senior.

— Rău, foarte rău... O să am eu grijă ca judecătorii să fie ceva mai expeditivi. Ai fost condamnat?

— Nu încă și sper că nu voi avea să mă plâng de dreptatea Excelenței Voastre.

— Sunt sigur, zise cu amabilitate Juarez. Nu voi nedreptăți pe nimeni, fii pe pace... Așadar, e vorba parcă de un fleac de împușcătură, nu?

— Da.

— Și glonțul n-a dat greș?

— A nimerit-o pe cucoană drept în cap. Sunt bun ochitor.

— Așa? Îmi pare foarte bine fiindcă, vezi d-ta, aceștia sunt din ce în ce mai rari și avem trebuință de ei în vremurile astea. Dar, mă rog, pentru ce ai împușcat-o?

— Fiindcă mi-a spus pe șleau că vrea să se mărite cu altul. Eu am rugat-o cu frumosul să mă ia pe mine, și fiindcă n-a vrut, am împușcat-o.

— După cum văd, e cât se poate de simplu: n-a vrut să te ia și d-ta ai împușcat-o. Fiecare trebuie să tragă consecințele faptelor sale. Dar ia poftim o țigară, văd că a d-tale s-a stins, zise Juarez întinzându-i o țigară. Tatăl doamnei n-a avut de lucru, urmă el, și a făcut plângere împotriva d-tale, așa că trebuie să-i dau curs, n-am încotro. Și zici că ai împușcat-o?

— Da.

— Și a murit?

— Pe loc.

— Atunci o să sfârșim repede cu pedeapsa. La lege scrie că moartea se plătește cu moarte, deci o să fii și d-ta împușcat. Ești mulțumit, senior?

Omul holbă ochii. Nici prin gând nu-i trecuse că s-ar putea așa ceva când îl văzuse pe Juarez atât de prietenos și binevoitor.

— Dar, Excelență... murmură el îngrozit.

— Sst! zise Juarez întrerupându-l. Ce atâta vorbă pentru un lucru mai limpede ca lumina zilei? D-ta ai împușcat-o pe ea și noi o să te împușcăm pe d-ta. Fiecare trebuie să tragă consecințele

faptelor sale după cum ți-am spus adineauri. Ești bun să-mi dai un foc? Așa.

Juarez își aprinse țigara de la cea a ucigașului, băgă apoi două degete în gură și fluieră ascuțit. Intrară doi polițiști.

— Dați-mi o foaie de hârtie și un condei, le porunci el.

Luă hârtia, o așeză pe genunchi, scrise câteva cuvinte și o întinse ucigașului.

— Poftim senior, asta e condamnarea. Cred că n-ai nimic împotrivă ca să fii executat imediat, nu-i așa?

Omul se făcu pământiu la față.

— Excelență... vă rog... bâigui el.

— Sst! îl întrerupse Juarez zâmbind prietenos. Te-ai plâns adineauri că ai fost ținut trei săptămâni în prevenție, era de datoria mea să-ți dau satisfacție. Așadar, vei fi împușcat imediat. Dar parcă ți s-a stins țigara, stai să ți-o aprind. Și-acum, te rog să mă ierți, senior, mai am și alte treburi. Umblă sănătos.

Se înclină politicos în fața condamnatului, acesta îi răspunse la fel, apoi ieși însoțit de cei doi polițiști. Juarez tăcu ascultând câteva momente cu încordare, până ce auzi câteva împușcături, pe urmă se întinse în hamac și zise:

— S-a isprăvit! Ei, ce spui de felul cum fac eu judecata, senior Arbellez?

— Mi se pare cu totul deosebită, senior, răspunse bătrânul, care privise încremenit la scena petrecută sub ochii lui.

— Dar practică, scumpul meu Arbellez, zise zâmbind Juarez. Dreaptă, prietenoasă și expeditivă, așa trebuie să fie justiția după părerea mea.

De aceea să nu ne pierdem timpul degeaba. Zici că mi-ai adus arenda?

— Da, o să număr numaidecât banii, sunt afară, în desagii de pe catâr.

— Nu e nevoie dragul meu, știu că nu o să mă înșeli d-ta. Acum spune-mi, rogu-te, despre ce rugăminte e vorba?

— Vezi că n-o să se poată hotărî așa de repede ca o condamnare la moarte, senior!

— Nu face nimic, o să vedem noi. Despre ce e vorba?

— Am venit să cer dreptate judecătorului pentru mine și pentru ai mei, senior Juarez.

— Împotriva cui?

— Împotriva multora. O să fie o poveste cam lungă, senior, dar inima mea de tată a suferit și suferă încă atât, încât te rog să mă asculți cu răbdare.

— Vorbește, bunul meu Arbellez, o să te ascult până la capăt. Dar ia aprinde o țigară.

— N-o să pot fuma de plâns și amar, senior.

— Ba da, ba da, moșule, uite, ține... zise Juarez, și-i întinse o țigară.

Bătrânul își aprinse țigara apoi începu să povestească tot ce avea pe suflet.

— Șapte ani de zile am purtat cu mine durerea fiindcă nu era nimeni în nenorocitul ăsta de Mexic care să-mi facă dreptate. Acum am venit la d-ta să-ți spun păsul fiindcă te știu om drept și cu dragoste de țară, încheie Arbellez cu lacrimi în ochi.

Indianul îl ascultase în tăcere, fără să-l întrerupă o clipă. Acum coborî din hamac și începu să

se plimbe de colo până colo prin cameră. În cele din urmă se opri în fața arendașului și-i zise:

— Dacă mi-ar fi povestit altul și nu d-ta, senior Arbellez, nu i-aș fi dat crezare. Te știu însă om cu scaun la cap și chibzuit și sunt convins că tot ce mi-ai spus e adevărat. De aceea îți făgăduiesc să te ajut. Cum și în ce fel nu știu încă nici eu. Trebuie să fac cercetări, să aflu ce trebuie să știu, și când voi fi isprăvit cu ele, fii sigur că-i voi pedepsi după cum merită pe vinovați pentru nelegiuirile lor. Mai stai mult în oraș?

— Da, am ceva treabă cu lordul Dryden.

— Da? Și ce anume?

— Aș vrea să-l rog să-mi facă un mare bine. Ți-am spus adineauri că Săgeata-trăsnetului a primit în dar niște lucruri de mare preț din comoara aflată în peșteră. Frate-său are acasă în țara lui un nepot, un băiat foarte isteț care promite să iasă ceva de seamă din el, și logodnicul fiicei mele hotărâse acum șapte ani, înainte de a dispărea fără urmă, să-i dea lui jumătate din aceste bogății. Cum de atunci vremurile au fost atât de tulburi n-am avut cum să i le trimit și știu că băiatul are acum trebuință mai mult ca oricând de ele. De aceea le-am adus să i le predau lui sir Dryden ca să le expedieze în Europa.

— Lasă-le să le trimit eu, e mai sigur așa. Dacă le-ar trimite englezul ar fi în primejdie să fie fejuite pe drum de câțiva *bravos** de-ai nostri, pe când așa, n-ar cuteza nici un mexican să se atingă de un lucru presupus că ar fi proprietatea mea. Voi trimite lucrurile la vreo bancă din Germa-

* Numele dat în Mexic bandiților care jefuiau pe călători la drumul mare.

nia și aceasta le va preda băiatului. Cum îl cheamă pe băiat?

— Kurt Unger, și stă la un conac al unui căpitan Rodenstein, lângă orașul Mainz.

— Bine, o să-mi notez toate astea ca să nu le uit. De altfel, aș fi de părere să rămâi mai bine la mine decât la englez, cât timp vei sta în oraș. S-ar putea să am nevoie de d-ta în cursul cercetărilor și e de dorit să te am la îndemână.

Arendașul ieși în curte și puse îndată să se descarce desagii. Într-unul erau lucrurile de preț dăruite de indian germanului, în celălalt banii arendei, pentru care primi o chitanță în regulă.

Când Juarez desfăcu pachetul cu lucrurile dăruite de căpetenia mixtecașilor, rămase încremenit.

— Dios! strigă el, ce bogății! Apoi adăugă cu privirea întunecată: Comoara din peștera regilor ar putea fi înălțarea Mexicului, dar locuitorii lui nu sunt vrednici de așa ceva... Căpetenia mixtecașilor are dreptate, taina trebuie să moară odată cu el. Și zici că aici e numai jumătate din ce i-a dăruit ginerelui d-tale?

— Da.

— Și cu jumătatea cealaltă ce-ai făcut?

— Am îngropat-o într-un loc bine tăinuit.

— Și vrei să trimiți atâta bogăție în Germania unui copilandru care nici măcar nu va ști cum s-o folosească?

— Se poate să ai dreptate, senior, dar n-am ce face, așa a hotărât căpetenia mixtecașilor și trebuie să-i împlinesc voia.

— Așa e, ai dreptate, să sperăm însă că atâta avuție nu va cădea în mâini nevrednice, încheie Juarez. Apoi se apropie de un dulap, scoase din el

un registru și zise după ce-l cercetă atent: Uite, văd aici că la Mainz se află o bancă „Voigt și Wallner"; pare să fie de încredere. Să trimitem lucrurile acolo. Vrei să adaugi câteva rânduri?

— O, senior, nu prea sunt îndemânatic la scris, dar o s-o rog pe miss Amy Dryden să scrie ea pentru mine.

— Bine, să-mi aduci încă azi scrisoarea, fiindcă vreau să expediez chiar mâine lucrurile. Vor fi însoțite de o escortă puternică și o să le și asigur aici la vreo societate. Și acum, să facem un inventar amănunțit și o chitanță cum că am primit tot ce scrie în el.

— Senior Arbellez! Ce plăcere! răsti Amy Dryden când îl văzu pe bătrân intrând pe ușă. Îmi aduci vreo veste... ai aflat ceva?

— Din nefericire nu, seniorita. De când am fost ultima dată aici n-am mai aflat nimic despre dragii noștri dispăruți, răspunse bătrânul amărât. O să-ți spun însă numaidecât ce mă aduce la d-ta, adăugă el și-i povesti de ce-a venit.

În vreme ce povestea el, o tânără fată, o metisă — adică din tată alb și mamă indiană —, care părea să fie *dueña* (domnișoara de companie) englezoaicei, se afla în salon și-și făcea de lucru prin cameră ascultând atentă la cele ce povestea bătrânul. Fata, sub aparența ei de blândețe și supunere era foarte vicleană și prefăcută.

Își ținea ochii plecați și, aparent, citea dintr-o carte. Dar dacă cineva s-ar fi uitat bine la ea, ar fi putut observa că, de fapt, urmărea cu mare atenție vorbele bătrânului. Se uita din când în când pe sub gene la cei doi, privirea ei semănând cu

aceea a unui animal de pradă care ar ataca cu mare plăcere, dar care nu o face din teamă. Un bun cunoscător de oameni nu ar fi riscat să arate încredere sau simpatie acestei tinere.

În timpul acesta, altă discuție avea loc în palatul contelui Fernando de Rodriganda între Josefa, fiica lui Pablo Cortejo, și camerista ei, o indiană bătrână. Anii care trecuseră peste capul ei o făcuseră parcă pe Josefa și mai urâtă și mai rea.

— Ai vorbit cu fiica-ta? o întrebă ea pe indiană.

— Nu, răspunse bătrâna.

— Pentru ce nu?

— Pentru că n-am vrut să mă duc la ea ca să mă vadă cineva și să ne dăm de gol, și nici ea n-a mai fost pe la mine.

— După cum văd eu, toată truda mea pe care am depus-o ca fata să pătrundă la englezoaică a fost zadarnică. Credeam că după ce am cheltuit atâtea parale voi putea trage ceva foloase în problema care mă interesează. Dar constat că vă lăsați amândouă pe tânjală.

— O să vie ea când o avea ceva de spus, seniorita, fii pe pace. Greu a fost până a căpătat încredere stăpână-sa în ea, acum o să meargă mai ușor lucrurile.

— Știu, dar a avut până acum destulă vreme, și aștept dovada că mă pot bizui pe ea. Această Amy trebuie să dispară sau să moară. Ce n-aș da eu să știu ce s-a întâmplat cu Lautreville și șleahta lui! A, aud pașii tatii, îmi aduce probabil gazete și noutăți. Du-te!

Bătrâna plecă. În ușă se întâlni cu Cortejo, care așteptă până ce o văzu îndepărtându-se, să

fie sigur că n-ascultă la ușă, apoi intră la Josefa. Aceasta văzu după bucuria din ochii lui că s-a întâmplat ceva nou.

— Ai adus vreo veste? îl întrebă ea.

— Da, o scrisoare. Am reușit... în sfârșit am reușit! zise el vesel.

— De la cine-i scrisoarea?

— De la unchiu-tău. Na, citește și tu, să vezi... mai bună veste nici că se putea...

Iată ce citi Josefa:

„Dragă frate,

În sfârșit, după atâția ani, pot să-ți dau o veste care e de mare însemnătate pentru noi. Ieri a fost Landola pe la mine și, după ce mi-a stors o sumă mare de bani, am putut afla cele ce ne interesează. Ticălosul se află de mulți ani în Spania, unde se stabilise în urma averii adunată din afacerile lui... știi tu ce fel de afaceri. După ce și-a cheltuit toți banii a venit la mine să mă buzunărească și iată ce-am aflat de la el. Acum câțiva ani, a dat în portul Guaymas de următoarele personaje: Sternau, Mariano, cei doi frați Unger și de doi indieni, Ucigătorul-de-bivoli și Inimă-de-urs. Împreună cu ei se mai afla sora unuia din indieni și fata lui Pedro Arbellez, arendașul haciendei del Erina.

Vroiau să se ducă toți la Acapulco, și cum nu-l cunoșteau pe căpitan, i-a luat pe vasul lui mințindu-i că tot într-acolo se duce și el. Odată urcați pe bord, i-a legat pe toți în lanțuri și peste noapte a aprins un fitil în cămara cu pulbere, iar el a fugit singur cu o barcă în larg. Vaporul a sărit în aer și toți de pe el s-au înecat ca șoarecii.

După cum vezi am scăpat de griji. Îți scriu deocamdată pe scurt, urmând ca în scrisoarea mea viitoare să-ți dau amănuntele.

Fratele tău iubitor
Gasparino Cortejo".

Josefei îi căzu scrisoarea din mână și se îngălbeni ca ceara. De spaimă sau de bucurie, nu se știe.

— Așadar, sunt morți? întrebă ea privindu-l pe tatăl ei cu ochii holbați.

— Se-nțelege. Vezi și tu din scrisoare, răspunse el plin de bucurie.

— Toți! O, Dios! Și el?

— El? Care el?

— Adevăratul Alfonso, așa-zisul Mariano.

— Da. Am scăpat de el... și pentru totdeauna. Drept să-ți spun, multe nopți n-am închis eu ochii din pricina lor. Acum m-am liniștit, în sfârșit, și pot să-mi pun planurile în aplicare.

— Care planuri?

— Am tăcut până acum ca să nu te tulbur. Uite ce: După cum știi, noi avem doi președinți, și nici unul din ei nu e destul de priceput ca să se poată menține. Țara are nevoie de un om și el e destul de bogat ca să-și poată mitui adversarii. Omul acesta va fi ales președinte și va pune mâna pe averile statului. Omul acela sunt eu!

— Tu?! exclamă Josefa încremenită.

— Da, eu! răspunse el mândru. Ce ți se pare de mirare. Am fost eu în stare să-l fac pe nepotul meu conte de Rodriganda și pe frate-meu stăpân pe avutul familiei al cărui nume îl poartă, o s-o fac și pe asta. Averea Rodriganzilor se ridică la

multe milioane și eu să nu m-aleg cu nimic: Numai moșiile și proprietățile de aici din Mexic prețuiesc opt milioane pesos. Acestea trebuie să fie ale mele. De mai multă vreme sunt în tratative cu Pantera Sudului, dacă îi ung ochii cu un milion, îl câștig și pe el și pe partizanii lui de partea mea. O să vină zilele astea să stăm de vorbă, poate chiar în astă seară. Îndată ce-i voi da milionul, își aduce aci, în oraș, peste zece mii de oameni, munteni și indieni liberi, de prin părțile sudului, punem mâna pe Benito Juarez și-l împușcăm. Cu ceilalți o să meargă mai lesne.

— Adevărat? spuse Josefa cu ochii sclipind de bucurie.

— Nu cumva crezi că aiurez?

— Nu, dar mi se pare că visez. Cum adică, eu, Josefa Cortejo, pe care nimeni n-o ia în seamă, să fiu fiica președintelui, persoana cea mai sus-pusă în societate? Cine și-ar fi putut-o închipui?... O, cum o să-i calc în picioare cu disprețul meu! Pe toți..., da, pe toți!

— Așa-mi placi! zise Cortejo mândru de odrasla lui. Destul am fost slugile stăpânilor noștri, acum să fie și alții slugile noastre... Ce înseamnă frate-meu, ce înseamnă fiu-său, falsul conte de Rodriganda, pe lângă ce-o să fim noi! Voi fi stăpânul Mexicului, voi face din el un regat și tu te vei mărita cu un prinț, da, așa să știi, cu un prinț adevărat...

— O, dacă s-ar putea! Și zici că-i vorba de un milion?

— Da, un milion în cap.

— Dar de unde să-l iei deocamdată?

— N-am decât să vând una din moșiile contelui sau, și mai bine, i-o dăruiesc Panterei Sudului. Acum, când dușmanii noștri cei mai înverșunați nu ne mai stau în cale, pot face orice fără teamă.

— Bine, bine, dar ești tu sigur că nu a mai rămas nimeni care să știe că Alfonso nu-i adevăratul conte de Rodriganda?

— Chiar dacă, n-are cine să mă tragă la răspundere.

— Nici arendașul Arbellez sau Maria Hermoyes, care s-a refugiat la moșia lui?

— Odată președinte, îi am eu în mână.

— Sau Roseta de Rodriganda, actuala doamnă Sternau?

— I s-a dat partea ei de moștenire și n-are de ce să se mai amestece.

— Dar căpitanul Landola, care cunoaște toată tărășenia?

— Îi astupăm gura cu bani, și-apoi are tot interesul să tacă, fiindcă intră și el în belea.

— După cum văd, n-are de ce să-mi fie frică. Ah, de-aș putea să mă răzbun și pe Amy Dryden, aș fi cea mai fericită ființă de pe pământ.

— Tot ce se poate, nu se știe ce ne rezervă viitorul. Sper însă că dacă se ivește prilejul n-o să faci nimic până ce nu-mi vei cere mai întâi mie sfatul. Așa, acum știi totul. Eu mă duc la președinte. Cu cât m-oi vârî mai bine pe sub pielea lui, cu atât îmi va fi mai lesne să izbutesc în planurilmele. La revedere draga mea... viitoare prințesă...

— La revedere, viitor domn președinte al republicii, răspunse Josefa râzând și sărutându-l cu dragoste.

La câteva minute după plecarea lui Cortejo, cineva bătu la ușă și în prag apăru camerista lui Amy Dryden, spioana Josefei Cortejo.

— A, în sfârșit! zise aceasta din urmă cu necaz. Credeam că ai uitat că ești plătită de mine ca să mă slujești după cum ți-am poruncit. Ei, e ceva nou?

— Da, și ceva foarte important chiar, răspunse metisa zâmbind vicleană.

— Hai, spune repede, făcu Josefa nerăbdătoare.

— Nădăjduiesc că veștile pe care vi le aduc, seniorita, vor fi răsplătite după cum merită, zise camerista întinzându-se cu obrăznicie într-un hamac.

Josefa se strâmbă, dar nu zise nimic.

— Întâi, începu camerista fără să se sinchisească de privirea pe care i-o aruncă Josefa, Pedro Arbellez a fost astăzi pe la noi.

— Cine? Arendașul de la del Erina? strigă ea cu mirare.

— Chiar el. Venea de la Juarez, care l-a poftit să rămână la el.

— *Santa Madonna!* Asta ce-o mai fi?

— Nimic îngrijorător. Am auzit tot ce-a vorbit cu miss Amy fiindcă mă aflam acolo când a venit. Zicea că a adus arenda moșiei pe care i-a predat-o lui Juarez și o grămadă de giuvaeruri care trebuie expediate nu știu unde.

Josefa își stăpâni impresia pe care i-o făcuse vestea aceasta și zise:

— Ceea ce spui nu mă prea interesează; s-auzim cealaltă veste.

— Dacă asta nu vă interesează, n-o să vă intereseze nici cealaltă, urmă cu o nepăsare prefăcută camerista.

— Spune, să vedem.

— În casa lordului se află în momentul de față mulți, foarte mulți bani.

— Ah! exclamă Josefa cu ochi sclipitori.

— Da, câteva milioane. Am auzit-o pe miss Amy spunându-i arendașului că au în pivnița casei vreo cinci milioane de pesos și nu știe cum să expedieze banii de frică să nu fie jefuiți în drum spre vapor. Banii nu sunt ai lui sir Dryden ci ai capitaliștilor englezi care i-au împrumutat statului mexican și acum au fost achitați.

— Nici asta nu mă interesează, zise Josefa, deși cu greu își putea stăpâni bucuria. Știi unde se află pivnița?

— Da.

— E mare?

— Foarte mare. E despărțită în două. În față e cămara, pe urmă o ușă grea, zăbrelită, și în spatele ei casa de fier.

— De unde știi toate astea?

— Am auzit-o pe miss Amy spunându-i arendașului. Zicea că numai așa poți fi sigur de bani.

— Zău? Dacă află cineva și se strecoară în pivniță?

— Cu neputință, fiindcă în fiecare seară cheile se predau lordului în mână, iar cheia de la ușa zăbrelită o poartă întotdeauna la el și nu o dă nimănui. Seara le încuie pe toate în sertarul cu încuietoare secretă al măsuței lui de noapte.

— Așadar nu se poate apropia nimeni de bani. Deși nu mi-ai spus cine știe ce lucru interesant

pentru mine, ține cinci piese de aur și vezi dacă poți să afli ce s-a făcut cu fata arendașului și cu unul Mariano de Lautreville, care au dispărut de mai mult timp. Acum poți să pleci și ține-mă la curent cu tot ce se petrece în casa lordului. Pentru ca apoi, după ieșirea cameristei, să strige: Am găsit! Ceasul răzbunării a sosit în sfârșit! Ah, de-ar veni mai repede Pantera Sudului.

Dar acesta nu veni nici în ziua aceea și nici în ziua următoare, ci tocmai a treia zi. Spioana venise în ziua aceea să-i spună că Pedro Arbellez plecase. Josefa nu spusese tatălui ei nimic din cele ce aflase de la cameristă relativ la milioanele din pivnița lordului.

Cum stăteau ei seara amândoi de vorbă în camera lui Cortejo, o umbră se strecură pe nesimțite înăuntru. Josefa țipă speriată, dar umbra se apropie și-i făcu semn să tacă. Când se ivi în lumina lămpii, văzură un om îmbrăcat în haine de argat, dar armele bogate pe care le purta la brâu dovedeau că nu era ceea ce vroia să pară. Chipul și căutătura lui pătimașă arătau obârșia lui indiană. Era Juan Alvarez, supranumit Pantera Sudului.

— Vai cum ne-ai speriat, senior Alvarez! zise Josefa tremurând încă de spaimă. Te așteptăm de trei zile. Poftim de șezi.

Indianul o privi cu răceală și-i zise lui Cortejo:

— Vin prin întunericul nopții ca să nu mă vadă nimeni, și văd că dau de o muiere.

— E fiica mea, se scuză Cortejo.

— Tot muiere e, răspunse indianul cu dispreț.

Josefa făcu un pas spre el și-i zise cu tărie:

— Nu cumva crezi că mi-e frică de Pantera Sudului! Sunt eu vinovată că m-a făcut Dumnezeu femeie? Oare nu sunt bărbați mai slabi ca o muiere, de ce n-ar fi și printre femei firi de bărbați? Tatăl meu nu face nimic fără știrea mea și nu știu să se fi căit vreodată. Îți voi dovedi îndată că sunt vrednică de încrederea d-tale și că știu să mă port ca un bărbat.

Pe buzele subțiri ale indianului se ivi un zâmbet ironic.

— Vorbești într-adevăr ca un bărbat, dar ca să văd că nu te lauzi, îi zise Pantera Sudului adresându-i-se, dovedește-o. Eu nu sunt omul care să-și încredințeze oricui taina, senior Cortejo. Să vorbim acum despre afacerea noastră.

— Poftim de șezi, îl invită Cortejo arătându-i un scaun.

— Nu, răspunse indianul încrucișând brațele pe piept și privindu-l cu ochi fulgerători pe spaniol, o să vorbesc stând în picioare. Deoarece ai o părtașă fără să mă fi întrebat mai întâi dacă-ți dau voie, să sfârșim repede. Unde sunt banii?

— Nu-i am încă în mână.

— Atunci nu mai avem ce discuta, zise indianul și se îndreptă spre ușă.

Cortejo însă îl apucă de braț și-l opri.

— Stai puțin, senior, să-ți explic. Am spus că nu-i am încă, de, un milion nu e un fleac! Am însă proprietăți, și oricare din ele prețuiește mai mult decât atât. Vând o moșie și-ți dau banii, sau ți-o fac danie, ca și când ai fi cumpărat-o. Ei, ce zici?

— Ai d-ta dreptul s-o vinzi sau s-o dăruiești? îl întrebă indianul.

— Da.

— Moșiile sunt proprietățile d-tale?

— Nu, dar sunt împuternicit de contele de Rodriganda să fac ce vreau cu averea lui.

— Treaba d-tale, eu însă nu cred. Mie nu-mi trebuie o hacienda dăruită, pe care mai curând sau mai târziu să fiu silit s-o dau înapoi. Rămâi sănătos.

Indianul vru iar să plece, dar de data asta Josefa fu aceea care-l opri.

— Stai un pic, senior, o să pun eu mai bine la punct lucrurile.

Indianul zâmbi ironic și răspunse plictisit:

— La ce atâta vorbărie! Cum o să poată pune la cale o femeie o afacere, când bărbatul care trebuie s-o facă n-are parale! Și mie bani îmi trebuie, nu vorbe!

— O să-i ai, fii pe pace!

— Când? întrebă el cu răceală.

— Cînd poftești.

— Un milion?

— Nu, cinci.

Indianul făcu mirat un pas înapoi.

— Seniorita nu e în toate mințile! zise el.

Cortejo o privi și el nedumerit. Ea însă urmă:

— O să vă vorbesc mai lămurit. Tata ți-a făgăduit un milion, senior. Avea intenția să ți-i numere aici, pe masă, și puteai să bagi foarte liniștit banii în buzunar, fără cea mai mică osteneală. Eu îți ofer încă patru pe deasupra, dar cu două condiții:

— Care?

— Să ți-i iei singur, și să te ții de făgăduiala dată tatii.

— Unde se află banii?

— O să-ți spun, după ce-ți vei da cuvântul de onoare și ne vom înțelege asupra unui alt punct.

— Bine, vorbește!

Alvarez își încrucișă iar brațele pe piept și-și aținti privirile lui sfredelitoare asupra fetei, care urmă:

— Există două persoane care trebuie să cadă prada răzbunării mele. Aceste două persoane trebuie să moară sau să dispară pentru totdeauna undeva în munți unde ești d-ta atotstăpânitor. O femeie și-un bărbat, adică tatăl și fiica. Au în posesia lor cinci milioane bani lichizi și locuiesc aici în oraș. Știu locul unde se află această sumă și felul cum se poate ajunge acolo. D-ta să te duci singur să-ți iei banii. Vei lua apoi cu d-ta pe aceste două persoane ca să le faci să dispară odată pentru totdeauna. După ce vei fi reușit să dai lovitura, vei considera ca dat milionul făgăduit de tata și te vei ține de cuvânt. Numai cu aceste două condiții îți voi spune cine sunt persoanele și unde se află banii.

— Așa, acum înțeleg eu despre cine e vorba, strigă Cortejo. Și ești sigură că se află într-adevăr acolo o sumă atât de mare?

— Foarte sigură, îmi cunoști doar destul de bine spioana.

Acum indianul îi puse mâna pe braț și zise cu adâncă seriozitate:

— Seniorita, Pantera Sudului nu e omul care să se lase tras pe sfoară, și mai ales de o femeie. Dacă m-ai mințit va trebui să te omor.

— N-ai decât, răspunse ea privindu-l cu îndrăzneală. Sunt sigură de ceea ce spun.

— Dacă-i așa, ești într-adevăr bărbat nu femeie. Cine pune mai mult preț pe răzbunare decât pe bani e vrednic de încrederea mea. Primesc condițiile și sunt gata să mă țin de cuvânt.

În sfârșit, Josefa reușise. Obrajii ei uscați se îmbujorară. Întrebă totuși:

— Și pe prizonieri îi iei cu d-ta?

— Da.

— Și-i dai tatei o chitanță pentru cele cinci milioane?

— Da.

— Și-i ajuți ca să devină președinte al republicii?

— Da.

— Bine, dă-i mâna și jură.

Indianul îi întinse lui Cortejo mâna și zise solemn:

— Jur că mă voi ține de cuvânt, dacă e adevărat cele ce am auzit. Și-acum, spune-mi unde se află banii, seniorita.

— Îl cunoști pe lordul Dryden, ambasadorul Angliei?

Indianul o privi încordat; printre buzele lui se strecură un șuierat.

— El e? întrebă Alvarez oarecum bănuitor.

— Da. Te miri, nu-i așa, sau poate că ți-ai luat seama?

— Nu, vorbește mai departe.

— Pivnița casei sale e despărțită în două; în fund se află, apărat de o ușă grea de fier, locul unde își are casa cu bani. Cheile ambelor

ușî le ține în sertarul secret al noptierei din camera lui de dormit.

— Ajunge, seniorita. Vezi să fii mâine acasă.

— Pentru ce?

— Fiindcă voi veni să-mi iau banii și trebuie să fii și d-ta de față.

— Eu? zise ea speriată. Ce amestec am eu în treaba asta?

— Nici unul. Te voi ascunde într-un loc unde să nu te poată vedea nimeni. Dacă găsesc într-adevăr banii unde zici că sunt, te aduc nevătămată acasă; dacă m-ai mințit însă, vei fi spânzurată de ușa pivniței.

— Dios! Dar dacă banii se află totuși acolo și d-ta nu poți ajunge până la ei?

— Atunci nu ești d-ta vinovată și eu mă țin de cuvânt. Vezi că procedez cinstit. Dacă mâine seară când voi veni să te iau nu te găsesc acasă, sunteți și d-ta și tatăl d-tale pierduți.

Pantera Sudului nu mai așteptă răspunsul și ieși pe ușă, lăsându-i pe Josefa și pe Cortejo într-o dispoziție nu tocmai plăcută. Ce-ar fi să se fi înșelat spioana? Indianul nu auzi presupunerea aceasta pe care cei doi o făcură cu glas tare în urma lui. Se strecură prin coridorul cufundat în beznă ca și când ar fi fost la lumina zilei, și cu pași ușori de pisică ieși în curte, sări peste zid și dispăru în noapte. Ajunse la malul unui canal mărginit de copaci unde îl așteptau câțiva inși ghemuiți la pământ. Se auzi un glas în șoaptă:

— Tată, tu ești?

— Da, Diego, răspunse el. Încălecați și să plecăm.

Săriră și ceilalți în picioare, scoaseră caii ascunși pe după copaci și porniră în trap.

Pantera mergea în fruntea trupei împreună cu Diego. Caii păreau să cunoască drumul și călăreții îi lăsau în voie. Domnea o tăcere adâncă. Deodată Pantera rupse tăcerea și zise fiului său:

— Îți aduci tu aminte cum l-am izgonit noi din Mexic pe președintele Santa Ana*, Diego?

— Da.

— A fost o luptă de stradă grozavă în care grupulețul nostru de oameni era cât p-aci să fie complet distrusă.

— Așa e.

— M-am ales și eu cu o înțepătură de pumnal în piept și o lovitură în cap care m-a doborât la pământ. Când mi-am venit în simțiri, mă aflam într-o cameră frumoasă, culcat într-un pat moale și curat.

— Era în casa lordului Dryden. Credeam atunci că o să te pierd, căci rănile tale păreau să fie mortale. Te-au îngrijit însă ca pe un copil al lor și ai scăpat de la o moarte sigură. Am făcut atunci jurământ să le fim recunoscători.

— N-am avut încă prilejul.

— Îl avem acum. E vorba ca mâine seară să călcăm casa lordului, să-l jefuim și să-l ucidem pe el și pe fiica lui. O să le dau însă dovada că Pantera Sudului știe cum să-și arate recunoștința. Le voi lua banii, dar de ucis nu-i voi ucide, ci îi voi trimite departe în munții Chiapa ca prizonieri. Nu trebuie să se afle niciodată cine le-a luat banii. De acolo îi voi preda altcuiva, care îi va duce în

* În 1855.

locul destinat, unde vor sta atâta timp cât voi crede eu de cuviință.

— Despre ce sumă e vorba?

— Cinci milioane de pesos.

— Tânărul tăcu. Suma era atât de mare încât îi luă graiul și-i tăie aproape respirația.

A doua seară lordul Dryden, care de-abia sfârșise de scris un raport amănunțit pentru Anglia, stătea de vorbă cu Amy, discutând despre vizita bătrânului Arbellez și dispariția prietenilor lor atât de dragi. Amy era stăpânită de o melancolie profundă și lordul cuprins de o nervozitate neînțeleasă. Era sătul până peste cap de zăpăceala și situația tulbure a Mexicului și îi era dor de o țară pașnică, cu oameni liniștiți și de treabă. În sfârșit își spuseră noapte bună și lordul se retrase în camera lui. Era târziu și toți ai casei dormeau.

Trecu pragul, aprinse lumânarea, se apropie de noptieră, apăsă pe un resort, băgă niște chei în sertar, apoi îl închise la loc.

În vremea asta nu văzu că de sub pat doi ochi urmăreau cu înfrigurare fiecare mișcare a lui. Lordul se dezbrăcă, stinse lumânarea și se culcă. Peste puțin, respirația lui regulată arăta că a adormit.

— Ai băgat de seamă unde e resortul? șopti cuiva un glas de sub pat.

— Aș putea să-l găsesc cu ochii închiși, fu răspunsul.

— Atunci, la treabă!

Cei doi ieșiră fără zgomot de sub pat. Unul din ei scoase o basma din buzunar, turnă câteva picături dintr-o sticluță, se apropie de cel adormit și-i trecu binișor basmaua pe sub nas, apoi, când

respirația lordului nu se mai auzi, îi apăsă basmaua pe față.

— Gata! zise el. Dă încoa masca!

— S-aprind lumânarea?

— Da, dar lasă mai întâi perdeaua jos.

Aprinseră lumânarea, puseră lordului un căluș în gură și-l îmbrăcară.

În vremea asta Amy stătea în camera ei cu spatele la ușă și răsfoia un album cu fotografii. Privirile i se opriră la chipul frumos al lui Mariano și din pieptul ei ieși un oftat adânc. Era atât de cufundată în gânduri încât nici nu auzi când se deschise încet ușa și în prag apărură cei doi indieni care veneau acum din camera lordului. Își făcură semn unul altuia, și cel cu sticluța picură iar câteva picături pe basma. Se apropiară apoi pe nesimțite de fată, unul o apucă de beregată iar celălalt îi apăsă basmaua pe față. Când simțiră că nu se mai zbate îi luară jos batista.

— Ce frumoasă e! spuse unul din indieni cu milă.

— Să nu-i facem nici un rău, răspunse celălalt. Ea l-a scăpat de la moarte pe feciorul Panterei.

Privirea lor căzu pe albumul cu fotografii.

— Aici sunt chipurile celor dragi ei, zise unul. Hai să-i luăm cartea.

— Oare n-o să ne certe Pantera?

— Parcă e nevoie s-o vadă?

— Bine, ia-o.

Omul ieși tiptil pe ușă și se întoarse numaidecât cu alți indieni. Stinseră lumânările și porniră încet cu victimele lor în brațe prin coridoarele întunecoase. Coborâră scara și ieșiră în curte. Pantera le ieși înainte.

— În sfârșit! zise el cu glas înăbușit. M-ați lăsat cam mult să aștept. Unde sunt cheile?

— Poftim!

— De unde ați știut care sunt camerele lor?

— Am intrat peste zi în curte îmbrăcat în cerșetor și am cântat slugilor cântece vechi de-ale noastre. Căzui cu tronc cameristei și am aflat de la ea tot ce-am vrut, răspunse unul din indieni.

— Bine. Știți unde se găsește ușa pivniței?

— Da, chiar aici, sub scară.

— Duceți-i acum pe lord și pe fată afară din oraș și trimiteți-i pe ai noștri încoace. Așteaptă colo în fundul curții. Băgați însă bine de seamă. Dacă sunteți prinși în drum spre câmp pun să vă omoare, ați înțeles?

Indienii plecară cu victimele lor și alți indieni, vreo treizeci la număr, apărură din umbră și se apropiară de Panteră. Acesta descuie ușa pivniței. Intrară cu toții înăuntru și înaintară spre ușa grea de fier care se afla în fund. Pantera vârî cheia în broască și încercă s-o descuie; mergea însă greu. La o sforțare pe care o făcu se auziră două detunături în același timp și doi din indieni căzură la pământ. Ceilalți se opriră îngroziți, numai Pantera era nepăsător. Se aplecă asupra celor căzuți, îi pipăi, și zise:

— Sunt morți. Nu m-am gândit că ușa are o pușcă automată cu două gloanțe. Dați trupurile la o parte. Apoi, ca să-și liniștească oamenii adăugă: Detunăturile nu pot fi auzite sus în palat. Să intrăm.

Mica încăpere nu-i putea cuprinde pe toți, dar cei care putură intra nu văzură altceva decât șase lăzi de fier puse jos la pământ. Nici unul nu știa

ce se afla în ele. Șeful lor nu găsise de cuviință să le spună că era vorba de cinci milioane de pesos pe care intenționa să le prade în noaptea aceea.

— Ridicați lăzile! porunci el.

Patru inși de-abia putură sălta o ladă de la pământ. Oamenii duseră lăzile în curte, urmați de Panteră.

— Ați auzit vreo detunătură? îi întrebă el pe cei doi inși de santinelă.

— Da, dar ca de la mare depărtare, răspunseră ei.

— S-a simțit ceva în palat sus?

— Nu, toți dorm.

— Bine. Acum să plecăm. Stingeți felinarele și lăsați-le aici.

Când ajunseră la poarta zăvorâtă pe dinăuntru, Pantera îi întreba pe oamenii puși aici de pază:

— A venit căruța?

— Da, așteaptă afară, răspunse una din santinele.

— S-a auzit huruitul?

— Nu, fiindcă roțile și copitele cailor sunt înfășurate în cârpe.

— Atunci grăbiți-vă și să plecăm.

Dincolo de zid aștepta o căruță trasă de patru cai voinici. Încărcară la repezeală lăzile. După ce sfârșiră, unul din indieni îndrăzni să întrebe:

— Dar cu morții ce facem, senior? Nu-i luăm cu noi?

— Nu, îi lăsăm pe loc, și lăsăm și felinarele, ca să nu fie bănuit englezul că a fugit cu lăzile. Acum, la drum! Și băgați de seamă, dacă vrea careva să ne oprească, trageți în el fără preget.

Căruța porni. Pantera rămase în stradă, scoase din buzunar o hârtie scrisă și o aruncă peste poartă. Se apropie apoi de un colț, unde doi indieni păzeau o femeie, și le zise:

— Duceți-vă de-mi aduceți calul.

După ce se depărtară, o întrebă pe femeie:

— Ei, seniorita, am zăbovit mult?

— Mult prea mult. îmi pierdusem răbdarea, răspunse ea cu ciudă.

— Ți s-a părut, râse el.

— De altminteri, nu știu ce nevoie aveai de prezența mea.

— Foarte mare, seniorita, zise el cu ironie.

— Ai reușit?

— Deocamdată da.

— Ai luat toate lăzile?

— Da, toate.

— Atunci, te vei ține de cuvânt?

— Cu o singură condiție.

— Care anume?

— Să nu lipsească nici un gologan din cele cinci milioane cît mi-ai spus.

Josefa se înfioră. Camerista îi spusese „vreo cinci milioane", dar dacă nu vor fi chiar atât?

— Cred că nu o să te superi d-ta pentru câteva mii de pesos lipsă, zise ea îngrijorată.

— De, seniorita, nici d-ta dacă nu voi împlini făgăduiala pe de-a-ntregul, răspunse el batjocoritor. Ce lipsește din bani o să lipsească și din făgăduială. Sau, mai bine zis, dacă suma nu e întreagă, mă consider dezlegat de cuvântul dat.

— E rușinos ceea ce vrei să faci! O să mă silești atunci să spun cine a furat lăzile, strigă ea amenințătoare.

— Şi eu cine mi-a spus unde se află şi cum pot pătrunde până la ele, răspunse el zâmbind cu ironie. A, uite că mi-au adus calul! Rămâi sănătoasă, seniorita. O să te înştiinţez dacă suma a fost exactă. Noapte bună.

Cu aceste cuvinte indianul încălecă şi dădu pinteni calului.

Josefa se întoarse singură acasă turbând de furie. Îşi dădea seama că din toată această afacere mişelească nu se alesese cu nimic.

A doua zi dimineaţă, vestea dispariţiei lordului şi a lăzilor cu bani se răspândi ca fulgerul în oraş. Era ceva atât de nemaiauzit încât nimănui nu-i venea să creadă, deşi se găsiseră urmele lăsate de bandiţi, urme care lămureau perfect cum se petrecuseră lucrurile. Cei doi indieni morţi, felinarele stinse, poarta dată de perete şi biletul lăsat lui Alvarez nu mai lăsau nici o îndoială. Iată ce scria în bilet:

„Asta îi aşteaptă pe toţi străinii care vin în Mexic să propovăduiască omenia şi în schimb adună averi de pe urma celor mulţi, secătuind astfel ţara.

Cel a cărui răzbunare nu dă niciodată greş".

Făptuitorul nu putea fi, deci, un om de rând. Trebuie să fi dispus de mijloace şi de o îndrăzneală neobişnuită. Toate cercetările rămaseră zadarnice.

Întrebarea era: ce se întâmplase cu Dryden şi fiica lui, care dispăruseră odată cu banii? Din însemnările lordului reieşea că suma se ridica la patru milioane şi jumătate de pesos în aur şi bo-

nuri de-ale statului. Când Josefa și Cortejo aflară aceasta, îi cuprinse o furie turbată. Așadar învoiala lor cu Pantera Sudului n-avea nici o valoare și rămăseseră păcăliți. Și ca să li se confirme bănuiala, după câteva zile primiră o gazetă care vorbea despre suma furată, pe marginea căreia scria cu creionul:

„Mă simt dezlegat de cuvântul dat. Întreabă-te mai bine dacă faci de președinte și seniorita Josefa de fiica unui atare demnitar al unei țări ca Mexicul".

Odată cu sir Dryden și Amy, dispăru și epistola pe care acesta o scrisese pentru bătrânul Pedro Arbellez în Germania. Nici scrisoarea și nici giuvaierurile trimise nu ajunseseră la destinație. Juarez luase toate măsurile, și fiindcă nu primise nici un răspuns, își închipuise că se găsesc la loc sigur.

Între timp Roseta născuse o fetiță, a cărei venire pe lume a stârnit la Rheinswalden o mare bucurie în rândul tuturor celor apropiați sau chiar mai îndepărtați.

Copilul primi numele mamei, Roseta.

Bucuria produsă de nașterea ei era însă întunecată, din păcate, de gândurile la cei aflați în depărtări și despre care nu știau nimic. Astfel a trecut un an, apoi încă unul și devenea tot mai cert faptul că ei dispăruseră, că erau pierduți pentru totdeauna. Odată cu trecerea timpului, Roseta se considera din ce în ce mai mult ca o văduvă. Dacă nu ar fi avut fetița, nu ar fi rezistat

deznădejdii. Acum însă ea își revărsa toată grija și dragostea asupra copilului și asupra bătrânului ei tată, care-și recăpăta, încetul cu încetul, forțele.

Trecuseră trei ani când, într-o frumoasă zi de vară, Roseta Sternau s-a dus împreună cu tatăl ei să se plimbe prin pădure. Se gândeau amândoi la cei dragi, pe care-i pierduseră și la anii care au trecut. Deodată văzură mișcându-se ceva printre tufe și imediat auziră niște voci de copii. Se apropiară și zăriră pe fetiță, cu o coroniță pe cap, împletită din mlădițe de brad și de trandafir sălbatic și cu una la fel, în chip de cingătoare, în jurul mijlocului. Kurt, fiul căpitanului Unger, acum în vârstă de doisprezece ani, stătea îngenuncheat în fața ei, ca să o împodobească.

— De-a ce vă jucați voi? întrebă Roseta.

— Păi, pentru că Roseta locuiește aici, în pădure, ea ar vrea să fie numită Röschen și eu tocmai o împodobeam ca atare.

De atunci fetiței i se spuse Röschen.

Sfârșitul volumului 2

Sub tipar, sfârșitul ciclului:
Vol. 3 BENITO JUAREZ
Vol. 4 PLISC-DE-ULIU
Vol. 5 MOARTEA ÎMPĂRATULUI

1. Bătrânul Rodenstein 5
2. Crăciunul în patrie 37
3. Pe urmele piratului 55
4. De la Veracruz la Mexico 87
5. „Stăpânitorul stâncilor“ 106
6. Juarez 143
7. Căpitanul de lăncieri 169
8. Un duel dublu 190
9. Un tribunal de onoare 210
10. Răpirea 232
11. În subteranele piramidei 253
12. Pe urmele dispăruților 279
13. Inimă-de-urs și Ucigătorul-de-bivoli . 285
14. Iscoadele 319
15. Salvați! 334
16. Pierduți fără urmă 357
17. Pantera Sudului 384

2

karl may

OPERE

DE PE TRON LA ESAFOD

Capodoperă a romanului de aventuri, tradusă pe toate meridianele lumii în milioane de exemplare, apare într-o versiune românească, pentru prima oară în volum. Dragoste și ură, răpiri și travestiuri, urmăriri și execuții, trădare și răzbunare, situații tensionate și caractere romantice, încleștate într-un conflict dramatic pe viață și pe moarte, într-un nou serial de excepție.

Achiziționați din vreme „Opere", vol. 3 :

BENITO JUAREZ

cu următorul sumar :

În Harar * Vândută ca sclavă * Căpitanul de marină Wagner * Sultanul păcălit * O insulă pierdută în ocean * Gerard cel oacheș * Patul de pușcă * Un tron în primejdie * Matava-se revine * Sabie și tomahawk * După bătălia indienilor * Între viață și moarte * Cucerirea haciendei * O veste rea * Comunicatul de la 3 octombrie 1865 * În goană nebună * Cucerirea Chihuahuei * Scrisoare ascunsă.

Vol. 1 - 2 = 2800 lei

Vol. 1-2 = 2800 lei